O conspirație globală... O amenințare nucle
Un thriller exploziv scris de legendarul
actor britanic Sir Michael Caine!

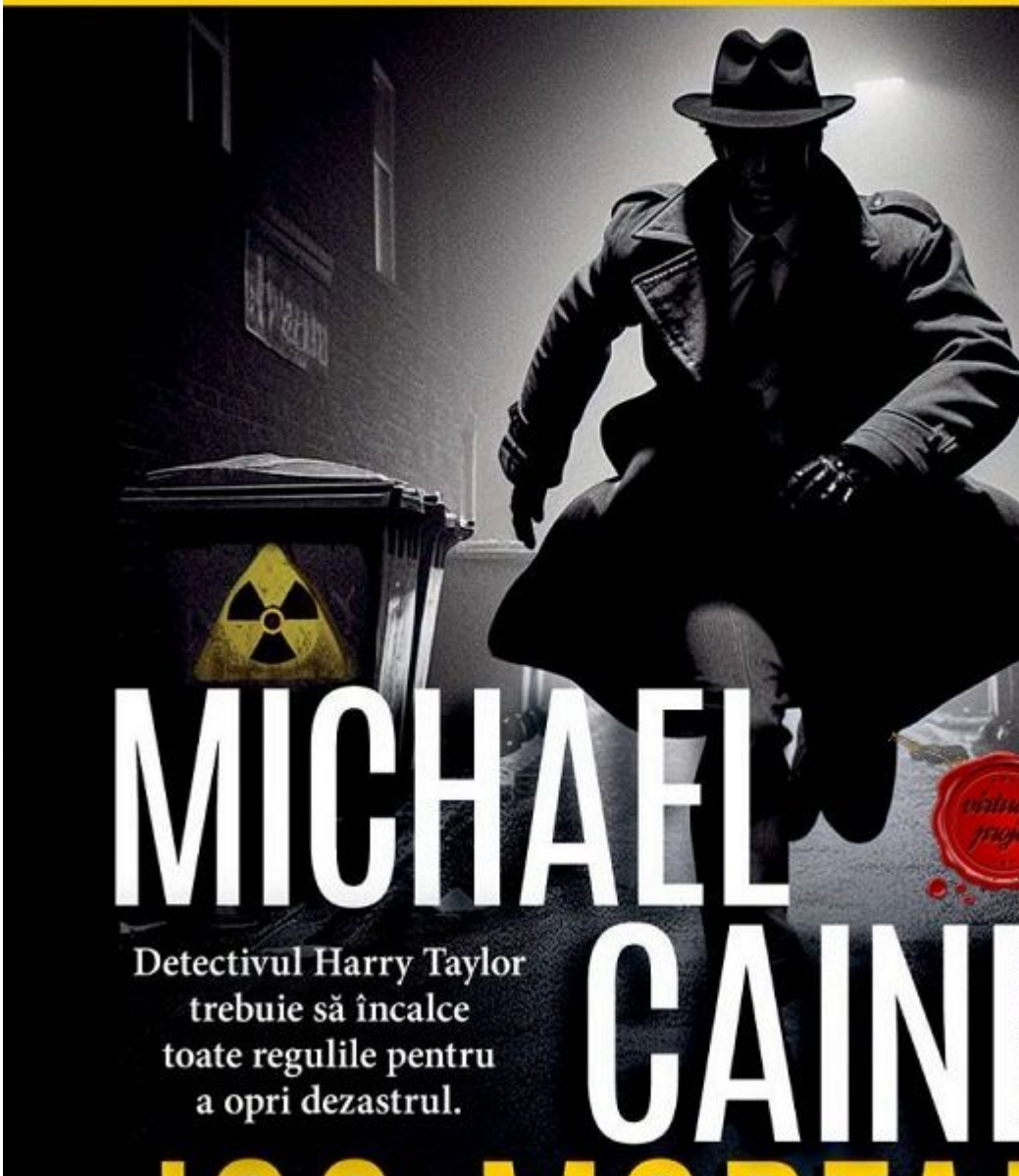

MICHAEL

CAIN

Detectivul Harry Taylor
trebuie să încalce
toate regulile pentru
a opri dezastrul.

Michael Caine

JOC MORTAL

Original: DEADLY GAME

Traducere: Adina Pintea

EDITURA NICULESCU

— 2024 —

Pentru Niki, Natasha, Taylor, Allegro şi Miles

1

Privind în urmă la cele întâmplate, Dave îşi aminti când văzuse cutia pentru prima dată, şi ar fi putut să jure că o văzuse strălucind. Ei bine, nu putea fi sigur. Mintea lui era în ceaţă în legătură cu toată povestea, ce-i drept, în special din cauza contuziei, a zarvei generale din jur ce părea să nu mai contenească de ore întregi şi a stării de nervi în general. Dar asta îi spunea memoria, la câteva zile după întâmplare: ceva strălucea de jur-împrejurul marginilor obiectului din metal negru.

Nici măcar acum, întins pe un pat de spital cu salteaua plină de gâlme, în timp ce îşi aşteaptă radiografia şi rezultatele celorlalte analize despre care medicii fuseseră cam evazivi, nu prea reuşea să pună lucrurile cap la cap. Nimic nu părea să aibă logică, mai ales viteza – şi violenţa – cu care se întâmplase totul. Într-o clipă dădea un telefon, în următoarea era trezit de jumătate din efectivul poliţiştilor londonezi îmbrăcaţi în uniforme, care îl întrebau întruna dacă se simte bine şi dacă ar putea să le spună, încă o dată, vă rog, domnule, ce anume găsise şi cum.

Dave privi în jos la halatul zdrenţuit în care îl îmbrăcaseră: echipamentul penibil de spital pe care îl primeai de obicei, modelul tern cu buline abia se mai vedea pe ţesătura alb-cenuşie. Avea o branulă pe dosul

palmei şi o grămadă de perfuzii la capul patului; „Doar până te punem pe picioare”, îl asigurase asistenta. Unde îi erau hainele şi ghetele? Telefonul? O anunţaseră pe Jess, aşa cum îi rugase? Probabil că şi ea, şi copiii, erau deja extrem de îngrijoraţi. Dar de fiecare dată când încerca să obţină un răspuns, ceaţa surdă a şocului se instala din nou. Nu ştia decât că cineva, cumva, îi găurea craniul cu un picamer – sau cel puţin aşa se simţea – şi că, indiferent peste ce dăduse în acea dimineaţă împreună cu Terry, acel lucru era, într-un fel sau altul, extrem de neplăcut.

Aşa cum le spusese poliţiştilor, mai întâi celor în uniformă, apoi celor îmbrăcaţi în echipamente de protecţie şi, în cele din urmă, celor în costume, fusese o zi ca oricare alta, până când nu mai fusese deloc aşa din niciun punct de vedere, dacă înţelegeau ce voia să spună.

Ajunsese la cabană la ora opt, cade obicei, pusese ibricul pe foc şi îl aştepta pe Terry, care apărea întotdeauna la opt şi zece. Îmbrăcat în geacă reflectorizantă, tricou, blugi murdari de vopsea şi ghete Doc Martens uzate, Terry părea să fie cel mai robust dintre cei doi, deşi Dave era, după cum ştiau amândoi, mai puternic. Când trebuiau să ridice o grindă sau un panou de lemn din spatele unui camion, Dave era întotdeauna omul de bază.

Munca lor consta în mare parte în ridicat şi sortat. Azvârleau lucruri din camioane şi din autoutilitare în groapa de gunoi, apoi, de bine, de rău, le puneau pe fiecare în grămada potrivită, gata de „reciclare”. Aşa cereau normele, deşi Dave nu văzuse niciodată vreo

dovadă că sortarea şi colectarea selectivă făcute fără tragere de inimă ar fi contat. Grămezile se măreau, viaţa îşi urma cursul obişnuit şi nimic nu se schimba prea mult.

Groapa de gunoi se afla la cinci minute de mers pe jos de Stepney High Street şi era înconjurată pe trei laturi de depozite vechi, dintre care două urmau să fie transformate în birouri. Cealaltă parte, lângă şosea, era mărginită de un gard înalt de peste şase metri din plasă de sârmă care avea o poartă suficient de mare ca autovehiculele să poată da în marşarier şi o cameră falsă de supraveghere care să descurajeze vagabonzii şi drogaţii. Foarte rar, cineva reuşea să sară gardul şi era găsit dormind pe o canapea rablagită din piele, sub o prelată, ca să-i treacă aburii beţiei. Dar şansele erau foarte mici ca o persoană care avea atât de mare nevoie de acest tip de cazare să poată escalada gardul.

Odată, Terry îi găsise acolo pe una dintre prostituatele din zonă şi pe clientul ei leşinaţi pe o saltea cocoţată în vârful unui morman de gunoi. Nu era sigur dacă să-i laude pentru abilităţile sportive – chiar dacă ar fi căpătat superputeri de la ketamină sau amfetamine, tot era o căţărate serioasă – sau să le tragă un perdaf (ceea ce ştia că ar fi trebuit să facă). În schimb, le spusese într-o doară să-şi ia tălpăşiţa. Aşa cum îi povestise lui Dave mai târziu, rareori văzuse pe cineva să spele putina atât de repede.

Cel mai adesea, găseau lucruri care fuseseră aruncate peste gard în timpul nopţii. Aruncare ilegală de deşeuri. Saci mari de gunoi nociv. Obiecte mai mici de mobilier sau resturi de prin gospodării. Carne, peşte, fructe şi

legume stricate aruncate în drum spre casă de comercianții de la piață sau de personalul restaurantelor. În acele zile, chiar aveai nevoie de mască. Uneori, captura de dimineață era pur și simplu ciudată: o cutie mare de peruci (asta fusese una bună) și un model de schelet uman sprijinit lângă poartă, pe care îl găsise Dave la sosire.

Oricum, unul dintre ei făcea întotdeauna rondul la prima oră și îl bifa pe clip board. Făcea parte din rutină și era cerut de regulamentul consiliului. „Norme de sănătate și protecția muncii", ca aproape tot ce le aranja ziua. Încă o altă căsuță de bifat înainte să înceapă livrările de dimineață programate din tot cartierul, în jurul orei nouă.

În dimineața aceea, Dave plecă în turul său rapid al locului, lăsându-l pe Terry absorbit de o dispută aprinsă pe talkSPORT[1] între Laura Woods[2] și Ally McCoist[3] despre Spurs[4]. Când ieși din baracă, Dave rămase uimit de cât de frumoasă se dovedea dimineața aceea: cerul senin, de un albastru clar, dar cu adieri plăcute care îi răcoreau fruntea în timp ce își țâra picioarele prin moloz, rugină și ruine.

---

[1] Post de radio cu specific sportiv din Marea Britanie (n. trad.)

[2] Prezentatoare a emisiunii matinal talkSPORT Breakfast with Laura Woods, Ally McCoist and Jamie O'Hara (n. trad.)

[3] Alistair Murdoch McCoist, MBE, fost fotbalist scoțian, în present antrenor și personalitate media (n. trad.)

[4] Tottenham Hotspur Football Club, club profesionist de fotbal cu sediul în Londra (n. trad.)

Lângă mormanul de mobilă văzu o minge de fotbal; nu era prima dată, probabil că fusese şutată din greşeală în groapa de gunoi de nişte copii care se jucaseră pe stradă cu o seară înainte. Îşi luă avânt, ţintind un fotoliu din piele de culoare bej aflat la vreo douăzeci de metri distanţă şi lovi mingea cu partea potrivită a ghetei. Gol! Ridică pumnul în semn de victorie. Cu siguranţă, un semn de bun augur pentru ziua de azi, nu-i aşa?

Sau poate că nu. Lângă ceea ce alcătuia mormanul de compost de pe teren, un dâmb de pământ, plante în descompunere şi vegetaţie care vara mirosea de-ţimuta nasul, se afla o cutie de metal. Categoric era o noutate apărută peste noapte şi o descoperire bizară, din multe puncte de vedere. Era o servietă mare sau o valijoară, în funcţie de opinia fiecăruia. Părea făcută din oţel negru sau dintr-un material asemănător; avea urme de zgârieturi, de parcă avusese şi zile mai bune. În orice caz, părea grea. Mult prea grea ca să fi fost azvârlită peste gard şi să fi ajuns atât de departe. Aşadar, se gândi Dave, fusese lăsată acolo cu un scop anume. Ceea ce nu avea niciun sens.

Apoi, când se uită mai atent, văzu că în mare parte metalul era acoperit cu rânduri de litere, numere şi ceea ce nu putea decât să presupună că erau un fel de simboluri codificate. Nu erau litere din alfabet, în orice caz. Pe fiecare margine erau lipite marcaje circulare care indicau un fel de avertisment: Substanţă toxică? Nimic din toate astea nu se lega. Doar existau locuri speciale pentru chestiile astea, nu-i aşa? La 200 de metri sub pământ.

Şi în al treilea rând: era sigilată. Dave nu observă să fi avut vreo încuietoare. Încercă să o răstoarne pe partea cealaltă şi rămase surprins de greutatea ei, când aceasta căzu cu un zgomot înfundat şi amenințător pe pământ. Nu, nu se vedea nici cel mai mic indiciu al unui mecanism de deschidere sau ceva similar. Nici lângă sau în interiorul mânerelor, nici, din câte putea vedea, de-a lungul balamalei. Orice ar fi fost înăuntru, dacă era ceva, nu era menit să fie uşor accesibil. Dave îşi trecu degetul de jur-împrejurul şirurilor întretăiate de caractere alfanumerice indescifrabile. Ce ar fi putut să fie? N-avea nici cea mai vagă idee. Niciuna.

— Tel!

Niciun răspuns. Probabil colegul său era încă prins de disputa de la radio.

— Tel!

De data aceasta, strigă mai tare, iar Terry îl auzi şi scoase capul pe uşa barăcii.

— Ce e?

Părea uşor exasperat, ca şi cum dimineața lui fusese perturbată iremediabil.

— Vino să te uiți la asta! Apoi, mai încet. Pentru numele lui Dumnezeu!

Terry nu se grăbea niciodată nicăieri şi cu siguranță nu avea de gând să renunțe la obiceiul de o viață, într-o joi dimineață devreme. Îndreptându-se spre Dave, îl întrebă:

— Ce ai găsit, un bilet câştigător la loterie?

— Mai taci, Tel. Uită-te la asta, spuse el şi făcu un gest spre servieta mare şi neagră.

Terry o măsură cu atenție din priviri, apoi îngenunche ca să se uite mai îndeaproape.

— La naiba, zise el. Ce mama mă-sii e asta?

— Asta mă întrebam şi eu, nătărăule.

Terry încercă să o ridice şi abia dacă fu în stare să o mute din poziția culcat.

— Iisuse, e foarte grea, nu-i aşa? Cu siguranță nu-i gunoi normal aici.

— Exact, spuse Dave. Şi cum a ajuns acolo? Asta aş vrea eu să ştiu. Îşi frecă mâinile nervos, din obişnuință. Parcă a fost lăsată aici ca să o ridice cineva. Tăcu din nou. Ceea ce este destul de ciudat. Dar, oricum, n-a venit de la colectare, nu-i aşa?

Terry ignoră întrebarea.

— Toate numerele acestea, totul. Pare... nu ştiu cum să spun. Oficială? Ca şi cum ar fi de la guvern sau de la o corporație sau ceva de genul ăsta? Ciudățenia dracului! Se ridică în picioare. N-am mai văzut aşa ceva în cei trei ani de când sunt aici. Tu?

Dave clătină din cap.

— Nu. Şi eu sunt de aproape şase. Trebuie să spun că nu-mi prea place, Tel. Hai să anunțăm. Se uită din nou la servietă. Mă uit la chestia asta şi sentimentul meu cel mai puternic este: hai să fie problema altcuiva. Cât mai repede. Bine?

Terry dădu din cap.

— Mi-ai luat cuvintele din gură, domnu' David. Apoi adăugă; Ai telefonul la tine? Al meu e stricat.

— E la încărcat pe birou, răspunse Dave.

Se întoarseră la baracă. Înăuntru, Dave deschise un sertar şi îi înmână lui Terry un formular.

— Completează-l, te rog. Aceasta e procedura standard când implicăm o autoritate care nu face parte din consiliu.

Tel ridică din umeri.

— Cred că aşaosăfac. Iisuse, şi mai multă hârţogărie.

— Alo?... Da. Poliția. Mulțumesc. Aşteptă să i se facă legătura. Da, alo, poliția? Bună ziua, mă numesc Drayton. David Drayton. Lucrez la groapa de gunoi Stepney... Da, aşa e.... Nu înțeleg... D-R-A-Y-T-O-N... Da, acesta este numărul. Aşteptă din nou. Eu şi colegul meu am observat un obiect care nu se află în niciun inventar şi nici nu a fost înregistrat de vreunul dintre noi. Sau de vreo autoritate locală. Ca să fiu sincer, ne îngrijorează puțin prezența lui. Nu, habar n-am. Rare să fie ceva legat de... ştiință sau ceva de genul ăsta. Cum arată? Păi...

Dave făcu tot posibilul să descrie valiza şi motivele pentru care apariția ei li se păruse amândurora bizară. Pentru o clipă se temu că nu ajunge la niciun rezultat.

— De ce sunt îngrijorat? Ascultă, aici vedem tot felul de lucruri, crede-mă, amice. Nu vorbim despre faptul că se aruncă gunoi pe stradă în estul Londrei, la orice oră, crede-mă.

Este— ei bine, pare că ar putea fi... ceva periculos, mă gândesc... Ce anume? Nu, niciunul dintre noi nu dă semne că nu se simte bine. Stai puțin, o să-l întreb pe colegul meu. Tel? Terry clătină din cap în tăcere. Nu, şi el este bine. Da, nici că se poate mai bine. Doar că amândoi credem că... O, grozav, deci trimiteți o maşină de poliție. Când va fi asta? Serios? Bine, cu cât mai

repede cu atât mai bine. Mulțumesc foarte mult. La revedere.

Terry îl privi întrebător. În replică, Dave nu putu decât să se încrunte.

— Nu părea să fie chiar o prioritate pe lista lor. În fine, presupun că nici n-are cum să fie prin părțile astea, nu-i aşa? Furturi, droguri... au şi treburi mai importante pe cap, nu-i aşa? Dar chiar şi aşa. Aş vrea să scăpăm de... chestia aia cât putem de repede, zise arătând cu degetul spre fereastra pătată de grăsime a barăcii. Un lucru pe care l-am învățat în meseria asta este că nu-i sănătos să ai de-a face cu ceva care îți depăşeşte atribuțiile. Şi indiferent ce se află în cutia aceea, trece cu siguranță testul ăsta.

Terry se uită peste umăr la groapa de gunoi.

— Ți-am spus, pare să fie treabă guvernamentală. Medicală. Probabil înăuntru e un virus nou îngrozitor, ştii? întotdeauna lucrează la altele noi, nu-i aşa? în laboratoarele lor? Şi ştim prea bine că accidente se întâmplă mereu. Nu-i aşa? Mă auzi, Dave?

Acum era rândul lui Dave să fie calm.

— Of, ce tot spui acolo? Viruşi? Doamne, ultima injecție de rapel chiar ți-a dat mințile peste cap, nu-i aşa?

— Da, ei bine, ție îți dă mâna să fii sarcastic, dar aminteşte-ți prin ce am trecut cu toții ultima dată. Au spus că provine din piață, de la un liliac sau ceva de genul ăsta, dar s-a întâmplat să apară în oraşul în care se află toate laboratoarele lor ultrasecrete. Şi ştim bine că am scăpat uşor în comparație cu alte orori...

— Măi, tu auzi ce spui? Găseşti o cutie dubioasă în mijlocul unei gropi de gunoi din Stepney şi dintr-odată îți imaginezi că izbucneşte un război biologic? Pandemia se întoarce. Chiar că ai o imaginație foarte bogată, Terence, fiule. Hai să ne calmăm şi să aşteptăm să vină curcanii şi să rezolve totul, bine?

Observă că Terry se cam enervase de faptul că îl luase peste picior.

— Uite, hai să mai bem un ceai şi să aşteptăm, bine? Se ridică de pe scaun şi se duse la chiuvetă ca să pună apă în ceainic. Pe urmă putem să mergem să luăm un prânz lichid la Carpenter şi să sărbătorim dimineața noastră interesantă. Fac eu cinste.

Când auzi asta, Terry se înveseli.

— Ar fi nepoliticos să nu o facem, nu-i aşa?

— Exact.

Aşteptară în tăcere să fiarbă apa din ceainic, ascultând maşinile care treceau pe afară, zarva copiilor care se îndreptau spre şcoală şi zgomotul îndepărtat al unui sistem de sonorizare ce era testat într-una dintre sălile modeme de expoziție care se deschiseseră la câteva străzi distanță.

Stând întins pe patul de spital şi încercând să-şi amintească ce se întâmplase apoi, Dave constată că nu-i venea nimic în minte. Încă povesteau verzi şi uscate, asta îşi mai amintea, şi îşi beau ceaiurile. Şi apoi, cu coada ochiului, sesizase ceva afară, o umbră îndreptându-se spre ei. Apoi, uşa se deschisese brusc şi urmase o perioadă de agitație.

Îşi amintea însă că o siluetă cu o cagulă neagră îl lovise puternic pe Terry în cap, întrerupând protestul

care i se formase în gât, iar Terry se prăbuşise instantaneu la pământ. Şi tocmai când Dave izbucnise în stilul caracteristic „Ce mama mă-...”, simţise un braţ care îl strângea de gât şi o lovitură feroce în tâmplă, extrem de dureroasă, dar care îl şi dezorientase complet. Dar înainte să poată înţelege sau să se gândească la cât de dureros şi bulversant fusese atacul, cu atât mai puţin să ceară celui care făcea asta să se oprească, îl ţintuise o altă lovitură nimicitoare. Apoi totul în jur se cufundase în întuneric.

2

Harry Taylor încerca să mai lenevească puţin în pat pentru prima dată în ultimele şase săptămâni. Nu că ar fi simţit că merita acest lucru.

Dacă era ceva ce îl scotea din minţi, asta era o afacere neterminată. Iar ce se întâmplase cu o seară înainte se încadra cu certitudine în categoria întâmplărilor enervante, ba chiar mai mult decât atât. Îl durea piciorul rău din cauza asta.

De fiecare dată când închidea ochii, auzea şuieratul grenadelor fumigene. Strigătele oamenilor furioşi şi răniţi şi vuietul unui SUV care se îndepărta cu viteză. Pe scurt, o operaţiune ratată.

Timp de aproape un an, el şi echipa sa fuseseră pe urmele unei ţinte extrem de importante: Sindicatul Crick. A treia generaţie de infractori londonezi care controla o bună parte din operaţiunile de protecţie, prostituţie şi droguri din capitală. Doi fraţi, Lionel şi „Sweety” Ray, împreună cu o soră mai mică, Bren, îşi

transformaseră firma de modă veche, cockney, într-o adevărată organizație internațională, pe care probabil că ai fi putut să o listezi la bursă. Dar, după Dumnezeu ştie câte arestări de-a lungul anilor, niciunul dintre cei trei nu fusese pus sub acuzare, cu atât mai puțin condamnat.

Este adevărat, câțiva dintre locotenenții lor, din poziții inferioare, făceau deja închisoare pe spezele Majestății Sale, unii pentru perioade corespunzătoare. Dar niciunul nu trădase familia Crick, temându-se, bineînțeles, de ceea ce s-ar fi întâmplat cu familiile lor dacă ar fi făcut-o. Crimă, agresiune, trafic de persoane, delapidare, intrare prin efracție, conspirație pentru fraudă... o listă întreagă. Dar o organizație ca aceea condusă de familia Crick îşi permitea să piardă câțiva şefi mai mici din când în când, atât timp cât aceştia nu ciripeau. Ceea ce nu se întâmpla niciodată.

Şi asta, după cum le spusese Harry superiorilor săi de la New Scotland Yard de nenumărate ori, nu era deloc bine. Experiența lui de soldat îl învățase că dacă vrei să nimiceşti o țintă, o bandă, o echipă de asasini, trebuie să ținteşti la cap. Decapitare. Eliminarea conducerii, indiferent unde s-ar fi aflat (şi, destul de des, aceasta pândea din umbră). Ceea ce, în cazul de față, însemna Lionel, Sweety, Bren şi o mână de membri de top ai cercului lor de apropiați, care locuiau acum în Monaco, deşi se întorceau adesea în oraşul natal pentru a supraveghea operațiunile. Până când prima echipă nu era scoasă de pe străzi, sindicatul avea să prospere în continuare.

Ofițerii superiori, după ce vorbiseră cu ierarhii lor politici, îi dăduseră în sfârşit undă verde lui Harry. Templul Crick urma să fie doborât la pământ, prin toate mijloacele legale disponibile. „Curăță grajdurile, inspector-şef Taylor”, îi spusese un comisar adjunct cu gândul la un titlu de primă pagină, ca să nu mai vorbim de postul de conducere de la Poliția Metropolitană.

Uşor de zis, greu de făcut, desigur. Operațiunea implicase multe, multe luni de supraveghere permanentă (atât în lumea reală, cât şi în cea digitală), precum şi ore întregi de căutare minuțioasă a documentelor şi a bazelor de date. Cu siguranță, Harry era mulțumit că avea la dispoziție toate facilitățile pe care le avea de oferit Poliția Metropolitană; mereu spunea că un laptop e binevenit, pentru a-ți face viața mai uşoară, atât timp cât nu te aştepți ca acesta să imobilizeze şi să încătuşeze un psihopat. Şi, da, folosiseră din greu SIGINT[5], informații preluate din semnale de comunicații, unele de peste hotare, şi se bucuraseră de orice ajutor pe care îl oferiseră spionii, care, în câteva cazuri, fusese considerabil. Însă investigațiile făcute sub acoperire, acțiunile de patrulare pe străzi, de filaj şi de folosire a informatorilor, acele „conversații convingătoare”, după cum le descria Harry în rapoartele către superiorii săi, fuseseră cele care, până la urmă, oferiseră pistele de care aveau nevoie. Polițiştii, şi nu algoritmii, fuseseră

---

[5] SIGINT presupune interceptarea, colectarea şi analizarea informaţiilor străine din sisteme de comunicaţii. (n. trad.)

cei care le oferiseră o şansă să se năpustească asemenea unor şoimi asupra familiei Crick.

Avuseseră trei piste: un pont că un elicopter şi un avion privat fuseseră închiriate, foarte discret, în ultimul moment, pentru a duce un grup de la „Fumival Commodities" de la Monaco la Nisa şi apoi la Londra. Fumival se dovedise a fi o companie fantomă deținută formal de doi avocați parizieni, dar care, de fapt, era o acoperire pentru operațiunile Crick, potrivit MI5[6].

În al doilea rând, NCA[7] primise informații potrivit cărora urma să aibă loc un fel de licitație la Londra, la care să participe diverse părți interesate din lumea interlopă sau reprezentanții lor de încredere care se presupunea că s-ar întâlni în capitală ca să inspecteze un lot de ceva, şi să liciteze pentru el. Nu existau alte informații despre ce fel de „lot" era vorba sau cine urma să vină, dar acest lucru făcea şi mai interesantă vizita fulger a familiei Crick în oraş. Ce urmăreau ei şi împotriva cui ar putea licita?

Şi în al treilea rând, un ofițer vamal corupt dezvăluise informații despre un transport important de heroină de înaltă calitate care urma să fie expediat într-un container către Dover în ziua următoare. Se băgase în afacere pentru cincizeci de mii de lire sterline, ca să-şi achite datoriile la jocurile de noroc, în schimbul cărora

---

[6] Serviciul de informaţii britanic.

[7] National Crime Agency (NCA), în original, Agenţia Naţională de Combatere a Crimei Organizate. (n. trad.)

trebuia să facă tot ce-i stătea în putință ca să descarce marfa de pe vas şi să o treacă peste graniță.

Ceea ce îi condusese pe Harry şi echipa sa la persoana de contact a ofițerului vamal, un tip cunoscut doar sub numele de „Jericho", traficant de droguri, intermediar, care stătea ascuns în Folkestone, aşteptând ordine. În plus, era şi un ticălos de proxenet, cu un cazier j udiciar cât China. Dar, mai important, era un drogat, care se presupunea că nu mai consumase stupefiante de doi ani, dar care recidivase de curând şi era disperat să bage ceva în venă când cei mai apropiați doi locotenenți ai lui Harry, inspectorul John Williams şi sergentul Iris Davies, ajunseseră la el.

În sfârşit, aveau o verigă slabă şi ştiau ceva ce, evident, familia Crick nu ştia. Exista un punct sensibil pe care puteau aplica, ei bine, presiune.

După trei ani alături de Harry, mai întâi ca sergent, înainte să ajungă inspector, John părea să se fi obişnuit cu faimosul „temperament Taylor" şi cu izbucnirile de furie provocate de orice lucru care părea să fie făcut din lene, din neatenție sau din neglijență. Indiferent de cum păreau lucrurile pentru cei din exterior, toate astea făceau parte din modul de operare al lui Harry, din felul său de a-şi gestiona îndatoririle, dar şi persoanele de care era responsabil. Când, cu un an înainte, soția lui John hotărâse că viața alături de un expert contabil prosper ar fi putut fi mai satisfăcătoare decât cea alături de un polițist mai mult absent şi luase copiii cu ea, Harry nu spusese nimic, ci îl bătuse încurajator pe spate pe inspector şi îl menținuse pe linia de plutire, verificându-l pe John în

mod regulat şi târându-l cu el la Stamford Bridge pentru un meci de fotbal sau la seri de box la sala York Hali din Bethnal Green.

Dacă John ar fi fost vreodată atât de prost încât să-şi acuze şeful că este „inteligent din punct de vedere emoţional”, răsplata lui ar fi fost o buză umflată. Harry ura trăncănelile pe teme de psihologie, autocompătimirea şi (cel mai rău dintre toate) orice menţiune despre „bunăstare” aproape la fel de mult pe cât îi detesta pe criminali. Dar avea o inimă bună, nu că ai fi ghicit vreodată asta după felul în care se comporta de obicei.

Harry ştiuse dintotdeauna că John avea să dea de capăt cazului Crick, oricât de obositor şi de stresant fusese acest lucru. Dar pentru sergentul Iris Davies fusese un test de o cu totul altă dimensiune.

Avea doar 32 de ani, era cu şase sau şapte ani mai tânără decât John, şi lucra în echipa lui Harry doar de un an, fiind promovată la Poliţia Metropolitană după ce rezolvase un caz de extorcare de fonduri în West Midlands. Avea un potenţial incredibil şi Harry nu se îndoia nicio clipă că într-o zi avea să ajungă comisar-adjunct, poate chiar mai sus. Dar sperase ca anii în care avea să învârtă hârtii să nu vină prea curând, deoarece, în opinia lui fermă, era o poliţistă mult prea bună ca să-şi irosească talentele în spatele unui birou.

Era şi lunetistă cu experienţă. Era în largul ei în poligon, spuneau instructorii. Capabilă să se concentreze cu desăvârşire timp de zece ore într-un cuib de operaţiuni pe teren în timp ce aştepta semnalul să acţioneze (sau nu) în cască. Cum şi-ar fi folosit toate

aceste însuşiri ca să țină un seminar despre poliția comunitară sau la o audiere a unei comisii a Adunării Londoneze?

În ciuda acestui fapt, Harry nu fusese sigur că ea avea să fie pregătită pentru ultimele luni de muncă grea în operațiunea Crick, Dar, când se ajunsese la asta, ea depăşise toate aşteptările. În timpul nopților nenumărate de filaj, a weekendurilor nedormite în timp ce examinau conturi suspecte cu cei de la finanțe şi, în timpul unui interogatoriu, când îi dăduse un pumn în față unui vechi asociat al lui Crick după ce acesta făcuse o glumă despre „târfele afgane care mor în containere" în timp ce el era eliberat pe cauțiune, îi demonstrase lui Harry că avea toate calitățile necesare ca să fie o polițistă de prim rang, atât pe stradă, cât şi în sala de conferințe sau în fața unui perete de monitoare. Dacă era să fie sincer, avea ceva special. Şi, deşi nu-i prea venea să recunoască acest lucru în sinea lui, constată că se simțea tot mai bine în compania ei.

După cum se adeverise apoi, Jericho cedase în mai puțin de o jumătate de oră, ceea ce, remarcase John la momentul respectiv, era probabil un record, chiar şi pentru Harry. („Nici măcar nu a trebuit să-l gâdili, şefu'.") La lumina unui bec simplu, în propria lui pivniță, transpirat şi tremurând din cauza drogurilor, Jericho le spusese tot ce trebuiau să ştie.

Da, frații Crickse îndreptau spre Londra. Totuşi, nu ştia care dintre ei. Da, cei doi oameni de bază ai lor: Barry Sayles şi Charlie Watkins „Lunganul", aveau să o şteargă spre Fdlkestone ca să testeze transportul şi,

dacă era în regulă, să autorizeze transferul milioanelor de euro către cel care vindea marfa.

Harry se ridică din pat şi se întinse. Îşi atinse degetele de la picioare cu o uşurinţă satisfăcătoare şi se examină în oglinda de lângă pat. Lucrurile nu stăteau chiar atât de rău, având în vedere situaţia. Cam galben la faţă, un trup plin de cicatrici care spuneau o întreagă carte de poveşti, dar, în ansamblu, era încă într-o formă decentă. Mai ales după ce se întâmplase cu o seară înainte.

Împlinise patruzeci şi cinci de ani cu o lună înainte şi, deşi nu recunoştea în faţa nimănui, începea să-şi simtă vârsta. Nu-şi ieşise încă din ritm, dar simţea că acest lucru avea să se întâmple destul de curând. Suferinţele fizice care veneau la pachet cu meseria se vindecau acum puţin mai greu ca înainte.

Totuşi, rezista foarte bine chiar dacă dormea doar trei sau patru ore pe noapte: exact ca atunci când trebuise să tragă un pui de somn în timpul unei operaţiuni în Helmand. Deşi nu dormise niciodată cum trebuie când fusese în Afganistan. Nu chiar. Dacă voiai să-ţi păzeşti pielea, dormeai iepureşte, atent la sabia talibană care se putea ivi fulgerător, şi aşa se şi întâmpla, în timpul nopţii.

Nu-ţi permiteai să faci nicio greşeală când era vorba de ei. Şi nu-ţi permiteai greşeli nici când adversarii tăi erau versaţi şi violenţi, ca familia Crick.

Şi totuşi, asta îl făcea să-şi pună întrebări. Oare greşelile din noaptea precedentă fuseseră din vina lui?

Harry crezuse că înregistrase tot. De la un post de comandă temporar din baza militară Shomcliffe,

urmărise în direct pe internet cum aterizase avionul Bombardier Challenger 350 pe aeroportul din oraş şi, la fix, toţi fraţii Crick, Sayles, Watkins, însoţiţi de trei matahale coborâseră, se împărţiseră în trei grupuri şi se îndepărtaseră rapid în limuzine Bentley Bentaygas negre fix la ora 1.10 noaptea.

— Suntem cu ochii pe toate vehiculele, domnule, auzise Harry în cască.

— În regulă, Dasher, spusese Harry. Urmăriţi-le pe toate trei şi anunţă prin radio orice lucru important. Stai în spate, dar nu-i pierde.

Bill „Dasher" Brown era şeful operaţiunilor de supraveghere la New Scotland Yard şi îl cunoştea pe Harry de ani de zile. Fusese un lucru bun că era membru în echipa lor, mai ales în noaptea aceea.

John îşi ridică privirea din laptop:

— Elicopterele trebuie sâ se îndepărteze, Harry. Avem opt vehicule acolo jos. Dacă observă că sunt supravegheaţi...

— Nu-ţi face griji, spuse el. Dasher nu o să ne dezamăgească.

— Echipa Alfa, zise vocea din urechea lui.

— Care sunt noutăţile?

— Se pare că vehiculele 1 şi 2 se îndreaptă spre Embankment.

— E de înţeles, răspunse Harry. Familia Crick are un penthouse lângă Palatul Lambeth. Probabil că e prima oprire din seara asta. Să-şi ia nişte fixativ.

— Vom fi cu ochii pe ei tot drumul. Vehiculul trei se îndreaptă spre est. Vin spre voi.

— Aia sunt Sayles şi Watkins. Am înţeles, Dasher.

Se întoarse spre Iris.

— Vreo veste bună de la Hackeri?

Ea se uită pe ecran. Hackerii erau un grup bizar de puşti cu coşuri pe faţă, abia trecuţi de 20 de ani, care-şi făceau veacul într-o cameră rău mirositoare de la etajul trei dinThames House[8] şi care încercau să pătrundă în orice sistem li se indica. În toate, de fapt. Fie că era vorba despre o bancă din Moscova, fie de un cont de TikTok din Cardiff. Dar, în acest caz, era vorba despre sistemele GPS a trei limuzine de lux.

— Nu încă, răspunse ea. Ah, stai puţin. Vehiculul trei. Geniile adolescente tocmai au interceptat coordonatele, încotro se îndreaptă nemernicii ăia? Aşteaptă o secundă, şefii'... Uite-le. East Cliff şi Warren Country Park. Foarte frumos şi acolo.

Îi arătă lui Harry fotografii ale locului. Păduri idilice, drumuri de ţară, animale sălbatice şi locuri de picnic pentru familii.

— O mulţime de locuri în care să te ascunzi, spuse el. Numai bune pentru un *rendez-vous*.

— La doar zece minute de aici, zise ea.

— John, te ocupi de comunicaţii, spuse Harry. Eu şi Iris ne îndreptăm într-acolo acum. Adu-ne întăriri repejor, bine? Avem nevoie de echipament tactic complet, aşa cum am prevăzut. S-ar putea să se încingă treaba. Nu cred că indivizii aceştia vor ceda dacă vorbim dur cu ei.

---

[8] Sediul Serviciului de Securitate Internă al Regatului Unit (MI5) (n. trad.)

Harry şi Iris purtau deja veste antiglonţ, iar ea avea la brâu un Heckler & Koch G36. El avea un Glock 26 în toc. Existau toate şansele să aibă nevoie de ele. Sayles şi Watkins nu s-ar fi predat fără luptă, iar în ceea ce îi privea pe oamenii cu care se întâlneau, ei bine, era o necunoscută ştiută, dar periculoasă.

— Avem noutăţi despre licitaţie, John? întrebă Harry.

— Linişte şi pace. S-ar putea să fie o informaţie falsă, să ştii. Spune şi tu, ce să „liciteze"? Doar nu suntem la afurisitul de Sotheby.

— Vom vedea. Nu lăsaţi să scape lucrurile de sub control aici şi anunţaţi-ne despre orice se întâmplă, orice. În noaptea asta ne-a venit şi nouă sorocul, John. Îi doborâm pe ticăloşii ăştia în sfârşit. Corect?

— Am înţeles, spuse John şi se întoarse la peretele de monitoare pe care apărură cele trei Bentley-uri şi o serie de puncte de localizare.

Doi gardieni din Batalionul 2[9] Gurkha rămaseră în afara barăcii, tăcuţi şi neclintiţi. Harry şi Iris se urcară în Range Rover-ul neinscripţionat al poliţiei şi plecară în viteză, încetinind doar ca să fie lăsaţi să iasă la punctul de control, unde grilajul de protecţie şi multiplele porţi ţineau la distanţă orice ameninţare din exterior. Soldaţii Gurkha nu lăsau nimic la voia întâmplării după cum bine ştia Harry.

— Locul de întâlnire este un loc de popas de la marginea drumului, cu un adăpost, o zonă de parcare cu pietriş; se pare că ar fi o cafenea în timpul zilei, zise

---

[9] Regiment de puşcaşi al armatei britanice, ai cărui membri sunt recrutaţi din Nepal. (n. trad.)

John în stație. Vehiculul Crick Trei se află la douăzeci şi cinci, treizeci de minute distanță.

— Ceva activitate în apropiere? întrebă Harry.

— Nimic încă. Dasher a trimis o unitate să patruleze în zonă, va trece pe lângă noi şi va trimite imagini. Nimic de raportat de la sateliții Cheltenham.

— Am înțeles.

Într-adevăr; parcul se afla la numai zece minute de tabără, aşa că abandonară Range Rover-ul în afara drumului, lângă o clădire mare, în stil victorian, care arăta ca un centru mic de cercetare sau o filială de mici dimensiuni a unei companii.

Harry şi Iris merseră pe jos ultima sută de metri, cu lanternele stinse, pe lângă copacii aliniați pe cealaltă parte a drumului.

— Echipa tactică pe poziții, anunță John prin radio. Trei unități la mai puțin de un minut de la locul faptei. A patra unitate, la două minute distanță. Şi mai multe dacă aveți nevoie.

— Am înțeles.

Harry şi Iris găsiră o magazie cu un perete de cărămidă şi se adăpostiră acolo.

— Ce avem noi aici? spuse John. Văd o coloană de maşini care se îndreaptă spre voi dinspre est.

— De la Dover? De unde? întrebă Harry. Poți reconstitui traseul pe camerele de supraveghere?

— Acum fac asta. Verific plăcuțele acum... Nu, tipii ăştia vin de pe un promontoriu, nu dintr-un port. Se pare că au plecat dintr-un loc situat la aproximativ treişpe kilometri vest de Dover. Asta nu ne spune unde a ajuns inițial pachetul, desigur.

— Lasă asta pe mai târziu, John. Concentrează-te asupra întâlnirii şi asupra celor care se îndreaptă spre noi.

— Vehiculul Crick Trei este foarte aproape acum. Un sfert de kilometru de tine.

— Suntem pe poziții, răspunse Harry. Toate unitățile sunt în aşteptare. Fiți gata la comanda mea.

El şi Iris rămaseră ghemuiți în spatele zidului, Harry simțindu-şi inima pulsând în tâmple. Se întâmpla în sfârşit, după atâția ani. Şansa să distrugă una dintre ultimele bande mari autohtone din Londra şi astfel să facă oraşul, întreaga țară, un loc mai sigur. Dar nu îşi îngădui să lase acest vis să îl distragă. Deocamdată, sângele lui Harry trebuia să rămână mai rece decât fundul lui Olaf.

Ora două dimineața... Deodată, refugiul de la marginea drumului se lumină puternic când trei limuzine BMW X negre identice intrară în parcarea pietruită. Înainte ca Harry şi Iris să apuce să verifice plăcuțele de înmatriculare, se făcu din nou întuneric şi tăcerea deveni asurzitoare.

Iris îşi dădu jos ochelarii de vedere pe timp de noapte.

— Cred că am reuşit să văd numerele de pe două plăcuțe de înmatriculare. Cred că... da, Marea Britanie, înregistrate în 2022. Îi trimit acum lui John.

— Vehiculul Crick Trei se apropie, spuse John în căşti.

— Am înțeles, spuse Harry. Toate unitățile să aştepte semnalul meu.

Limuzina Bentley intră în luminişul din pădure cu motorul torcând ca un pisoi şi opri în raza lor vizuală.

Pentru un minut, care li se păru o eternitate, ocupanții celor patru vehicule rămaseră în maşină. Apoi, ca şi cum nu ar mai fi putut suporta suspansul, şoferul şi pasagerul din față al primului BMW coborâtă şi se îndreptară cu paşi hotărâți spre clădirea de cărămidă. Erau îhalți, purtau jachete de piele şi blugi, aveau părul negru şi păreau mai tineri decât se aşteptase. Aveau ținuta unor intermediari de încredere mai degrabă decât a unui adjunct sau consilier.

În replică, din Bentley coborâră toți cei patru pasageri. Harry îl recunoscu imediat pe Charlie Watkins Lunganul după silueta sa greoaie: îmbrăcat şi încălțat, ca de obicei, aşa cum se cuvine unui adevărat om bogat al zilelor noastre, deşi era încă destul de mulțumit să mai smulgă câteva unghii, atunci când era nevoie, de dragul vremurilor apuse.

— Am pus ochii pe Watkins, spuse Harry. Şi, naiba să mă ia, uite şi jumătatea lui. Barry Sayles. Măi, măi, măi. Ce surpriză plăcută.

Sayles era un personaj zvelt, şiret, țâfnos. Mai mic de înălțime decât Watkins, dar nu mai puțin periculos. Electrozii erau specialitatea lui pe vremuri. Legenda spunea că asculta Charlie Parker la maximum ca să înăbuşe țipetele victimelor sale.

Cele două tabere porniră una spre cealaltă şi schimbară un soi de salut. Dar erau doar afaceri, niciun pic de bonomie. După limbajul trupului lor, era limpede că lui Charlie Lunganul şi lui Barry nu le plăcea deloc să se afle în aer liber. Voiau să facă ce era necesar şi să plece de acolo cât mai repede posibil. Dar

simpla lor prezență arăta cât de importantă era această întâlnire.

Sayles şi Watkins îi urmară pe cei doi bărbați misterioşi spre primul BMW şi aşteptară ca aceştia să deschidă portbagajul. Charlie ridică un deget înmănuşat pentru a-i face semn uneia dintre matahalele sale cu cagulă să i se alăture. După o scurtă pauză, omul cu cagula luă ceva în mână şi se înapoie la Bentley.

— Testează marfa, spuse Harry. Ar trebui să fie distractiv.

— De unde ştii? întrebă Iris.

— Nu ştiu. Nu-s sigur. Dar pun pariu că am dreptate. Trase adânc aer în piept. OK. La semnalul meu. Arestați-i pe toți cei prezenți. Gândiți-vă că e posibil ca toți suspecții să fie înarmați. Vigilență maximă.

Sarcina sa, oricare ar fi fost aceasta, era acum îndeplinită, iar omul cu cagulă a lui Crick ieşi din Bentley şi ridică degetul mare către Sayles şi Watkins.

Asta era.

— Toate unitățile, porniți! spuse Harry.

Cele câteva minute care urmaseră acelui moment crucial deveniseră deja o ceață în memoria lui Harry. Refugiul de la marginea drumului fusese brusc inundat de lumină de echipa tactică. Un avertisment prin megafon le ordonase infractorilor să se întindă pe jos şi să aştepte să le fie puse cătuşele. Se traseră focuri de armă imediat, mai întâi de lângă BMW-uri, apoi de către matahalele familiei Crick.

Iris le doborâse pe amândouă în primele 30 de secunde. Căzuseră ca nişte manechine răsucite, ciuruite de gloanțe.

Sayles o luase la fugă, dar Harry îl nimerise în picior şi, deşi era o nesăbuință din partea lui, fugise să-l prindă şi să-l tragă înapoi la adăpostul lor. *Nu*, se gândise Harry, *eşti un şobolan amărât care va trăi cu siguranță într-o cuşcă de acum încolo.*

Auzise pocnetul distinctiv al uneigrenade fumigene, aruncate Dumnezeu ştie de unde.

— Acoperă-te! îi strigă lui Iris. Ea îşi ridică masca. Sayles începu să tuşească. Şi tu poți să taci din gură! strigă Harry la el.

Refugiul de la marginea drumului, atât de liniştit cu doar câteva secunde înainte, deveni scena unui adevărat vacarm. Fluxul de comunicații era plin de actualizări, unele contradictorii. Harry auzea cum gloanțele tăiau aerul. Nu aşa îşi dorise să se întâmple. Nici pe departe.

— Îl am pe Sayles! strigă Harry. Toate unitățile să raporteze situația!

— Unitatea Bravo aici. Avem un ofițer rănit. Cred că şi doi de-ai lor au fost doborâți. Maşinile lor se pregătesc să plece. Văd patru inamici înăuntru, plus Watkins, care încă nu a fost găsit.

— Spune Unității Charlie să pornească în urmărire, spuse Harry. John, trimite mai multe întăriri, imediat!

Scrâşnind din roți, trei dintre BMW-uri porniră cu viteză în noapte, ridicând praf în urma lor. Aerul era dens şi fu nevoie de câteva minute ca fumul şi praful să

se împrăştie suficient de mult ca să dezvăluie urmările bătăliei.

Doi dintre membrii taberei din BMW-uri erau într-adevăr morţi. Harry înjură când la faţa locului mai apăru un cadavru. Watkins. Aparent împuşcat de la mică distanţă, ceea ce sugera că noii săi parteneri de afaceri bănuiseră o trădare.

Spre furia lui Harry, poliţia pierdu urma BMW-urilor după aproape 6 km. Vehiculele apărură în dimineaţa următoare într-o parcare din Folkestone şi fură remorcate de SCD4, echipa de servicii criminalistice a poliţiei metropolitane. Harry se îndoia că vor găsi mare lucru. Poate nişte ADN? Nicimăcar asta nu era o lovitură sigură. Infractorii profesionişti erau atât de atenţi mai nou. Şi doar un procent relativ mic dintre ei se aflau în baza de date ADN.

Da, îl prinseseră pe Sayles. Avea să stea după gratii o lungă perioadă de timp, din cauza probei de heroină impresionant de pură, aflată încă în sângele cadavrului colegului său neidentificat, o dovadă suficientă că fusese o afacere de mare anvergură. Dar el nu avea să vorbească niciodată. Avea două fiice, una dintre ele avea o florărie de lux în Chelsea, în timp ce cealaltă studia engleza la St Andrews. Şi un cuvânt dacă ar fi suflat despre familia Crick, ambele fete ar fi murit în douăzeci şi patru de ore. Nimic din ceea ce îi spuseră anchetatorii săi despre protecţia fetelor nu îl mişcă câtuşi de puţin. Nefiind încă acuzat, avea deja mina unui om care ştia că va muri în închisoare.

Şi cei trei fraţi Crick? Se aflau într-adevăr în apartamentul lor de lux din zona Embankment,

supărați că fuseseră vizitați de detectivi la o oră atât de târzie. Deşi erau încă treji la ora 3 dimineața şi, în mod curios, erau însoțiți în miez de noapte de doi dintre avocații lor.

Interogați de poliție, Lionel, Sweety şi Bren negară că ar fi ştiut ceva despre afacerea Folkestone. Da, îi angajaseră pe răposatul domn Watkins şi pe nefericitul domn Sayles ca parte a echipei lor de securitate. Dar erau, aşa spuseseră cu toții, şocați să audă de această presupusă legătură cu traficul de narcotice, lucru care era greu de crezut, dar pe care, desigur, îl deplângeau.

Ei se aflau la Londra ca să viziteze câteva proprietăți pe care se gândeau să le adauge în portofoliul familiei lor (aşa se explica, spuseseră ei, prezența avocaților lor, care lucraseră până târziu şi rămăseseră să mănânce şi să bea un pahar de şampanie). Totodată, cei trei sperau să participe a doua zi la petrecerea zilei de naştere a unei nepoate din Chiswick. O „licitație"? Nu, nu ştiau nimicnici despre asta. Ce fel de licitație mai exact? Da, era adevărat că începuseră să facă nişte tentative pe piața de artă, dar toate acestea erau gestionate de un agent experimentat care îşi desfăşura majoritatea afacerilor la Paris.

Masca alunecă o singură dată, chiar la sfârşitul interviului. Conduşi la uşă de Bren, cei doi detectivi le spuseră noapte bună printre dinți. Lionel răcni în cele din urmă:

— De ce nu vă căraţi o dată din casa noastră, poliţişti nenorociți?

La momentul acela Harry era deja acasă, încercând să doarmă puțin înainte de şedința de dimineață. Ştia că

cei de la Yard aveau să prezinte totul ca pe un triumf: interceptarea unei întâlniri la cel mai înalt nivel a unei bande de interlopi după luni de supraveghere; arestarea unui mafiot important, care acum risca mai multe condamnări pe viață; împuşcarea lui Charlie Lunganul, un ticălos legendar, ideal pentru profiluri picante în tabloide, şi a doi asociați criminali încă neidentificați (despre care se credea că sunt albanezi); şi, ca să dea profunzime emoțională poveştii, moartea la datorie a unui ofițer tactic curajos, despre care se ştia acum că e agentul Jai Bahri, un polițist de 25 de ani.

Harry nu vedea însă decât un eşec. Watkins mort: la ce bun? Toți cei trei din familia Crick erau încă în libertate şi era puțin probabil să mai scoată curând capul la vedere. Plus un tânăr polițist eliminat într-un schimb de focuri. Sigur, Sayles avea să-şi ispăşească pedeapsa, dracu să-l ia! Dar nu fusese noaptea pe care o sperase. Corupțianu fusese înlăturată. Era o mizerie nenorocită, şi era numai vina lui.

Telefonul sună la ora 10 dimineața, iar el recunoscu imediat vocea de la celălalt capăt al firului.

— Te simți bine, Frumoasa din pădurea adormită? îl intrebă Bill Robinson, comisarul-adjunct de la capătul firului. Ai crezut că azi o să ai o zi liniştită, nu-i aşa?

— Mi-a trecut prin minte, şefu', da, mormăi Harry.

— Ei bine, uită de asta. Mişcă-ți fundul la muncă acum. Era pe punctul să închidă, dar adăugă: Ah, şi Harry?

— Da?

— Ar fi o idee să te uiți la ştiri pe drum încoace.

3

Celor mai mulți dintre colegii lui Harry nu le venea să creadă că încă mai conduce un XJS. Jaguar încetase să mai fabrice aceste maşini puternice şi frumoase în 1996. Înghițeau aproape trei litri de benzină pe kilometru. Nici nu erau cele mai practice maşini pentru munca de poliție: încercați voi să înghesuiți un dealer de cocaină înalt de un metru optzeci într-un coupe, ceea ce însemna că Harry trebuia adesea să folosească o maşină de serviciu a poliției atunci când era în misiuni. Şi, în ceea ce-i privea pe membrii mai tineri ai personalului, deținerea unui astfel de automobil era echivalentul unui anunț de genul „nu dau doi bani pe schimbările climatice" sau ca şi cum ar fi lipit pe bara de protecție un autocolant pe care scria *„O urăsc pe Greta Thunberg".*

Harry nu o ura pe Greta Thunberg, dar chiar îi plăceau maşinile clasice, şi al naibii să fie dacă avea de gând să îngăduie cuiva să-i spună ce putea sau ce nu putea să conducă. Deşi se pregătea pentru inevitabilul moment dureros când, pe măsură ce intrau în vigoare noile legi cu privire la maşinile pe care puteai să le foloseşti pe şosea, avea să vină un moment în care va trebui să se aresteze singur. Până atunci, XJS era unul dintre puținele luxuri fără echivoc pe care şi le permitea.

Era şi iinbun camuflaj. Era de presupus că polițiştii din anii 2020 nu conduc maşini care să bată la ochi. Ca să fie sincer, nici nu trebuiau să facă prea multe. Trebuiau să respecte un set de reguli care îi îngrădeau

libertatea tot mai mult în fiecare an. Trebuiau să poarte în permanență camerele de corp de supraveghere, să învețe pe rupte Legea privind egalitatea de şanse, să se gândească de două ori înainte să spună ceva, ca nu cumva un suspect să raporteze superiorilor săi un „incident motivat de ură". În contextul criticilor continue şi cu toate reglementările, nici nu mai erau cu adevărat polițişti: pe jumătate roboți, pe jumătate birocrați, cel puțin în viziunea lui Harry.

Nu că i-ar fi plăcut prea mult pe dinozaurii adevărați. Ura ofițerii de poliție îndobitociți şi discuțiile rasiste sau sexiste de la cantină. Dar pe de altă parte, detesta să fie tratat ca un copil de oameni care nu simțiseră niciodată un glonț trecându-le pe la ureche sau nu se adăpostiseră de focuri de artilerie, aşa cum făcuse el preț de zece ore încontinuu în Tora Bora. Doi dintre colegii săi muriseră în ziua aceea.

Un alt lucru pe care Harry îl ura era sintagma „polițist de modă veche", mai ales atunci când i se aplica lui, aşa cum se întâmpla adesea la Metropolitană. Da, îi plăcea să-şi facă treaba. Într-adevăr, ştia să dea un pumn, dar şi să încaseze unul. Şi nu, nu era de părere că ofițerii de poliție erau asistenți sociali sau politicieni locali. Treaba lor era să aplice legea: pur şi simplu. Nu să facă terapie.

Şi totuşi: nu era Dixon din *Dock Green*[10], pentru numele lui Dumnezeu. Nici John Thaw în *The Sweeney*[11]*.* Harry crescuse în anii optzeci şi ştia totul

---

10 Serial poliţist britanic difuzat de BBC. (n. trad.)

11 Serial poliţist britanic realizat în 1970. (n. trad.)

despre conflictele sociale şi despre cum era să vezi oameni săraci şi neputincioşi care erau trataţi rău de autorităţi. Era îngrozitor. Avea doar trei ani când cartierul său fusese zguduit de incendiul de la New Cross din 1981, în care treisprezece tineri de culoare fuseseră ucişi şi nimeni nu fusese acuzat, cu atât mai puţin urmărit penal. Văzuse Mişcarea Britanică[12] mărşăluind şi simţise cum i se întorcea stomacul pe dos de ura pe care o răspândeau.

În comparaţie cu majoritatea oamenilor din clasa de mijloc care veniseră la Metropolitană să predea cursuri despre cuvinte care se termină în „ism" sau despre „prejudecată", el văzuse de aproape partea urâtă a vieţii şi nu avea decât dispreţ pentru cei care alimentau flăcările bigotismului. Nu avea nevoie de un curs special care să-I instruiască despre ceva ce învăţase deja la faţa locului.

De fapt, ajunsese în poliţie din întâmplare. Înrolat în armată imediat după ce terminase şcoala, fusese descoperit după patru ani în rândurile Gărzilor irlandeze şi încurajat să se înscrie pentru recrutarea în Serviciul de Acţiuni Aeriene Speciale: un test de rezistenţă şi curaj cum nu mai cunoscuse vreodată şi la care, după ce îl trecuse, se hotărâse să nu se mai supună niciodată.

De unde atâta noroc! Viaţa beretelor brune de la baza din Hereford fusese o combinaţie de aşteptare încărcată de îngrijorare şi perioade intense de activitate incredibilă, deşi cele mai multe dintre acestea nu

---

[12] Organizaţie neonazistă britanică (n. trad.)

ajunseseră niciodată publice, cu atât mai puțin în ziare sau în buletinele de ştiri de la televiziune. În Helmand şi în Columbia, în Georgia şi în Myanmar, îşi servise regina şi țara în operațiuni diverse, de la extrageri din zone aflate sub control inamic (cum naiba reuşise idiotul ăla de diplomat să se lase răpit în junglă?), până la atacuri fulgerătoare asupra taberelor de terorişti, acționând pe baza unor informații despre care el şi colegii săi de trupă ştiau prea bine că fuseseră adunate de spioni care îşi riscau viața şi că puteau fi folosite doar pentru câteva ore. Pusese pansamente pe o mulțime de răni, ajutase la transportarea pe calea aerului a civililor din zonele de conflict şi îşi văzuse prea mulți camarazi morți în acțiune. Da, Harry Taylor chiar văzuse lumea.

Şi apoi, într-o zi toridă în Baza Bastion, când soarele începuse să apună, fusese lovit în genunchiul drept de unul dintre cei mai buni prieteni ai săi, sergentul Jim Jackson „Falcă". Lovit zdravăn şi doborât la pământ. La un meci de fotbal în cinci, pentru numele lui Dumnezeu. Falcă începuse să râdă când Harry căzuse prima dată la pământ, înjurând ca la uşa cortului. Dar se oprise destul de repede când îşi dăduse seama că prietenul său nu se mai putea ține pe picioare şi că, după cum îl avertizase repede medicul, lovitura de la genunchi avea să-l scoată pe Harry din joc pentru „o bună bucată de vreme".

După două intervenții chirurgicale, una la un spital de specialitate din Londra, „o bună bucată de vreme" se transformase în „pe termen nedefinit". Cu toate că genunchiul avea să se vindece foarte bine, căci era încă

un bărbat tânăr, ar fi putut ceda în orice moment, iar el ştia că regimentul nu avea să accepte această posibilitate niciodată. Sincer vorbind, nici el nu ar fi putut.

Şi astfel Harry se confruntase cu o alegere sumbră, una dintre deciziile care făceau parte din viaţa pe care o alesese. Care erau opţiunile sale? Ce viitor îl aştepta pe Harry Taylor? N-o să mai fie niciodată declarat apt pentru o operaţiune militară, asta era clar. Ar fi putut să rămână soldat, dar să se întoarcă la regimentul său iniţial şi să accepte o slujbă de birou, fără nicio perspectivă de revenire pe teren. Sau ar fi putut să părăsească armata şi să vadă ce avea de oferit viaţa de civil unui om care fusese, la propriu, dat afară în şuturi din forţele speciale. Aşa cum le spusese la ceremonia de plecare din Baza Bastion; „Mi-a venit de hac un placaj, nu talibanii."

Şi asta fusese tot. Lăsase în urmă cariera de soldat şi, în timp ce se vindeca şi îşi recăpăta forma fizică – în şase luni de la întoarcerea în Marea Britanie începuse din nou să alerge la semi-maraton se întrebase ce să facă cu restul vieţii sale. Cu ce se putea mândri după cei treizeci de ani petrecuţi pe Pământ? Câteva medalii. Câteva amintiri clasificate. Şi ceva bani puşi deoparte pentru un avans la un apartament (nu apuci să cheltuieşti prea mult din salariu atunci când te fereşti de gloanţe în deşert).

Dar nu avea nici soţie, nici copii şi nici nu se vedea curând pe drumul acesta. Femeile erau o prezenţă pasageră în viaţa lui, de obicei despărţindu-se în termeni amiabili, dar întotdeauna lăsând să se

înțeleagă la plecare că îşi doriseră mai mult de la el, mai multă implicare. Deşi nu era chipeş ca o vedetă de cinema, avea peste un metru optzeci şi cinci înălțime, avea un păr negru şi des şi trăsături puternice pe care iubitele lui le descriseseră (în diverse feluri) drept „romane", „ca de vultur" şi (în cuvintele lui DeeDee, coafeza din Peckham) „al naibii de în formă". Mergea la întâlniri, se bucura de compania femeilor, dar nu părea să treacă niciodată la etapa următoare sau la ceva care să semene cu un parteneriat pe viață. Se spunea despre el că era căsătorit cu slujba.

Şi aveau dreptate, nu-i aşa? Pentru că, aşa cum descrisese taică-său „una dintre manevrele tale de trecut din lac în puț" făcuse o cerere să se angajeze în poliție la trei luni după ce se întorsese din Afganistan şi se transferase de la Hereford. Ce altceva să fi făcut? Să lucreze în vânzări? Să cânte şi să danseze? Pentru un bărbat cu CV-ul lui, avea întotdeauna la dispoziție varianta angajării la acele firme de securitate dubioase cu birouri anonime în Mayfair; operațiuni conduse de elevi din şcolile private care, descriindu-se drept „contractori", furnizau tot felul de servicii periculoase în toată lumea, contra cost. Harry era mândru că fusese soldat. Dar ştia care era diferența dintre un soldat şi un mercenar.

Ştiuse dintotdeauna, chiar dacă doar în subconştient, că avea să ajungă polițist în cazul în care, indiferent din ce motiv, părăsea armata. În primele luni de când se întorsese acasă, suferise mult din cauza insomniei. Atât de rău încât se dusese la un medic, care îi zisese că era o afecțiune destul de frecventă la veterani şi îi

prescrisese somnifere, dar acestea îi dădeau amețeli în cea mai mare parte a timpului şi nu asta era ideea. Abia după ce aruncase pastilele la toaletă şi se gândise la situația lui, îşi dăduse seama că problema stătea exact pe dos. Nu suferea de o supradoză de adrenalină. Îi lipsea.

A doua zi, depusese o cerere pentru a intra în serviciul de poliție. Cea mai bună decizie pe care o luase vreodată, recunoştea asta deschis în fața oricui îl asculta, deoarece, înciuda tuturor frustrărilor sale, a doua carieră îl scutea de a trăi pentru totdeauna în umbra celei dintâi. Şi îi mersese bine ca polițist, mulțumită, în mare parte, îndrumării şi patronajului omului spre care se îndrepta acum: comisarul-şef Bill Robinson.

Când maşina ieşi uşor din garaj şi viră la dreapta pe Borough High Street, Harry pomi radioul. Prezentatorul de la LBC vorbea cu un reporter care relata cu sufletul la gură de la fața locului.

— Şi asta e tot ce ştim până acum, nu-i aşa, Ben?

— Da, asta ni s-a spus până acum, deşi aşteptăm o conferință de presă mai târziu în cursul zilei, probabil cu şeful Poliției Metropolitane, Sir Muhammad Baqri.

— Câte persoane au fost evacuate?

— Ei bine, nu ştim încă un număr exact, Gavin, dar sursele mele îmi spun cd sunt între şaizeci şi o sută. Majoritatea clădirilor care au fost sigilate sunt nelocuite sau pline de echipe de constructori, ale căror lucrări, evident, au fost oprite pentru această zi, în aşteptarea aprobării de la poliție pentru continuarea lucrărilor.

— Doar ca să liniştim ascultătorii, Ben, nu a fost niciun incident ca atare.

— Nu, din câte ştim noi, nu. Au existat informaţii acum aproximativ o oră conform cărora o unitate de genişti a folosit o platformă robotizată de la distanţă, dar acestea, subliniez, nu sunt confirmate. De asemenea, sunt informaţii despre o mulţime de ofiţeri de poliţie îmbrăcaţi în costume de protecţie, i-am văzut chiar eu, care intră şi ies din zonă.

— Spune-ne ce înseamnă asta, Ben.

Reporterul făcu o pauză de o clipă.

— Ei bine, subliniez că fac doar nişte supoziţii, Gavin, deoarece chiar trebuie să aşteptăm declaraţiile celor de la Poliţia Metropolitană, dar astfel de costume pot indica îngrijorarea cu privire la o deversare de deşeuri chimice sau toxice. Acesta ar fi un scenariu. Dar aş vrea să subliniez că aceasta este doar o ipoteză în acest moment.

— Care este atmosfera în Stepney?

— Ei bine, acum o jumătate de oră era un adevărat iad. Am numărat cincisprezece maşini de pompieri şi un număr similar de ambulanţe. Mulţimea era dispersată. Staţia de metrou este încă închisă, pietonii dar şi traficul au fost redirecţionaţi în afara zonei izolate. Aş spune că, indiferent despre ce este vorba, autorităţile competente ştiu cu ce se confruntă şi încearcă să reducă numărul de oameni din zonă in timp ce îşi continuă acţiunile, indiferent cu ce se confruntă.

— Ştim dacă astăzi va avea loc o întâlnire COBRA...

Sătul deocamdată de Gavin şi Ben, Harry opri radioul maşinii, verifică frecvenţele obişnuite ale poliţiei pe

staţia de comunicaţii de la bordul autovehiculului şi apoi telefonul. Nu mai erau trimise alte unităţi la Stepney, ceea ce însemna că echipele şi agenţiile specializate se ocupau deja de caz, iar faptul că fusese chemat de Robinson devenea destul de ciudat.

Pentru că lumina de la semafoarele din următoarea intersecţie se făcu roşie, citi în fugă ştirile de pe câteva site-uri. *Breaking news: şase blocuri din zona East End a Londrei izolate de poliţie* era titlul principal de la BBC, în timp ce *The Times* titra: *Declaraţia Poliţiei Metropolitane privind închiderea East End iminentă. Premierul primeşte informaţii actualizate permanent.* Aplicaţia *The Sun* rămase fixată pe o pretinsă dezvăluire despre un scandal sexual în emisiunea Strictfy Come Dancing[13].

Harry îşi dădu deja seama în mare despre ce era vorba. Izolarea unei zone era mult mai obişnuită decât îşi imaginau oamenii, mai ales într-un oraş mare. Cele mai multe nici nu erau raportate, nu pentru că erau secrete, ci pentru că blocajele apăreau şi dispăreau atât de repede. Chiar el fusese implicat într-un exerciţiu cu doi ani în urmă, când un cartier din Manchester fusese închis timp de o oră pentru a permite desfăşurarea unui exerciţiu, făcut fără prea mare tragere de inimă, de pregătire în cazul în care izbucnea un conflict local civil. Locuitorii şi liderii comunităţii fuseseră avertizaţi să se aştepte la o serie de perturbări în după-amiaza zilei de miercuri: elicoptere care zburau la joasă

---

[13] Show TV din Marea Britanie, echivalent al emisiunii *Dansez pentru tine*.

înălțime, vehicule de recunoaştere şi unități de sprijin ale poliției pentru controlul mulțimilor în caz de revolte, dar majoritatea oamenilor doar căscaseră ochii, uimiți, la spectacolul care se terminase în patruzeci şi cinci de minute.

Oricum: indiferent ce se întâmpla în Stepney, în mod cert nu era un exercițiu. Presa deja primise informații, ceea ce însemna că persoana care conducea comandamentul strategic încerca să controleze ştirea înainte ca rețelele de socializare să se umple de ceea ce oficialitățile numesc de obicei „o poveste inutilă". Rețelele Twitter, Facebook şi Gettr s-ar fi încins deja din cauza teoriilor conspirației şi afirmațiilor absurde, dar, în astfel de situații, majoritatea publicului avea ca reper canalele principale şi urmărea şi asculta ştirile pentru a primi cele mai recente informații. Acele canale media fuseseră în mod clar instruite să aştepte mai multe informații şi (se pare) direcționare uşor spre ideea unei deversări toxice care avea să-i țină la distanță, cel puțin pentru moment, pe cei pasionați de zonele în care se petrec dezastre naturale sau provocate de om.

Situația era gravă, asta era dat Dar nu atât de gravă, remarcă Harry, încât să se fi impus cenzura. În schimb, în povestea de deversare a unor deşeuri toxice, indiferent de sursa acesteia, exista o amenințare suficient de atrăgătoare ca publicul să o ia în serios, dar nu atât de mult încât Londra să intre în panică. Gravă: da, dar gestionabilă, ar fi spus el.

Coborî pe St George's Road, trecu pe lângă măreția de mult apusă a catedralei şi urcă pe lângă hotelul Park Piaza, unde se cazau politicienii în timpul campaniei

electorale (împreună cu gărzile de corp), trecu peste podul Westminster, înainte să vireze brusc la dreapta şi să se îndrepte spre destinaţia sa: New Scotland Yard.

OS22[14] avea sediul la etajul şase, chiar lângă zona de aşteptare a liftului. Când Robinson anunţase, în urmă cu patru ani, că noua unitate urma să fie amplasată într-o zonă atât de vizibilă a sediului central al Poliţiei Metropolitane, Harry obiectase imediat. După cum spusese, ideea noii echipe de operaţiuni speciale, a cărei existenţă nu avea să fie secretă, dar cu certitudine nu avea să fie anunţată cu surle şi trâmbiţe, era să aibă o activitate discretă, să nu atragă atenţia, să stea departe de bârfele de birou şi de politică. De ce să nu fi făcut un sediu pentru noua echipă în spaţiile vacante de la Tobacco Dock, despre care comisarul vorbise să le scoată la vânzare? Ar fi fost perfect pentru ceea ce avuseră în minte arhitecţii de la OS22, printre care şi Harry.

— Ştii care este problema ta? îi spusese în replică Robinson. Corecţie: una dintre problemele tale?

— Am o presimţire oribilă că o să-mi spui, replicase Harry.

— Ai dreptate. Întotdeauna ai avut instincte bune. Experienţa patrulărilor din junglă. Una dintre problemele tale, Harry, este că îţi lipseşte imaginaţia.

Absolut din întâmplare, lui Harry nu-i venise deloc greu să-şi imagineze că îi dă o palmă lui Robinson, dar se hotărâse s-o lase baltă.

— Bine, şefu'. Ce vrei să spui, dacă pot să întreb?

---

[14] Direcţia de operaţiuni speciale (SO22 în original). (n. trad.)

— Ei bine, uite care e treaba. Am fi putut să ne ascundem într-un loc drăguţ, singuri, la kilometri distanţă de aici. Să avem toate chestiile de ultimă oră, pereţi noi de sticlă, tehnologie ultramodernă, să nu ne deranjeze nimic, doar să ne ocupăm să-i prindem pe ticăloşi. Am fi putut face asta. Dar ştii de ce asta ar fi fost cea mai proastă mişcare?

— Din nou am o premoniţie ciudată că mă vei pune la curent cu situaţia.

Robinson se învârtise pe scaun, costumul său nu tocmai elegant bombându-se în dreptul unei burţi care indica poate prea evident câţi ani trecuseră de când nu mai fusese activ în domeniu (deşi, dacă era să fie cinstit, acesta fusese o legendă a operaţiunilor în anii săi de glorie).

— Ba bine că nu. Uite care e realitatea: ce facem aici este catalogat drept o „unitate auxiliară" sau o „echipă de elită pentru proiecte speciale"... Ceva suplimentar pe lângă toate unităţile specializate care există deja. Bine? Nu este o ameninţare pentru ele.

Harry aprobase din cap.

— Dar amândoi ştim că asta e o prostie absolută. OS22 a apărut deoarece câţiva dintre noi, de la nivel de minister în jos, inclusiv tu încă din primele etape, aş putea adăuga, ne-am săturat de o poliţie metropolitană fără vână, care şi-a pierdut direcţia şi care era prea ocupată să-şi acopere fundul când lua deciziile care-i duceau pe adevăraţii infractori după gratii. Eşti de acord cu mine până acum?

— Cred că reuşesc să înţeleg unde baţi.

— Şi însăşi decizia de a forma o astfel de unitate, spusese Robinson, a fost un reproş, nu, mai degrabă un „ba pe-a mă-tii” pentru cel puțin jumătate din celelalte unități din această clădire. Până şi folosirea vechii denumiri „OS” a transmis un mesaj. A fost modul comisarului, şi al primului ministru de altfel, de a spune că trebuia să existe o unitate de elită nouă care să facă ceea ce echipele celelalte evident nu reuşeau să focă şi, în circumstanțe speciale, să-şi îndeplinească misiunea când ceilalți se lamentau de cât de greu era totul. Toată lumea ştie că simpla existență a OS22 este o critică la adresa majorității celor care lucrează în această clădire.

— Şi atunci? întrebase Harry.

— Şi atunci, acei oameni ne urăsc din principiu. Chiar înainte să începem. Abia aşteaptă ca OS22 să eşueze, şi cu cât eşecul este mai spectaculos, cu atât mai bine. Se opri o clipă. Şi nu vom reuşi întotdeauna, nu-i aşa?

Harry ridicase din umeri.

— Presupun că nu.

— De aceea am nevoie să fim aici, în mijlocul acțiunii, să ne protejăm oamenii şi să ne asigurăm că rechinii nu obțin ceea ce vor. La fel şi tu, Harry. Ştiu că ai prefera să fii departe de superiori şi de şedințe şi de amânări. Înțeleg asta şi, crede-mă, îți înțeleg nemulțumirile. Eşti un polițist grozav şi unul dintre lucrurile care te fac grozav este că nu-ți place să-ți pierzi vremea cu toate astea, când ai putea să urmăreşti infractorii. Dar, crede-mă, trebuie să fim aici, în cuibul viperelor, continuase el, arătând cu degetul spre etajele de deasupra. Sau ne vom trezi într-o

dimineață şi vom descoperi că am fost muşcați cu toții de fund. Pricepuşi acum?

Din nou, aşa cum îşi amintea acum, Harry aprobase din nou din cap. Oricât de exasperant ar fi fost să recunoască, Robinson avea perfectă dreptate. Ca să fie siguri că se schimbă ceva, OS22 trebuia să rămână aproape de toți cei care nu schimbau nimic; de cei pentru care o carieră în poliție însemna doar înjunghieri pe la spate, comploturi şi pregătiri pentru următoarea slujbă grozavă de birou.

Aşa că, împotriva oricărei logici operaționale, noua unitate fusese înființată la New Scotland Yard, înconjurată de sceptici şi de duşmani interni fățişi, înghesuită într-un spațiu mult prea mic pentru nevoile sale. În timpul etapelor finale ale investigației Crick, echipa mult extinsă fusese nevoită să rechiziționeze o sală mare de şedințe la etajul şapte.

În acea dimineață, Harry pomi mai întâi spre biroul corni – sarului-şef Robinson, nu spre al său. Ca de obicei, era îmbrăcat în nişte blugi negri Le vis, o cămaşă Lauren şi o geacă de piele. Robinson şedea la biroul său, încruntat în timp ce derula pe un ecran ceea ce Harry bănui că erau cele mai recente mesaje rezervate doar pentru anumite persoane de la comandamentul strategic din zona East London.

— Bună dimineața, domnule, spuse Harry.

— Nu mai e dimineață, răspunse Robinson.

— Şi totuşi, e doar unsprezece jumătate. Ce e în neregulă cu asta?

— Te aşteaptă o zi plină, fiule.

— Am avut o noapte plină. Şi una de rahat, pe deasupra. Trebuie să vorbim despre asta. Nu aşa ar trebui să funcţioneze OS22.

Robinson se opri o clipă.

— Ascultă. Ştiu că ai vrut să-i prinzi pe toţi aseară. Dar l-aţi prins pe Sayles. Ai oprit o afacere importantă cu droguri. L-ai băgat pe Watkins în pământ, acolo unde îi este locul. Şi i-ai avertizat pe cei din familia Crick că sunt morţi dacă fac vreo mişcare greşită.

— Prostii. O să simtă acum că pot face mai multe ca niciodată şi o să scape. Am dat-o în bară. Eu am dat-o în bară.

— Nu sunt de acord, Harry. Sunt multe operaţiuni care nu merg nici măcar pe jumătate conform planului. Ţine de meseria noastră.

— Şi poliţistul J ai Bahri? Ce se întâmplă cu familia lui?

— Am vorbit cu soţia şi cu părinţii lui în această dimineaţă. Este tragic. Doi copii au rămas fără tată. Dar Harry... asta ne e meseria. Amândoi am pierdut mulţi oameni de-a lungul anilor, Mai târziu trebuie să particip la înmormântarea unui alt poliţist tânăr. Asta explica uniforma de gală. Nu devine niciodată mai uşor, oftă Robinson. Dar nu a fost vina ta.

Harry se încruntă.

— Cum rămâne cu cei doi traficanţi? Cine erau ei?

— Bârfele spun că sunt albanezi. Asta pare să fie naţionalitatea lor, da. Dar aş putea paria că lucrau pentru Xavier Ramirez.

Harry se mândrea cu faptul că nu-i scăpa nimic din tot ce se întâmplă în lumea interlopă, dar acest nume nu-i ajunsese la urechi...

— Asta cine naiba mai e?

— E noul rege din Juarez, dacă vrei să ştii. Aristocrația cartelului mexican. Fiul lui Diego Ramirez, care a împuşcat de-aproape un judecător. Nu există încă nicio dovadă, dar se vorbeşte mult despre noile sale ambiții de a-şi extinde operațiunile în Europa. Se crede noul rege al lumii.

— Nu e cam exagerat? Un rege al cartelurilor care se aliază cu infractori vechi din East End?

Robinson se uită pe fereastră.

— Nu este decât o bănuială. O lăsăm aşa deocamdată.

— O lăsăm? spuse Harry. Glumeşti? Trebuie să curățăm mizeria asta. Nu este nici pe departe gata. Trebuie să luăm urma heroinei, poate să mai încercăm să-i prindem pe alde Crick, şi...

— Şi aşa o să facem. Crede-mă. Dar nu astăzi, Harry.

— De ce naiba nu? Ştii, le dăm un avans doar ca să fim corecții

Obrajii lui Robinson căpătară o nuanță stacojie periculoasă.

— Vrei să taci pentru o secundă, inspector Taylor?

Harry cedă. Deocamdată. Discuția nu era nici pe departe terminată. Îşi încrucişa brațele şi aşteptă să fie lămurit.

Robinson aprecie gestul.

— Mulțumesc. Acum, am nevoie să-ți concentrezi atenția pe complet altceva. Pune deoparte dosarul

familiei Crick. Ştiu că e greu. Dar crede-mă, acest lucru este mai important. Ai văzut ştirile în drum spre noi?

Acest lucru chiar îl luă pe Harry prin surprindere. Era firesc ca Robinson să vrea să sporovăiască despre ceea ce era evident un incident important în Londra. Dar nu auzise încă nimic care să-l facă să creadă că situația de la Stepney era cu adevărat de competența OS22.

Harry dădu din cap.

— Bine, atunci, zise Robinson, făcându-i semn să se aşeze pe unul dintre scaunele de lângă biroul său, în timp ce-şi verifica ecranul. Ce ai aflat despre Stepney?

Harry recită povestea sumară pe care o auzise până atunci, recunoscând deschis că totul provenea din surse publice.

— Presupun ca este ceva serios? Cine se implică? Cei de la Prevenirea şi combaterea terorismului? Sau serviciile criminalistice SCD4[15]?

— Ambele. Nici una, nici alta. Vreau să spun că toate agențiile din sistemul judiciar britanic se află acolo chiar acum, analizând toate unghiurile posibile sau se comportă ca şi cum ar fi aşa. MI5, NCA, serviciile de informații militare, chiar şi un înțepat de la Consiliul Național de Securitate care din câte se pare face numai probleme. Nimeni nu ştie exact de ce natură e problema, sau care este problema.

— Bun, în regulă. Continuă. Ce ştim?

---

[15] Serviciile criminalistice (SCD 4) reprezintă unitatea Poliţiei Metropolitane din Londra care se ocupă de recuperarea probelor (n. trad.)

— Se pare că doi ţipi care se ocupă de groapa locală de gunoi, anunţă că apare ceva ciudat. Procedura obişnuită. Bineînţeles, de cele mai multe ori se dovedeşte a fi o alarmă falsă, foarte rar ceva legat de droguri. În această dimineaţă, însă, au găsit o cutie neagră din metal care nu era acolo în noaptea precedentă. Acoperită cu semne pe care nu le pot descifra şi închisă ermetic. Nu au nici cea mai vagă idee despre ce este sau, mai exact, de unde provine.

— Dar poliţia din zonă a fost acolo, nu? întrebă Harry.

— Da, doi poliţişti din Bethnal Green. Se aşteptau să găsească... ei bine, cine ştie la ce se aşteptau. Când au ajuns acolo, în jurul orei nouă şi jumătate, cei doi muncitori erau fără cunoştinţă în baraca lor, pe podea, legaţi şi cu căluş la gură, iar cutia dispăruse. Un jaf simplu. Şi asta doar la câteva minute după ce unul dintre ţipi a sunat la poliţie.

— Câţi au fost implicaţi?

— Ei cred că e vorba de doi oameni, cel mult trei. Mascaţi. L-au bătut bine pe amândoi şi apoi, nu putem decât să presupunem, au fugit de la faţa locului.

— Să presupunem?

— Nu există camere de supraveghere. Toate camerele sunt de formă. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva chiar acesta a fost motivul pentru care au ales acest loc ca să lase pachetul, indiferent ce era în el. Greu de spus. Să fi fost cineva care a vrut doar să scape de ceva ce nu voia să fie găsit asupra sa?

Sau trebuia să fie ridicat mai târziu? Sunt doar două dintr-un milion de întrebări, Harry.

— Stai puțin, totuşi: cine a săvârşit j aful trebuie să fi ştiut ce caută. Au luat valiza de acolo conform unui plan existent. Ori au ascultat liniile de la secția de poliție din Bethnal Green, ori au fost anunțați de cineva, ceea ce este...

— Un lucru mult mai frecvent decât ne-am dori. Dar sunt de acord. A fost o mişcare foarte rapidă.

Harry se gândi la asta.

— Şi ce crezi că era în cutie?

— Nu sunt sigur, dar am obănuială destul de clară, la fel ca toate celelalte agenții care se ocupă de acest lucru.

— Pe ce te bazezi când spui asta? Adică, nu există nicio dovadă, nu-i aşa?

— Nu în mod direct. Dar unul dintre ţipi, după ce şi-a mai revenit cât de cât, şi-a amintit câteva dintre caracterele alfanumerice de pe cutie. Robinson făcu o pauză, ca şi cum ar fi fost împovărat de ceva ce ar fi preferat să nu fi ştiut. Ştii ce înseamnă „U-235”? Lui Harry îi părea cunoscut, dar până să apuce se răspundă, şeful i-o luă înainte. Uraniu-235, asta e. Care, după cum ştii, este ingredientul principal în fisiunea atomică... adică ăsta sau plutoniul.

Harry se gândi la ce-i spusese Robinson. Cumpăni bine. Apoi exclamă:

— Haide, fii serios. Uraniu îmbogățit lăsat de izbelişte în Stepney? Las-o baltă. O cutie de metal plină de chestii? Puțin probabil, nu-i aşa? Vreau să spun, da, trafic de arme, echipamente, de amărâți nenorociți aduşi de Dumnezeu ştie de unde pentru a plăti datoriile în saloane de masaj împuțite... Toate astea, da, pot să

înțeleg. Dar ingrediente pentru un nor în formă de ciupercă în zona de est a Londrei? Cam ciudat, nu-i aşa?

Robinson se ridică în picioare şi privi pe fereastră.

— Ai auzit vreodată de „Dragonfire”[16], Harry?

— Nu. Ar fi trebuit?

— Nu sunt mulți care au auzit. Dar, da, întâmplarea face că ar trebui să ştii. Se aşează din nou. Este o poveste mai veche, de fapt. La exact o lună după 11 septembrie 2001, CIA l-a informat pe Bush că un agent cu nume de cod Dragonfere a raportat că Ossama bin Laden deținea o armă nucleară, chiar în inima oraşului New York. Nu o bombă în toată regula, care se fie livrată cu avionul, ci mai degrabă una într-o valiză. Dat suficient cât să aducă iadul într-un oraş care tocmai pierduse trei mii de oameni. Timp de câteva ore, Casa Albă s-a tot întrebat ce să facă cu aceste informații... despre care ştia că aveau să provoace panică în rândul populației şi ar fi dat peste cap piața globală dacă ar fi devenit publice, mai înainte să apuce să se vorbească despre explozie.

— Ceea ce, evident, nu s-a întâmplat, spuse Harry.

— Da, exact. Nu s-a întâmplat nimic. Dar ideea este că, timp de câteva ore, totul s-a legat. Fiecare piesă din puzzle s-a potrivit. Ar fi putut deveni coşmarul de după atacul din 11 septembrie, doar că mult, mult mai rău. O escaladare biblică a situației. De data asta, nu a fost aşa. De ce? Nu am autoritatea necesară ca să fiu informat, dar ideea principală este următoarea: cu toții

---

[16] Dragonul de foc.

avem tendința să uităm prea repede nişte lucruriîn prezent. Oamenii, chiar şi unii polițişti de rang înalt, cred că toate materialele nucleare sunt practic sub cheie şi că nu e un subiect care să-i îngrijoreze în fiecare zi. Adică, de când cu eşecul din Irak, oricui vorbeşte despre arme de distrugere în masă i se pune eticheta de maniac, nu-i aşa? Pur şi simplu se vorbeşte foarte puțin despre asta, dacă nu chiar deloc. Aşa că până şi spionii au tendința să fie foarte atențisă nu-i alarmeze prea tare pe oameni.

— Dar vrei să spui că ar trebui să se alarmeze?

— Vreau să spun că este încă un pericol evident şi imediat, iar fiecare agenție judiciară ar trebui să îl trateze ca atare. Vreau să spun că este informație publică faptul că SUA recunosc că nu ştiu pe unde se află mai mult de două mii două sute de kilograme de material nuclear. Cu care au vrut să se joace la groapa de nisip a Războiului Rece şi pe care nu le mai găsesc acum. Ceea ce înseamnă că cifra reală a bunurilor pierdute este probabil mult mai mare şi asta fără a lua în considerare celelalte țări care sunt capabile să producă aceste materiale şi care s-au confruntat cu furturi, pierderi, inventare care nu se potrivesc. Eşecuri elementare. Raportate sau nu.

Din nou, Harry lăsă să i se fixeze în minte ceea ce îi spunea Robinson.

— Da, în regulă. Dar de când sunt cei din OS22 experți în toate astea? Noi urmărim baroni ai drogurilor, traficanți de persoane, contrabandişti de arme, gunoaiele pământului. Îi urmărim până la epuizare. Dar bombe nucleare? Niciodată nu am

considerat asta ca fiind una dintre specialitățile tale, Bill.

Rareori folosea prenumele şefului său, iar faptul că o făcea era un semn al seriozității sale.

— Nu este chiar o specialitate. Mai degrabă o groază ascunsă. Am avut o bănuială că o să vină şi ziua asta, atunci când i-am convins pe şeful Poliției şi pe ministrul de interne să autorizeze şi să finanțeze OS22. Că într-o zi va sosi un moment ca acesta.

— Cum adică?

— Ascultă. Când noi doi eram copii, genul ăsta de echipament era strict militar, nu? Adică, un intendent obişnuit din Armata Republicană Irlandeză sau un fabricant de bombe al Organizației pentru Eliberarea Palestinei nici măcar nu s-ar fi gândit la aşa ceva. Nu ar fi fost de nasul lor. Dar acum... trăim într-o lume plină de separatişti, de extremişti de dreapta, de jihadişti, de milițiii în Apalaşi, ca să nu mai vorbim de infractorii obişnuiți, care încearcă să fie cei mai tari din parcare şi să le ia spuma celorlalți. Nu mai există reguli. Asta îți spun, Harry. Dacă te întrebi cine ar putea căuta această cutie, răspunsul este: oricine.

— În regulă, e corect. Aminteşte-ți că i-am văzut pe acei jihadişti de aproape în Afganistan... Te cred când spui că vor căuta cea mai îngrozitoare armă pe care o pot găsi şi că o vor folosi ca să ucidă cât mai mulți oameni. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce legătură au toate astea cu noi? Cu siguranță că este de competența celor de mai sus. Adică... uraniu, pentru numele lui Dumnezeu. E vorba de securitate națională. De convorbiri transatlantice între primul ministru şi

preşedintele Cutărescu. Şeful Statului Major al Apărării căruia să-i sară rău muştarul. Panică la Vauxhall, spioni care să se înghesuie la Whitehall. De fapt, pentru ce au nevoie de poliţişti ca noi?

— Pentru o mulţime de lucruri, răspunse Robinson. Adică, ai dreptate, Harry. Toţi spilcuiţii o să alerge încoace şi-ncolo ca nişte muşte fără cap... Deja o fac, după cum sunt sigur că ţi-ai dat seama. Şi primul lucru pe care îl vor întreba va fi: „Cum s-a putut întâmpla aşa ceva?”.

— Bună întrebare.

— O întrebare a naibii de bunăDar nu este prima întrebare. $tim că această marfă se află pe piaţă. Ce e straniu este că nu a mai apărut până acum pe teritoriul britanic.

— Este adevărat.

— Şi încep să mă întreb, cu tot respectul, dacă adevărata ştire de aseară a fost într-adevăr afacerea cu droguri din Folkestone.

— Ce vrei să spui? întrebă Harry.

— Păi, dacă asta a fost o operaţiune secundară? Iar afacerea principală a nopţii era acea „licitaţie” de care am auzit.

— Informaţia aceasta nu a fost niciodată confirmată. A fost doar o legătură de conjunctură făcută de NCA. Nu am auzit nimic despre asta azi-noapte. Se pare că informaţia s-a răcit.

— Şi cu toate acestea trei membri ai familiei Crick erau încă treji la trei dimineaţa. Şi apoi, în această dimineaţă... a apărut cutia aia în Stepney. Nu-i aşa că pare o cu totul altă încurcătură? Parcă ar fi un furt

care a decurs prost, pachetul aruncat într-un loc în care să fie în siguranță pentru câteva ore, la vedere, dar unde nu merge nimeni.

Harry reflectă asupra ideii.

— Înțeleg unde bați. Crezi că Folkestone a fost o tactică de diversiune?

— Nu o diversiune... sunt sigur că au vrut heroina. Mai degrabă o completare a notei de plată. Evenimentul principal a fost... mă rog, s-a întâmplat în Stepney. Se opri puțin, apoi continuă. Dar nu e important acum să facem o anchetă ca să aflăm de unde a venit, ci să aflăm răspunsul la o întrebare mai urgentă: unde e acum?

— Şi aici intervenim noi. Asta vrei să spui.

— Ceea ce vreau să spun, inspector Taylor, este că, exact cu douăzeci de minute înainte să ajungi, am primit un apel direct pe cea mai sigură linie de telefon de pe acest birou de la Biroul primului ministru. Şi cineva al cărui nume nu o să-l divulg, să spunem doar că este un membru important al acestui guvern, ne-a însărcinat, şi ne-a însărcinat direct, să o recuperăm.

— Dar de ce? Sigur există deja un grup operativ de peste o sută de ofițeri care se ocupă de acest caz.

— Există. Şi, uitându-mă la discuțiile de pe ecranul meu, cinci comandanți se ceartă deja între ei despre cine ce face, când şi în ce ordine. Au resurse. Dar ştii la fel de bine ca şi mine, Harry, că viteza este cea care contează într-un caz ca acesta. Un pic de agilitate, un pic de inteligență. Indiferent cine a furat cutia, au pus-o deja înapoi pe piață sau încearcă să facă acest lucru, presupunând că nu vor să o păstreze pentru ei. Cel

care oferă mai mult. Şi în timp ce echipa oficială aflată la două etaje mai jos stă să se hotărască ce culoare trebuie să aibă dosarele în care să pună documentele, schimbul va fi făcut, iar marfa fierbinte ar putea deja să se îndrepte spre o altă țară. Sau, şi mai rău, să rămână în țara asta.

Harry se lăsă pe spate şi îşi trecu degetele prin păr, confuz.

— În regulă. În regulă. Făcu un semn din cap spre ecranul principal al computerului lui Robinson. Ce piste avem până acum? Dacă există?

— Ți-am trimis documentul cu informațiile preliminare pe telefon. Acesta conține elementele de bază pe care cei doi muncitori de la groapa de gunoi şi le-au putut aminti, deşi sunt încă destul de amețiți, aşa că nu e mult. Plus nişte chestii generale despre potențialii cumpărători ai cutiei, comercianți activi în ultimele 12 luni. Câteva personaje care ar putea fi interesate. Ca să fiu sincer, lista e prea lungă ca să ne fie de vreun folos. Dar sunt informații bune care oferă context.

— Bine, mulțumesc, spuse Harry. Dar stai puțin, ia-o de la început. Ce îți spune instinctul? Adică, cine naiba lasă o cutie plină cu uraniu îmbogățit, bun pentru uz militar, la o groapă de gunoi în toiul nopții? A fost o livrare pentru o preluare care a dat greş? Sau a fost altceva?

Robinson se ridică, se întinse şi se încruntă.

— Dacă ar trebui să ghicesc acum, aş spune că marfa a fost şterpelită, iar cei care au făcut-o ori s-au speriat, ori au fost descoperiți şi au abandonat pachetul cât au putut de repede. Undeva. Oriunde. Pentru că bătăuşii

care au apărut în această dimineață ca să pună mâna pe el evident ştiau că era acolo, nesupravegheat, sau că era ceva de valoare, oricum, şi probabil au fost anunțați de cineva de la închisoarea din Bethnal Green. Sau li s-a dat misiunea să preia cutia. Pentru că au lucrat al naibii de repede.

Harry dădu din cap.

— Da. Dacă a fost un pont, s-ar putea să fie chiar din zonă. Au văzut o ocazie şi au profitat de ea... cu forța. Şi acum...

— Şi acum trebuie să se gândească ce să facă cu ea, continuă Robinson ideea lui Harry.

— Da, răspunse Harry. Exact.

— Ah, şi în ceea ce priveşte pe oricine altcineva, noi îi însoțim ca să-i ajutăm şi să-i protejăm. Am cerut ca ancheta să fie clasificată ca una „suplimentară extraordinară".

— Ce înseamnă asta când e în intern?

— Orice vreau eu să însemne. Dar oficial, tu şi echipa ta aranjați marginile gazonului cumotocoasele voastre mici, dacă înțelegi ce vreau să spun. Mă voi asigura că veți obține orice informație care vă va fi utilă. Dar ideea este să lucrați în umbră. Vă faceți treaba, luați cutia înapoi. Şi încearcă să nu prea agiți multe spirite, cel puțin dintre ai noştri. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— A, şi Harry?

— Da, şefu'.

— Nu mai trage pumni dacă nu este nevoie. Te rog frumos.

Răspunsul lui Harry fu întrerupt de o voce cunoscută la uşă.

— Bună dimineaţa, şefu'. Domnule. Tocmai i-am spus unui ziarist care se tot învârtea pe aici după informaţii despre cazul Crick să se ducă naibii. După noaptea trecută, am o acută lipsă de simţ al umorului. Ce am ratat?

Harry Taylor şi Bill Robinson se uitară unul la celălalt, întrebându-se care dintre ei ar fi trebuit să o pună la curent pe Iris Davies cu ultimele informaţii.

4

În barul hotelului Ritz-Carlton din Cancun, Afaceristul îşi bău tacticos primul dirty martini[17] din seara aceea. Erau atât de multe locuri bune de cazare în oraş în aceste zile, dar hotelul acesta avea un barman grozav care ştia cum să prepare un cocktail perfect şi care, pe bună dreptate, îşi detesta colegii mai pretenţioşi care insistau să se numească „mixologi". Băutura era excelentă: acrişoară, energizantă, cu un zvâc ce te făcea să simţi viaţa prin toţi porii.

Fusese o zi bună. Ca o favoare acordată clientului său principal, Afaceristul îşi prezentase omagiile şefului local, *jefe*. Acesta îi prezentase verbal un bilanţ al afacerilor, care fusese excelent, toate acestea putând fi acum raportate personal ierarhiilor superioare. În

[17] Varianta sărată a celui clasic (făcut deseori cu sucul din conserva de măsline verzi). (n. trad.)

general, Afaceristului nu-i plăceau aceste misiuni, care lui i se păreau că nu intră în sfera lui principală de activitate de pe piață. Dar încrederea era încredere, iar o favoare era o favoare. Iar clientul în cauză nu era un om căruia să-i spui nu. Nu de două ori, în orice caz.

Vila de la malul mării la care se dusese cu maşina în după-amiaza aceea era un amestec de eleganță modernă cu ornamente mayaşe, argila roşie aflându-se în echilibru perfect cu floarea-soarelui, vița sălbatică şi lămâii verzi. *Jefe* în persoană îl întâmpinase pe Afacerist la intrarea cu portic, numai zâmbete şi îmbrățişări călduroase, şi îl condusese direct spre un birou mare, aflat la parter, în clădire. În fața uşii, un *sicario*[18] musculos stătea de pază, cu pistolul semiautomat Uzi abia zărindu-i-se pe sub jacheta neagră, largă. Se uita fix în față în timp ce cei doi bărbați intrară, *Jefe* îi promisese Afaceristului că nu avea să-l rețină mult timp, deoarece ştia că se află în Cancun doar pentru o zi şi îi mulțumise cu efuziune pentru că făcuse drumul până la el acasă. Pe birou, mai multe monitoare, inclusiv un terminal Bloomberg, afişau ştiri şi informații din piață. *Da*, îşi aminti Afaceristul, *eşti un tip ambițios, care nu se mulțumeşte cu bani, fete şi forță. Ceea ce înseamnă că peste un an fie vei fi în vârf, fie vei fi mort.*

În dreapta gazdei sale, pe patru ecrane alb-negru învechite pâlpâiau imagini fără sunet de la camerele de supraveghere. Trei dintre ele supravegheau secțiuni

---

18 Ucigaş plătit (în cartelurile de droguri din America Latină). (n. trad.)

panoramice ale complexului. Un al patrulea, a cărui transmisiune venea nu se ştie de unde, arăta imagini de la o cameră fixă de pe tavan din ceea ce părea să fie o celulă. Fără ferestre sau lumină naturală. Trei bărbaţi în picioare, unul aşezat şi legat de un scaun. Capul îi era într-o pungă de plastic, ţinută strâns de unul dintre cei care îl păzeau, iar trupul său se încorda cu disperare în legături. Când îi scoaseră punga de pe cap, bărbatul înghiţi cu disperare aer şi, împotriva oricărei logici fizice, păru să tuşească simultan. Dar înainte să-şi fi recăpătat respiraţia, al doilea răpitor îi dădu cu ceva în nas, spray cu piper, presupuse Afaceristul, moment în care corpul bărbatului începu să se scuture chinuit de convulsiile unei agonii cumplite. Fusese o vreme, cu ani în urmă, când o astfel de imagine i-ar fi provocat Afaceristului rău fizic. Acum nu era decât un aspect din culisele muncii sale; un aspect în care se bucura să nu fie implicat direct, dar despre care ştia că nu era niciodată departe.

Sorbi din băutură. Avea să raporteze tot ceea ce-i spusese *jefe* în timpul unei convorbiri programate cu Juarez mai târziu în seara aceea, folosind cel mai sigur laptop al său ce fusese modificat şi criptat. Deocamdată, stând la barul hotelului, derulă rapid e-mailurile de pe iPad-ul său şi, aşa cum făcea de obicei în fiecare zi, deschise o pagină Reddit pe care el şi cei cu aceeaşi profesie o frecventau pentru ponturi codate despre ce se întâmplă pe piaţă, bârfe şi mesaje directe pe care, în cazul său, doar două persoane din lume le puteau înţelege.

Ceea ce văzu aproape că îl făcu să scape paharul de martini din mână.

Sub ochii lui, într-un cifru simplu, deşi excentric, pe care îl folosea el şi unul dintre cele mai bune contacte ale sale, era un mesaj pe care, sincer, nu se aşteptase să îl primească niciodată... nici de la acest contact anume, nici de la oricine altcineva, de altfel.

Notă pe un şervețel caracterele originale şi, folosind sistemul aproximativ pe care îl dezvoltaseră, le transcrise în engleză. Da, citise corect: PACHET VALOROS PE PIAȚĂ. Apoi o locație GPS, pe care avea să o identifice în curând. Şi în cele din urmă: AŞTEPT INSTRUCȚIUNI.

Ce era de făcut? Să sune la Juarez. Şi asta imediat. Aşa că Afaceristul făcu ceva ce nu mai făcuse până atunci. Lăsă un dry martini în pahar.

5

Trecură de Tower Bridge înainte ca Iris să se abțină să vorbească suficient de mult timp pentru ca Harry să-i dea un răspuns adecvat la toate întrebările ei.

— Pe John l-ați pus la curent? întrebă ea.

— Nu încă. A stat treaz toată noaptea ca să facă curat la fața locului în Shorncliffe. A luat micul dejun cu noii colegi, cei din Gurkha. I-am spus că îl vom informa când ne întoarcem. Se pare că Robinson a solicitat o cameră la etajul cinci în care să lucrăm.

Seîntrebâ cât de dezamăgit avea să fie John de operațiunea Crick. Era fără îndoială puternic: centura neagră cu trei dani la judo, genul de tip pentru care

recuperarea însemna câteva ore de antrenament intens la clubul său din Fulham, unde îşi scotea oboseala prin toți porii. Ceea ce era un lucru bun, deoarece Harry avea nevoie de toată priceperea lui John dacă voia să ajungă undeva cu acest ultim caz de pomină. Şi de abilitățile lui Iris. Pentru prima dată după mult timp, se avânta într-o operațiune mai mult sau mai puțin orbeşte. Prima întrebare din zece: Cum opreşti o explozie atomică? Sau amenințarea unei explozii atomice? Sau amenințarea mai multor explozii? Cum te pregăteşti pentru o astfel de sarcină? Lui Harry îi plăceau mult provocările, era adevărat; acesta era farmecul muncii în OS22, spunea el mereu. Iar mizele erau adesea mari: viața sau moartea. Dar nu mai urmărise niciodată o fiară cu colți atât de nimicitori.

Iris încercă fără succes să se întindă pe scaunul pasagerului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, şefu'. De ce nu-ți iei o maşină potrivită pentru ființe umane? Oamenii erau mai mici în anii '50, înțeleg. Înainte de televiziunea color. Dar, sincer...

— Bagă mâna sub scaun şi împinge-l în spate. Şi nu te mai văita.

Întoarseră la stânga, îndepărtându-se de pod şi urcând spre Whitechapel.

Ea îl ignoră.

— Ceea ce nu înțeleg...

— Nu înțelegi nimic, la fel ca noi ceilalți. Te rog, Iris. Pe lângă asta, operațiunea Crick o să pară o lucrare de examen din primul an la Hendon.

— Nu, ceea ce nu înțeleg eu este ce idiot lasă o cutie cu material fisionabil la groapa de gunoi. Adică, da, pe de-o parte putem vorbi despre neglijență, dar pe de alta... se întâmplă o chestie din asta.

— Robinson crede că e vorba despre cineva care a fugit speriat, poate are legătură cu licitația, presupunând că aceasta chiar a avut loc. Mă gândesc că are dreptate. Cineva care şi-a dat seama că este depăşit de situație, că a luat ceva ce nu ar fi trebuit să ia şi nici măcar nu s-a mai gândit ce face înainte să scape de ea. Adică, mai avea puțin şi o lăsa în mijlocul drumului.

Ea începu să râdă.

— Am participat odată la o operațiune în care am găsit trei kilograme de heroină într-o geantă de voiaj, în Yardley.

Lăsată în mijlocul drumului, în plină zi. Şi la un loc de joacă, pe deasupra. Nu mi-a venit să cred. În plus, pe geantă erau numai amprente. I-am reținut în două ore. Iris zâmbi povestind această amintire. Eram în poziție ca lunetist principal pe acoperişul unui bloc tum, la cinci sute de metri de apartamentul lor În cazul în care se supărau, ştii?

— Da, răspunse Harry, răsucind volanul la stânga spre Jubilee Street. Se încing spiritele când pierzi lucruri cu o valoare de... cât? Un sfert de milion?

— Mai degrabă trei sute de mii şi ceva, îl corectă Iris. Era o marfă chiar curată. Şi, bineînțeles că ei fierbeau. Dar mai ales din cauză că se panicaseră şi aruncaseră drogurile. Şi astfel nu se aleseseră decât cu o condamnare de douăzeci de ani, din care minimum zece

după gratii. O afacere care a mers prost. Se mai întâmplă.

— Aşa este, fu de acord Harry. Deşi, de obicei, nu e vorba despre arme nucleare.

Iris tăcu. În cele din urmă, zise:

— Ni se înscenează ceva, şefu'?

Harry nu se aşteptase la asta.

— Ce vrei să spui? Cine să ne însceneze ce?

— Păi, doar că prea am sentimentul că e un test. Adică, e un coşmar, nu? Vreau să spun, eşti de acord cu mine că este un coşmar?

Harry ura genul acesta de întrebare. Dar în cele din urmă cedă:

— Da.

Acum mergeau cu 80 de kilometri pe oră pe Stepney Way, lăsând parcul în urma lor, în stânga.

— Aşadar, continuă Iris, singurul lucru pe care îl ştim despre coşmaruri şi despre Yard este că nimic nu le place mai mult decât să-ți încredințeze misiuni din care să nu ieşi basma curatăLas-o în seama lui Bill şi Harry, şi dacă totul merge prost....

— Posibil, încuviință Harry. Orice este posibil în acel loc. Dar dacă asta face parte din poveste, nu cred că este intriga principală. Robinson spune că e vorba de o chestie politică. Ştabii sunt îngrijorați că toate agențiile se vor împiedica în şireturi la grămadă. Cred că vor cel puțin o echipă care să-şi facă singură treaba murdară şi care să se preocupe să-şi îndeplinească misiunea ca pe vremuri.

Pe măsură ce se apropiau de intersecția cu Stepney High Street, ofițerii de la primul cordon, înarmați, bineînțeles, se încordară vizibil.

— Începem, spuse Harry.

Coborî geamul în timp ce primul ofițer, cu mustață şi trăsături dure, înainta spre Jaguar.

— Bună ziua, domnule, zise el. Este interzis accesul în zonă.

Arătă spre cer, unde se mai vedea un singur elicopter al poliției.

Fără să spună nimic, Harry îşi arătă insigna şi surprinse inconfundabila schimbare la față a ofițerului de la punctul de control care realiză că pierduse avantajul.

Acesta bătu în capota Jaguarului, destul de stângaci, gândi Harry, ca şi cum i-ar fi făcut o favoare.

— Asta e tot, domnule, spuse el. Mergeți mai departe.

Mai era un al doilea cordon, mai puțin vizibil, pe Stepney High Street. Se dovedi mai degrabă un punct în care ți se făcea semn să încetineşti.

— Aha, uite, spuse Harry. A venit Gordon.

— Gordon? întrebă Iris.

— E de la MI5. E de obicei printre primii care îşi fac apariția dacă se simte vreun iz de terorism în aer. Cred că le cam țâțâie fiindul celor din Thames House.

Gordon Neary era cam de aceeaşi vârstă cu Harry, dar nu ai fi ghicit niciodată. De asemenea, nu ți-ai fi dat seama niciodată nici că lucra pentru serviciile de informații. Arăta întotdeauna ca un tată tracasat, de vârstă mijlocie, trimis să facă nişte cumpărături care îi depăşeau cu mult capacitățile. Pardesiu din

gabardină[19] deschisă la culoare, costum, cravată slăbită la guler şi părul încâlcit din cauza transpiraţiei; nu era genul de persoană care să fi petrecut multe ore la sală. Harry găsea că se descurca bine cu un PowerPoint, mai puţin cu un comp actor.

— Bună, Gordon, îi zise Harry. Ai de gând să ne pui să semnăm Legea secretelor oficiale?

— Of, mai taci, Taylor. Nu eşti amuzant, să ştii.

— Ai auzit, Iris? Nu-i a bună dacă un spion te acuză că nu ai umor.

— Oricum, spuse Gordon, îndreptându-şi spatele. Ce naiba cauţi aici? Nu ţine de OS22, şi tu ştii asta.

— Scuzaţi-mă, domnule Bond, dar bănuiesc că ai citit informaţiile actualizate de pe telefonul tău sofisticat de la MI5, aşa că ştii că este, scuzaţi expresia, un mare rahat. OS22 se află aici într-o „misiune suplimentară extraordinară" pur şi simplu, ca să observe şi să dea o mână de ajutor. Aprobată de tipii eleganţi, în cămăşi albe călcate perfect şi cu epoleţi strălucitori. Noi stăm pe margine, în timp ce voi, eroii curajoşi şi galanţi, vă faceţi treaba.

Iris încercă să se abţină din râs, dar nu-i reuşi. Neary avea aerul unui om suferind, de parcă Harry tocmai îi înmânase o factură sau o somaţie. Sau îi promisese o endoscopie.

— Uşurel, Gordon, îi zise Harry. O să te lăsăm să-ţi vezi de treabă cât ai clipi. Folosesc toate resursele în

---

[19] Gabardină, stofă fină de lână cu dungi oblice în relief pe ambele părţi. (n. trad.)

cazul acesta, aşa că trebuia să apărem mai devreme sau mai târziu. Noi doat aruncăm o privire.

— E un dezastru, asta pot să-ți spun, Harry.

— Da, răspunse el. Ați găsit vreo pistă la groapa de gunoi?

Harry ştia că nu era niciuna, dar voia să-şi dea seama cât de deschis era Gordon față de el şi dacă ar fi fost dispus să ajute mai târziu.

— Nu. Nu încă. Au restrâns zona în care blochează oficial accesul la două cvartale. După mici presiuni de sus ca să detensioneze atmosfera generală. Specialişti criminalişti de la Yard şi de la noi examinează amănunțit locul. Nimic util încă de la muncitorii de la groapa de gunoi. Sunt încă sub observație la Royal London. Aş fi surprins dacă ar mai avea ceva de spus, chiar şi după ce li se vor limpezi mințile.

— Ar putea fi şi ei implicați în asta? întrebă Iris.

Gordon ridică din umeri.

— Mă îndoiesc. Amândoi au cazier curat. Nimic neobişnuit în lista convorbirilor telefonice din ultimele două săptămâni. Totul pare în regulă. Cred că doar s-au aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Categoric.

— Oricum, şeful poliției o să țină o conferință de presă la ora trei. O să spună că a fost un furt de droguri care a degenerat... că administratorii gropii de gunoi au fost atacați de persoane necunoscute care, după câte se pare, căutau narcotice care nici măcar nu erau acolo, bla bla, bla, investigațiile continuă, bla, bla, bla, vor fi aduşi în fața justiției. Bla, bla.

— Şi când tipul de la BBC din faţă o să pună întrebări despre pandemie, despre războiul biologic şi despre zvonurile potrivit cărora există o nouă variantă Stepney care infectează deja mii de oameni?

— Îi vom spune să... Neary se îndreptă, făcând tot posibilul să-şi ascundă starea de tensiune. Îi vom spune că ancheta rămâne deschisă, dar că nu există niciun motiv de panică.

— Ceea ce e o minciună cam gogonată, sincer.

Gordon părea că se gârboveşte.

— Da. Doar un pic.

— Dar tu ce părere ai, Gordon? întrebă Harry.

Agentul secret îşi masă stomacul, ca şi cum s-ar fi sfătuit cu el, apoi făcu o grimasă.

— Cred că voi rata meciul de crichet de sâmbătă de la Lord's. Asta cred.

Harry îi zâmbi ofiţerului de informaţii răvăşit şi se îndepărtă de bordură.

Magazinele de pe strada principală erau încă închise, iar singurele vehicule care circulau erau câteva maşini de poliţie, o maşină de pompieri şi mai multe dube neinscripţionate care aparţineau probabil echipelor de criminalişti care stăteau acum aplecaţi peste grămezile de gunoaie. Zona din apropierea benzii galben cu negru era înţesată de poliţişti în uniformă, de ofiţeri în costume de protecţie şi de personal în civil care se străduia să lase impresia că ştie ce face. Harry ştia foarte bine cum arată panica de grup înăbuşită cu greu, şi o vedea chiar acum în faţa ochilor. După cum spusese Gordon, cordonul se micşorase în mod evident, ceea ce însemna că groapa de gunoi nu era radioactivă

şi, nu mai puțin important pentru şefii de la vârf, se dăduse într-adevăr ordinul ca să se detensioneze atmosfera cât mai repede posibil. Nimeni nu-şi dorea ieşiri violente. Cât mai puțină agitație. Totul să decurgă cât mai lin, vă rog. Aşa se întâmpla întotdeauna când şefii voiau să fie lăsați în pace într-o problemă pe care nu aveau nicio idee cum să o rezolve.

— Ce părere ai despre toate astea? îl întrebă Iris pe Harry, în timp ce opriră într-o parcare lângă un chioşc de kebab.

— Despre ce a spus Gordon? Cred cănimeni nu ştie nimic deocamdată. Nu am avut impresia că ne ascunde ceva, oricum, nu prea multe. Agenții secreți urăsc genul ăsta de lucruri.

— Care?

— Cele apărute cu adevărat ca din senin. Fără ciripeli, fără avertismente online de genul „foc de la AHah" sau „trăiască noul Reich arian". Sau orice altceva. Fără context. Le provoacă vertij.

— Nu pot să spun că îi învinovățesc. Chiar e un caz ciudat, şefu'. Nu-i aşa?

— Mda. Doar că multe lucruri sunt ciudate... până când nu mai sunt. Nu ştii niciodată când o situație care la prima vedere pare o încurcătură îngrozitoare devine clară şi totul începe să aibă un sens. Îşi întoarse capul spre ea. Trebuie doar să ai răbdare.

— Am înțeles.

Iris se uită pe stradă la fluxul tot mai mare de civili care se amestecau cu ofițerii de poliție, în timp ce restul cartierului începea să se întoarcă la un fel de normalitate. O femeie în vârstă cu un cărucior de

cumpărături îl critica aspru pe unul dintre polițiști, mult mai înalt decât ea, împungând u-l cu un deget înmănuşat în jacheta reflectorizantă din poliester galben.

— Cum ai de gând să abordezi situația? îl întrebă ea pe Harry.

— Degetul ars al Nebunului, răspunse el, mai mult pentru sine decât către Iris.

— Criptic. Fără niciun sens, de fapt. Aşteptă puțin, apoi continuă: Bine, am înghițit găluşca. La ce te referi?

— E ceva din Kiplrng, din contactul meu ocazional, foarte întâmplător cu educația. „Degetul ars şi bandajat al Nebunului se întoarce tremurând înapoi spre Foc". Ceea ce înseamnă că unii oameni nu se pot abține să nu se întoarcă la locul faptei. Şi chiar aşa e.

Iris nu-şi putu ascunde scepticismul.

— Glumeşti, nu-i aşa? Haide, şefu'. Câțiva vlăjgani, poate trei, iau cu asalt locul, îi bat de-i usucă pe cei doi muncitori, pun mâna pe cutia aia şi îşi iau tălpăşița. Fără camere de supraveghere, fără nimic. Şi unul dintre ei o să se întoarcă?

Harry scutură din cap.

— Nu, nu ei. Ei nu se vor întoarce. Dar o mulțime de oameni umblă noaptea pe străzile astea. Adu-mi aminte. Unde ai fost tu polițist la patrulă? Adică, ştiu că nu a fost pentru mult timp...

— Centrul oraşului Birmingham şi Walsall pentru o perioadă scurtă, spuse ea. Tu ai fost în zona asta, nu-i aşa?

El încuviință dând din cap.

— Da, întâmplarea face că am patrulat chiar şi în zona City. Oricum, nu ştiu ce părere ai tu, dar eu am învăţat un lucru în timpului serviciului de patrulare: zidurile au ochi şi urechi. Uite, gândeşte-te de exemplu la locul acesta.

Arătă cu degetul peste capotă: un peisaj urban de secol XXI, cu apartamente deasupra magazinelor; graffitti; staţii de autobuz; pubele de gunoi pe roţi cu capacele smulse; o moschee micuţă înghesuită între o spălătorie chimică şi o cafenea; o porţiune lungă de geamuri acoperite în întregime, probabil un fel de club; o casă de pariuri care arăta ca intrarea în infern; un magazin non-stop care făcea reclamă pentru mâncare halal; un local cu produse din pui numit cu optimism „La puiul cu noroc"; cutii de carton de fast-food pe trotuar; un magazin de caritate, în faţa căruia crescuse o grămadă de boarfe lăsate de oameni în pungi de gunoi negre; o pictură murală viu colorată în care erau surprinse chipurile lui Bob Marley, Malcolm X şi George Floyd. Cu alte cuvinte, Londra.

— Nu ştiu cum era în Brum[20], a continuat Harry, dar aici, indiferent cât de târziu sau de devreme ar fi, tot e cineva. Cineva vede ceva. Sau crede că ceea ce se întâmplă îl priveşte într-un fel sau altul. Dd târcoale. Se întoarce. Ca şi cum nu s-ar putea abţine. Se bătu uşor cu degetele pe cap. Mă aştept să existe un cuvânt psihologic sofisticat pentru asta, dar este real, indiferent cum se numeşte.

---

[20] Denumirea colocvială a oraşului Birmingham. (n. trad.)

— Şi ce, spuse Iris. Aşteptăm până când trece pe lângă noi cineva cu cuvântul MARTOR tatuat pe frunte?

— Ştii, Iris, zise Harry, într-o bună zi, limba ta ascuțită o să-ți facă probleme serioase.

Ea zâmbi.

— Îmi pare rău. Dar ştii ce vreau să spun.

— Sigur. Dar, fii atentă ce-ți spun, e mai bine să stăm cuminți până când toată nebunia asta dispare. Să vedem ce se întâmplă. Cine îşi face apariția.

Zis şi făcut. Pe măsură ce mulțimea de polițişti în uniformă, ofițeri în civil şi criminalişti începu să se subțieze, deveni din ce în ce mai uşor să identifici civilii care zăboveau sau încercau să o facă. Câțiva copii care se întorceau de la şcoală se opriră să caşte gura în zona delimitată cu bandă şi fură rapid îndrumați să-şi continue drumul. Un bărbat cu părul alb, într-un scuter pentru persoane cu mobilitate redusă încetini ca să privească mai de aproape. Tineri cu hanorace Champion căptuşite şi adidaşi proaspăt scoşi din cutie în căutare de acțiune de orice fel. Un vicar cu barbă, cu un aer îngrijorat, care discuta cu un ofițer de poliție de la care aştepta cuvinte liniştitoare şi care dădea din cap cu seriozitate în timp ce era pus la curent cu situația. Un flux constant de jurnalişti. Un şofer care livra mâncare şi căruia, în mod evident, i se interzisese accesul pe stradă dorea să ştie când naiba poate intra. O delegație de funcționari ai primăriei care reuşiră să deranjeze pe toată lumea, apoi plecară cu coada între picioare. Un tip de vârstă mijlocie în salopetă mov şi cu părul verde, striga la polițişti că sunt slujitorii lui Satana, şi ai lui Bill Gates, şi ai Illuminati, şi ai

globaliştilor, şi ai 5G, şi ai marilor companii farmaceutice, şi ai altor forţe presupus malefice ale căror nume Harry nu le reţinu cu exactitate. O femeie care împingea un butoi de bere spre pub-ul din colţ şi se opri să vadă ce se întâmplă.

Trecură câteva ore şi, văzând că se redeschide cafeneaua, Iris se duse să ia sandvişuri şi ceai.

Când se întoarse în Jaguar şi lăsă din mână paharele şi punga de hârtie, Harry spuse încet:

— El.

— Cine?

— La ora unu. Bărbat alb. Între 18 şi 20 de ani. Constituţie zveltă. Bluză gri cu glugă. Paloare nesănătoasă. Posibil să fie pe moarte, de fapt.

— L-am văzut.

— Ea treia oară când trece pe aici.

— Cum, de când...?

— De când am parcat aici. De trei ori. Asta nu mai e doar curiozitate.

— Poate că e doar plictisit.

— Există un singur mod de a afla.

Harry coborî din Jaguar şi traversă strada. În mână, insigna, în cazul în care poliţiştii ar fi încercat să intervină. Auzi cum uşa pasagerului se închise în urma lui. Iris porni după el. Puştiul era cu spatele la ei, privind încordat pe stradă, spre groapa de gunoi. Dar era agitat, în mod vizibil, cu nervii încordaţi. Se întoarse şi îl observă pe Harry îndreptându-se spre el. Contactul vizual fu suficient ca să-l determine să se îndepărteze imediat. Să meargă, nu să fugă. *Deci*, se gândi Harry, *nu vrei să vorbeşti cu mine, dar nici nu vrei să atragi*

atenția asupra ta. Speri din tot sufletul că nu sunt pe urmele tale. Ghinion, drăguță. Sunt pe urmele tale.

Observă că şi Iris pornise pe urmele lui şi se ducea spre partea de stradă către care se îndrepta băiatul, ca să-i taie calea la trecere. Se mişcă iute şi cu precizie, remarcă Harry cu admirație: o polițistă cu adevărat eficientă care ştie exact cum să-şi vâneze prada. Cu doar câteva ore înainte ciuruise nişte infractori şi îi lăsase într-o baie de sânge în Kent. Dar nu era deloc tulburată de acest lucru.

Aflat acum pe trotuar, Harry îl urmări pe tânărul care începu să meargă mai repede. Iris se strecură în spatele lui, iar cei trei îşi continuată micul marş ciudat prin Stepney pentru încă o sută de metri.

Apoi tânărul se opri. Se întoarse. Îl zări pe Harry, probabil şi pe Iris. Şi, pierzându-şi complet calmul, începu să fugă. Nu era genul sportiv, se gândi Harry, în timp ce privea cum brațele tânărului se bălăngăneau în toate direcțiile, dar era foarte speriat. Indiferent din ce motiv sau motive fugea, era clar că voia să-şi salveze viața.

Iris strigă la el:

— Opreşte-te! Poliția!

Puştiul n-o băgă în seamă şi îşi continuă sprintul necontrolat, cu capul pe spate în timp ce respira lacom. Şi apoi, fără menaj amente, fu pus la pământ când Iris îl apucă de glugă şi, smucind o dată brusc, îl trase pe caldarâm.

Harry se uită înapoi să vadă dacă agitația atrăsese atenția celor de la barieră, care acum se aflau mult în

spatele lor, la distanță medie. Nu. Doar el şi Iris erau invitați la petrecerea aceasta.

Puştiul se zvârcolea cu fața în jos, în timp ce Iris îi ținea brațele în ceea ce Harry bănui că era una dintre imobilizările ei mai puțin dureroase.

— Lîsuse! strigă el. Dă-te de pe mine! Nu fac nimic.

— Taci din gură, îi zise Iris. Dacă nu faci nimic, de ce ai fugit?

— Doarmă uitam, doamna ofițer. E cartierul meu, nu? Am vrut să văd ce-i cu toată agitația asta. E o țară liberă, nu-i aşa?

— Azi nu, îi spuse Harry.

6

Cu toată sinceritatea, cafeneaua Extra Cup Cafe nu putea fi descrisă ca una dintre destinațiile de neratat din estul Londrei. Îi lipsea autenticitatea vechilor cârciumi, dar nici nu făcuse saltul unei modernizări complete cu barista şi cu cafea boabe artizanală. Pereții erau decorați, mai degrabă dintr-o nevoie disperată, cu fotografii alb-negru care îi înfățişau pe Frank Sinatra, Muhammad Aii şi alte legende care cu siguranță nu-i trecuseră niciodată pragul. Nici nu plătiseră de nevoie trei lire pentru un cappuccino călduț.

Totuşi, se gândi Harry, dacă-i musai, cu plăcere. Era de ajuns pentru conversația pe care voiau să o aibă cu puştiul ăsta, care stătea vizavi de el, trecându-şi agitat degetele prin freza scurtă, blondă cu o dungă neagră. Arăta de parcă nu mâncase de câteva zile şi după cum mirosea nici nu făcuse duş de ceva vreme. Mânecile

hanoracului îi treceau mult peste încheieturi, de parcă nu ar fi vrut ca cineva să-i vadă antebrațele. Ceea ce lui Harry îi spunea doar un singur lucru: dependent de droguri.

Adrian „Adey" Foreman. Nouăsprezece ani. Arestări multiple, acuzat de două ori pentru posesie şi vânzare de droguri de clasă A. Achitat din motive tehnice în ambele cazuri, dar recent eliberat din puşcărie, după ce executase şase luni pentru o spargere şi intrare prin efracție în Stratford.

Puştiul tresărea de parcă urmau să se întâmple lucruri foarte rele. Ceea ce, din experiența lui, se putea întâmpla.

— Ascultă, Adrian, începu Iris, aşezându-se pe scaunul de plastic verde din stânga băiatului pentru a-l împiedica să fugă. Adey, nu-i aşa? Am fi putut să te arestăm deja. Ai fugit, ceea ce nu dă prea bine într-o zi ca asta. Şi nu dă bine în nicio zi, pentru un băiat eliberat condiționat.

— Nu am nimic de spus.

— Păcat, continuă ea. Pentru că noi credem că ai şi, din nefericire pentru tine, tot ceea ce contează acum e ce credem noi.

— Asta e hărțuire. Îmi cunosc afurisitele de drepturi.

— Nu, nu le cunoşti, fiule, spuse Harry. Nu ştii nici pe ce lume trăieşti. Dar ai văzut pe dinăuntru suficiente celule ca să ştii că azi te vei îndrepta spre alta dacă nu cooperezi. Şi încă repejor. Aruncă punga cu iarbă pe care o găsiseră în buzunarul de la spate al lui Adey pe masa din pal. Nu eşti chiar Scarface, nu-i aşa? chicoti

Harry. Dar e destulă ca să te trimit direct înapoi dacă dau un telefon la ofițerul tău de eliberare condiționată.

— Nu ai face asta, la naiba. Gabori nenorociți!

Iris îi dădu o castană peste cap. Nu o palmă, nu un pumn, observă Harry, impresionat din nou de controlul pe care ea îl avea asupra situației. O castană. Practic, act de agresiune polițienească, fără îndoială, ceea ce, în zilele noastre, descria orice era mai grav decât un masaj aplicat suspectului, dar nimeni din cafenea nu băgă de seamă. Iar Adey nu avea de gând să se plângă nimănui, ținând cont de situația în care se afla.

— Hai să o lăsăm mai moale, da? zise ea. Mai puține insulte, mai multă conversație politicoasă. Cum ți se pare, Adey?

— În regulă. Se scărpină în cap. La naiba. E în regulă. Ce vreți?

Harry își întinse mâinile pe masă.

— Ascultă, Adey. Te-am văzut de trei ori cum te-ai tot învârtit pe lângă groapa de gunoi. Asta înseamnă că eşti interesat de ceea ce s-a întâmplat acolo. Nu înseamnă că eşti implicat, cel puțin nu direct. Dar nu te-ai putut abține, nu-i aşa?

Adey ridică din umeri, își trase nasul.

— Nu ştiu. Am vrut doar să văd dacă Tel este bine.

Iris interveni.

— Tel. Se uită pe ecranul iPhone-ului. Vrei să spui Terry Stanhope? E unuldintre tipii de la groapa de gunoi, nu-i aşa?

— Da. El e.

— Face bine, dacă îți faci griji din cauza lui, spuse Harry. Are un cucui. Dar în rest nu s-a întâmplat nimic. De ce te interesează domnul nostru Stanhope?

— De nimic. Mi-e tovarăş.

— Tovarăş? întrebă Iris. Adey, să nu mă înțelegi greşit, dar tipii ca tine nu au mulți tovarăşi. Şi în niciun caz oameni care administrează gropi de gunoi. Care este legătura?

Linişte. Adey se holba la ceaiul său care se răcea.

— Haide, zise ea. Nu-l forța pe inspectorul Taylor să dea un telefon pe care ar prefera să nu-l dea. Vrem doar să ştim ce ştii tu. Şi apoi poți pleca. Oriunde vrei să te duci.

Harry îl privi cu atenție pe Adey. Făcea grimase în semn de sfidare simulată, dar nu reuşea absolut deloc să ascundă disperarea şi frica pe care era evident că le simțea. Iris se descurcase foarte bine. Nu fusese nevoie să strângă mai mult şurubul sau să îl ia pe puşti la una dintre celebrele plimbări cu maşina ale lui Harry ca să-i stimuleze memoria.

Adey oftă.

— Uite, zise el. E oficial ce zic?

— Ne vezi luând notițe? întrebă Iris.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat azi la groapa de gunoi. Am auzit doar că erau un milion de polițişti.

— Ceea ce ar fi trebuit să fie un motiv suficient de bun ca un băiat eliberat condiționat să nu calce pe acolo, spuse ea.

— Te-a prins cu asta, spuse Harry.

Adey îşi plecă fruntea.

— Uite, eu cumpăr şi vând iarbă de la Tel. Puțin. E gheşeftul luipe lângă muncă. Nu e cine ştie ce. Fumează puțin, vinde puțin. Ştii cum e, puțin pentru tine, puțin extra.

— Iisuse, zise Harry. Afurisitul de Scarface şi Escobar acum.

— Pentru voi, federalii, nu e decât o glumă bună, nu-i aşa? Totul e doar o glumă. Eram îngrijorat pentru prietenul meu. Asta-i tot.

Iris îl prinse strâns de umăr în semn de avertisment.

— Nu, nu erai îngrijorat. Îl strânse mai tare. Drogat mic şi mincinos. Acum... ultimul avertisment... spune-ne de ce te-ai dus acolo.

— Ştiu de ce ai fost acolo, Adey, spuse Harry. Erai îngrijorat că Stanhope, scuze, amicul tău „Tel", ar putea să te bage la răcoare. Voiai să ajungi la el ca să afli ce s-a întâmplat. O decizie extrem de stupidă, dacă stăm să ne gândim bine.

— De ce?

Harry începu să râdă.

— Pentru că te-ai băgat singur la răcoare, plimbându-te pe unde erau vreo trei sute de polițişti. Nu ştiu ce prostii îți injectezi în vene, fiule, dar nu cred că-ți fac bine la capacitățile cognitive.

Adey se încruntă.

— Am terminat, atunci? Adică, ce mai vrei? Sau vrei doar să mă mai iei puțin la mişto?

— Păi, aş spune că da, dacă am avea timp, a spus Harry. Am avut o noapte cam grea şi mi-ar prinde bine puțină distracție. Dar, având în vedere că suntem

destul de ocupați, puțină informație locală ar trebui să fie de ajuns. Şi apoi poți pleca.

Adey doar îşi schimonosi şi mai mult fața.

— Ascultă, spuse Harry. Dacă spun cuvântul „ipotetic", ceea ce a mai rămas din creierul tău o să explodeze?

— Dacă ce?

— Nu contează. Hai să spunem că e un joc, da?

— Cum zici tu.

— Să presupunem, de dragul discuției, că Tel a dat peste ceva ce nu ar fi trebuit să găsească. Nu are nimic de-a face cu iarba sau cu marfa de zi cu zi, înțelegi. Adică, din întâmplare. Ceva ce e posibil să valoreze multişor.

— Ce? Nişte diamante? Sau clasa A?

— Da, ceva de genul ăsta. Poate chiar un pic mai valoros.

Adey clătină din cap.

— Clasa A depăşeşte deja cu mult nivelul lui Tel. Nu ar vrea să aibă nimic de-a face cu aşa ceva. Încearcă să mă convingă să nu iau, să ştii. Face pe fratele mai mare, şi toate cele.

— A, sunt sigur că da, spuse Harry. Dar întrebarea mea pentru tine, Adey, este următoarea. Dacă chestia asta nu ar fi de nasul lui Tel, şi cu certitudine nu ar fi nici de nasul tău, având în vedere că tu eşti un nemernic neînsemnat, atunci, de nasul cui ar putea fi, mai exact?

Pe chipul lui Adey se citi nedumerirea. Probabil că îşi făcea griji pentru următoarea lui doză (Harry îşi aminti

de Jericho) şi cu siguranţă se străduia să ţină pasul cu conversaţia.

Iris interveni.

— Ceea ce întreabă inspectorul, Adey, este cine livrează aici chestiile scumpe şi de calitate, ştii tu, de top, atunci când apar pe piaţă? Sau care ar putea fi luate de pe piaţă, dacă mă înţelegi. Cine află că există un premiu în zona lui şi trimite câţiva haidamaci să îl ia?

— Un premiu?

Ochii lui Adey luciră pentru o clipă.

— Da, Adey. Un premiu. Dar, serios, nu este genul de premiu de care ar vrea să ştie o puşlama plină de coşuri ca tine, crede-mă.

Adey închise ochii, făcând o grimasă pe care Harry o mai văzuse de nenumărate ori. Felul în care se uită cineva când e pe cale să dea pe gură ceva ce ar fi preferat să nu spună.

— Devereux, murmură el.

— Pete Devereux? întrebă Harry. Bătrânul Pete „Cleşte”? Haide, Adey. Nu mai e demult de interes. Dacă nu a şi murit, cel mai probabil. Va trebui să te descurci mai bine de atât.

— Nu, nu Pete. Şi mai ziceţi că sunteţi poliţişti? Adey pufni batjocoritor. Nu. Nepotul lui. Phil. E mult mai... care e cuvântul?... discret. Mult mai, ştii tu, ambiţios.

— Ambiţios? întrebă Iris.

— Nimic din ce merită să se învârtă pe aici nu se vinde fără ştirea lui Devereux. Altfel, îşi trage o parte frumuşică din acţiune.

— Unchiul lui era un tip extrem de dubios, îți spun eu, zise Harry. Îmi amintesc că am curățat de mai multe ori mizeria pe care a lăsat-o în urma lui.

— A murit acum cinci ani sau aşa ceva, spuse Adey. Phil conduce afacerea. De ceva vreme deja. Şmecher, ştii? Cu multe relații. Eu, eu îmi plătesc taxele către oamenii lui şi stau departe de el în restul timpului.

— Şi unde l-am putea găsi eu şi colega mea pe domnul Devereux într-o zi de vară atât de frumoasă ca asta?

Adey se uită la Harry ca şi cum ar fi fost nebun.

— Glumeşti? Amice, dacă el sau careva din jurul lui ar afla şi numai că am vorbit cu voi... aş fi mort. Fără întrebări, fără rugăminți. Un glonț în cap, unul în gât. Următorul lucru pe care l-ar găsi în groapa aia de gunoi ar fi cadavrul meu, se cutremură el.

Harry îşi îndreptă spatele şi umerii. Discuția durase deja prea mult.

— Deci aşa vrei, nu-i aşa? Ei bine, în cazul ăsta cred că va trebui să dau acel telefon. Cum îl cheamă oare, sergent Davies?

— Pe ofițerul de eliberare condiționată al lui Adey? E domnul Dwayne Green. Numărul este 0777...

— Bine! sări Adey. Bine. Iisuse, omule. Bine. Nu ştiu decât de Cube[21].

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Harry. Vorbeşte în engleză. Cunoşti un cub? Ce naiba înseamnă asta?

— Cool Cube. Este un club. Pe lângă Brick Lane. Muzică tehno, în majoritatea nopților. Şi trap, din când

[21] Cub, în engleză, (n. trad.)

în când. Muzică bună. Dar e scump, totuşi. Oricum, toată şandramaua aparţine firmei Devereux. Au o echipă separată care se ocupă de ea, desigur, dar e a lor. Acolo mă duc să îmi plătesc cotizaţia săptămânală şi aşa mai departe. Şi nu prea fac purici p-acolo.

— Am înţeles, spuse Harry. Utilă informaţia.

— Pot să plec acum? întrebă Adey.

— Nu încă.

— De ce nu?

— Uşurel, îi zise Iris. Ascultă-l pe inspectorul Taylor.

— Te cunosc, Adey. Adică, nu te cunosc pe tine, dar cunosc copii ca tine de când eram eu copil, spuse Harry înainte ca Adey să apuce să facă un comentariu inteligent. Şi în clipa în care o să pleci de aici, o să fii tentat să faci rost de câteva lire dând cuiva un telefon şi spunându-i că eu şi sergentul Davies am pus nişte întrebări. Descriindu-i aceleiaşi persoane cum arătăm şi aşa mai departe. Probabil că în cinci minute vei câştiga suficient cât să-ţi cumperi câteva punguţe. Sau cel puţin aşa îmi imaginez.

— Glumeşti! Ultimul lucru...

— Nu mă întrerupe. E dovadă de lipsă de maniere şi mă deranjează. Harry îşi aşează o mână mare pe cea a lui Adey. Puştiul reuşi imposibilul şi anume să se facă şi mai palid la faţă. Tot ce vreau să spun este că, dacă spui cuiva despre asta, voi afla. Vezi tu, e genul de lucruri care-mi ajung la urechi. Şi data viitoare când te voi vedea, ei bine, s-ar putea să nu mai fiu atât de... îngăduitor. Nu-i aşa, sergent Davies?

— Absolut corect, şefu'. O să fie o cu totul altfel de discuţie. Un pic mai vioaie, îmi imaginez.

Harry îşi ridică mâna de pe cea a puştiului. Adey se scărpina pe dosul ei, ca şi cum tot stresul ar fi intensificat mâncărimea mai profundă din interior.

Aşteptă câteva secunde pentru a i se spune oficial că poate pleca. Cum nu se întâmplă asta, plecă aşa cum pleacă un om care se teme pentru viaţa lui, ceea ce, bănui Harry, se întâmpla aproape tot timpul. Până să apuce să se întoarcă, clopoţelul de la uşă sună, în timp ce Adrian Foreman se îndepărta cât mai mult de cei doi poliţişti, în cea mai mare viteză de care era capabil.

Amândoi rămaseră tăcuţi pentru o clipă. Apoi Iris spuse:

— Bănuiesc că următoarea oprire e „Cool Cube", nu-i aşa?

— A doua. Tocmai am văzut că Robinson vrea să ne întoarcem la birou.

Ea dădu din cap.

— Deci, ai crezut tot ce-a zis puştiul?

— Într-o anumită măsură. Puştiul nu era capabil să inventeze o poveste. Abia dacă e şi el o piesă neînsemnată în maşinăria de aici. Dar cel puţin acum ştim ceva mai multe despre maşinărie.

— E cert că era speriat de moarte.

— Un tip fermecător, zise Harry, golindu-şi ceaşca de cafea. Ţi-am spus, nu-i aşa? Nebunul ars se întoarce întotdeauna.

7

În opinia unor cunoscători, un grup select, trebuie subliniat, Dassault Falcon 10X este cel mai bun avion

privat pe care îl poți cumpăra. Poate zbura fără escală de la New York la Shanghai, de la Los Angeles la Sydney, de la Hong Kong la New York sau de la Paris la Santiago, cu o viteză moderată, la o altitudine de până la 12.500 de metri. Dar admiratorii săi tind să fie atraşi de generozitatea spațiului din cabină şi de facilitățile luxoase personalizate, pe măsură. Deşi, pentru 75 de milioane de dolari, se pot aştepta la măcar atât.

Bărbatul care deținea acest avion era cu mult mai puțin interesat de dotările interioare ale acestuia decât de cei câțiva pasageri ai lui. Şi tocmai îi făcuse brusc semn să plece unei însoțitoare de zbor latino care îl întrebase dacă dorea ceva de băut. Telefonul său cu linie de maximă siguranță începu să zbârnâie pe masa din fața lui.

Pentru cei din jurul lui care l-ar fi putut auzi, urmă o serie de enunțuri sacadate al căror înțeles nu puteau decât să-l ghicească.

— Da? De ce pe numărul ăsta? Tăcere. Unde? Da, imediat. Cu orice preț. Nu contează. Raportează după. Nu dați greş.

Bărbatul se aşează înapoi comod în scaun, însoțitoarei de zbor i se păru că observă o umbră de zâmbet pe fața lui. Dar nu dori ca el să vadă că ea observase acest lucru, aşa că îşi reluă cu şi mai mult sârg activitatea de la bar.

8

Inspectorul John Williams se întâlni cu Harry şi cu Iris în holul de la New Scotland Yard. Cu doi centimetri

şi jumătate mai înalt decât Harry şi îmbrăcat într-un costum care îl făcea să pară mai degrabă elegant decât epatant, Williams nu aducea deloc cu un bărbat care nu apucase să doarmă în noaptea aceea, De fapt, Harry ar fi pariat pe douăzeci de lire că John se încăpăţânase să facă o alergare de opt kilometri după ce vorbiseră la telefon de dimineaţă despre ceea ce acum toată lumea din cadrul forţelor de ordine britanice numea „S tepney".

— Am dat de fostul meu şef de la NCA, spuse Williams, părul său blond atingându-se de frunzele unui smochin african înalt, în timp ce cei trei se înghesuită unul lângă celălalt ca să se îndepărteze de mulţimea care trecea prin curtea interioară.

— A, da? spuse Harry. Ce au avut de spus şefii lui?

— Există nişte discuţii din partea unor grupuri teroriste de acolo, bineînţeles. Dar pare mai degrabă o reacţie la ce a apărut în presă, decât vreo revendicare autentică de participare sau implicare.

— Cum ar fi cine? întrebă Iris.

— Ei, câteva postări islamiste extreme. Chestii vagi despre „ciuma care o va învinge în sfârşit pe Marea Satană", ceea ce înseamnă că ei cred că este vorba de chestii biologice. Ceea ce sugerează că fac doar presupuneri.

— Sau ne trimit pe o pistă greşită, spuse Harry.

— Agenţia înclină să creadă că e vorba despre ISIS sau una dintre afiliatele sale mai noi. Pretinde că „se potriveşte cu scrisul de mână" sau ceva de genul acesta. Oricum, asta a spus bătrânul Grant.

Harry pufni.

— Filtrarea selectivă funcţionează. Ei vor să fie islamist, aşa că spun că se potriveşte.

— Ceea ce nu este neapărat aşa, zise Iris. Are ISIS antecedente legate de furt de material fisionabil de la o groapă de gunoi? E o opinie cam hazardată, nu-i aşa?

— Aşa e, spuse Harry. Ceea ce, din păcate, nu înseamnă că putem exclude posibilitatea ca ei să aibă dreptate. Trebuie să rămânem receptivi la orice în problema asta, oameni buni.

John se uită la telefon.

— Ce vrea Robinson? Crezi că ştie ceva?

— Bill ştie întotdeauna ceva, răspunse Harry. De aceea există OS22. El pune lucrurile cap la cap. L-am sunat la întoarcere în legătură cu posibila legătură cu Devereux şi nu mi-a zis decât că vrea să facem o şedinţă de informare înainte de a urmări acest lucru.

— Lui Bill îi place un pic de mister, nu-i aşa? zise Iris.

— Întotdeauna i-a plăcut, spuse Harry.

Luară liftul ca să ajungă la biroul lui Robinson.

În faţa biroului lui Robinson, o tânără înaltă de culoare stătea pe o canapea mică, foarte elegantă în costumul cu pantaloni şi cu o valiză micuţă care părea scumpă. Femeia le zâmbi celor trei când intrară. Harry dădu politicos din cap. *Mă întreb oare pentru ce a venit aici?*

— Ah, spuse Robinson când se deschise uşa, făcându-le semn să intre, fără să-şi ridice privirea. Cei trei amigos.

— Prezenţi la datorie, spuse Harry. Pentru ce ne aflăm aici, domnule?

— Pentru un pic de educaţie.

— Nu înțeleg, domnule, îi spuse Williams.

— Nici nu mă aşteptam, John, îi răspunse Robinson. Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba.

— Dur, spuse Williams.

— Dar corect, observă Iris.

Robinson îi conduse spre masa mică şi rotundă cu care membrii seniori din OS22 trebuiau să se mulțumească provizoriu pentru majoritatea şedințelor de echipă.

— O să ne dea un dulap mai mare în care să ne facem biroul de operațiuni până la sfârşitul zilei, spuse el. Între timp, sunt încântat să vă anunț că echipa de bază se extinde pe durata acestei... ăăă, „operațiuni suplimentare extraordinare". Câteva resurse în plus care să ne ajute şi să ne țină în priză.

— Se extinde? întrebă Harry. Nu avem nevoie de şi mai multă forță de muncă, nu-i aşa, şefii?

— Forță de muncă, posibil nu. Dar forță de muncă feminină, cu siguranță.

— Nu înțeleg, spuse Harry.

— De obicei, asta e replica mea, chicoti John.

— Intră, Carol, spuse Robinson. Oameni buni, v-o prezint pe inspectoarea Carol Walker, detaşată cu generozitate la noi de colegii noştri de la SCD4.

Femeia care aştepta afară intră în birou şi se apropie de ofițerii care aşteptau. Echipa îi strânse la rândul ei mâna întinsă cu amabilitate.

— Criminalistică? spuse Harry, încântat de cunoştință, doamna inspectoare.

— Asemenea, inspectare Taylor. Am auzit multe despre dumneavoastră.

— A, serios? Numai de rău, fără îndoială.

— Nu, nu chiar totul de rău.

— Am rugat-o pe inspectoarea Walker să ni se alăture din două motive, îl întrerupse Robinson. În primul rând, a lucrat îndomeniulNBC, nuclear, biologic, chimic, timp de cinci ani. Aşadar, acesta este domeniul ei. Şi, îmi cer scuze pentru francheţea mea, Carol, dar şi pentru că tatăl ei este Otis Walker, de care poate că aţi auzit. Ar fi trebuit, oricum, să fi auzit.

— Profesorul de la King's College Londra? Acel Otis Walker? interveni John.

Carol zâmbi.

— Exact. Profesor de fizică nucleară.

— Şi, continuă Robinson, nu vreau să te simţi jenată, Carol este cel mai mare expert al ţării în domeniul aplicaţiilor practice ale fisiunii atomice în industria modernă şi în războaie. Tăcu pentru o clipă. Aş putea fi politicos şi să spun că acest lucru nu a influenţat cererea mea pentru transfer temporar, dar a influenţat-o, şi nu am timp să pretind contrariul. Cu Carol în echipă, ne bucurăm de experienţa ei şi de acces imediat la cea a tatălui ei. De altfel, am vorbit deja cu el.

— Aşadar, fiica are aceleaşi calităţi ca şi tatăl ei? întrebă Harry.

— Nu în acest caz, nu, răspunse ea. Deşi cred că tata ar fi preferat ca eu să rămân în domeniul cercetării academice şi să nu mă fac poliţistă.

— L-am auzit odată la o conferinţă, a spus John. Într-o zi în care nu eram la sediu, când NBC şi pieţele nucleare au fost din nou de actualitate, pentru scurt

timp. Foarte impresionant. Foarte tehnic. Recunosc că am înțeles cam jumătate din ce vorbea.

— Te-ai descurcat bine, îi zise ea. Tata se poate exprima foarte... complicat. Se lasă purtat de matematică şi de fizică. Eu voi încerca sa fiu mai practică. Şi când nu pot răspunde la o întrebare... ei bine, cred că ştim pe cine să sunăm.

Iris interveni:

— Ce ne puteți spune, doamna inspectoare? Vreau să spun, acum, în momentul acesta. Pe baza puținelor informații pe care le ştim.

Carol îşi deschise valijoara şi scoase un laptop pe care îl deschise, apoi dădu click pe un dosar care umplu ecranul cu imaginea unui dispozitiv atomic simplu.

— Ceea ce ştim este că ne-am putea confrunta cu aşa ceva, spuse ea. Şi destul de curând.

— Pare alarmant de simplu, spuse Harry arătând spre desenul de pe ecran.

— Este, răspunse ea. Şi cred că aceasta e şi ideea, presupun. Şi motivul pentru care suntem aici. Un dispozitiv atomic de fisiune de bază care foloseşte un izotop precum uraniu-235, în afară de izotopul în sine, nu este deloc complex. Ai nevoie de o carcasă de metal dur, de un explozibil convențional pentru a pomi reacția în lanț şi de alte câteva chestii. Practic, se construieşte o armă care să tragă ceea ce se numeşte „material în stare subcritică" asupra materialului instabil. Asta declanşează reacția în lanț, care duce la...

Nu fu nevoie să-şi termine propoziția.

Spărgând tăcerea, Carol continuă:

— Ca să vorbim puțin mai ştiințific, nucleul unui atom de U-235 are o sută patruzeci şi trei de particule numite neutroni.

Atunci când unul dintre aceşti neutroni liberi se loveşte de atom, fracturează nucleul. Acest lucru generează neutroni suplimentari, care lovesc nucleele altor atomi de U-235 din apropiere... şi aceasta creează fisiunea nucleară.

John fu primul care vorbi.

— De câtă marfă ai nevoie pentru o bombă?

Carol arătă spre miezul dispozitivului de pe ecran.

— Să zicem că aveți cincisprezece kilograme de uraniu îmbogățit decent. Presupunând că dispozitivul a fost bine asamblat de către un profesionist suficient de bine calificat, pentru că nivelul de expertiză necesar nu este atât de mare, chiar nu este, atunci te aştepți la aproximativ cincisprezece kilotone de pagube.

— Ce înseamnă asta în termeni reali? întrebă Harry.

Carol îl fixă cu privirea.

— Înseamnă ceva asemănător cu ce s-a întâmplat la Hiroshima.

9

Mezaninul era locul unde părea să se desfăşoare cea mai mare parte a acțiunii. Cu alte cuvinte: acolo se afla secțiunea VIP din clubul Cool Cube. De pe ringul de dans principal şi din separeurile aliniate de la parter, puteai vedea strălucirea cămăşilor albe proaspăt spălate şi scânteierile rochiilor negre strălucitoare, ale bijuteriilor şi a machiajului celor de deasupra. Pe

mesele joase se aflau frapiere şi cocktailuri în pahare înalte şi aproape că puteai distinge feţele clienţilor preferaţi ai clubului. Şi, parcă pentru a sublinia ideea, erau două frânghii roşii care îi separau de restul clienţilor din club: una în partea de sus a scărilor şi una în partea de jos. Nu aveai cum să nu remarci că, în condiţiile stabilite, oricum, clubul Cube, aşa cum îl numise Adey, avea aristocraţii şi plebeii săi.

Harry şi Iris aşteptaseră la coadă şi plătiseră ca să intre, nedorind să atragă atenţia că sunt poliţişti. Dacă acesta era într-adevăr un local deţinut de familia Devereux, iar o verificare rapidă la Registrul de Cadastru legase proprietatea de una dintre societăţile fantomă asociate cu familia, atunci personalul era cu siguranţă instruit să dea alarma dacă cineva cu o legătură cât de mică cu legea trecea pe aici în timpul serii. Mica lor vizită trebuia să fie strict incognito.

Ajutase, gândi Harry, şi faptul că Iris arăta pur şi simplu uimitor. Nu-i mai observase niciodată până atunci farmecul; nu că ar fi căutat să facă acest lucru şi nici că ar fi avut în cadrul OS22 multe ocazii să se îmbrace frumos. Dar, ea arăta de milioane îmbrăcată în rochie neagră şi cu pantofi cu toc, cu părul blond prins şi machiată exact atât cât trebuia. Nu doar că se simţea ca acasă în club, dar era şi genul de client pe care te-ai fi străduit să-l câştigi. Harry observă cât de repede fuseseră mutaţi la coadă de către bodyguarzi; se îndoia că avusese vreo legătură cu el.

Sigur, făcuse tot posibilul să nu arate ca un ofiţer de poliţie specializat în afara serviciului care vizita un club pe care în mod normal l-ar fi evitat ca pe ciumă.

Aşadar, îşi scosese din dulap cea mai elegantă jachetă Armâni albastră, pantalonii de doc bleumarin şi o pereche de mocasini care nu văzuseră prea des lumina zilei. Toate acestea erau în regulă. Dar, aşa cum îi spuseseră prietenele în trecut, el nu avea să fie niciodată un tip modern; niciodată. Nici chiar dacă o echipă de stilişti de la Vogue şi-ar fi petrecut o zi întreagă încercând să-l facă să arate provocator şi contemporan. Ştia că oamenii din club aveau să se uite la el şi la Iris şi se vor gândi: „Ce caută ea cu îhțepatul ăla înalt?" Ceea ce, spre marea lui surpriză, îl deranja puțin. Nu foarte mult, dar sentimentul exista.

Adey avusese dreptate în legătură cu vâlva din Cool Cube. Un spectacol de lumini orbitoare transforma ringul de dans într-o explozie de culori, iar gheața carbonică ieşea din când în când dintr-un orificiu de evacuare aflat sub cabina DJ-ului pentru a intensifica atmosfera. Era lume de toate felurile: câțiva localnici, tineri şi la modă; alții ceva mai în vârstă, probabil nu erau din East End, dar fuseseră atraşi de energia şi de eleganța clubului. Muzica era copleşitoare, cu combinația de ritmuri puternice, rap dur şi pauze ocazionale de afropop şi disco de modă veche. Iris era fermecată şi începu să danseze imediat ce intrară pe uşă. Harry se străduia din răsputeri, ştiind că nu prea avea rost să-l abordeze pe DJ şi să îl întrebe dacă are Miles Davis sau Thelonious Monk.

Harry, acceptând în sfârşit că mişcările lui nu păcăleau pe nimeni, găsi un separeu şi, ridicând vocea, o întrebă pe Iris dacă voia să bea ceva.

— Vaccin bionic antidrog! strigă ea sau aşa i se păru.

— Ce? N-am auzit niciodată de aşa ceva!

Ea încercă din nou.

— Gin cu tonic, te rog! Bombay Sapphire!

Asta avea mai mult sens. *Doamne*, se gândi el, *nu mă pricep deloc.* Totuşi, erau şi moduri mai puțin plăcute de a petrece o seară de joi, în timpul serviciului, trebuia să recunoască.

Harry se îndreptă spre bar şi îşi folosi coatele bine ascuțite ca să ajungă în față. Lângă el, doi tineri purtau o discuție aprinsă; despre ce, Harry nu prea reuşi să-şi dea seama.

— Nici vorbă, frate! zise primul. Îşi bate joc de tine.

— Pe bune, spuse al doilea. I-am zis: M-am căznit s-ajung aici şi nu mi-e ruşine să mă laud, aşa cum cântă şi tipul[22]. Intens, gen. Am spus: Aveți grijă de voi.

— Tu eşti adevăratul gangster[23]. Faptele e fapte.

Poate că erau, se gândi Harry, dar de unde avea să ştie? Lumea se schimba şi era greu să ții pasul cu adevărul, uneori şi cu felul în care oamenii vorbeau despre el. Nu că ar fi fost împotriva schimbării în sine. Dar în mod cert era împotriva faptului că îl făceau să se simtă de-un leat cu dinozaurii.

— Ce să fie? îl întrebă barmanul, care stătea în fața unui ansamblu amețitor de sisteme optice şi cocktailuri iluminate de propriile panouri luminoase, care clipeau

---

[22] Aluzie la piesa „Brag Different”, NoCap ft. Quando Rondo. (n. trad.)

[23] Referire la piesa „Real Gangsta”, South Park Mexican. (n. trad.)

în culorile roz, verde şi portocaliu. Vreți să încercați unul dintre cocktailurile noastre speciale?

— Nu, mulțumesc, urlă Harry. Două ginuri cu tonic mari. Bombay Sapphire. Gheață şi limetă, vă rog.

Barmanul dădu din cap şi înfipse o paletă în lada de gheață ca să-şi înceapă treaba.

Lui Harry îi trecu prin cap să deschidă o notă de plată, dar se răzgândi şi se întoarse la Iris.

— Mulțumesc, spuse ea, luând o înghițitură sănătoasă din băutura ei. Ah, e grozav!

— Două nopți la rând în oraş, spuse el. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva.

— Îți spun că şi pentru mine este ciudat. Fostul meu soț îmi reproşa că nu ies niciodată cu el. Eram prea obosită. Eram cu mintea numai la serviciu.

Da, se gândi Harry. *Toți suntem cu mintea numai la serviciu.* Nu avem timp pentru nimic altceva... sau pentru altcineva. Toți singuri sau divorțați. OS22: fabrica de divorțuri. Spărgătorul de case.

Ea zâmbi, crezu el, cu o fericire autentică, şi îl împinse jucăuş. Avea o privire blândă. Da, în mod cert se putea obişnui cu asta. Sau, cel puțin, ar fi putut într-o altă viață.

Iris spuse:

— Zona aceea VIP...

— Da, răspunse el. Trebuie să ajungem acolo, nu-i aşa?

— Categoric. Dacă tovarăşii lui Devereux sunt pe undeva, cu siguranță nu sunt aici jos, nu-i aşa?

— Depinde ce înțelegi prin „tovarăşi”. Un om ca Devereux are sute de oameni ca Adey care îl plătesc

săptămânal... pun pariu că Adey nu a fost acolo sus în viața lui. E posibil nici să nu fi. Pus piciorul în club. Ți-l imaginezi escortat la intrarea furnizorilor, nu-i aşa? O cameră din spate, ca vai de lume, unde se numără facturile şi îi pocnesc pe cei care vin cu bani mai puțini.

— Categoric.

— În cazul acesta, cred că partea aceea, arătă cu capul spre mezanin, este locul în care Devereux sau oamenii lui mai importanți îi duc pe cei pe care vor să-i impresioneze. Figurile cunoscute. Presupunând, bineînțeles, că acele persoane ar veni vreodată aici.

Ea zâmbi şi, cu naturalețe, îl luă de mână.

— Haide. Bea-ți paharul. Hai să mergem să vedem.

Îşi goliră paharele şi îşi croiră drum printre vaporii de năduşeală de pe ringul de dans până la frânghia de la baza scărilor, unde un bodyguard în costum stătea de pază. Arăta, gândi Harry, ca un luptător de la WWE în ziua nunții sale.

Iris aşează o palmă cu blândețe pe pieptul lui Harry.

— Lasă asta în seama mea. Nu c-aş fi răutăcioasă, dar cred că aş putea să grăbesc lucrurile.

Nu avea niciun rost să nege adevărul.

— Cred că ai dreptate, spuse el.

Cu dezinvoltură, Iris se îndreptă spre paznicul WWE, se aplecă să îi şoptească ceva la ureche şi, Sesam deschide-te, bruta începu să râdă în hohote, desprinzând cordonul şi împingându-l pe Harry înainte ca să o urmeze pe Iris pe scări. Ajuns în vârf, Bruta Numărul Doi nu avu nevoie să fie convins şi repetă procedura.

Îi întâmpină o fată în costum scurt, negru.

— Doar doi în seara aceasta? îi întrebă ea.

Iris dădu din cap şi porniră spre o masă art deco aurie, veche, cu două scaune.

— Şampanie? întrebă ea. Sau altceva? Avem tot felul de... gustări. Ne place să satisfacem toate nevoile celor mai importanți oaspeți ai noştri.

— Şampania este minunată, zise Iris. Moët. Două pahare.

Fata zâmbi.

— Foarte bine. Mă întorc în scurt timp.

— Doamne Dumnezeule, spuse Harry. Cum trăieşte cealaltă jumătate, nu-i aşa?

— Nu-ți face griji, îi răspunse ea. Am o presimțire că nu ne vom juca rolurile prea mult timp.

— Da, răspunse el, dezamăgit în sinea lui; începuse să se bucure de mascarada lor mai mult decât ştia că ar fi trebuit. Am sentimentul că adevărata afacere, presupunând că Adey nu ne-a trimis la o vânătoare de vrăjitoare, se desfăşoară în culise.

Iris confirmă din cap. Băuturile sosiră şi ea ridică paharul, închinând în cinstea lui. El răspunse la fel şi savură dulceața rece ca gheața şi înțepătoare a şampaniei. Indiscutabil, se putea obişnui cu asta; sau cel puțin, dacă era să fie sincer, cu compania.

Reveria lui fu întreruptă de un zgomot de jos, suficient de puternic ca să acopere muzica. La bar, cei doi bărbați a căror conversație o auzise, se luaseră acum la bătaie. Cel mai mare îl pusese pe celălalt la pământ şi era pe cale să înceapă să-l lovească, furia lui vizibilă alungând mulțimea care, cu doar câteva secunde înainte, îi înconjurase. *Ah, la naiba*, se gândi Harry,

chiar trebuie să cobor şi să fiu un poliţist anost ca să-i despart? S-a terminat cu seara noastră sub acoperire în oraş.

Nu trebuia să-şi facă griji. Până să apuce tânărul să fi dat primul pumn, acesta fu imobilizat de patru agenţi de securitate, căştile din urechi îi dădură de gol, care îl ridicară până la talie şi îl duseră spre uşa clubului, deschisă ca prin minune, pentru a putea fi aruncat fără mare tam-tam pe trotuar. Victima lui, zguduită, dar nu grav rănită, fu luată în spate de al ţi doi membri ai personalului de securitate, care îl împinseră şi pe el pe uşă, strigându-i un avertisment indescifrabil în timp ce-şi vedeau de treabă.

Când se uită în jos, Harry mai observă ceva. Observase ceva mai devreme, dar nu băgase în seamă cu adevărat. Un număr considerabil de bărbaţi care se îndreptau către toalete: ei bine, nu era nimic ciudat în asta într-un loc în care majoritatea pariorilor beau mult. Ciudat era că peste jumătate dintre ei făceau stânga la arcadă, unde nu se afla nicio toaletă. Unde se duceau?

— Hei, a spus el, apucând-o pe Iris de încheietura mâinii. Nu suntem în locul care trebuie.

— Ce vrei să spui? Doar ce-am ajuns...

— Ştiu. Crede-mă. Nu vom găsi nimic interesant aici sus. În afară de mărimea notei de plată.

Coborâtă scările, murmurând scuze inventate pentru bodyguarzi, apoi se întoarseră pe ringul de dans la locul observat de Harry. Chiar în faţa lor, un tip se întoarse la dreapta, în direcţia toaletei domnilor. Un altul se

întoarse la stânga, îndreptându-se în altă parte. Se duseră după al doilea.

Fără să ştie, bărbatul îi conduse printr-o uşă neagră într-un coridor lung, a cărui pustietate rece şi murdară era un adevărat şoc pentru organism după bombardamentul senzorial din sala principală a clubului. Urme de cretă pe pereţii goi de beton, câteva cărucioare de cumpărături rătăcite şi câteva uşi care duceau Dumnezeu ştie unde. Dar ghidul lor neştiutor se duse până în capăt, spre o ieşire de incendiu. Abia îl puteau distinge în întuneric.

Când bărbatul apăsă pe bară şi deschise uşa, Harry şi Iris văzură că aceasta ducea pe o alee. Uşa se închise în urma lui cu un zdrăngănit. Harry se uită la Iris şi îşi duse degetul la buze. Erau la vreo cincizeci de paşi în urmă, dar nu voiau să pară că îl urmăreau pe bărbat. Harry numără treizeci de secunde şi apoi ieşi primul.

10

Era în pat, desfătându-se, aşa cum făcea întotdeauna, de finețea atingerii lenjeriei Frette de lux pe care insista neapărat să o aibă. Nimic nu se compara, credea el, cu bumbacul egiptean sau cu produsele italieneşti. De unde să ştie un om ca el despre astfel de lucruri? Nimeni nu i-ar fi adresat vreodată o astfel de întrebare, pentru că ştia că răspunsul ar fi fost o călătorie incomodă doar dus în portbagajul unei maşini. Fără cap pe umeri.

Într-un colţ, un purificator de aer de ultimă generație îşi făcea treaba abia auzit. Pentru o perioadă de timp,

când avea insomnii, îşi punea în cameră sunete ASMR[24] care să-l ajute să adoarmă. Dar tiparele sale normale de somn se reorganizaseră curând şi se simțea din nou capabil să lase natura să-şi urmeze cursul, mai luând câte o tabletă de melatonină, doar ocazional, ca să fie sigur. În orice caz, somnul conta foarte mult pentru el.

Drept urmare îşi ieşi din sărite şi se lăsă copleşit de un val de adrenalină din reflex, când îi sună telefonul de lângă pat. Ca fulgerul, se ridică în poziție verticală, însetat de sânge instantaneu şi incapabil să identifice o țintă imediată pe care să-şi verse furia. Telefonul bâzâi din nou. Răbufni, izbind un pahar cu apă de pe noptieră de perete. Apoi, la al treilea bâzâit, puse mâna pe telefon.

Era un mesaj Telegram şi consta într-un singur cuvânt: Rezolvat.

Puse telefonul la loc şi căzu într-un somn adânc.

11

Aleea era, după cum îşi spuse Harry în barbă, „un afurisit de bulevard pentru pleavă”. Nu mai văzuse în viața lui atâta trafic de droguri făcut în văzul lumii şi niciun consum atât de ostentativ, de altfel. Zumzetul de

---

[24] ASMR, Autonomous Sensory Meridian Response în engleză, este o experienţă de relaxare prin obţinerea unor emoţii şi stări de spirit pozitive în timpul ascultării unor sunete precum şoapte, foşnete sau mişcări ritmice.

stradă era întrerupt din când în când de strănuturile zgomotoase ale celor care prizau cocaină sau de tuşea fumătorilor de canabis. Ce iad! Oare nu mai exista niciun pic de decenţă?

Nu era vorba doar de un singur dealer care îşi desfăşura activitatea în linişte, într-un local de noapte. Era un adevărat bazar al infracţionalităţii, care funcţiona chiar în spatele unui club presupus legitim şi, care, după cum părea, era tratat ca un loc perfect normal atât de către vânzători, cât şi de către cei care aveau patima jocurilor. Ceea ce însemna, concluziona el cu amărăciune, că poliţia locală ştia totul despre el şi fie că fusese de acord să îl lase în pace în schimbul unor informaţii, fie, mai probabil, pentru o parte din profit.

În orice alte împrejurări, ar fi fost simplu: chemaţi întăriri şi apoi arestaţi-i pe toţi. Nu era nici pe departe un premiu pe măsura familiei Crick, dar Harry credea că avea în faţă între zece şi cincisprezece traficanţi de droguri serioşi, toţi având asupra lor narcotice de clasa A în cantităţi rezonabile, toţi riscând o pedeapsă serioasă cu închisoarea.

Şi utilizatorii? Cel puţin, aceştia ar fi putut fi storşi de informaţii în sălile de interviu: nume, locuri, detalii. Unii dintre ei ar fi putut scăpa cu un avertisment, dar alţii s-ar fi ales cu acuzaţii grave. Per total, se adunau câteva sute de ani de închisoare gata să fie umflaţi de pe această alee mizerabilă.

Dar în seara asta nu avea să se întâmple aşa ceva, corect? Pe el şi pe Iris îi aştepta o misiune mult mai importantă, iar tribul de infractori din faţa lor, numai

buni să fie prinşi şi aruncaţi după gratii, avea să scape de justiţie, cel puţin deocamdată, pentru că, aşa cum îl avertizase adesea Robinson, jumătate din munca de poliţist este o chestiune de priorităţi. Ciuperci magice versus ciupercă atomică? Nu era deloc greu de ales.

Deşi nu era chiar aşa. Harry îşi dădu seama că trebuia să ia o hotărâre dificilă şi rapidă. Mai precis, pe care dintre nenorociţi! aceia să-i aleagă? Toate astea se petreceau sub protecţia firmei Devereux. Ceea ce însemna că fiecare dintre traficanţi ar fi putut spune ceva, dacă ar fi fost constrâns, despre unde anume ar trebui să caute el şi Iris.

Era deja miezul nopţii. Bun. Era timpul să avertizeze pe cineva că se afla în faţa unei alegeri foarte simple: fie le spunea ceea ce aveau nevoie să ştie, fie sfârşea arătând ca un dovleac strivit. Îşi şi imagina deja o anchetă, la o anumită dată în viitor, când cuvintele „exces de forţă" aveau să fie folosite cu referire directă la metodele sale. Şi poate că ar fi avut dreptate, teoretic. Avea însă puternica senzaţie că o astfel de ameninţare ar fi avut un rezultat mai bun decât o anchetă cu totul diferită: despre o explozie atomică ce devastase o mare parte din Londra. Sau din Birmingham. Sau de oriunde. Nu era momentul să fie pretenţios, chiar dacă ar fi trebuit să plătească un preţ mai târziu.

Uitându-se pe alee, îşi zări omul şi îi făcu semn lui Iris să-l urmeze.

— Vino, spuse el. O să facem un schimb.

— Glumeşti? îl întrebă ea.

— Nu în totalitate.

Ţinta lui era aproape de capătul aleii şi părea o versiune mai musculoasă şi îmbunătăţită a lui Adey, mai înaltă, mai sănătoasă, fără ca pielea distrusă a utilizatorului obişnuit să-l dea de gol. Sălta de pe un picior pe altul în hanoracul său de caşmir, frecându-şi energic mâinile de mare comerciant.

— Bună seara, bună seara, oameni buni. Ce căutaţi? îi întâmpină el. Am H, coca, ketamină, metamfetamine, valium, puţin xanax, LSD... orice. Îţi fac rost de o fată drăguţă. Ah! Ai deja una. Scuze, domnişoară. Cât de nepoliticos sunt.

— Ei bine, zise Harry. Trebuie să spun că este un meniu impresionant.

— Pentru cele mai bune oferte, mergeţi la Roy. Asta spun toţi clienţii mei. Nu se ia nimeni de marfa lui Roy. E cea mai bună.

— Chestia e, Roy. De fapt, nu vreau droguri fir seara asta.

Roy izbucni în râs, bătându-l pe Harry pe spate cu o veselie nepotrivită.

— Ah, deja îmi place de tine! Eşti de-al meu, eşti de-al meu. Se mai linişti un pic. În fine. Ce să-ţi aduc, şefu'?

— Vreau doar câteva informaţii.

Roy încă zâmbea, cu unicul dinte de aur strălucind. Dar se crispă puţin.

— Informaţii! Ei bine. Depinde ce înţelegi prin asta, nu-i aşa?

— Ce înţeleg, idiot înfumurat, e că vreau să ne spui unde îl găsim pe domnul Devereux sau pe apropiaţii săi. Sau, şi mai bine, unde îi găsim pe toţi.

Zâmbetul lui Roy dispăru şi aruncă suspicios chiştocul de ţigară în pieptul lui Harry.

— Ce, eşti vreun maniac nenorocit? Şuieră el. Să vii aci pe alee şi să pui o astfel de întrebare? Vrei să fii şters de pe faţa pământului? Tâmpitule!

Până să apuce Roy să termine de zis „tâmpitule", Harry îl luă pe sus şi îl pironi cu spatele de gard, cu ambele braţe strâns lipite de corp.

Chiar în momentul în care el ţipa în semn de protest, Harry îi ceru calm lui Iris să-şi scoată insigna, discret, din poşeta plic, ca Roy să o poată vedea, dar nimeni altcineva din locul acela păcătos în care se făcea trafic de droguri să nu îşi dea seama.

— Vezi aia?

Roy dădu din cap.

— Asta înseamnă, drăguţă, că ai o decizie importantă de luat în următoarele zece secunde: închisoare sau începi să vorbeşti. Aşteptă, dar nu foarte mult timp, Deci?

Roy se încruntă.

— Nu aici, spuse el.

— Ia-o înainte, îi zise Harry. Şi ar fi bine să nu ne aştepte o gaşcă de amici de-ai tăi. Altfel, colega mea aici de faţă şi-ar putea pierde răbdarea. Şi atunci chiar o să-ţi pară rău.

Cearta scurtă nu atrăsese prea multă atenţie; Harry presupuse că Roy şi colegii săi dealeri erau în mod obişnuit implicaţi în încăierări cu clienţii, ca să nu mai vorbim de cele dintre ei. Roy le făcu semn să se îndrepte spre capătul aleii, unde o uşă veche din lemn, ghintuită cu metal ruginit, dădea spre un petic de teren

accidentat. La o sută de metri mai departe, un depozit scânteia de lumini.

Roy îşi strânse hanoracul în jurul corpului, ca pe o armură improvizată.

— Grăbeşte-te, gabore. Nu vreau ceartă. N-ar trebui să fiţi aici, niciunul dintre voi. Locul ăsta e considerat... voi, ar trebui să nu vă apropiaţi. Aşa a fost înţelegerea de ani de zile. N-aveţi niciun pic de respect.

— Da, mi-am dat seama singur, spuse Harry. Dar noi nu suntem nişte... poliţişti obişnuiţi. Nu facem afaceri cu nişte prăpădiţi vrednici de dispreţ ca tine. Noi nu facem afaceri, punct. Noi urmărim infractorii şi îi trimitem la închisoare cât mai mult timp posibil. Adică exact ceea ce aş vrea să-ţi fac ţie pentru că ai vândut toată mizeria aia.

— Stai puţin...

— Aşadar, spuse Iris. Dacă vrei să scapi de... Ce părere ai, şefu'? Zece, cel puţin? Poate cincisprezece?

— Da, răspunse Harry. Cel puţin, depinde de judecător. Şi de procuror. Şi, bineînţeles, de noi.

— Dacă vrei să scapi de asta, continuă Iris, trebuie doar să fii cuminte, să nu te mai plângi şi să răspunzi la întrebări.

Roy îşi ridică ochii spre cerul nopţii, ca şi cum ar fi căutat o îndrumare divină.

— Doamne. Fie. Ce vrei să ştii? De parcă aş şti naibii ceva...

— Un bărbat ca tine? îl luă Harry în zeflemea. Un jucător ca tine? Pun pariu că ştii destule.

Roy ridică din umeri.

— Ai luat-o pe ulei, fraiere.

— Ba nu. Ai de gând să ne faci tuturor o favoare şi să începi să cooperezi?

— Sunt aici, nu-i aşa?

— Aşa e, spuse Iris. Şi poţi să stai aici cât vrei şi să-ţi faci meseria ta dezgustătoare dacă ne spui un singur lucru simplu: unde îl găsim pe Devereux?

Harry observă umbra unui calcul cu adevărat mizerabil trecând pe faţa lui Roy. Dacă ar fi vorbit, ar fi riscat să moară. Pe de altă parte, dacă nu o făcea, cu siguranţă ar fi stat perioadă lungă după gratii. Iar el nu părea genul de om care să se descurce bine cu viaţa în închisoare.

— Ascultă, îi zise el. Nimeni nu ştie unde este Barosanul, domnul Devereux, vreau să spun, ştii? În niciun moment, înţelegi ce vreau să spun? Se mută mereu dintr-un bordei în celălalt, nu stă niciodată într-un loc. Şi dacă ai un pic de minte, nu întrebi aşa ceva.

Harry îl îmbrânci cu putere pe Roy în umăr.

— Îmi pui răbdarea la încercare, Roy. Nu am timp pentru rahaturile astea.

— Chiar dacă nu ştii unde se află Devereux, scuze, Barosanul, ştii unde sunt oamenii lui, spuse Iris. Nu te preface că nu ştii. Te săltăm chiar acum.

Roy râse încet. Harry îi aşeză o mână pe umăr:

— Crezi că ceea ce spune sergentul Davies este amuzant, nu-i aşa? Eu aş spune că ar fi nesăbuit.

— Nu e amuzant, spuse Roy. Doar că, şi arătă spre depozitul din spatele lor, sunteţi deja acolo.

— Clădirea aceea veche şi plină de şobolani? întrebă Iris. Acolo îşi petrece timpul echipa Devereux?

Roy dădu din cap.

— Vezi? spuse Harry, luându-şi mâna de pe el. N-a fost atât de dificil, nu-i aşa?

Îl lăsă pe Roy să plece cu o simplă înclinare a capului.

— Iris? spuse el.

— Da?

— E timpul să chemăm întăriri.

12

Interiorul depozitului era bizar. Semăna mai degrabă cu un set de păpuşi ruseşti decât cu un spaţiu mare, cu un labirint de încăperi sub acelaşi acoperiş. Un coridor exterior se întindea de jur împrejurul clădirii, apoi un inel interior de birouri cu aspect sumbru, unele cu computere Apple, altele pline de dosare şi de resturi de ambalaje. Deasupra lor pâlpâiau becuri de neon, luminând pereţii de cărămidă neobişnuit de sumbri.

În partea de est se afla ceea ce părea să fie un seif. Iris reuşise să spargă lacătul de la o intrare laterală a clădirii, dar pentru cel de la seif ar fi fost nevoie de un specialist (unelte de tăiere, criptografi, dacă lacătul era codat sau chiar clasicul C-4). Aveau să lase acest aspect în seama echipelor suplimentare şi a celor de la criminalistică.

Ceea ce îl tulbura pe Harry era tăcerea. La viaţa lui intrase în destule vizuini ale infractorilor, uneori cu mandat, şi ajunsese să recunoască zgomotele pe care le auzeai înăuntru. De obicei, era zgomotul distinct al unei conversaţii masculine, muzică, sunetele electronice de la jocurile pe calculator, ocazional strigătele cuiva ţinut ostatic sau care simţea mânia

şefului. Fabrici de droguri, bârloguri de traficanţi, fabrici de falsuri, ascunzători la marginea oraşului; le văzuse pe toate şi ştia cum sunt. Dar aceasta era diferită. Nu auzea decât sunetul propriilor lor paşi, bufniturile surde şi ritmice îndepărtate ale clubului şi traficul din cealaltă parte a depozitului. De parcă locul fusese părăsit, un oraş fantomă abandonat de locuitorii săi nelegiuiţi. Ceva nu se lega. Luminile erau aprinse, dar nu era nimeni acasă.

— Pe aici, spuse Iris, arătând spre un coridor din stânga.

Harry observă că se descălţase de pantofii cu toc şi mergea tiptil în ciorapi.

El aprobă din cap.

— Întăriri?

— Patru unităţi, la trei minute distanţă. Intervenţie înarmată şi în uniforme. Criminalistica vine şi ea.

Coridorul era scurt, iar sticla mată de deasupra uşii indica un interior bine iluminat. Aici, probabil, se afla sanctuarul bandei Devereux.

Harry îşi lipi urechea de uşă. Auzi voci, dar îşi dădu repede seama că era sunetul de la un televizor, probabil comentariile unui meci de fotbal. Nimic mai mult. Niciun râs, nicio ceartă, nici măcar mormăie lile pe care te-ai fi aşteptat să le auzi noaptea târziu de la membrii unei echipe în cartierul lor general.

Îi şopti lui Iris:

— Mă duc înăuntru.

— Nu fi fraier, şefu'. Sunt sigură că sunt înarmaţi până în dinţi. Îi vei prinde cu garda jos şi nu vor mai

pune întrebări. O să sfârşeşti arătând ca o strecurătoare.

— Nu-ți face griji, mă folosesc de farmecul meu caracteristic.

— Harry! Era ceva nou să-i spună pe numele mic. Pentru numele lui Dumnezeu. Aşteaptă-i pe lunetişti. Se uită în jur. Probabil că nu ar fi trebuit să intrăm aici până nu vin şi ei.

El zâmbi.

— Da, dar am intrat, nu-i aşa?

Puse mâna pe mânerul uşii. Ea îşi aşează mâna peste a lui, într-un ultim efort de a-l descuraja.

— Harry.

Dar el răsuci mânerul. Uşa se deschise uşor.

Ce se aştepta să vadă? în niciun caz asta. Prima surpriză fu că spațiul principal ducea direct la o rampă lată ce cobora, în dreapta sa, probabil, la o ieşire subterană pentru vehicule. Sub luminile de deasupra capului erau parcate mai multe Forduri Transit, câteva Land Roveruri înnegrite şi un Bentley Continental roşu. Cam o duzină de cutii pentru export de ceai erau stivuite pe o parte, alături de o grămadă de cutii mari cu izolație din polistiren. Un sac de box Outslayer atârna de grinzi lângă uşa unui birou interior, ai cărui pereți erau acoperiți de hărți, calendare şi o tablă albă. Nu era nicio îndoială: acesta era centrul de comandă al unei afaceri.

Ceea ce îi lipsea erau oamenii. Doar că asta nu era întrutotul adevărat, nu-i aşa? Privirea de pe fața lui Iris îi atrase atenția. Era un lucru neobişnuit să o vadă şocată, nu îşi amintea să o mai fi. Văzut vreodată, de

fapt, dar nu-şi putea ascunde groaza provocată de scena pe care o vedeau acum amândoi.

La capătul încăperii era improvizată o zonă de relaxare: câteva canapele, fotolii din piele ponosite şî câteva măsuţe de cafea, pe care erau împrăştiate exemplare vechi din ziarele *Sun, Racing Post* şi *Ring*. Trei sticle aproape goale de vodcă Elit şi o grămadă de păhărele. O scrumieră, din care încă se mai ridica o dâră de fum, şi ceea ce părea să fie o cutie cu trabucuri.

Pe canapele se aflau şase bărbaţi. Diferiţi ca înălţime, constituţie şi vârstă, de la cei mai tineri şi atletici, luptători de stradă, presupuse Harry, până la cei doi mai în vârstă şi mai corpolenţi, care purtau costume şi etalau ceasuri de aur şi ace de cravată, probabil membri seniori ai echipei Devereux. Însă ceea ce aveau în comun toţi şase, era faptul că beregatele le fuseseră tăiate de la o ureche la alta. Unii căzuseră lăbărţaţi pe spate, cu rănile căscate grotesc. Un altul era aplecat în faţă ca şi cum ar fi aţipit, doar că pantofii lui de sport erau în mijlocul unei bălţi de sânge, iar cămaşa îi era îmbibată cu ceea ce părea să fie o limbă respingătoare, stacojie şi de dimensiuni neobişnuite.

Nu se vedeau semne vizibile de luptă sau de schimb de focuri. Orice se întâmplase, fusese rapid, neaşteptat şi nemilos. Oare înainte de execuţie avusese loc vreo discuţie? Aşa părea. Se băuse, se fumase, apoi urmase masacrul. În orice caz, o organizaţie criminală londoneză de top fusese eliminată în câteva secunde, oamenii săi fiind executaţi cu sânge rece, fără îndoială sub ameninţarea armei, de către o echipă mult mai

sângeroasă care îşi făcuse treaba înfiorătoare, apoi plecase de acolo.

— Ei bine, spuse Harry, dacă aveau ceea ce căutăm noi, acum nu mai au.

— Doamne, ce dezastru, zise Iris. Poftim. Îi întinse lui Harry o pereche de mănuşi de cauciuc din poşeta plic. Ar fi bine să ne punem astea.

La televizor, tocmai se încheia reluarea unui meci jucat mai devreme în seara aceea. Harry arătă spre aparat.

— Totuşi, nu este un dezastru total. Măcar a câştigat Chelsea. Înainte ca Iris să răspundă, el continuă: Hopa. Ce e asta?

Escaladând printre picioarele cadavrelor, Harry luă o cutie de trabucuri: o ediție limitată de Arturo Fuente Opus X, care, ştia el, era una dintre cele mai scumpe mărci de trabucuri din lume. Probabil cel puțin o mie de dolari pentru o cutie ca asta!

— Fii atentă aici, spuse el, întorcându-se spre ea. Acesta a fost un cadou pentru ei când au sosit, indiferent cine ar fi fost „ei". Sau cel puțin oferit drept cadou de bun venit. Şi vodca scumpă. Trebuia să pară o întâlnire. Pentru un schimb amiabil. Atmosferă amicală, ştii? Dar, lisuse, cel care a adus țigările şi băutura scumpă nu a avut intenția să plătească nimic altceva. În mod cert nu pentru o ladă plină de uraniu. Au băut câteva pahare şi apoi, înainte să termine de fumat trabucurile, vizitatorii şi-au măcelărit gazdele... şi încă al naibii de repede.

Iris se uită la cutie.

— Dar de ce să fi lăsat asta?

Harry ridică din umeri.

— Probabil că au fost întrerupți. Sau, şi mai probabil, au auzit că se apropia altcineva. Noi, o altă echipă. Vezi tu pe aici vreo neglijență, din orice alt punct de vedere?

Ea clătină din cap.

— Deloc, spuse el. O echipă ca asta ar fi curățat locul faptei. Dar ceva i-a făcut să plece în grabă. Şi să lase asta în urmă.

— Ne spune ceva?

— S-ar putea să aibă nişte amprente pe ea. Deşi pun pariu că nu are. La nivelul la care operează genul acesta de infractori, folosesc acid sau superglue sau bandă adezivă ca să se asigure că nu lasă nicăieri urme. Se uită pe toate părțile la cutie. Ar putea proveni de la orice comerciant de trabucuri... Ei, ca să vezi. Uită-te aici.

Scrisul era minuscul, dar putea să-l distingă: *Joe's Cigars, Barbados.*

— Caraibe? Crezi că echipa este de acolo? Cam departe.

— S-ar putea să fie. Asta merită să o păstrăm. Poftim, ai o pungă de plastic?

— Prea târziu pentru asta, nu-i aşa? Dacă găsim ceva, oricum va trebui să le predăm.

Se uita la ea.

— Este adevărat. Teoretic. Eu mă gândeam să... care e cuvântul?... Să împrumutăm ceva. Pentru o scurtă perioadă de timp.

Întinse mâna după punga de plastic. Oftând, Iris i-o înmâna. Harry trânti cutia de trabucuri în pungă şi i-o întinse înapoi. Îi stătea pe limbă să spună că dacă

aveau să fie descoperiți şi trimişi la patrulă, ar fi fost din vina lui, când tresări la auzul unui foc de armă. Tras spre ei.

Din reflex, Harry o prinse pe Iris şi o târî în spatele uneia dintre canapele. Asta avea să-i ofere acoperire pentru moment. Dar nu pentru mult timp.

Aruncă o privire în lateral. O siluetă se apropia de ei cu paşi hotăra ți, un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat într-o salopetă neagră. Îşi puse un încărcător nou în revolver şi descărca încă trei cartuşe în canapea. Dacă se apropia mai mult, canapeaua nu-i mai proteja. Fiecare împuşcătură făcea să tremure tapițeria.

— Rahat, spuse Iris. Dintre toate nopțile posibile, exact acum suntem neînarmați.

— Poliția! strigă Harry peste canapea. Aruncă arma acum. Nu poți să scapi şi dacă ne împuşti, vei merge la închisoare pentru totdeauna!

Se uită în jurul canapelei... şi simți cum îi şuieră un alt glonț pe lângă ureche.

— Mare greşeală, amice! spuse el.

Totuşi, paşii se apropiau tot mai mult. Apoi, o împuşcătură mult mai puternică răsună din partea în care se aflau ei în ascunzătoarea lui Devereux. Un foc de avertisment, după cum se dovedi.

— Poliția înarmată! Lasă arma şi întinde-te pe jos. Acum!

Dar celălalt tip nici nu vru să audă. Îşi ridică din nou arma şi fu imediat perforat de gloanțe, corpul său contorsionându-se ca o păpuşă de cârpe în timp ce sângele începu să curgă din rănile de intrare şi ieşire.

Auziră scârțâitul pătrunzător al cauciucurilor undeva departe în clădire. Doi membri ai unității de poliție înarmată porniră în urmărire. Ofițerul se apropie de canapeaua unde stăteau încă ghemuiți şiîşi dădu jos masca.

— Lua-m-ar naiba! Harry! Del Farris, SCO19[25]. Îți aminteşti de mine?

Rareori Harry fusese atât de încântat să vadă un coleg ofițer.

— Del! Slavă Domnului că tu eşti. Eu... aşteaptă, ea este sergentul Iris Davies. Şi ea e din OS22. Am lucrat la complotul de la Selfridge, eu şi Del, imediat după starea de urgență.

— Exact. Ce mai faci?

Harry începu să râdă.

— Ei bine, mă bucur să te văd, asta e al naibii de sigur. Parcă ar fi o morgă aici. Şi nu l-am observat pe Băiatul Vesel care e acolo jos. Probabil că ne-a auzit şi s-a întors.

— Înțeleg, zise Farris. Lua-m-ar dracii, ce măcel! Aveți vreo idee cu cât timp în urmă...?

— Nu, nu chiar. Vreau să spun că sângele este destul de proaspăt, deci nu prea mult timp. Se pare că au dat o mică petrecere cu vodcă înainte să înceapă măcelul.

Farris dădu din cap. Echipa sa se împrăştiase şi începu să verifice toate cotloanele din depozit.

— Ăştia sunt toți băieții lui Phil Devereux, nu-i aşa? întrebă el. Sau erau.

---

[25] The Specialist Firearms Command (SCO19) este unitatea înarmată a Serviciului de Poliţie Metropolitană. (n. trad.)

— Da, spuse Harry. Noi atn sperat să purtăm o discuție liniştită cu ei. Am crezut că şi-au făcut un depozit pentru bunuri tăinuite care ne-ar putea interesa. Nu vor mai spune prea multe acum.

— Cu siguranță nu. Ce tăinuiau? Face parte din operațiunea Crick? Sau voi lucrați pe cont propriu la Stepney?

Harry zâmbi.

— Pe cont propriu? Termină cu asta, Del. Ştii că noi nu lucrăm pe cont propriu la nimic. OS22 este o gaşcă de indivizi foarte bine crescuți. Doar ne-ai văzut cum acționăm.

— Da, spuse Farris, punându-şi casca la loc. Şi restul.

Harry se uită la Iris să vadă ce făcea, dar ea părea mai degrabă uşurată decât zguduită. Abia ce scăpaseră ca prin urechile acului. Dar erau încă în viață, ceea ce era suficient pentru moment.

Harry se uită în jur, întrebându-se ce s-ar fi putut să-i fi scăpat, supărat că nu-l văzuse pe membrul rătăcitor al escadrilei morții şi că le pusese viețile în pericol. În curând, locul avea să fie împânzit de ofițeri criminalişti, iar el nu va mai putea să se apropie de nimic şi nici măcar să se audă gândind.

Rampa care ducea la ieşirea din complex îi trezi curiozitatea. Acela era un loc bine aranjat în care designerul de interior făcuse o treabă foarte bună asigurându-se că echipa Devereux putea să asigure discreția operațiunilor. Sau cât de discrete puteau fi în era digitală. Se întrebă unde ducea ieşirea subterană: era sigur că pe un drum ferit. Curtea interioară a unui bar sau zona de încărcare a unui angrosist. Un loc în

care mersul şi venirea vehiculelor ar atrage o atenție minimă. O mişcare inteligentă.

Cei doi băieți de la operațiuni tactice care plecaseră după vehiculul care se îndepărtase se îndreptau spre el, fără suflare după sprintul lor, şi vorbeau în staţii. Poate că un ajutor aerian, de la elicopter, ar putea prinde urma vehiculului care reuşise să scape. Sau poate că nu.

Îi atrase atenția lui Iris din priviri şi îi făcu semn să îl urmeze. Eleganța ei strălucitoare, atât de atrăgătoare la începutul serii, părea acum nepotrivită, iar el îşi dădu seama că tânjea să se îmbrace în haine de lucru. La fel ca şi el. Jacheta era mult prea ostentativă pentru o scenă a crimei cu cadavre şi sânge peste tot.

— La ce te gândeşti? îl întrebă ea.

— Mă gândesc că am avut noroc, spuse Harry. Tipul era profesionist şi ar fi trebuit să verific tot locul înainte să intrăm. Ai avut dreptate. Îmi pare rău.

— Las-o baltă, spuse ea. Am sentimentul că această misiune va fi plină de surprize.

— Zici? Ştim că a fost cel puțin un vehicul, pentru că l-am auzit. Să spunem doar unul, de dragul discuției. Era cu motorul pornit acolo jos în timp ce avea loc crima, iar uraniul, presupunând că era uraniu, era luat. Acesta ar fi putut fi mutat cu ajutorul unuia dintre cărucioarele de acolo de sus.

Ea dădu din cap.

— Ştii ce cred eu? întrebă el.

— Probabil că nu.

— Cred că este timpul ca echipa noastră să facă o excursie în Barbados.

13

— Barbados? răcni Robinson. Ce naiba te face să crezi că o să autorizez o misiune de patru oameni în Barbados din cauza unei cutii de trabucuri? Ştii cum arată deja bugetul pe anul acesta financiar?

Harry rămase pe poziții, încrezător că avea să obțină ce voia.

— Este o intuiție. Mai ştii ce sunt alea?

— Nu fă pe nebunul cu mine, domnule inspector-şef. Ar fi bine să-ți aminteşti care este miza aici. Şi ce se va întâmpla dacă vreunul dintre noi o dă în bară.

— Îmi imaginez că o să fim mâncați de câini sălbatici în direct la televizor, domnule?

— Doar dacă ni se acordă clemență, spuse Robinson. Se aşează la biroul său cu aerul unui om obişnuit cu responsabilitățile, pe umerii căruia stăteau chiar mai multe responsabilități decât de obicei. Spune-mi că nu e vorba doar de trabucuri. Te rog, Harry. E un aspect drăguț, dar nu e suficient pentru o călătorie de plăcere.

Fără să fie invitat, Harry luă şi el loc.

— Ascultă, Bill, spuse el. Mă uitam la câteva dintre informațiile de context pe care mi le-ai trimis şi deja îmi trecuse prin minte varianta Barbados. Făcu o pauză. Îți aminteşti de Voldrev?

Reuşise acum să-i rețină interesul lui Robinson.

— Da. Da, chiar îmi amintesc, aşa este. Vladimir Voldrev. Ni s-a părut interesant de când cu flagrantul pentru droguri de la Calais de anul trecut, nu-i aşa? Nu l-am prins, totuşi. Un ticălos isteț, din câte îmi amintesc. Îi plăcea să trăiască pe picior mare, să facă

pe grozavul şi să fie ostentativ. Dar la suprafaţă totul era legal.

— Corect. Un oligarh rus. Şaizeci şi cinci de ani sau pe-acolo. Câteva afaceri în domeniul asigurărilor şi al investiţiilor de capital. Niciodată în cercul intim al lui Puţin, ceea ce, din fericire pentru el, l-a ţinut în mare parte departe de sancţiuni de la Ucraina încoace. Nu a fost afectat în mod semnificativ de niciuna dintre măsurile luate de la invazie. Dar activ la nivel mondial de la prăbuşirea Uniunii Sovietice şi, după cum ştim amândoi, implicat până peste cap în narcotice în cea mai mare parte a acestui timp. Dar nimeni nu a reuşit să îl prindă. Nici noi, nici americanii, nici Interpolul. Mereu ne lasă cu buzele umflate. Pur şi simplu dispare fără urmă. Şi niciunul dintre fraţii lui din mafia Bratva nu ne-a spus vreodată un cuvânt despre el.

— Da, am înţeles toate astea. Dar ce-l leagă de Stepney? Face contrabandă cu droguri, nu e un dictator terorist sau un lider de cult de extremă dreapta. Ce vrea să facă cu uraniu-235?

Harry deveni tot mai înfocat vorbind despre ideea lui.

— Mă gândeam la ceea ce ai spus despre faptul că oricine poate fi suspect într-un caz ca acesta. Şi apoi mă gândeam şi la ceea ce ne-a spus Walker despre simplitatea armelor atomice. Şi cum faptul de a deţine controlul asupra materialului fisionabil îţi poate conferi, ei bine, nu doar putere militară, ci şi... un statut unic.

— Ce vrei să spui?

— Că toată lumea vrea statut. Nu doar nebunii jihadişti şi neonaziştii dornici de purificare etnică. Şi ticăloşii tânjesc la fel de mult după el. Nu pentru o

cauză, ci pentru că există suficient de multe iahturi, supermodele şi echipe de fotbal pe care le poți cumpăra. Imaginează-ți... super-jucăria supremă a oligarhilor: o bombă atomică. Se lăsă cu spatele pe spătarul scaunului. Asta da treabă.

— Presupun că aşa e, spuse Robinson. Dar ce să faci cu ea? Adică, de ce ar vrea un personaj ca Voldrev să reconstituie Nagasaki? Nu are niciun sens. Tipii ăia vor să dețină oraşe, nu să le arunce în aer. Afacerea lui se bazează pe evitarea atenției, nu pe un dezastru nuclear.

— Dar nu ar arunca în aer un oraş, spuse Harry. Ascultă, Bill. Întotdeauna când ne gândim la arme atomice o facem în termeni de distrugere în masă, nu-i aşa?

— Da, spuse Robinson, devenind evident nerăbdător. Aşa e. Şi pe bună dreptate, la naiba.

— Dar asta nu este neapărat adevărat. După Stepney, am citit tot ce am putut în baza de date comună despre uraniu. Pentru care am acces autorizat, oricum. Şi uite cum stă treaba: nu e vorba numai de apocalipsa cu norul în formă de ciupercă.

— Despre ce vorbeşti?

— Uite, Carol Walker are dreptate, până la un punct. Ai putea reconstitui Hiroshima cu chestiile astea, dacă eşti un maniac în toată regula. Dar asta nu e tot ce poți face. Nici pe departe. Înainte de încheierea Războiului Rece, exista o întreagă gamă de arme tactice, niciodată folosite, destinate unor atacuri mult mai mici. Arme de luptă. Dezvoltarea lor a fost oprită în anii 1990 sau înainte. Deşi, surpriză, Trump a redeschis cercetările pentru utilizarea lor.

— Şi la ce îi folosesc unuia ca Voldrev, totuşi? întrebă Robinson.

— Nu spun că îi folosesc. Tot ce spun este că, imaginează-ți un om ca el, despre care se ştia că are la dispoziție o asemenea putere de foc. Nu ca să distrugă un oraş, ci, nu ştiu, plantația de coca a cuiva. Sau o nenorocită de bancă. Sau orice altceva. Asta face dintr-un oligarh obişnuit un zeu al lumii interlope. Arma supremă de prestigiu pentru gangsterul secolului XXI. Te transformă în lider mondial. Instantaneu.

— Destul de corect. Îmi place micul tău discurs, Harry, să nu mă înțelegi greşit. Dar la fel se poate spune şi despre, nu ştiu, o mie de oameni răi care trăiesc în prezent pe planetă. Ramirez, de exemplu. Clanul Crick. Ştii lista. Încă încercăm să-l identificăm pe tipul care aîncercat să-ți zboare creierii la sediul Devereux. Fără tatuaje. Nu se potriveşte cu niciun portret robot. Şi ar putea fi doar un contractor privat, din câte ştim. Cine ştie pentru cine naiba lucrează.

— Ascultă, spuse Harry. Ceea ce spui despre o mie de oameni răi este adevărat. Bineînțeles că este. Sunt conştient de asta. Dar nu toți şi-au petrecut, în ultimii cinci ani, o mare parte din timp într-un castel de pe o insulă privată de lângă coasta insulei Barbados. Nu-i aşa?

Robinson îl privi fix pe Harry pentru ceea ce i se păru o veşnicie. Se lovea cu pixul în palmă ca şi cum ar fi efectuat în minte un calcul complex.

— În regulă, inspector Taylor. În regulă. Înțeleg încotro bați cu asta. Nu pot să spun că sunt încă în totalitate de acord cu tine, dar merită o recunoaştere. Faceți

călătoria. Dar nu pentru prea mult timp, ai grijă. Vreau să te întorci aici cât mai repede posibil.

— Mulțumesc mult, Bill. Ah, încă un lucru. Din moment ce în mod oficial alergăm după unicorni săptămâna asta. Ți-l amintești pe Julian Smythe?

— Îmi sună vag cunoscut. Adu-mi aminte.

— Din nou, a fost vorba de cazul Calais. Harry îi întinse un iPad. Când încercam să ajungem la Voldrev. Nimeni nu a reuşit să afle nimic, nici de la agenții sub acoperire, nici de la cineva din cercul său, aşa că informațiile noastre erau destul de slabe. Dar îmi amintesc câM15 ne-a spus că cea mai rapidă cale să-l determinăm să scoată capul la iveală pe prietenul nostru Vladimir era să facem ceva frumos pentru tipul ăsta.

— Julian Smythe.

— El însuşi. E un adevărat filfizon. Eton, Cambridge. Tatăl său, răposatul Sir Roderick Smythe, un diplomat de primă mână, un tip serios, devotat. Legături cu Casa Regală... tatăl, adică. Bogați din tată-n fiu. Dar asta nu a făcut decât să-i crească apetitul lui Julian pentru mai mult. LJn comerciant de opere de artă, în mod oficial: lucruri modeme, de înaltă clasă. Dar, în acelaşi timp, suntem cât se poate de siguri, unul dintre cei mai eficienți traficanți de droguri de tip boutique din Europa. Face doar câteva afaceri pe an, cel puțin din câte ştim noi, dar valorează o avere.

— Şi bănuiesc că e acoperit cu acelaşi strat de teflon ca şi Voldrev?

— Corect. Întotdeauna cu câțiva paşi înaintea poliției. Trebuie să aibă informatori pe care îi plăteşte enorm în

interiorul sistemului, deoarece, de îndată ce cineva simte o urmă de ticăloşie în operaţiunea sa, aceasta dispare. DEA[26] a trebuit să-i plătească daune substanţiale acum câţiva ani, după ce au interceptat o încărcătură care ateriza în Miami şi au sfârşit prin a distruge obiectele de artă ale unui labagiu finlandez, ambalate cu grijă, care se aflau în drum spre un cumpărător privat.

— De ce au făcut asta?

— Pentru că erau siguri... siguri... că lăzile erau pline de cocaină şi că l-au prins pe Smythe cu mâţa-n sac. Ceea ce nu era deloc aşa. A făcut un adevărat scandal. Şi-a implicat cunoscuţii de la Washington. Agenţi de rang înalt şî-au pierdut slujbele din cauza asta. De atunci, politicienii de pe ambele maluri ale Atlanticului îşi fac griji pentru orice lucru care l-ar putea supăra. Ceea ce nu-l face de neatins. Dar aproape. Robinson zâmbi.

— Dar oricum vreţi să îl zgândăriţi?

Harry îşi luă iPad-ul înapoi.

— Nu chiar. Motivul pentru care îl aduc în discuţie este că el şi Voldrev se urăsc reciproc. Vorbesc de ură serioasă, de genul „să-i moară mama", Bill. E o legendă în lumea drogurilor, pe bune. Nu e vorba doar de afaceri, este ceva extrem de personal. O adevărată duşmănie străveche. Subiectul a apărut în discuţii o dată sau de două ori pe marginea cazului Calais.

---

[26] Drug Enforcement Administration, Agenţia Naţională Antidrog a Statelor Unite. (n. trad.)

— Iisuse, aşa e, spuse Robinson. Acum îmi amintesc că ai menţionat acest lucru la o şedinţă de dimineaţă, atunci. Nu a ieşit bine?

Harry clătină din cap.

— Nu suficient cât să merite timpul nostru. John a încercat să rezolve. Dar totul era, ei bine, fără temei. Comerciantul de artă din lumea bună şi oligarhul dur. Era greu să ţi-i imaginezi în aceeaşi încăpere, darămite să fie obsedaţi să se distrugă unul pe celălalt.

— De la ce a pornit, totuşi, cearta iniţială? întrebă Robinson. Nu-mi amintesc detaliile.

Harry îşi ridică mâinile în semn de disperare simulată.

— Naiba ştie. Nimeni nu a putut obţine vreodată un răspuns clar de ce se dispreţuiau reciproc atât de mult. Se presupune că s-a întâmplat ceva când tatăl lui Smythe lucra în Sankt Petersburg sau Leningrad, cum se mai numea, şi Moscova; Sir Roderick a fost omul nostru de bază acolo pentru o vreme. Voldrev era încă agent KGB pe vremea aceea, aşa că numai Dumnezeu ştie care ar fi putut fi problema. O altă poveste pe care am auzit-o este că Smythe a fost responsabil pentru moartea iubirii vieţii lui Voldrev, o femeie mai tânără, şi nu a fost prea subtil în această privinţă. Sunt zvonuri. Când un văr al lui Smythe s-a sinucis anul trecut, unele bârfe au spus că nici pe departe nu a fost vorba de sinucidere, ci de ceva care ţinea de vechea duşmănie a lui Voldrev faţă de Julian. Apoi a apărut povestea că Smythe a pus un premiu de trei milioane de dolari pe capul lui Voldrev. Şi tot aşa.

— Aşadar, spuse Robinson. Chiar se urăsc unul pe celălalt.

— Aşa se pare. Dar cât de mult este adevărat şi cât de mult este mit? Ştii cum e lumea aceea. Totul e învăluit într-o negură de legende nenorocite. Niciodată nu ştii cât să crezi şi ce să respingi. E parte din puterea lor, a acestor personaje. Se înfăşoară în zvonuri ca într-o armură.

— Şi crezi că ar merita să îl stârneşti pe Smythe împotriva lui Voldrev? Doar ca să vezi dacă reacţionează?

— Ei bine, de ce nu? spuse Harry. S-ar putea să nu spună nimic, se spune că e un tip al naibii de şiret, aşa că va fi foarte atent, dar va fi şi intrigat. Şi poţi fi sigur că, la reţeaua pe care o are, va şti mai multe despre Stepney decât ar trebui să ştie un comerciant de artă. Totodată, ştii cum e cu cei de teapa lui.

— Ce vrei să spui?

— Nobilii filfizoni. Le place să joace şah verbal cu noi, poliţiştii din clasa de jos. Ca şi cum ar fi la vânătoare sau la pândă de cocoşi de munte. Sau indiferent ce-or mai face ei în timpul liber. Oricum, vreau doar să-i arunc o momeală mică. Ca să amestec metaforele. Şi să merg singur. Asta e o treabă de făcut unu la unu.

— Unde locuieşte?

— Într-un apartament foarte frumos din Belgravia. Are şi un duplex în Manhattan şi, conform cercetărilor lui John, un apartament în Elveţia, care este pe numele uneia dintre amantele sale. Dar adevărata casă a lui e în Eaton Square. Valorează cel puţin douăzeci de milioane, se pare, iar operele de artă din interior se presupune că valorează de cinci ori mai mult.

Robinson se gândi la toate acestea.

— S-ar putea să fie plecat din țară.

— Nu-ți face griji. Am trimis o mașină de poliție să verifice dacă este plecat în timp ce vorbeam. Știi, pot să scriu și să gândesc în același timp.

Robinson se ridică și clătină din cap, zâmbind într-un moment rar de îngăduință.

— Ei bine, atunci, Harry, spuse el, uitându-se la o notă de informare de pe biroul său. Du-te și apucă-te de treabă.

14

Într-o cameră de la etajul întâi al unei clădiri de pe o stradă laterală din Dagenham, patru bărbați stăteau în jurul unei mese vechi, cu privirile fixate pe scrumiera din mijlocul acesteia. Cu capetele rase și jachetele negre de aviator, aceștia aduceau cu o familie de huligani: mătăhăloși, tatuați și îmbibați de testosteron.

Nimeni nu îndrăznea să vorbească, totuși, până când cel de-al cincilea om care se plimba furios prin cameră nu spunea ce voia să spună. Era puțin mai în vârstă decât cvartetul, avea părul mai lung, iar costumul și cămașa elegantă erau un semn că era mai vechi în grup. Cu toate acestea, avea constituția unui boxer și emana amenințarea unei agresiuni cu greu controlate. Superioritatea lui asupra celorlalți patru era absolut clară din tăcerea paralizată a acestora.

După un timp ce păru o veșnicie, se îndreptă cu pași hotărâți spre masă ca și cum ar fi vrut să-l lovească pe unul dintre bărbați. Doi dintre ei tresăriră vizibil, ceea ce nu făcu decât să-i sporească furia.

— Ce mama mă-sii de treabă! strigă el. Nu te mai feri aşa! Ar trebui să vă fie ruşine de voi înşivă. Îi privi pe toţi cu dezgust. Tuturor.

Niciunul dintre ei nu părea să aibă nimic de spus sau cel puţin nimic din ceea ce ar fi îndrăznit să spună.

Bărbatul mai în vârstă îşi trânti pumnii pe masă şi se aplecă:

— Acum, ascultaţi-mă şi ascultaţi-mă bine. Vreau chestia asta. Noaptea trecută a fost un dezastru. Aţi înţeles? Fără că „o fi", că „o păţi". Fără scuze nenorocite. Acesta e... Se gândi la fraza potrivită. Un moment crucial, nu-i aşa? Dacă luăm asta, totul se schimbă. Dacă nu o facem, rămânem blocaţi în acelaşi loc în care am fost timp de zece ani. Iar acest lucru, bătu cu pumnul în masă, nu mai este suficient!

Se lăsă o nouă tăcere îndelungată.

— Aţi înţeles? Păi, aţi face bine să înţelegeţi, Vă spun să mergeţi să luaţi obiectul. Nu-mi pasă cum, nu-mi pasă ce trebuie să faceţi sau pe cine trebuie să răniţi. Linişte. Pentru că dacă nu-l aduceţi, familiile voastre vor avea probleme.

Cei patru bărbaţi nu avură nevoie să li se spună că acesta era, printre multe altele, semnalul că era timpul s-o şteargă.

15

— Nu-i aşa că este magnific? spuse Julian Smythe.

Se aflau în holul apartamentului său şi priveau o pânză mare, cu culori vii, linii puternice şi cuvinte care nu prea aveau sens pentru Harry.

— Basquiat, explică Smythe. Pictat cu un an înainte de a muri, adică în 1988, dacă îmi amintesc bine. Avea doar douăzeci şi şapte de ani, ştii? Un geniu, cu toate astea. Expresionism african şi graffitti care chiar te puneau pe gânduri. Şi-a surclasat contemporanii, casă nu mai vorbim de mentorul său, Warhol. Uimitor. Nu eşti de acord?

— Ah, ăăă, spuse Harry. Păi, nu sunt un critic de artă, domnule Smythe. Dar cu siguranță este... frapantă.

— Vai, te rog, spune-mi Julian, îi zise gazda sa. Aşa cum ai spus, nu este decât o discuție. Nu este un interviu formal. Mă bucur întotdeauna să ajut poliția atunci când pot. De obicei, cu vreun caz de fraudă pe piața de artă, mult prea des întâlnite, îmi pare rău să spun. Trecem la subiect?

În realitate, Smythe era întruchiparea perfectă a aristocratului rezervat, chiar mai mult decât se aşteptase Harry. Înalt, cu umeri largi, dar nici pe departe cu alură sportivă. Barbă îngrijită, ochelari fără ramă aşezați pe nas. Era îmbrăcat cu o jachetă de in, cămaşă în carouri şi pantaloni tociți din catifea reiată. Nimic care să sugereze interese în mod specific artistice, cu atât mai puțin un stil de viață boem; mai degrabă finanțatorul de investiții speculative retras, poate, care acum se dedica lecturii de biografii ale marilor oameni şi parcului său dendrologic de la țară. Doar papucii de casă din catifea cu monogramă sugerau un dandism de care, după cum descoperise Harry, se bucurau filfizonii ca Smythe atunci când li se ivea ocazia.

— Sunteți foarte amabil că v-ați făcut timp pentru mine, îi spuse el lui Smythe. Ştiu că sunteți un om ocupat.

— A, nu am chiar atât de mult de lucru astăzi. M-am ocupat de vânzarea câtorva obiecte de la galeria mea din St James's, dar asta e tot pentru mine. Trag linie devreme.

— O decizie înțeleaptă, spuse Harry.

— Ah! spuse Smythe, ca şi cum ar fi uitat ceva pe sobă. Dacă tot eşti aici, fă-mi plăcerea, te rog şi aruncă o privire în camera mea preferată.

Doamne, gândi Harry, *ce spectacol. Totuşi, ar fi mai bine să-i cânt în strună.* Gazda sa îl conduse pe un coridor spre stânga şl deschise prima uşă.

— Hai să aruncăm o privire, da?

— După dumneavoastră.

Smythe intră şi aprinse luminile, dezvăluind ceea ce semăna cu un altar. În cameră nu era nicio piesă de mobilier, în afară de un şezlong mic, de culoare roşu închis, aşezat lângă fereastră. Dar pereții erau acoperiți de la plintă până la arhitravă cu afişe de teatru, mai vechi şi mai noi, frumos înrămate şl în stare ireproşabilă.

— Du-te şi uită-te, spuse Smythe, ca un copil mic care nu-şi poate ascunde bucuria.

— Mulțumesc foarte mult, zise Harry, care nu era deloc interesat de colecție, dar ştia că i se cerea să producă sunetele potrivite.

— Sunt primul care recunoaşte că este îngrozitor de vulgar. Dar adevărul este că îmi plac foarte mult teatrul

şi scena cu care am cochetat fără ruşine încă din adolescenţă.

Harry aruncă o privire pe partea dreaptă a peretelui. Marlon Brando, în *Un tramvai numit dorinţă* la Teatrul Ethel Barrymore din New York, 1947. Olivier în rolul Hamlet, la Old Vic, cu zece ani înainte. *Blithe Spirit* la Opera din Manchester, 1941. Un rând întreg de producţii ale lui Sondheim. Cabaret pe Broadway în 1966. *Îngeri în America*, în 1993. Era cu adevărat impresionant, dar şi exagerat. Ca şi cum Smythe ar fi încercat să prindă toată strălucirea unui fulger într-o sticlă.

— E ceva deosebit, spuse Harry. O cameră ca aceasta necesită multă dedicare.

— Ei, mă bucur foarte mult că îţi place! Şi că înţelegi. Este un hobby, vezi tu, dar unul foarte drag inimii mele.

— Ţi-ai dorit vreodată să joci sau să te regizezi?

— Ba bine că nu. Mi-ar fi plăcut să fac asta şi am încercat pe ici, pe colo, când eram în şcoală şi la universitate. Dar nu am reuşit să trec mai mult de al treilea purtător de suliţă în *Titus Andronicus!* Mă tem că nu am fost o pierdere pentru scenă, dar există o parte din mine care îşi doreşte să fi fost altfel. Totuşi, am avut noroc căci-am găsit locul în altăparte. Nu ar trebui să mă plâng.

Îl conduse pe Harry afară din mica galerie şi îl invită în camera principală.

— Ia loc unde doreşti, te rog.

Salonul era de-a dreptul uimitor, iar Harry nu se putu abţine să nu privească în jurul său, în timp ce se aşeza

pe una dintre canapele. Se aşteptase la ornamente pompoase, lucruri de-a valma şi mobilier baroc, dar, evident, Smythe era cât se poate de minuţios când venea vorba de ceea ce îl înconjura. Unul dintre pereţi era acoperit de biblioteci cu volume înalte, probabil cataloage splendide de artă. În altă parte se aflau tablouri moderniste impunătoare, inclusiv un triptic de picturi abstracte violete, care se distingeau doar prin stilul diferit al tuşelor de pensulă de pe fiecare panou. Şemineul imens din marmură neagră era flancat de ceea ce păreau să fie doi minotauri de granit: simplu, fascinant, nepreţuit fără îndoială. O mare parte din podeaua de gresie albă era acoperită de un covor rafinat, tot negru, cu cea mai fină ţesătură cu modele diagonale de culoare verde pal. Mai erau trei canapele albe, un scăunel lung pentru picioare lângă una dintre ferestrele înalte până în tavan şi câteva fotolii. În centrul încăperii se afla o măsuţă de cafea supradimensionată, şi aceea realizată probabil din marmură neagră, pe ea nefiind altceva decât o vază plină de lalele albe simple, iar Harry nu se îndoia că pe undeva mai erau şi un ecran de televiziune uriaş, un sistem de sunet şi o staţie de lucru, toate ascunse undeva în cameră, dar disponibile pentru Smythe la simpla apăsare a unui buton. Efectul general era, trebuia să recunoască, impresionant. Aceasta era casa unui om serios şi preocupat.

Smythe sună la un clopoţel ascuns sub o masă cu consolă.

— Şi-acum. Ce pot să îţi ofer? Ceai? Cafea? Ceva mai tare?

— Ă... mulțumesc. Doar un pahar cu apă ar fi bine.

O menajeră a apărut imediat.

— Matilde, spuse Smythe. *Un verre d'eau pour Monsieur Taylor. Enfin... pour moi, peut-être un pot de thé à la menthe? Merci beaucoup.*[27]

— Aşadar; spuse Smythe, aşezându-se pe una dintre canapele, acum că mi-ai îngăduit micul meu tur, cu ce te pot ajuta?

— Domnule Smythe... scuze, Julian, începu Harry. După cum am spus, aceasta chiar este o discuție neoficială. De fapt, îți cer ajutorul. Şi îmi pare rău că nu am făcut o programare mai devreme, dar avem un program foarte strâns. Echipa mea, adică.

— Nicio problemă, spuse Smythe, întinzându-şi picioarele în timp ce Matilde aduse băuturile. Ce pot să fac ca să vă ajut cu investigațiile voastre?

— Echipa mea, noi, operăm în afara New Scotland Yard. O unitate specializată care se ocupă de anumite tipuri de cazuri.

— Dumnezeule, spuse Smythe, manifestând, se părea, interes real pentru prima dată. Îşi turnă un ceai de mentă şi sorbi cu poftă. Cât de palpitant! Ah, nu ar trebui să spun asta, Ştiu. Dar, după cum am zis, am un apetit pentru dramă. Este o slăbiciune teribilă. Acestea sunt chestiuni serioase. Dar mă simt fascinat de tot acest spectacol!

---

[27] Un pahar de apă pentru dl. Taylor. Poate pentru mine, un ceai de mentă? Mulţumesc foarte mult. (în limba franceză în original) (n. trad.)

Oare Smythe făcea un joc? se întrebă Harry. Nu fusese prevenit înainte de apariția lui Harry, dar un om cu rețeaua pe care cercetările lui John i-o schițase mai devreme ar fi ştiut totul despre OS22, foarte probabil şi numele celor mai înalți ofițeri ai săi. La fel cum ştia pe cine, mai exact, să sune la Washington pentru a distruge carierele adversarilor săi de la DEA. Harry decise să accepte ceea ce presupunea el a fi mica şaradă a lui Smythe.

— Nu pot să te tentez cu un pahar de şampanie? Am o sticlă de Krug 2008 în frigider care abia aşteaptă să fie băută într-o companie plăcută.

— Eşti extrem de amabil, spuse Harry. Dar, nu, mulțumesc. Sunt în timpul serviciului.

— Desigur. Dommage[28]. Cu altă ocazie, poate? Oricum, deviez de la subiectul despre care ai venit să discutăm aici, oricare ar fi acesta. Ard de nerăbdare să aud.

Destul cu preambulul. Harry decise să treacă direct la subiect.

— Aşadar, Vladimir Voldrev. Înțeleg că acest nume îți este cunoscut. Cred că şi omul.

Smythe era un client de treabă, ce-i drept, dar nici măcar el nu-şi putea ascunde complet reacția: Harry surprinse o uşoară tresărire a obrazului drept când menționa numele lui Voldrev. Dar adevăratul indiciu fu înțepenirea lui bruscă, o schimbare revelatoare față de modul animat în care vorbise până atunci.

---

[28] Păcat (în limba franceză în original) (n. trad.)

Când, în sfârşit, rupse tăcerea, pe chip i se citea o expresie glacială.

— Vladimir Voldrev? Aha. Da, cred că ştiu câte ceva despre tipul ăsta. Suficient pentru mine, vreau să spun.

— Nu te numeri printre admiratorii lui? întrebă Harry.

Smythe se gândi la asta.

— Ei bine, n-aş spune chiar admirator, nu.

— Pentru că, la gura sobei, se povesteşte că îl disprețuieşti cu adevărat.

— Într-adevăr. Gura sobei. Ce loc extraordinar în care să fie discutate părerile mele despre alți oameni.

— Îmi pare rău, spuse Harry. Era doar o figură de stil.

— Of, nu, dragul meu prieten. Nici vorbă de aşa ceva, înțeleg perfect ce vrei să spui. Cu toții avem... sursele noastre, presupun că nu există un alt cuvânt.

— Întrebarea este: sursele noastre au dreptate? Despre tine şi Voldrev, vreau să spun? Relația dintre voi, ca să spunem aşa.

Smythe se ridică în picioare, îi umplu paharul lui Harry din sticla de Badoit rece pe care Matilde o lăsase pe masă şi se întoarse la locul lui pe canapea.

— Ştii, spuse el, unul dintre avantajele faptului că eşti bogat... of, nu ar trebui să menționez asta, ştiu, dar e un pretext atât de stângaci, nu crezi?... Unul dintre avantaje este că nu trebuie să mă gândesc la oamenii pe care nu-i prea plac. Aşa că, adevărul adevărat este că rareori îmi dedic o clipă din timpul meu cuiva ca... Voldrev.

— De ce, totuşi? întrebă Harry. Adică, de ce nu vrei să te gândeşti la el?

— Păi, de unde să începem? Smythe scoase o batistă cu buline roşii din buzunarul de la piept şi îşi suflă nasul teatral, ca şi cum ar fi expulzat din organism însăşi ideea de Vladimir Voldrev. Vreau să spun că... omul este de-a dreptul dezgustător. Genul de tip asupra căruia ţi-ai asmuţi paznicii dacă ar intra pe moşia ta. Are vreun sens ce spun?

— A, da, răspunse Harry, întrebându-se câţi prieteni avea Smythe care nu deţineau proprietăţi. Total.

— Vreau să zic că e un tip atât de grosolan. Genul care, dacă pot vorbi sîncer, conduce Londra zilele astea. Ruşi de cea mai joasă speţă, care vin în acest oraş minunat şi cumpără proprietăţi şi orice altceva prind. Îşi trimit copiii lor afurisiţi la cele mai bune şcoli. Îngrozitor.

Harry îşi permise să zâmbească.

— Şi care cumpără opere de artă?

Smythe zâmbi cu oarecare relaxare.

— *Touché*. Este perfect adevărat că unii dintre clienţii mei sunt ruşi. Aceştia cumpără artă aşa cum cumpără orice altceva: investiţie şi simbol al statutului, bag de seamă. Ah, te rog să mă înţelegi, nu sunt naiv. Înţeleg că toţi colecţionarii de artă fac asta într-o anumită măsură. Dar cei mai mulţi dintre ei au o anumită capacitate de înţelegere a esteticului. Ruşii din acest oraş? Dacă sunt bine consiliaţi, cumpără obiecte de artă pentru că sunt al naibii de scumpe şi că se apreciază în timp. Cu toate acestea, nu ar deosebi un Rothko de un Rembrandt. Nişte filistini.

— Şi totuşi ai locuit acolo, nu-i aşa?

— Ei bine, da. Vreau să spun că draga mea mamă, binecuvântat fie-i sufletul plecat dintre noi, era rusoaică. L-a întâlnit pe tatăl meu la Petersburg, în primul lui stagiu acolo. O balerină remarcabilă, care a fost cucerită de elegantul Roddy Smythe, steaua în ascensiune a Ministerului de Externe şi de oriunde altundeva. Cel puţin în tinereţea lui. Ce tam-tam a provocat idila lor! Ei bine, îţi poţi imagina. LJn diplomat britanic important, care vede documente secrete în fiecare zi, şi o dansatoare de la Balşoi. Nimeni nu mai auzise de aşa ceva! Ambele părţi au trebuit să lămurească totul în trei exemplare înainte de a se căsători. După cum povestea tatăl meu, tatăl lui a fost vizitat la ţară, casa familiei noastre din Sussex, de un rus care arăta ameninţător, îmbrăcat într-o haină de piele, care pretindea că s-a pierdut. Serios. Poţi fi sigur că bunicul l-a invitat în casă la un ceai, sandvişuri şi o discuţie amiabilă! Oricum, după toate verificările incomode, căsătoria a mers înainte, iar Roddy şi Ludmilla s-au căsătorit la Sfânta Margareta, lângă Westminster Abbey. Recepţia a avut loc la Clubul *In and Out. Le tout Londres* a venit să toasteze pentru fericitul cuplu. Tata a fost trimis înapoi pe King Charles Street[29] pentru o vreme, până când au decis ce să facă cu el. Dar ne-am întors pe drumuri destul de repede.

— Înapoi în URSS? întrebă Harry.

— Vai, Doamne, nu. Nu imediat. Mai întâi la Paris. Apoi la Washington. Am fost la şcoală o bună parte din

---

[29] Sediul Biroului pentru Afaceri Externe, Commonwealth şi Dezvoltare (FCDO). (n. trad.)

acea perioadă, la Eton, apoi Cambridge, bineînțeles. Aici a fost mai plăcut. Apoi, tata a fost trimis la Moscova, aşa că mă duceam să-i văd din când în când. Presupun, privind acum în urmă, că a fost o perioadă destul de tensionată; începutul anilor optzeci, Reagan şi Războiul Rece şi aşa mai departe. Dar îmi amintesc că a fost o perioadă în care familia mea a fost destul de fericită, ştii? Cred că mariajul lor mergea bine şi trăiau într-o oarecare grandoare, aşa cum făceau toți ambasadorii importanți în acele vremuri. În zilele noastre, este puțin diferit. Reduceri de buget, diverse lucruri.

— Atunci l-ai întâlnit pe Voldrev? Probabil că avea cât... 20 de ani? Urca în ierarhia alunecoasă a KGB-ului, presupun.

— Şi încă cum! Nu s-a mai văzut un arivist mai disperat. A fost pus să-i urmărească pe părinții mei, zi şi noapte. Am ajuns repede să-l recunoaştem în nenorocitul lui de GAZ-31013. Îmi amintesc modelul, după atâția ani. Maşina preferată a clicii KGB în acele vremuri, ştii. Abia dacă se obosea să se ascundă. Stătea cu ei sau pe lângă ei tot timpul. Nu era o supraveghere, de fapt. Cum ar fi putut fi? Nici măcar nu încerca să-şi ascundă prezența. Era o brută urâtă care le dădea mereu de înțeles că nu avea de gând să-i lase niciodată în pace.

— Şi cum a mers? întrebă Harry.

— Ei bine, ştii cum e, stoicismul englezesc şi toate cele... nu s-a vorbit de asta niciodată. Dar mama a început să ia pastile cam pe atunci, ceea ce nu i-a făcut bine deloc. Ah, nu spun că toate au fost opera lui

Voldrev. Mai erau destule alte lucruri care să îi distrugă nervii. Inclusiv o criză de identitate de dimensiuni uriaşe, ca fostă vedetă de la Balşoi care intrase prin căsătorie într-o familie aristocratică dintr-un stat fascist. Cred că nu s-a simțit întotdeauna binevenită în vechea țară, întotdeauna şi-a păstrat echilibrul în public, desigur. Dar, ei bine, toate acestea şi-au pus amprenta.

— Erați apropiați? Tu şi mama ta?

— Oh, da. Foarte apropiați. Şi ea a fost cea care m-a introdus în universul artei. Oriunde am fost, Luvru, la Prado, la Muzeul Puşkin. Întotdeauna mă ajuta să văd arta şi să îi apreciez frumusețea.

— Deci, erai tânăr când părinții tăi locuiau la Moscova. Inclusiv cu codița Voldrev. Ai fost vreodată tentat să îl înfrunți?

Smythe redeveni foarte liniştit.

— Am făcut-o, dar cu o singură ocazie. La ambasadă se considera că era extrem de nepotrivit ca civilii să interacționeze cu ei, chiar dacă erai fiul ambasadorului. Chiar dacă el o apăra pe biata lui mamă de cel mai odios... îmi pare rău, dar amintirea este încă destul de intensă.

— Te cred.

— Vezi tu, asta se întâmpla când ambasada era încă pe cheiul Sofiiskaya, la numărul 14, care este acum reşedința, desigur. O clădire frumoasă din secolul al XIX-lea. Şiîntr-o zi, ah, cred că aveam douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani, ceva de genul ăsta. Îmi amintesc că îmi luasem un pic de vacanță de la

Courtauld[30] ca să-i văd, iar mama mea, în special, era foarte bucuroasă că puteam să petrec zilele cu ea în timp ce tata era foarte ocupat. Oricum, era o zi extraordinar de însorită, îmi amintesc asta şi tocmai îl lăsasem pe tata la birou, iar mama mi-a zis: „Julian, hai să facem câțiva paşi pe jos”. Ceea ce nu prea se făcea în vremurile acelea, mai ales dacă erai soția unui diplomat de rang înalt. Cu fiul ei. Dar băieții noştri de la securitate erau bine dispuşi şi au spus că nu era nicio problemă, de ce nu, aşa că am coborât din maşină şi am plecat cu cățeluşul ei – avea un pechinez mic, îngrozitor, pe nume Cehov, căruia îi era misterios de devotată. Dar, serios, cine eram eu să îi refuz astfel de plăceri simple?

— Da, spuse Harry. Înțeleg asta.

— Aşa că pornim pe jos până la poarta ambasadei, ca într-o excursie cu clasa, dar cui îi pasă? Şi deodată îmi dau seama că mama a rămas în urmă cu câțiva paşi şi stă nemişcată. Eram pe punctul să îi spun ceva, ca orice fiu care îşi mai permite unele glume, poate în momente nepotrivite, „Haide mai repede, mocăilă” sau ceva de genul ăsta, când am observat ce văzuse ea. Aceeaşi nenorocită de maşină, la volanul căreia se afla bruta aia nenorocită de Voldrev. Se uita fix la noi. Presupun că ar fi trebuit să vorbesc mai întâi cu cei de la securitate. Dar, ştii că există momente în viața fiecăruia, când până şi cei mai bine-crescuți şi

---

[30] *The Courtauld Institute of Art*, colegiu autonom al Universităţii din Londra, specializat în studiul istoriei artei şi al conservării. (n. trad.)

manieraţi dintre noi îşi pierd cumpătul. Şi mă tem că aşa s-a şi întâmplat.

— Cum aşa? întrebă Harry.

În mintea lui, Smythe călătorea acum în timp, transportat înapoi în Moscova anilor optzeci; un fiu ce fierbea de furie, încercând să-şi protejeze mama de ororile lumii.

— Am plecat de acolo, fără să cer permisiunea... din nou, o mare greşeală... şi am traversat strada, abia dacă m-am uitat să văd dacă trec maşini. M-am dus la maşina lui Voldrev şi am lovit cu pumnii în geamul lui. Simplu ca bună ziua.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu la început, cel puţin. A rămas cu privirea înainte, ca şi cum eu nici nu eram acolo. Ceea ce era, bineînţeles, deliberat şi calculat... corect, aş putea adăuga... ca să mă înfurie şi mai mult.

— Nu ajunsese la tine până atunci echipa de securitate?

— Da, răspunse Smythe. Ba da, într-adevăr. Erau de o parte şi de alta a mea, de fapt. Extrem de agitaţi şi îngrijoraţi de ce se putea întâmpla. Trebuie să recunosc că mă cam pierdusem cu firea. Au încercat să mă calmeze, săracii de ei... îmi plăcea foarte mult de amândoi. Mike şi Raymond, aşa se numeau. Pâinea lui Dumnezeu. Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca fiul şefului să o ia razna sub supravegherea lor. Privind retrospectiv, mi-a părut foarte rău pentru ei... de fapt, am ţinut să-mi cer scuze mai târziu. Dar, în toiul evenimentelor... ei bine, încercam să-i dau jos de pe mine, înjuram şi mă uitam la Voldrev, amenînţându-l

cu tot felul de lucruri teribile dacă nu deschidea portiera.

— A deschis-o?

— Dimpotrivă. A luat un ziar, închipuie-ți. De pe scaunul pasagerului. Şi a început să-l citească. Chiar în fața mea. Parcă îi văd şi acum fața aia încrezută. Aşa că am luat o piatră de pe jos... ghinion că era acolo... şi am spart geamul. Momentul de furie al fiului s-a transformat într-un incident diplomatic în toată regula.

— Aşteaptă, spuse Harry. Până ajungem la incidentul diplomatic, ce a făcut Voldrev când ai spart fereastra?

Fața lui Smythe se crispa când îşi aminti.

— Asta e chestia. Nu a făcut nimic. Nici măcar nu a tresărit. Şi-a scuturat cioburile de sticlă din poală şi de pe haină. Dar nu s-a întors nici măcar o dată să se uite la mine. Şi a aşteptat până când am ajuns pe partea cealaltă a drumului, abia ținut şi controlat de bieții Mike şi Raymond, ca să plece în cele din urmă cu maşina.

— Ce s-a întâmplat?

— A, un adevărat haos, după cum îți poți imagina, fără îndoială. Mama era distrusă, tata era furios pe mine. Presa a fost avertizată în mod oficial să nu relateze incidentul... era pe vremea când ziarele făceau ceea ce le spunea ataşatul de presă al ambasadei. Dacă s-ar fi întâmplat astăzi, aş fi fost pe Twitter într-o oră. Poate chiar mai puțin. Dar, după o muştruluială usturătoare din partea tatălui meu în biroul său, agenții secreți l-au avertizat că, potrivit informatorilor lor, ar fi înțelept să părăsesc oraşul imediat. Ceea ce

am şi făcut, cu toată protecția diplomatică. Am spălat *putinovska*, cu coada între picioare, ca să zic aşa.

Afară se făcuse mai întuneric acum, cerul se acoperise de nori. Smythe apăsă un buton pe o telecomandă şi lămpile îşi revărsară lumina suficient cât atmosfera în cameră să nu devină sumbră.

— Nu e de mirare că îl disprețuieşti atât de mult.

— Hmm? spuse Smythe, aparent încă distras de amintirile sale.

— Adică, e în firea omului, nu-i aşa? Un bărbat vrea să-şi protejeze mama. Este mai degrabă un instinct.

— Mi-am spus asta ani de zile, inspectare-şef Taylor. Să ştii. Dar, totodată, regret că mi-am făcut părinții de ruşine. Şi, dacă mai contează, că i-am dat porcului aceluia exact ceea ce căuta. Am reacționat. Mi-am pierdut controlul. Soția ambasadorului britanic cu nervii zdruncinați, ambasadorul distras. Fiul său, împachetat şi trimis cu primul zbor înapoi la Londra. Da, i-am dat exact ceea ce voia. Şi sunt sigur că superiorii lui au fost încântați.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— Şi nu am observat oare acelaşi model de comportament în anii care s-au scurs de atunci? Este marele talent rusesc. Să destabilizeze. Să dezorienteze inamicul. Să ne facă să ne întoarcem unul împotriva celuilalt. A fost o lecție crudă, bineînțeles. Dar a fost o lecție. Nu am mai făcut niciodată această greşeală.

— Ce vrei să spui?

— Nu le-am mai dat niciodată adversarilor mei ceea ce era clar că îşi doreau. Chiar dacă fiecare fibră a ființei

mele striga la mine să o fac. În ziua aceea am învățat să mă abțin... chiar dacă pe propria piele.

Harry se ridică şi se îndreptă spre cea mai apropiată fereastră. O mamă tânără se juca afară cu copilul ei mic, râzând încântați unul de compania celuilalt.

— Şi apoi? Tu şi Voldrev?

— A, păi, mă tem că intrăm pe tărâmul fanteziei şi al lucrurilor neadevărate, spuse Smythe.

— În ce sens?

— Păi, desigur, după cum bine ştim amândoi, Voldrev a dobândit o anumită notorietate în alte, să spunem, domenii de activitate în anii care s-au scurs de atunci. Mă gândesc că nu este o surpriză. Întotdeauna a fost un gangster, doar că circumstanțele istoriei l-au forțat să treacă din sectorul public în cel privat.

— Spune-mi ce ştii despre asta, spuse Harry. Dacă vrei.

Smythe ridică din umeri cu dezgust.

— Ei, nu ştiu atât de multe, cu toată sinceritatea. Bârfe de la rudele mele din Rusia, deşi multe dintre ele nu mai trăiesc. Mama a avut un frate, care acum e mort, şi mai sunt câțiva verişori împrăştia ți pe ici pe colo. În orice caz, atunci când Războiul Rece s-a încheiat şi s-a prăbuşit Uniunea Sovietică, Voldrev a făcut ceea ce au făcut toți oamenii de top din KGB şi anume să se bucure de dezmembrarea propriei patrii şi să pună mâna pe tot ce a putut. Un spectacol înjositor, dacă a existat vreodată unul: bărbații aceia de vârstă mijlocie jefuind țara pe care juraseră să o protejeze.

— Dar nu era încă de vârstă mijlocie, nu-i aşa? Ce a obținut în cele din urmă? întrebă Harry.

Smythe pufni în râs.

— A, asta e amuzant. Erau atât de multe bunătăți la ofertă, în funcție de muşchii şi de statutul tău: oțel, aluminiu, combustibili fosili, aur şi aşa mai departe. Ei bine, ştii ce a primit Vladimir de la colegii săi? Care a fost marele său premiu? Fructe tropicale. Îți vine să crezi? Atât de înjositor. Mă tem că e oligarh doar pe jumătate, micuțul Vlad.

— Ei bine, aşa zici tu, spuse Harry. Dar se descurcă foarte bine, nu-i aşa? Eu nu m-aş afla aici dacă activitățile lui ar fi fost legale, dar este un om de afaceri de mare succes, al cărui interes principal este vânzarea de narcotice la nivel mondial.

Smythe ridică mâinile în aer.

— Ei bine, aşa se spune. Dar eu sunt un ingenuu când vine vorba de astfel de chestiuni. Abia dacă am fumat un cui când eram la Cambridge şi cu siguranță nu m-am mai dedat la astfel de lucruri de atunci. Lumea aceea îmi este străină, în toate sensurile cuvântului, şi intenționez să rămână aşa. Dacă îmi spui că asta face Voldrev acum... ei bine, te cred pe cuvânt. În mod cert este în concordanță cu caracterul său. Dar eu nu am cunoştință despre aceste... tranzacții, rosti el ultimul cuvânt de parcă ar fi fost toxic.

— Mi se pare corect, spuse Harry. Nu te mai reține. Ai fost deja foarte generos cu timpul tău, Julian. Dar permite-mi să mă întorc la chestiunea stânjenitoare a zvonurilor şi bârfelor.

— A, da! spuse Smythe. Poveştile de la gura sobei!

— Într-adevăr, poveştile de la gura sobei. Mai mulți informatori de la agenții de aplicare a legii zic, ca să o

spunem pe şleau, că tu şi domnul Voldrev vă urâți de moarte. Că ați avut tot felul de dispute în toți aceşti ani.

— Dispute? Nu prea. Aminteşte-ți, au trecut aproape patruzeci de ani de când nu l-am văzut pe acest om. Fosta mea soție l-a văzut odată în Miami, cred, la o strângere de fonduri sau aşa ceva şi mi-a spus despre asta. Posibil să se fi. Înşelat, desigur. Era cam prostuță.

— Când s-a întâmplat asta?

— Doamne! Cred că trebuie să fi fost acum mai bine de zece ani, pentru că am divorțat nu după mult timp. Suntem încă foarte buni prieteni, ea şi cu mine.

— Înțeleg. Pentru că, după cum îți imaginezi, vorbim cu tot felul de oameni în domeniul meu de activitate.

— Face parte din meserie. Şi de aceea oamenii vă sunt atât de recunoscători. Ei bine, e unul dintre multele motive.

— Şi trebuie să spun că, de-a lungul anilor, o mulțime de informatori au spus că există o animozitate reală între tine şi Voldrev. Aşteptă o clipă. Genul de animozitate cu consecințe care nu sunt întotdeauna plăcute.

Smythe rămase fidel versiunii sale despre evenimente.

— Ei, serios, inspector-şef! Ce de poveşti mai învârt oamenii. Ți se pare că sunt genul de tip care s-ar încurca cu un om ca Vladimir Voldrev? Da, ai dreptate, avem un trecut comun, după cum se vede. Dar „trecut” este cuvântul potrivit. L-aş invita aici la o cină intimă? Nu, cu siguranță că nu. Evident. Dar cred că ceea ce descrii este, mai degrabă, o versiune extravagantă a telefonului fără fir. Sau cu fir rusesc, dacă preferi. Detaliul poveştii care scapă majorității oamenilor este

că, firesc, s-a aflat destul de repede că fiul lui Roddy Smythe a avut o confruntare cu unul din clica KGB, iar apoi, în anii următori, când amândoi am devenit destul de proeminenți în profesiile noastre, ei bine, oamenii chiar au tendința de a uni puncte care n-au nicio legătură. Le place să vadă tipare, conexiuni şi duşmănii acolo unde nu există. Nu eşti de acord?

— Ei bine, zvonurile sunt cu siguranță o problemă pentru ofițerii de poliție, zise Harry. Nu te poți baza pe ele, ai dreptate. Problema este că... nici nu le poți ignora.

Evident, nu acesta era răspunsul pe care îl dorea sau îl aştepta Smythe.

— Ah, dar ar trebui. Sincer. Se întâmplă atât de des ca „zvonul" să nu fie decât un eufemism pentru minciuni scornite pentru a răspândi probleme, pentru a stârni oamenii unii împotriva altora sau pentru a-i scoate din minți. Sunt sigur că tipii antipatici pe care voi îi întâlniți des în traficul de droguri găsesc foarte amuzant faptul că Voldrev s-a confruntat o dată la Moscova cu un dealer de artă din Mayfair. Şi acest lucru este perfect adevărat. Dar restul sunt prostii.

— Restul? Ce vrei să spui cu asta, mai exact?

— Ei bine, spune-mi tu! Chiar nu am nici cea mai vagă idee despre ce spun oamenii despre mine şi am învățat să nu permit ca asta să mă deranjeze.

— Dar ştii că aceste zvonuri există? Adică ai auzit despre ele.

— În cel mai vag sens, desigur. Dar, asemenea unui actor care este suficient de înțelept să nu-şi citească niciodată recenziile, îi descurajez pe cei care vor să-mi

toarne otravă în urechi. Indiferent că este vorba despre Vladimir Voldrev sau despre oricine altcineva.

Harry se întrebă dacă nu cumva ar trebui să-l testeze pe Smythe cu una dintre poveştile pe care John i le trimisese într-un al doilea dosar, în care organizase informațiile secrete relevante în funcție de probabilitatea ca informatorul să spună adevărul.

— Ei bine, spuse el. Dă-mi voie să încalc această regulă pentru scurt timp, doar ca să încerc să-ți reîmprospătez memoria.

Spre surprinderea lui Harry, Smythe reacționa ca şi cum îi propusese un joc de societate.

— Ah, cât de încântător, Harry! Chiar te rog!

— Dă-mi voie să subliniez că nicio agenție de aplicare a legii din Marea Britanie nu consideră aceste informații ca fiind informații utile.

— Înțeleg, spuse Smythe.

— Aşadar, continuă Harry. Este doar o afirmație speculativă, ține minte, dintr-un caz complex, de acum câțiva ani.

Un puzzle, de fapt. În 2014, CIA a stabilit că un pilot de Cessna, guatemalez, cred, transporta droguri între Belize şi New Orleans. Dar trebuia să realimenteze la Galveston, care era punctul de maximă vulnerabilitate. Aşa că s-a organizat o descindere ca să-l prindă şi pe el şi să confişte şi cocaina. Acțiunea a fost condusă de DEA, dar cu implicarea Interpolului şi a câtorva ofițeri detaşați de la Yard care aveau cunoştință de caz. Multi-jurisdicțional, pentru că ideea era să întoarcă pilotul de partea lor şi să scoată la iveală toată rețeaua.

— Mor de curiozitate acum, spuse Smythe, prea lejer pentru a fi pe placul lui Harry.

— Chestia e că echipa aştepta la sol în Galveston, o pistă privată de aterizare pe care practic au rechiziționat-o pentru o zi. Lunetiştii erau pe poziții. Se aşteptau la cel mult trei persoane, pilotul plus încă doi. Dar ora de aterizare aşteptată vine şi trece şi nu se întâmplă nimic.

— Nu a venit niciun avion?

— Niciun Cessna. Niciun pilot. Niciun drog. Aşa că au rămas cu sculele bălăngănindu-li-se în vânt. Scuză-mi limbajul.

— Nici vorbă, spuse Smythe, zâmbind în continuare. Descrie o imagine foarte vie.

— Oricum, au aşteptat instrucțiuni noi şi, în cele din urmă, câteva ore mai târziu, au primit un telefon de la Paza de Coastă care le-a spus că un avion a fost reperat la sol pe Cat Island. Ştii unde e, în Golful Mexic?

— N-am ştiut, spuse Smythe. Dar mulțumesc.

— Aşa că aranjează transportul aerian şi ajung acolo. Între timp se întunecase aproape de tot. Dar era băiatul căutat. Cessna era pe uscat. Cala fusese golită, deşi s-au găsit urme de cocaină pură.

— Şi pilotul? A şters-o, presupunem?

— Nu, răspunse Harry, pe un ton imperturbabil. Era încă în cabină. Din nefericire pentru el, capul îi fusese tăiat şi se afla în poala lui.

Smythe oftă:

— Dumnezeule!

— La fel s-a întâmplat şi cu pasagerul numărul unu. Capul îi fusese aşezat între picioare. Se poate

presupune că pasagerul numărul trei era un impostor sau un trădător, i-a forțat să aterizeze şi a aranjat transferul drogurilor, probabil către o şalupă care îi aştepta. Oricum, aceasta a fost ipoteza de lucru.

— Plauzibil, încuviință Smythe. Un episod oribil. Mă tem că nu aş avea sângele rece de care este nevoie în meseria ta, Harry, Chiar nu aş avea.

— Puțini oameni îl au, Julian.

— Dar, scuză-mă, ce legătură are asta cu mine?

— După aproximativ trei săptămâni, un *sicario* de importanță medie a trecut ilegal în Statele Unite şi a fost prins. Se pare că a depus mărturie împotriva complicilor săi destul de repede. L-au reținut pentru crimă de gradul întâi şi pentru multe altele. A scos la iveală destul de multe informații utile. Printre care şi afirmația că zborurile Cessna au operat fără probleme sub protecția nimănui altcuiva decât Vladimir Voldrev.

— Dumnezeule mare, spuse Smythe. Omul ăsta este peste tot.

— Într-adevăr. Dar noul informator al DEA a dezvăluit şi că Voldrev era furios din cauza jafului...

— Ceea ce, îmi imaginez, nu a fost o surpriză pentru nimeni.

— Cu furia lui, nu. Este cunoscut pentru temperamentul său, iar aceasta a fost o lovitură puternică pentru rețeaua sa din America. Dar interesant a fost faptul că acestsfermo – fost *sicario*, presupun că ar trebui să spun, mort de frică, a dezvăluit şi faptul că Voldrev era sigur că ştie cine se afla în spatele a toate acestea. Asociații săi i-au spus că

cel mai probabil era vorba de unul dintre carteluri, dar Voldrev nici nu a vrut să audă despre asta.

Smythe rămase impasibil.

— Şi, pe cine a învinuit micul Vlad?

— Pe tine.

— Pe mine? Smythe îşi îngădui un hohot de râs din tot sufletul. Ei da, asta chiar este.... Presupun că dacă un om trăieşte suficient de mult ajunge să audă de toate! Şi de data asta am impresia că acest lucru e adevărat. Dar trebuie să recunosc că ideea de a fi implicat în asemenea intrigi şi comportament criminal... Fii serios. Uită-te la mine. Chiar ţi se pare că sunt genul de om care aranjează decapitări? Eu mă ocup de transferul colajelor lui Matisse din Luxemburg la Beijing. Ceea ce oricum este mai mult decât suficient pentru mine, nu mă deranjează să recunosc. Plaje, cocaină şi cadavre decapitate...? Asta e departe de competenţele mele, ca să nu spun mai mult. Îmi pare rău să dezamăgesc DEA şi cartelurile şi pe oricine altcineva, dar au o idee complet greşită despre ce fel de om sunt. Cred că ar fi amuzant dacă nu ar fi atât de îngrozitor.

— Da, cred că aşa este, spuse Harry. Şi, desigur, răsplata a fost că Voldrev a jurat o răzbunare teribilă. Dar, aşa cum am spus, asta s-a întâmplat acum câţiva ani şi, ei bine, e evident că nu s-a întâmplat nimic. Îmi închipui că informatorul mexican trăieşte acum într-un program federal de protecţie undeva în Montana sau oriunde altundeva îi duc pe amăra ţii ăştia. Se teme pentru viaţa lui. O treabă urâtă.

— Într-adevăr, aşa este. E incredibil! Duce şi omul o viaţă anostă, având în vedere toate lucrurile acestea. Şi,

fără de ştire, alţii spun cele mai ciudate lucruri despre mine. N-ai ce-i face, presupun. Dar chiar sunt cele mai scandaloase rahaturi.

Oricât de impenetrabil ar fi fost Smythe, Harry ştia foarte bine că minţea. Şi – bănui el, bărbatul ştia la rândul lui că el ştia. Liniştit ca o apă lină era Julian. Delicat din toate punctele de vedere. Nu-i de mirare că se dovedise atât de alunecos de-a lungul timpului. Un gentleman englez rafinat, exact opusul gangsterului neruşinat care devenise Voldrev. Un lord al drogurilor, cu o operaţiune de faţadă foarte impresionantă: comerciant de opere de artă de cea mai bună calitate; în timp ce singura artă pe care Voldrev o aprecia era probabil cea de pe corpul său. Da, avea sens. Un strop de istorie în comun, un univers de diferenţe, care se aflau în competiţie în aceeaşi afacere întunecată. Nu era de mirare că se urau unul pe celălalt.

— Ei bine, asta este foarte util. Îţi mulţumesc. O să încerc să nu te mai deranjez din nou.

— Vai, te rog, oricând! spuse Smythe. A fost o adevărată plăcere. Îmi pare rău doar că nu am putut să te delectez cu istorioare despre răutăţile micului Vlad. Adevărul este că duc o viaţă foarte diferită de a lui.

Nu chiar atât de diferită, se gândi Harry. Se ridică în picioare ca să-i strângă mâna lui Julian Smythe.

— Mulţumesc din nou. Mă descurc să găsesc ieşirea.

Era pe hol, lângă tabloul lui Basquiat, când a auzit vocea lui Smythe în spatele lui.

— Ah, şi îţi doresc un zbor plăcut!

Abia când ajunse pe trotuar şi îşi căută cheile de la maşină, Harry îşi aminti: nu menționase că pleacă undeva.

16

Avionul se înclină. Iris Davies se trezi, mai precipitat decât de obicei, şi se uită pe fereastră. Soarele se afla în fața lor, un vis pâclos de culoarea mandarinei.

Voldrev împotriva lui Smythe: cei doi masculi alfa confruntându-se din nou, dar de data aceasta pentru o miză extrem de importantă. Aşa le explicase Harry celor de la Yard, după întâlnirea lui din Eaton Square.

Se aşezaseră în jurul mesei de şedință din sala de operațiuni de la etajul cinci care le fusese repartizată. Abia dacă erau destule birouri pentru toată lumea, nu că această misiune ar fi implicat prea multă muncă de birou; după cum spunea Harry, aveau să fie pe teren până când îşi vânau prada. Singura piedică, aşa cum sublimase şi ea de mai multe ori, era că nici măcar nu erau siguri cine era prada lor.

Carol Walker stătea lângă ea, făcând un număr mare de însemnări, dar şi desenând. Uitându-se mai atent, Iris observă că desenele nu erau deloc mâzgâlituri, ci ecuații complexe. Ce încerca să rezolve noul lor geniu din echipă? Îi era teamă să se gândească. Şi nu voia să întrebe. Ar fi fost neprofesionist. Harry era foarte concentrat. Şi nu-l mai văzuse niciodată atât de concentrat cum era astăzi. Nici înainte de operațiunea Crick, nici înainte de Calais, nici în timpul filajului din Singapore.

Îşi aduna gândurile, îi ţinea şi pe ei adunaţi laolaltă. Dar ea îşi dădu seama că era mai tensionat decât de obicei, că era posibil ca miza să fie extrem de mare şi că întregul tablou era încă prea neclar pentru a fi pe placul lui Harry.

Voldrev. Smythe. Doi mari şmecheri ai lumii drogurilor. Două fiare din jungla narcoticelor care, de-a lungul deceniilor, şi lăsând în urmă multe cadavre, se urau de moarte. Dacă Voldrev avea uraniul, ce plănuia să facă cu el? Cât de multe ştia Smythe? Şi cum avea de gând să acţioneze în baza acestor cunoştinţe? O belea păcătoasă, acest Voldrev.

Şi cine altcineva ar mai putea fi implicat în mister? Xavier Ramirez, băiatul cel nou pe care Harry începuse să îl arunce în conversaţii? ISIS sau orice altă formă sub care acţiona acum? Miliţiile naţionaliste în ascensiune? Nimic nu putea fi exclus.

Harry îi avertizase să plece de la premisa că toate comunicaţiile lor erau acum compromise de oricare dintre lorzii drogurilor şi de oricine altcineva interesat de operaţiunea lor, de altfel.

— Ceea ce înseamnă, aproape sigur, oameni din tabăra noastră, spuse el. Nu suntem singura agenţie britanică aflată în urmărirea acestui caz, nici pe departe. Robinson mi-a spus acest lucru când l-am informat despre Smythe.

— Atunci de ce OS22? întrebă John. Dacă MI6 şi NCA şi Dumnezeu ştie cine mai e în joc, suntem în plus, nu-i aşa?

Harry se încruntă.

— Nu. Nu, John. Tocmai asta e ideea. Aici intervenim noi, de asta se bazează pe noi. Să fim agili şi rapizi şi să facem ceea ce trebuie făcut.

— Şi să fim ţapul ispăşitor dacă se răstoarnă căruţa, nu? spuse Iris.

— Categoric, spuse Harry. Dacă o dăm în bară în vreun fel, nu ne vor mai lăsa nicio resursă. Acesta este încă unul dintre rolurile noastre neoficiale în toată porcăria. Mamuţii mari şi grei fac ceea ce fac, aleargă în jurul propriilor cozi şi ale celorlalţi, iar noi suntem aduşi în ancheta oficială dacă lucrurile merg prost. Asta e treaba noastră. Tăcu o clipă. Dacă vreunul dintre voi nu e în stare să facă asta, să se retragă acum. Voi aproba cu plăcere orice cerere de transfer.

Iris se lăsă din nou pe spate în scaunul de pluş (Harry obţinuse cumva un upgrade la clasa business, bazându-se mai mult pe acreditările sale militare decât pe autoritatea sa de poliţist) şi îşi termină ginul tonic. Răsfoi revista din avion şi se întrebă dacă rezista să-l urmărească două ore pe Liam Neeson în ţara nelegiuiţilor sau pe Scarlett Johanssonîntr-o nouă saga cu super eroi, sau dacă să se uite la un documentar despre Arctica...

Pe cine păcălea? Nu se putea gândi la nimic altceva decât la caz. Voldrev. Smythe. Cumva, trăgeau sforile. Dar de ce, şi cum? Ura care îi măcina reciproc era oare chiar atât de puternică?

Se dojeni că îşi pusese întrebarea. Dacă învăţase ceva în meseria ei era că sentimentul de ură care poate apărea între oameni era una dintre cele mai puternice forţe de pe Pământ. Poate cea mai puternică. Îi

determina pe oameni să facă lucruri stupide, exagerate, îngrozitor de violente. Îi făcea să renunțe la ultimul strop de rațiune pe care îl mai aveau şi la orice simț al evitării pagubelor colaterale.

Din reflex, îşi duse mâna în partea dreaptă, străpunsă de un glonț cu câțiva ani în urmă. Nu la mult timp după acreditarea ei deplină ca lunetist, de fapt. Se afla în misiune peste noapte în Brixton, îşi pregătise cu grijă un adăpost într-un apartament gol de la etajul cinci al unui bloc dărăpănat dintr-un cartier de locuințe sociale. Ochelari cu vedere nocturnă, un observator lângă ea, ceide la centrul de comandă îi furnizau ultimele informații în căşti. Ținea în brațe arma de asalt, un Heckler & Koch G3 modificat, armă pe care învățase să o iubească în timpul antrenamentelor. O simțea confortabilă şi cu o greutate ce-i insufla încredere, o unealtă mortală pe care acum ştia că o putea folosi cu extrem de multă precizie.

Mai jos, pe un petic de iarbă, un grup de tineri cu glugile trase pe cap fumau marijuana, făcând haz unii pe seama celorlalți.

— Nu aceea este ținta, se auzi în cască. Rămâi pe poziții.

Exact în după-amiaza aceea, un agent sub acoperire îl informase pe ofițerul său de contact că un lider de bandă locală urmaşă fie „tranşat şi tăiat în bucățele” de un tânăr pretendent la tron. Ras Ronnie, care se îmbrăca la fel ca un personaj din filmul său preferat din anii ’70, *The Harder They Come*, era în fruntea bandei de zece ani. Dar acum vârsta îl ajunsese din urmă, iar tinerețea îi bătea furioasă la uşă sub forma unui puşti

care se numea Pablo şi care vânduse droguri la colţ de stradă pentru Ronnie înainte de a se certa. Acum, conform informaţiilor obţinute de agentul sub acoperire, Pablo era pregătit să acţioneze şi avea de gând să-l „termine" pe fostul său şef, care nu se aştepta decât la discuţii despre un armistiţiu, în aer liber, astfel încât toată lumea să se simtă în siguranţă.

Întâlnirea dintre cele două bande era stabilită pentru ora 21.00, Se uitase la ceas: 20.57. Îşi şterse fruntea şi se aşezase pe poziţie. Procedurile de operare erau clare: nu avea voie să tragă indiferent de împrejurări până când nu primea undă verde de la comandantul operaţiunii. Utilizarea armelor de foc de către poliţie, în special în această zonă, era, din punct de vedere istoric, o problemă de o sensibilitate politică şi socială uriaşă. Un glonţ rătăcit din arma unui lunetist putea provoca o revoltă, Iris ştia acest lucru şi înţelegea de ce era aşa. Această parte a Londrei era ca o oală sub presiune şi aşa fusese de zeci de ani. Folosită greşit, chiar şi fără intenţie criminală, puşca din mâinile ei putea arunca întregul cartier în întuneric, luminat doar de flăcări.

Se uitase încă o dată la ceas: 21.01. Nici urmă de Ronnie, de Pablo sau de oricine altcineva; mica zonă verde era acum pustie, copiii plecând să caute distracţie în altă parte. Era întuneric şi neobişnuit de cald şi înmiresmat pentru o seară de octombrie, dar o atmosferă de toamnă, neîndoielnic; vântul începuse să bată cu putere şi ea trebuia să ţină cont de acest lucru. Distanţa de la adăpost până la presupusul loc de întâlnire nu era prea mare: cel mult optzeci de metri. Dar ştia că ar fi putut să aibă de-a face cu ţinte în

mişcare şi un grad de confuzie care necesita cea mai riguroasă pregătire şi multă stăpânire de sine.

La ora 21.15, comandantul operațiunii le ceruse tuturor posturilor să rămână pe poziții şi să aştepte informații actualizate de la agentul sub acoperire. Nu se mai primise nicio actualizare ulterioară timp de patruzeci şi cinci de minute, iar Iris începuse să aibă crampe la piciorul stâng şi realizase că uitase să se hidrateze în mod corespunzător în ora care trecuse. Era supărată pe observator pentru că nu îi reamintise... el îi întinsese sticla de apă şi o ținuse cu timiditate în timp ce ea băuse cu paiul, dar, de fapt, fusese exclusiv vina ei.

La ora 22.00. Lise spusese să se retragă. Informațiile secrete „se schimbaseră semnificativ". *Limbaj cifrat pentru „o prostie de la bun început"*, se gândise Iris, iritată. Îşi adunase arma şi, cu ajutorul observatorului, strânsese adăpostul, aşteptând aprobarea să iasă din incintă pe o uşă din spate, unde îi aştepta deja un vehicuL încă o seară pierdută. Dar, aşa cum îi spuseseră instructorii ei din poligon şi din afara lui, reprezenta cel puțin 80 la sută din ocupația ei. Să zacă Dumnezeu ştia pe unde, pentru Dumnezeu ştia cât timp; să respire cu mare atenție conform tehnicii pe care o învățase; să gestioneze cortizonul eliberat de stres în sânge. Să aştepte la nesfârşit... deseori, pentru nimic.

Erau deja la jumătatea drumului pe scări în jos, folosind lanterne, deoarece iluminatul intern abia dacă funcționa, când vocea din cască revenise brusc... şi de data aceasta, cu mult mai puțină încredere. „Cel puțin

un grup a fost văzut îndreptându-se spre zona de operațiuni. Toate unitățile să fie pe poziții...” Apoi, nu mai auzise instrucțiunile panicate, deoarece fuseseră acoperite de sunetul împuşcăturilor care se auzeau... de unde? Din partea de jos a scărilor? De afară?

Nu mai avusese timp să despacheteze puşca. Dar purta la brâu arma de 9 mm şi o scosese din toc. Îi spusese observatorului, care se lăsase din instinct în poziție ghemuită, să ia echipamentul şi să găsească imediat un adăpost.

Iris o luase pe scări, câte trei o dată, în timp ce încerca să ia legătura prin stație cu centrul de operațiuni. Ceruse instrucțiuni revizuite, în regim de urgență, dar nu primise niciun răspuns. În disperare de cauză, încercase să-l sune de pe mobil pe comandantul de escadrilă, dar intrase direct mesageria vocală. Nu era bine. Nu era bine deloc.

Holul de la intrare în clădire era gol. Chemase din nou întăriri şi, uitându-se pe ferestrele cu plasă de sârmă, văzuse că afară era în desfăşurare un schimb de focuri în toată regula în câmp deschis. La ora două față de poziția ei, trei bărbați se sprijineau de stâlpi şi trăgeau asupra unui număr similar (poate patru?) de cealaltă parte a zonei cu iarbă. Cel puțin unul dintre ei avea un Uzi, judecând după sunetul distinctiv, ritmat care puncta şirul de împuşcături individuale. Iisuse Hristoase; parcă era o noapte de coşmar în Gaza, nu în sudul Londrei.

Fusese rănit cineva? Îşi scosese ochelarii cu vedere nocturnă, dar nu avea vizibilitate bună.

Încercase din nou.

— Comandamentul, aici Alfa-Doi. Solicit întăriri şi instrucţiuni. E un adevărat măcel aici. Nu văd pe nimeni dintre ai noştri acolo!

În sfârşit, un răspuns în căşti:

— Rămâi în poziţie, Alpha-Doi. Unitatea de intervenţie armată ajunge într-un minut.

— Ar trebui să fie aici acum!

— Rămâi în poziţie, Alpha-Doi. Nu este lupta ta.

Şi-atunci, a cui era lupta? Şi de ce ofiţerii înarmaţi erau la şaizeci de secunde distanţă, în loc să fie deja la faţa locului? Când îşi ridicase pistolul, văzuse cum un corp se prăbuşea la pământ la aproximativ treizeci de metri de locul în care se afla. Acesta sălta într-o serie grotescâ de convulsii în timp ce era lovit de şi mai multe gloanţe. De undeva din apropiere, cineva uriaşe din toţi rărunchii; „L-am nimerit! Frumos! O să arzi în iad, băiete!" Apoi: „Vin şi după ceilalţi, nenorociţilor!" Şi încă o rafală de gloanţe.

În niciun caz nu putea rămâne acolo unde era.

Ascunsă în umbră, observase o acoperire mai bună imediat după uşă (ceea ce părea să fie un buncăr de cărămidă pentru depozitare). Deschisese uşa tiptil şi sărise afară, ocupându-şi repede poziţia în spatele seifului. Unde naiba era unitatea de răspuns armat?

Auzise paşi. În sfârşit! Sosiseră întăririle şi se pregăteau să controleze zona şi să-şi impună autoritatea în piaţă. După sunetul focurilor de armă maniacale pe care le auzise, nu avea să le ia mult timp să-i scoată pe combatanţi din luptă şi să-i supună. Acesta era lucrul pe care gangsterii nu îl înţelegeau niciodată. Un ofiţer de poliţie antrenat, cu mii de ore în

poligon şi sute de ore pe teren, putea întotdeauna să interpreteze conformaţia terenului, să folosească mai bine o armă de foc şi să învingă un idiot amator care avea impresia că dacă a cumpărat o armă tare şi o cară după el peste tot în BMW este un baron al drogurilor. Toţi erau la fel...

Apoi, îşi dăduse seama că ceea ce auzise nu erau paşii cavaleriei în uniforme albastre, ci ai unei singure persoane. Încet, se rostogolise ca să aibă o perspectivă limitată asupra pieţei. La peste trei metri depărtare, se afla un tânăr, nu avea mai mult de douăzeci de ani, care îţi ţinea mitraliera strâns lapiept. Mormăia ceva în barbă, incoerent, furios, periculos de scăpat de sub control. Dar îşi dăduse seama că avea ochii aţintiţi asupra unei ţinte şi că deja o luase în bătaia puşti.

— Poliţia înarmată! Lasă arma jos!

Bărbatul cu Uzi se răsucise pe călcâie şi se întoarse cu faţa spre ea. Ar fi putut rămâne în viaţă dacă lăsa arma jos. În schimb, o îndreptase spre ea. Iris trăsese trei gloanţe în capul lui, care explodase într-un jet instantaneu de oase, ţesut cerebral şi un nor de sânge. Se prăbuşise în genunchi, ca şi cum s-ar fi rugat.

Dintr-odată, piaţa fusese luminată de reflectoare, se umpluse de ofiţeri şi de mai multe vehicule care opriseră în grabă.

— Poliţia înarmată! strigase o voce într-un megafon. Sunteţi înconjuraţi. Lăsaţi armele jos şi faceţi un pas înainte, cu mâinile sus.

Se lăsase un moment de linişte.

— Nu veţi păţi nimic dacă urmaţi aceste instrucţiuni. Puneţi jos armele şi ieşiţi cu mâinile sus! Acum!

Încet, unul câte unul, membrii supraviețuitori ai celor două bande ieşiseră la iveală. Ea auzise sunetul metalului care se lovea de beton în timp ce ieşeau, dintr-odată şovăielnici, cu mâinile ridicate în aer. Din nou, nu-i venise să creadă cât de tineri erau cei mai mulți dintre ei, cu câtă uşurință aleseseră un stil de viață care se putea sfârşi atât de uşor cu o decizie prostească.

Chiar în fața ei, un sergent de la SCO19[31] se apropiase şi aruncase o privire peste zidul de cărămidă.

Ea şuierase printre dinți:

— Sergent Iris Davies! Alpha-Doi în misiune. Observatorul meu este încă în clădire.

— Doamne, lunetistul, spuse noul venit. Am crezut că ai oprit comunicațiile.

— Doar de când sunt aici. Unde ați fost?

— Comandamentul a luat...

Instinctul o făcuse să țintească şi să tragă într-un membru al bandei care apăruse brusc în spatele colegului ei. De data aceasta, nu mai nimerise cu exactitate, iar durul cu pistol Glock reuşise să fugă înainte ca ea să-l pună la pământ. Din nou, trăsese de trei ori. Ceea ce însemnase că mai avea încă destule gloanțe în încărcător.

— La naiba! strigă sergentul. De unde a apărut?

— Din clădirea de acolo. Ea arătă în spatele lui spre un birou imobiliar despre care primise asigurări că era gol chiar înainte de începerea focului, în timp ce ofițerii alergau spre locul unde stăteau ei doi în picioare.

---

[31] Poliţia militară.

— Doamne, spuse Iris. A fost cât pe ce. Eşti rănit?

— Negativ, răspunse el. Probabil că împuşcătura nu m-a nimerit. Slavă...

Tăcuse brusc în momentul în care Iris se prăbuşise la pământ. Ocolise în fugă peretele de cărămidă ca să ajungă unde căzuse ea şi chemase una dintre ambulanţele care erau deja pe drum.

Ea întinse mâna şi pipăi sub vesta antiglonţ. Da, fusese rănită. Nu grav, nu mortal sau, cel puţin, probabil că nu. Dar era sânge din belşug, ceea ce însemna că ar fi sângerat şi ar fi murit dacă rămânea acolo unde era.

— La naiba, Davies, spuse sergentul, băgând mâna în buzunare după o compresă sterilă ca să aplice presiune pe rană şi să limiteze sângerarea. Al naibii ghinion nenorocit. Cel mai rău. Şi tu mi-ai salvat viaţa. Doamne, mulţumesc. Apăsă mai tare. O să fii bine, totuşi. Cu siguranţă o să fii bine. Ambulanţa e la treizeci de secunde distanţă. Te vor coase imediat. Apropo, eu sunt Brian.

— Brian, spuse Iris. Am fost împuşcată.

— Aşa este, a spus el. Dar o să fii bine.

— Împuşcată, mama mă-siide treabă, repetă ea. Care erau şansele?

— Destul de mari în seara asta, aş zice. S-a dus naibii marele armistiţiu, nu-i aşa?

— Da. Vocea ei era tot mai răguşită. Nu a fost chiar un summit pentru pace, nu-i aşa?

În spatele lor se auzea sunetul liniştitor al bărbaţilor cărora li se citeau drepturile, al vehiculelor de poliţie care continuau să vină şi, în sfârşit, un paramedic cu o

cameră de supraveghere corporală, ceea ce însenina că era medic specialist.

— Eu sunt Emma, spuse ea. Sergent Davies. Iris. Nu-i aşa? Femeia luă locul lui Brian fără să întrebe, aplicând o presiune ţintită cu mai multă pricepere, după cum observă Iris. Lasă-mă să arunc o privire. Te doare ceva?

— Ei bine, acum că ai adus vorba, da, mi-ar prinde bine o aspirină.

— O să-ţi fac o injecţie acum ca să te ajut... ceea ce şi făcu... şi apoi te bandajăm şi te trimitem rapid la Urgenţă.

Iris începuse să simtă cum îşi pierdea şi îşi recăpăta cunoştinţa. Simţise cum Emma o plesnea pe obraz, uşor, dar intenţionat.

— Trezeşte-te, Iris! Rămâi cu noi. Nu vreau să leşini chiar acum. Îmi pare rău că sunt o scorpie.

Şi, cumva, dintr-odată, apăruseră cel puţin încă doi paramediciîn veste reflectorizante peste vestele antiglonţ, care o ajutară şi o pregătiră să o urce pe o targă.

Emma anunţase în staţie:

— Da, sunt patru. Ofiţer de poliţie, femeie, 30 de ani, o singură rană de glonţ. Semnele vitale sunt în regulă, pentru moment. Cred că rana de intrare a fost curată, dar sângerarea a fost semnificativă şi există risc de intrare în stare de şoc. Da, ne îndreptăm spre King pentru laparotomie exploratorie completă. Terminat.

Se aplecase din nou spre Iris.

— OK, Iris, Acum o să te ridicăm. Te ducem la spital ca să te putem examina. Cât de tare te doare? De la unu la zece?

— Nu pot să număr, murmură ea. Mă doare prea tare.

— Suficient pentru moment. Steve, să ne mişcăm.

Şi apoi Iris îşi pierduse cunoştinţa.

Stătuse în spital cinci zile. Sub observaţie, spuseseră ei. Dar doctorul ei recunoscuse destul de repede că preferaseră să fie precauţi, în cazul în care rana dădea semne de infecţie sau nu se vindeca bine. Fusese norocoasă, aşa cum spusese Emma. Nu avea fragmente de glonţ şi nici organe străpunse. O rană în came, glonţul intrase şi ieşise. Destul de norocoasă, dacă se gândea bine.

Durerea venea în valuri, dar era suportabilă. Într-adevăr, pierduse mult sânge, iar corpul ei era traumatizat de rana suferită: nu avea nevoie să i se spună că avea să treacă ceva vreme până când putea reveni la datorie. Dar urmase indicaţiile fizioterapeuţilor, făcând plimbări regulate prin salon, mai întâi cu un cadru Zimmer, apoi cu un baston şi, la numai patru zile de la internare, fără niciun sprijin.

Schimbul de focuri ajunsese peste tot la ştiri, bineînţeles, asemenea poveştii lui Ras Ronnie (deja inculpat şi cercetat în arest preventiv) şi a celei a lui Pablo (ucis în timpul schimbului de focuri, aparent, de un glonţ rătăcit din arma cuiva din propria tabără). Operaţiunea Montezuma fusese prezentată drept un triumf al Poliţiei Metropolitane, a poliţiei comunitare şi al războiului împotriva bandelor Soarta ei ţinu de asemenea prima pagină a ziarelor, lucru pe care îl detestase, iar spitalul trebuise să aloce cea mai mare parte a resurselor sale limitate de relaţii publice pentru a răspunde întrebărilor presei despre sergentul Iris

Davies şi despre starea ei. În cele din urmă, poliția locală trimisese un polițist în uniformă să stea de pază la salon, în caz că cineva încerca să se strecoare înăuntru. Ce risipă nenorocită de forță de muncă, se gândise ea.

De asemenea, considera că fusese ceva în neregulă cu tot fostul şi entuziasmul legate de cele întâmplate. Toate discuțiile despre „curajul" şi „vitejia" ei în timpul serviciului, când, în mintea ei, totul fusese doar o încurcătură nenorocită, iar ea se întâmplase să aibă noroc; de data asta, în orice caz. Sergentul Brian Duff venise să-i mulțumească aşa cum se cuvine şi îi adusese flori şi o felicitare cu „însănătoşire grabnică" din partea echipei sale, lucru care o înveselise.

Ceea ce nu relataseră ziarele, îi spusese el, era scandalul deloc neglijabil din culisele acțiunii. Comandamentul strategic o dăduse în bară, asta era clar ca lumina zilei. Întrerupând prea des comunicațiile, nereuşind să răspundă la timp solicitărilor şi, cel mai rău dintre toate, anulând operațiunea mult prea devreme atunci când informațiile inițiale fuseseră considerate suspecte. Comandantul Bryn Sutton fusese mutat cu discreție la o slujbă de birou, în aşteptarea unei pensionări grabnice. Ar mai fi căzut şi capete de mai sus în ierarhie, dacă povestea curajului unui ofițer singuratic nu ar fi prevalat şi nu ar fi diminuat apetitul pentru o anchetă serioasă în Poliția Metropolitană, în Ministerul de Interne sau în mass-media.

Aşa cum îi spusese Harry de atunci; „Nimic nu dezinfectează mai bine un loc al faptei decât bravura unui poliţist. La fel ca în armată”, obişnuia să spună.

Oamenii se înduioşau în faţa unor acte individuale de curaj şi, odată ce erau preocupaţi de acest lucru, aveau tendinţa să-şi piardă interesul faţă de erorile mai puţin interesante şi foţă de eşecurile de planificare care, altfel, le-ar fi putut atrage atenţia. Se bucurase să audă despre cuvintele elogioase pe care Iris le primise la câteva luni după ce fusese externată din spital: „Şi pe bună dreptate!”, spusese Harry.

Dar menţionase şi că îi amintea de o operaţiune în care fusese implicat, nu dorise să spună unde, dar părea să fi fost Libia, când unul dintre cei mai apropiaţi colegi ai săi, Tosh, fusese împuşcat în timp ce salva un copil de gloanţele teroriştilor şi primise Crucea Victoria post-mortem. Într-adevăr, fusese o mângâiere pentru văduva, familia şi camarazii săi, dar, pe de altă parte, şi mult mai puţin pe placul lui Harry, ajutase şi Ministerul Apărării să închidă cazul mai repede decât crezuse el şi mulţi alţii din regiment că ar fi fost corect şi potrivit. În opinia lui Harry, Tosh fusese ucis deopotrivă de calitatea proastă a informaţiilor pentru acel caz şi de gloanţele inamice. Murise în braţele lui Harry. Şi chiar şi atunci când murise, Harry se înfuriase în sinea lui din cauza informaţiilor greşite pe care se bazase operaţiunea, informaţii pe care el şi oamenii lui le folosiseră în timp ce se antrenaseră meticulos timp de săptămâni întregi. Când ajunseră la faţa locului, lucrurile nu fuseseră deloc aşa cum se aşteptaseră. Schemele clădirilor erau diferite. Forţele

ostile nu se aflau acolo unde ar fi trebuit să fie. Harry nu ar fi spus mai mult decât atât. Dar povestea, oricât de incompletă ar fi fost, devenise pentru Iris o lecție despre cât de ușor puteai deveni un pion în jocul de șah mizerabil al altcuiva; cât de mulți își păzeau fundul în domeniul lor de activitate.

Simți o înțepătură în lateral când își aminti toate aceste lucruri șiîși schimbă poziția pe scaunul din avion. Psihosomatic, probabil. Rana se vindecase foarte bine, iar ea se întorsese la serviciu în mai puțin de patru luni. Recrutată apoi de 0822, la șase luni după aceea. Și acum ea și restul echipei se îndreptau spre Caraibe, pentru ce? Era misiunea vieții lor sau plecaseră după potcoave de cai morți?

Atrase atenția însoțitorului de bord, iar acesta se grăbi să vină la ea (mult mai repede decât la clasa economică, așa cum observase deja).

— Încă un gin cu tonic, vă rog, spuse ea. Unul mare de data aceasta.

Visarea ei, în timp ce sorbea din băutură, fu întreruptă de un anunț al căpitanului.

— Bună ziua, oameni buni, sper că aveți un zbor odihnitor Am parcurs peste trei mii de kilometri de la începutul călătoriei noastre și ajungem la timp la Grantley Adams International, așa cum era programat. Ora locală este șase și cincisprezece minute dimineața. Deocamdată, stați confortabil și relaxați-vă.

Vezi să nu, se gândi Iris.

De cealaltă parte a culoarului, auzi niște sunete ce păreau să fie făcute de un câine ciobănesc bătrân care își horcăia ultima suflare. Era Harry Taylor care sforăia.

17

Localul din Bridgetown unde îl trimisese Tennyson era o magherniță, ca să nu spunem mai mult. Semnul din neon cu Coca-Cola atârnat de copertină se aprindea din când în când, dar, în rest, Bar Midnite își respecta numele. Atmosfera era mohorâtă, sufocantă și cu totul neprimitoare. Înăuntru erau cinci sau șase mese, fiecare cu câteva lumânări neaprinse și scrumiere, iar niște oameni citeau ziarul și jucau domino. Harry se așeză în partea dreaptă, sub ventilatorul de tavan care se învârtea încet și luă o înghițitură de bere. Doamne, ce cald era!

Comisarul adjunct Lance Tennyson era un amic vechi al lui Robinson, un tip în care puteai avea încredere. Cu mul ți ani în urmă lucraseră împreună la un caz de crimă în care fusese implicat un bancher britanic al cărui corp apăruse la mal chiar lângă hotelul Sandy Lane și reușise să strice Crăciunul câtorva oaspeți, destui la număr, cazați acolo în perioada sărbătorilor. Se dovedise că victima se dedulcise la o sumă de bani dintr-unul dintre conturile offshore ale clientului său din Insulele Cayman, fusese descoperit și încercase să fugă în Barbados. Neavând talente în materie, bancherul fusese descoperit destul de repede, iar clientul păgubit, un magnat belgian al oțelului cu multe alte interese secundare, trimisese câteva cunoștințe să regleze conturile.

Când echipa lui Tennyson găsise cadavrul, era evident că omul fusese ținut captiv, torturat și bătut apoi până murise, înainte de a fi aruncat în ocean. Tennyson și

Robinson, care sosiseră în ziua în care fusese descoperit cadavrul, lucraseră bine împreună şi reuşiseră să pună cap la cap povestea destul de repede. Dar dovezi care să reziste în instanță? Nu aveau aproape nimic. După cum spunea atunci Robinson, din singura sa călătorie în Barbados se alesese doar cu arsurile solare şi prietenia cu Lance.

Harry înțelesese imediat de ce se crease o legătură între cei doi bărbați. După ce îşi lăsă echipa la hotel să se spele şi să se informeze, luă un taxi până la sediul poliției din Roebuck Street şi petrecu o jumătate de oră cu Tennyson în biroul său. Nu era un tip înalt, un metru şaptezeci, poate unu optzeci, dar arăta elegant în uniforma sa compusă dintr-o cămaşă albastru-deschis şi pantaloni bleumarin bine călcați, o prezență impunătoare şi un zâmbet cuceritor. Având încredere m judecata lui Robinson, Harry fusese destul de sincer în legătură cu scopul vizitei sale.

— Voldrev? întrebă Tennyson. Nu-l văd aproape deloc pe insula principală.

— Serios?

— Nu. Îi oferi lui Harry un Gitane, dar acesta refuză. Era o vreme când țipi ca el aveau o grijă deosebită să fie văzuți în cele mai elegante hoteluri şi restaurante. Îşi ancorau ostentativ iahturile sau bărcile cu motor, în locurile unde nu puteau fi ratate. Puțină *bella figura*, dacă vrei. Dar acum sunt mai discreți. Şi nu doar din cauza Ucrainei. Au dus o viață mondenă în public timp de douăzeci şi cinci de ani, dar ştiu că totul are limitele sale.

— Când vă referiți la „ei”, domnule comisar-adjunct...

— Te rog, spune-mi Lance. Orice prieten al lui Billeste şi prietenul meu.

— Mulţumesc mult, Lance. Spui „ei”. La cine te referi?

Tennyson se lăsă pe spate înscaunul său rotativ negru, aflat sub o hartă a insulei şi a districtelor de poliţie.

— Nu doar oligarhii ruşi. Mă refer la toţi cei care s-au îmbogăţit rapid în anii ’90 şi apoi au tratat Caraibele ca pe un loc de joacă unde să-şi facă apariţia ori de câte ori binevoiau. Bineînţeles, vorbi din nou trăgând lung din ţigară, acest lucru a adus mulţi bani în zonă, ceea ce este întotdeauna bine pentru locuri de muncă şi aşa mai departe. Dar aduce şi rivalitate, tensiune, probleme. Fiecare om bogat avea cel puţin alţi douăzeci care lucrau pentru el şi care puteau sfârşi prin a comite ilegalităţi. Înţelegi ce vreau să spun?

Harry dădu din cap.

— Înţeleg. Oamenii lui Voldrev sunt tot aşa?

— Nu chiar. Sunt discreţi. În mod surprinzător, de fapt. Cred că l-am văzut în carne şi oase cel mult de două ori în ultimii cinci ani. Oamenii lui nu sunt genul de bătăuşi obişnuiţi. Uneori am impresia că are pe lângă el mai mulţi avocaţi decât gărzi de corp. Oricum, îi supraveghem mica fortăreaţă. Nu se plânge niciodată de bărcile noastre de patrulare şi mereu le face cu mâna ofiţerilor noştri. Sincer, nu am nimic concret despre el. Bineînţeles, ştiu şi eu ce ştiţi şi voi despre trecutul şi activităţile sale, dar, pe teritoriul meu, nu am avut niciodată motive să îi dau mai mult decât o amendă pentru depăşirea vitezei.

— Înțeleg că Bill ți-a explicat de ce suntem interesați de el în acest moment.

— Aşa este. Înțeleg de ce te grăbeşti.

— Exact. Întrebarea este dacă Voldrev ar putea fi omul nostru. Adică, s-ar potrivi?

Tennyson se ridică în picioare, adâncit în gânduri.

— Sincer? Nu ştiu, Harry. Adică, sper din tot sufletul că nu, când mă gândesc la oamenii pe care îi servesc şi la ofițerii mei. Vreau ca Vladimir Voldrev să fie ca un... nu ştiu. Ca un magnat obişnuit care s-a retras din activitate, cred. Să stea pe lauri în palatul său ridicol, trăindu-şi restul anilor care i-au mai rămas fără să facă vreo prostie. Se aşează din nou. În acelaşi timp, ştiu de ce sunt capabili oameni ca el. Asta te învață meseria noastră. Crezi că ai ajuns să vezi limita maximă a lăcomiei, a depravării şi a violenței umane, apoi realitatea te bate pe umăr. Uneori, primeşti mai degrabă o palmă peste față. Este cea mai rea parte alucrurilor, de fapt.

— Da, întări Harry. Ştiu exact ce vrei să spui.

Tennyson îi explică în continuare că exista cineva cu care ar trebui să vorbească înainte de a întreprinde orice altceva care să-l implice pe Voldrev. Un informator pe care îl cunoştea de mulți ani, pe nume Pépé, un intermediar şi un infractor de nivel mediu care ştia totul şi pe toată lumea şi care ar fi fost cu siguranță încarcerat treizeci de ani în închisoarea Dodds, dacă nu i-ar fi fost util în continuare comisarul ui-adjunct. Se putea avea încredere în el în măsura în care ştia că nu trebuie să facă nimic ce l-ar fi putut supăra pe cel care îl supraveghea. Dar, avertiză Lance, Harry nu trebuia

să dea informații exacte cu privire la suspiciunile sale în privința lui Voldrev.

— De asemenea, Harry. În ceea ce priveşte securitatea ta cât timp echipa se află pe insulă. Am desemnat deja câțiva ofițeri de patrulă care să se asigure că sunteți în siguranță. Ştiu că ați informat înaltul Comisariat Britanic de prezența voastră, deşi, cu respect v-aş sugera să evitați să vă încurcați prea mult cu ei... vă veți petrece toată ziua completând formulare. Acelaşi lucru este valabil şi pentru propria voastră protecție. Aş putea să vă eliberez licențe de port armă, ție şi ofițerilor tăi, dar mă tem că ar dura cel puțin o săptămână ca să rezolvăm actele. Comisarul este scrupulos în astfel de chestiuni, la fel şi instanțele, după cum te poți aştepta. Mi-aş dori să-ți pot fi de mai mult ajutor.

— Dimpotrivă, mi-ai fost de mare ajutor.

— În această privință, Harry, având în vedere ceea ce s-ar putea să urmăreşti, poate că ar fi înțelept să fii, cum să spun, creativ?

Harry încuviință dând din cap.

— Am înțeles, clar şi răspicat.

Câteva ore mai târziu, se afla în Bar Midnite, căutând pe telefonul de unică folosință informațiile recente despre Pépé. Nimic. La naiba. Transpira puternic în cămaşa lui Fred Perry, iritat că era posibil să îşi piardă timpul. Făcu un semn barmanului să îi aducă o altă bere. Măcar să se revigoreze.

Apoi, pe nepusă masă, nu mai era singur. Bărbatul care stătea vizavi de el... de unde apăruse?... era chel, purta ochelari Ray-Ban tip aviator şi un tricou alb Diadora. Zâmbea, dezvăluind un singur dinte cu

diamante printre incisivii orbitor de albi. O Corona cu o felie de limetă apăru, nesolicitată, dar în mod clar binevenită, lângă el. Arăta ca un bărbat de pe care gloanțele ar fi alunecat.

— Harry? Pépé.

— Da. Inspector-şef Harry Taylor. Sunt ofițer de poliție din Londra. Mi s-a spus...

— Avem un prieten comun. Un prieten bun. Prietenii lui sunt prietenii mei. Aşa că putem discuta puțin, poate? Poți să-mi spui totul despre asta.

— Ei bine, hai să le luăm pe rând, dar nu mai înainte de a ne strânge mâna.

Pépé începu să râdă.

— Aşa e corect! În regulă. Hai să bem o bere aşa cum fac doi țipi obişnuiți într-o zi caniculară ca asta şi să vedem dacă te pot ajuta puțin.

— Aşa mai merge. Cât de multe ştii despre motivul pentru care mă aflu aici? Adică de ce am zburat nouă ore ca să vorbesc cu tine.

— Nu prea multe. Omul meu mi-a spus că vreți informații despre unul dintre marii jucători. Nu a fost explicit.

Harry îşi goli prima sticlă de bere şi trecu la a doua.

— Vladimir Voldrev.

Pauză.

— A-ha.

Pépé îşi ascundea decent emoțiile de pe chip, socoti Harry. Era greu de spus dacă era speriat, surprins sau pur şi simplu aştepta mai multe informații.

— Presupun că ai auzit de el. Presupun, de asemenea, că ştii cum şi-a construit averea, nu din fructe, vreau

să spun. Şi ştii, de asemenea, că se pricepe foarte bine să evite ofiţerii de poliţie serioşi, cum sunt eu şi prietenul nostru comun.

— Voldrev? Pépé fluieră. Se uită peste umăr din reflex. Mare mahăr după care să umbli. Dar nu e vorba doar de asta. Sigur, trăieşte ca un rege pe insula lui. Dar se comportă ca un gentleman desăvârşit când e aici. Ceea ce nu se întâmplă prea des. E foarte politicos. Foarte corect. Cel puţin aşa se spune, oricum. Nu-l vei prinde niciodată.

— Nimeni nu a reuşit... până acum, adică.

— Şi de ce crezi că este aşa, Harry? E ca o fantomă, îţi spun eu. Uneori mă întreb dacă există cu adevărat. Apare şi dispare, ştii? Ca din senin.

— Dar nu este o fantomă, nu-i aşa? Doar dacă nu cumva vrei să spui că locuieşte într-o casă bântuită. Harry simţi cum frustrarea începe să-l copleşească: o combinaţie proastă cu diferenţa de fus orar. Uite. Dă-mi voie să fiu sincer cu tine. Eşti prietenul lui Tennyson, nu al meu. Am nevoie de nişte răspunsuri şi de nişte detalii.

Pépé a ridicat din umeri.

— Te înţeleg. Dar exact detaliile lipsesc când vine vorba despre omul tău, Vlad.

— Păi, gândeşte-te mai bine. Pentru că eu de detalii am nevoie.

Pentru prima dată, pe faţa lui Pépé se citi o umbră de îngrijorare. Evident, îşi dăduse seama că Harry era în stare să-l sune pe Tennyson şi să-i spună că nu-l ajutase, ceea ce nu ar fi fost o veste prea bună.

Tennyson nu era un om pe care să-l pui în situații jenante.

— Insula. Nu am fost niciodată acolo, dar m-am apropiat într-o noapte cu barca. Gărzi peste tot. E altceva, omule. E demnă de un rege. Ani de zile, toată lumea a presupus că acolo își ascundea produsele, că probabil o folosea pe post de depozit înainte să expedieze mărfurile în toată lumea, dar nimeni nu a văzut vreodată ceva care să vină sau să plece. Transporturi obișnuite de alimente și combustibil, bineînțeles. Dar toate sunt verificate de poliția navală. Nimic suspect. Cel puțin până acum. Doar dacă nu cumva i-a plătit. Face ce face și e mereu cu un pas înainte.

— Cum trăiește Voldrev? în stil mare? Organizează petreceri?

— Se spune că se bucura din plin de viață. Curat Studio 54. Poate că este un mit, nu știu. Oricum, acum nu mai sunt pe insulă decât el și anturajul său. Se aude că ocazional mai vin și pleacă femei, dar nu știu nimic despre asta. Nici măcar nu știi când e aici. După cum am spus, e o fantomă.

— Ce alte povești mai spun oamenii?

Pépé respinse întrebarea.

— Presupuneri. Speculații. Limbi dezlegate de iarbă, care spun povești.

— Fă-mi pe plac.

— Se spune că Vladimir este răvășit de o tragedie. O femeie pe care a iubit-o și pe care a pierdut-o... nu în fața unui alt bărbat, ci a morții.

— Când?

— O, acum ceva vreme... zece ani, douăzeci de ani.

— Cine era ea? Cum a murit?

— Nimeni nu ştie prea multe. Se spune că era rusoaică, la fel ca el. Civilă. O mare frumuseţe. Ea nu cunoştea detaliile întunecate ale vieţii lui, dar îl făcea foarte fericit. Apoi a fost prinsă în bătaia focurilor într-una dintre disputele lui şi a fost ucisă într-un atac asupra iahtului său. Voldrev nu a fost rănit, dar ea a murit pe loc. Se spune că omul din spatele atentatului este cel mai mare duşman al său, un maestru criminal pe care nu-l vezi niciodată, care trage sforile, şi că rusul a jurat pe toţi sfinţii că o să se răzbune şi o să-l distrugă pe acest om împreună cu tot ce are mai drag şi mai scump pe lume.

— Cunoşti numele celuilalt bărbat? Gândeşte-te.

— Nu.

— A fost Julian Smythe?

— Dacă aş şti, ţi-aş spune.

Harry strânse pumnul.

— A fost Julian Smy the?

— De ce aş ascunde un nume, Harry? Nu ştiu. Nici măcar nu ştiu dacă povestea e adevărată.

Liniştea se aşternu la masă în timp ce Harry asimila ceea ce tocmai i se spusese. Pe informator îl treceau acum toate transpiraţiile.

— L-ai întâlnit vreodată?

Pépé scutură din cap.

— Pe Voldrev? Nu te întâlneşti cu el, te convoacă. Şi cei mai mulţi nu vor să fie convocaţi de un om ca el.

— De ce nu, dacă oficial este un nenorocit de cetăţean care respectă legea? Cu o viaţă atât de corectă?

— Ştii cum îi spun pescarii? Obeah Man. E un fel de spirit rău sau un demon. Între cele două lumi. Aduce ghinion. Cineva cu care nu te pui.

Harry pufoi în derâdere.

— Eh, mai las-o naibii, e doar o superstiție. E un ticălos care evită să atragă atenția asupra lui. Hai să nu ne prostim, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu spun că eu cred în toate rahaturile alea religioase din străbuni, ci doar transmit un fapt, acela că sperie oamenii prin simpla sa prezență. Se tem de el fără să-l cunoască. Dacă asta nu e putere, atunci ce este?

— Cred că e timpul să începăm buboiul acesta plin de puroi, ştii, Pépé. Nici eu nu cred în fantome. În ce mă priveşte, cred în escroci şi în felul în care aceştia terorizează oamenii. Nu e vorba de magie. Este cel mai vechi truc din istorie şi întotdeauna cei mai săraci îi cad pradă celmai repede.

Pépé zâmbi.

— Îmi place de dumneavoastră, domnule Taylor. Înțeleg de ce prietenul nostru mi-a spus să colaborez cu dumneavoastră. Cred că ați văzut destule la viața dumneavoastră.

— Am văzut una-alta. Acum, mai important, ai adus lucrurile pe care ți le-am cerut?

Pépé făcu semn cu capul în dreapta sa spre un geamantan verde, simplu, care se afla pe jos şi pe care probabil îl adusese când venise. Sau fusese acolo şi înainte de asta? Nu mai conta.

— Bine, spuse Harry. Este suficient pentru patru adulți aflați în vacanță pentru câteva zile. Nu-i aşa?

— Mai mult decât suficient.

— Vei găsi plicul în spatele biroului de la hotelul Lazy Eye. Este în interiorul unui pachet de îngrijire adresat unui domn Stimson, aşa cum am convenit.

Pépé clătină din cap.

— Din partea casei, Harry. După cum am zis, prietenul nostru mi-a spus să am grijă de tine. Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, nu acum. Dar pot să te sun la numărul acela, da?

Pépé îşi scoase telefonul.

— Ăsta? îl rupse în două. Mă tem că nu. N-o să mă mai vezi niciodată. Vacanță plăcută, Harry Taylor.

Şi se făcu nevăzut.

18

Londra era cu cinci ore înainte, ceea ce înseamnă că acasă era ora 6 dimineața. Doamne, nici nu era de mirare că nu se putea aduna. John Williams, fără pantofi şi insomniac, lovea cu piciorul nisipul din fața hotelului Mango Beach Resort şi se plimba spre luminile de pe ponton. Poate că era ora locală 1.00 dar avea nevoie de o gură de aer proaspăt şi să-şi întindă picioarele.

Harry îi lăsase de capul lor la hotel o mare parte din zi, urmărind ceea ce el numea „elementele de bază". De când aterizaseră, era într-o stare de nervozitate, dornic să pună lucrurile în mişcare. De ce stăteau într-un hotel dintr-o stațiune de vacanță? întrebase John... şi imediat îşi dori să nu o fi făcut.

— Pentru că patru poliţişti britanici ies în evidenţă ca testiculele unui buldog, când ţi-e lumea mai dragă, spusese Harry. Şi asta în Marea Britanie. Suntem în afurisitul de Barbados, John. Vreau să ne amestecăm puţin în mulţime. Să arătăm mai puţin ca nişte scorţoşi şi mai mult ca nişte turişti.

— Asta e acoperirea noastră? întrebă Iris.

— Mai taci şi tu, spuse el. Du-te şi aranjează-te şi ne întâlnim aici, în hol, pentru o informare la ora cinci. Citiţi dosarele trimise de Robinson şi porniţi de la ipoteza că mâine este prima zi a operaţiunii propriu-zise. Nu vreau să pierdem timpul aici, oricât de frumos ar fi în Barbados. Este doar o bănuială şi una destul de subiectivă pe deasupra. Dacă nu duce nicăieri, vreau să ne întoarcem la Londra cât mai repede, altfel Robinson o să mă facă să-mi mănânc ficaţii în faţa lui.

Mai târziu, la şedinţa de informare, îi puse la curent cu întâlnirile cu Tennyson şi Pépé şi le spuse că o să le dea arme de mână, Beretta, când se vor întoarce în camerele lor.

— Ştii că nu am pus niciodată mâna pe o armă? spuse Carol.

— Ştiu. Şi nu se va întâmpla în călătoria aceasta, îţi garantez. Ţi-l dau doar ca măsură de precauţie, îţi voi explica principiile de bază şi apoi mi-l poţi înapoia pentru predare înainte de a ne întoarce. Bine? spuse Harry.

— Bănuiesc că da. De obicei, fizicienii nu au nevoie să fie înarmaţi, ştii bine, Harry.

— Ei bine, continuă el, toți începem de undeva. Imaginează-ți că eşti Einstein cu pistol. E este egal cu MI6.

— Foarte amuzant. O să încerc.

Amuzant era cuvântul potrivit. John Williams era un polițist experimentat şi văzuse destule lucruri la vremea lui. Dar ceva era diferit la această operațiune. Uneori părea că urmăreau Armaghedonul; alteori, părea că trăgeau ursul de coadă, nimic altceva decât un conflict de zvonuri contradictorii, poveşti şi informații panicarde. Aveau cu adevărat vreo idee despre ceea ce căutau, reprezenta pista lor ceva mai mult decât un amestec de iluzie şi disperare de la vârful ierarhiei de comandă?

Totuşi, John avea încredere în Harry. Ca într-un tată pe care nu-l avusese niciodată, de fapt (propriul său tată îl părăsise când el avea trei ani).

Între el şi Harry era o diferență de vârstă mai mică de un deceniu, dar John vedea în şeful său o persoană din altă generație, făcută din alt aluat. Ştia că Harry avea şi el defectele lui: prea singuratic, cu un temperament prea aprins, prea sigur că avea dreptate atunci când toți ceilalți ofițeri de la Yard îi spuneau că se înşela. Un ticălos încăpățânat. Dar odată cu încăpățânarea veneau şi integritatea şi loialitatea şi înțelepciunea. John nu era sigur de foarte multe lucruri, dar ştia că îşi iubea copiii: pe Livvy, de şase ani şi pe Justin, de patru. Şi ştia că are încredere în Harry Taylor.

Luna în primul pătrar strălucea intens pe cer, iar reflexia ei lucea în apă, dincolo de luminițele multicolore de pe un dig mic. Auzea valurile lovindu-se

de lemn şi, din când în când, zgomotul surd al uneia dintre bărcile cu vâsle ancorate sau al jet ski-urilor care se loveau de pilonii săi. Se îndepărtase destul de mult de luminile staţiunii, iar cuplul pe lângă care trecuse şi care se plimba ţinându-se de mână nu se mai vedea decât ca două puncte acum, fără îndoială îndreptându-se spre camera lor de hotel pentru o noapte romantică. Din direcţia opusă, farurile unei maşini care se apropia pe la cotitura micului golfuleţ fulgerară în noapte. Era doar el, aerul nopţii şi mirosul oceanului. Una peste alta, o linişte binecuvântată. Şi el...

Prima lovitură fu cumplită. Simţi nisipul pe obraz până să-şi dea seama că fusese lovit... şi încă de cineva care ştia ce face. Fusese o lovitură bine ţintită în umăr, menită să-l pună la pământ, dar nu să-l rănească grav. Îşi adună gândurile şi încercă să se ridice în picioare şi să adopte o poziţie de luptă.

Lovitura de picior în stomac, în schimb, fu administrată de un amator şi cu certitudine fu menită să provoace cât mai mult rău posibil. Tuşi şi apoi îi veni să vomite, dar nu avu ce, încercând cu disperare să respire, strângându-se de abdomenul ce părea acoperit de cărbuni încinşi. Încercă să vorbească, dar nu reuşi să scoată decât un geamăt slab. Acest lucru provocă o altă lovitură în stomac, de data aceasta durerea era îngrozitoare, şi o nouă criză de vomă.

John Williams ştia cum să se descurce: aproape că intrase în echipa naţională britanică de judo la vârsta de 23 de ani. Era încă în formă şi se antrena cu regularitate la Budokwai Club. Deci, chiar şi în starea sa mizerabilă în care se afla, recunoscu două lucruri: în

primul rând, cei doi bărbați (cel puțin doi) cu care se confrunta nu erau străini de acest tip de muncă. Se furişaseră pe lângă el în linişte şi cu eficiență. În al doilea rând: doar unul dintre ei era antrenat în arte marțiale şi ştia exact câtă forță să folosească pentru a-şi atinge obiectivele. Dar celălalt era pur şi simplu puternic şi, prin urmare, mai periculos. Dacă îl lovea pe John în cap la fel de violent cum îl atacase în stomac, îl putea ucide cu uşurință. Un om putea muri din cauza unui traumatism cranian cu un obiect contondent mult mai uşor decât arătau vreodată emisiunile polițiste şi filmele polițiste. Din experiența lui, când era vorba de morți pe străzile Londrei, rănile craniene erau întrecute doar de cele provocate de gloanțe.

Acum se afla pe o plajă din Barbados, aşteptând să afle dacă era pe cale să moară. Ochii îi erau plini de nisip şi nu vedea nimic. Erau, credea el, două voci (poate trei?) care şuierau una la cealaltă în... Ce limbă era? Spaniolă? Portugheză? în mod clar se certau despre ce să facă cu el. Vru să se ridice, dar ştia că dacă ar fi încercat şi doar s-ar fi clătinat, ar fi fost terminat pe loc.

Şi apoi, totul deveni o ceață de durere şi confuzie. Auzi alte lovituri, doar că de data aceasta nu se revărsau asupra lui, ci, după câte părea, asupra agresorilor săi. Gemetele nu erau ale lui. Sunetul unui bocanc ce întâlneşte osul e inconfundabil.

Şi brusc o rafală de focuri de armă. De unde? împuşcăturile se auziră din nou. Un țipăt când cineva căzu pe nisip. Probabil undeva în apropiere, căci simțea mirosul metalic al sângelui care se scurgea. Lumina

neclară a ceea ce ar fi putut fi o rachetă de semnalizare. Şi mai multe exclamaţii furioase. Tuse, înjurături în... da, cu siguranţă în spaniolă („*Su puta madre!*").

Apoi, sunetul ritmic a patru focuri de armă trase cu precizie. Nu de avertisment. Nu foc de acoperire. Execuţii. Două focuri de fiecare.

*

Voci înăbuşite. Dar calme, controlate. Profesionişti. Avea halucinaţii? I se păru că aude sunetul unor trupuri târâte prin nisip. Apoi, sunetul tumultos al unui motor ataşat, care se domolea pe măsură ce barca se pierdea în depărtare, pe valuri, indiferent cine se afla în ea, şi încotro se îndrepta.

Cumva, înţelese că era încă în viaţă. Clipind, se uită la petele de culoare roşie din apropiere şi simţi repulsie. Doamne. O baie de sânge.

În cele din urmă, reuşi să se târască în genunchi, verificând pe cât de bine putea să nu i se fi rupt peretele abdominal. Îl durea ca naiba. Dar era în regulă. Se ridică în picioare, clătinându-se şi cu vederea încă înceţoşată.

Telefonul. Unde era nenorocitul ăla de telefon? Vârî mâna în buzunarul cu nasturi al pantalonilor scurţi cargo, găsi telefonul cu cartelă pe care i-l dăduse Harry şi îşi sună şeful.

Acesta răspunse imediat.

— Da?

John abia putea vorbi.

Harry întrebă din nou.

— Cine este?

— Eu... e...

— John. Ce s-a întâmplat?

— Plajă. Atac. Un blestemat... de măcel.

Cinci minute mai târziu, Harry şi Iris ajunseră lângă John, verificându-l să nu aibă comoţie. Găsiră un şezlong de plajă din plastic şi îl culcară pe el. Încă nu-şi recăpătase răsuflarea cu totul şi, deşi nu-i plăcea să recunoască, era foarte zdruncinat.

Harry privi în larg:

— Eşti sigur că ai auzit o barcă cu motor?

— Da, fără îndoială. N-aş putea să-ti spun în ce direcţie au luat-o... Nu are sens. Mai întâi, doi ţipi mă atacă. Apoi... apoi cineva mă ajută, iniţial am presupus că erai tu. Dar apoi a început un schimb de focuri în toată regula şi cred că sunt trei morţi... Ceilalţi au plecat. Dar nu le-am văzut feţele. Îmi pare rău, şefu', clipi el.

— Las-o baltă, amice. Contează doar că încă mai respiri. Ticăloşi nebuni. Ce se întâmplă pe aici?

— Ei bine, spuse Iris. Se pare că tot oraşul ăsta nenorocit ştie că suntem aici. Crezi că l-a luat gura pe dinainte pe micul tău prieten, Pépé, şefu'?

Harry îşi mângâie bărbia.

— Posibil. Dar, la cum vorbea Tennyson, aş fi foarte surprins. Adică, singurul lucru care îl împiedică pe tipul ăla să-şi petreacă restul vieţii într-o celulă împuţită este bunăvoinţa unui poliţist Şi n-ar îndrăzni să facă asta, nu-i aşa? Doar dacă nu cumva l-a prins cineva.

— Cum adică?

— Ei bine, nu am spus asta mai devreme deoarece încă mai cred că eram paranoic, dar în timp ce mă întorceam de la bar am avut sentimentul că am fost deconspirat.

— Te-a urmărit cineva? întrebă Iris.

— Da, Dar de fiecare dată când am verificat, nu am văzut nimic. Adică, niciun vehicul în oglinda retrovizoare prea mult timp. A fost doar... un sentiment.

— În fine, spuse John, strâmbându-se de durere. Doar sentimente e tot ce am şi eu acum. Şi nu e deloc distractiv.

— Că a fost sau nu Pépé, spuse Iris, oficial nu mai este un secret că suntem în Barbados.

— De acord! răspunse şeful ei.

— Aşadar, ce urmează?

— Îl anunţ pe Tennyson. Să văd el ce părere are. Probabil că băieţii lui sunt deja pe drum. A spus că ne vor supraveghea discret sau măcar vor verifica din când în când. Dacă John a fost atacat de nişte *sicario*, s-ar putea să ştie ai cui sunt. Chestia e că bandele de pe insulă sunt neînsemnate de cele mai multe ori. Localnici, care se ocupă de jocuri de noroc ilegale, proxenetism, chestii de genul ăsta. Aşadar, dacă e vorba de mexicani sau columbieni, atunci el ar trebui să ştie dacă sunt o prezenţă permanentă aici. Un fel de consulat, dacă vreţi.

— Ramirez? întrebă John. Este o acţiune a lui Ramirez?

— S-ar putea, răspunse Harry. Cu siguranţă este elementul imprevizibil în toată povestea asta. Un tip pus pe căpătuială, care vrea să traverseze oceanul şi să

cucerească piața europeană. Nerăbdător şi renumit mai ales pentru lăcomia şi sadismul său. Aş fi surprins dacă nu ar fi amestecat în toate astea. Dar uite ce e, John. Indiferent cine e în spatele acțiunii, se pare că ar fi trebuit să fie o răpire. Te luau, te țineau legat undeva, apoi negociau cu noi dintr-o poziție avantajoasă.

— Ce urmăresc? întrebă Iris.

— Doar să afle ce ştim. Pe cine urmărim. Locul în care este roca radioactivă, dacă asta urmăresc. E o mişcare foarte riscantă, să ataci un ofițer de poliție atât de aproape de un hotel public. Sugerează că se grăbesc. Au ordin să obțină rezultate, repede.

— Deci vrei să spui că dacă nu ar fi apărut nenorocita aia de echipă de execuție, indiferent cine erau tipii, acum aş fi putut sta într-o pivniță unde nişte gangsteri dintr-un cartel mi-ar fi pus întrebări la care să nu ştiu să răspund, în timp ce boaşele mele ar fi fost legate la o baterie de maşină?

— Cam aşa ceva, spuse Harry şi lovi cu piciorul într-o pietricică.

— Doamne Dumnezeule atotputernic.

Cei trei ofițeri rămaseră tăcuți pentru o vreme, în timp ce încercau să înțeleagă ce se întâmplase. Nu mai erau doar vânători. Deveniseră şi ei pradă. Şicineva voia să-i ajute; ceea ce, probabil, era o veste bună, dar şi inexplicabilă.

Harry părea adâncit în gânduri: *„Mă bucur întotdeauna să ajut poliția când pot.”*

— Ce-i asta, şefu'? întrebă John.

— Nimic, doar ceva ce a spus Smythe. Probabil că nu e nimic. Gata, cred că ar trebui să te ducem la un control, John, băiete.

— Nu. O să fiu bine.

— Comoția nu e de glumă, spuse Iris. Crede-mă. Eu am trecut prin asta. Pun pariu că şi tu ai trecut prin asta.

— Ultima dată când am avut comoție a fost în Fulham. Înfipt la aproape doi metri în saltea de un campion mondial japonez. Asta a durut cu adevărat. Şi la propriul meu club.

Telefonul lui Harry începu să sune. Nu telefonul cu cartelă de unică folosință, ci iPhone-ul său obişnuit. Cine naiba îl suna acum? Pe linia oficială SO22? La ora asta din noapte?

Se încruntă, nerecunoscând numărul.

— Taylor, răspunse la telefon.

Vocea era suficient de puternică încât să o audă şi Iris şi John printre rafalele răcoroase ale nopții.

— Inspector-şef. Bună seara. Sunt Vladimir Voldrev.

19

Luxul bărcii cu motor era, ca întotdeauna, o altă formă de limbaj codificat. După cum le spusese căpitanul în costumul alb apretat lui Harry şi Carol, fără să fie întrebat, era o Ferretti Altura 690 „personalizată special", mai rapidă decât modelele de serie obişnuite, cu cabine de oaspeți sub punte, compacte, dar complet remodelate de un designer din Paris.

Băură apă minerală cu gheață pisată şi o felie de portocală, servită de un ospătar în uniformă, şi profitară la maximum de stropii fini şi răcoritori ai valurilor, de briză şi de soare. Suprafețele albe de pe punte erau absolut imaculate, iar muzica din difuzoarele ascunse vederii era, evident, clasică... Bach, poate? Chiar şi atunci când îşi transporta oaspeții de la țărm la insulă, Voldrev dorea ca aceştia să nu aibă nicio îndoială că el nu era doar cel mai tare, ci avea şi mult bun gust.

Doar tatuajele care se iveau din mânecile jachetelor celor doi gardieni voinici trădau jocul. Harry nu era expert în limbajul complex al tatuajelor ruseşti şi al semnalelor pe care acestea le transmiteau în lumea interlopă, dar auzise că o stea cu opt colțuri simboliza un hoț desăvârşit şi că inelele tatuate pe degete erau indicii ale unor perioade de şedere la închisoare. Cel mai mare dintre cei doi supraveghetori ai lor, o namilă de cel puțin doi metri, cu părul scurt şi blond, avea măcar trei astfel de inele. Oricât de mult ar fi vrut Voldrev ca lumea să îl perceapă ca pe un bărbat profund şi cult, suav şi sofisticat, el era foarte fericit să se înconjoare de scursurile din *ruskaia mafia*. Blondul îl surprinse pe Harry uitându-se la mâinile lui şi îl fixă cu o privire calină care, în alte împrejurări, ar fi fost profund amenințătoare. De fapt, era profund amenințătoare.

Dar nimeni nu pățea nimic astăzi. Reieşise clar din conversația pe care o avuseseră pe plajă cu o seară înainte. Harry şi-ar fi dorit să fi înregistrat convorbirea telefonică pentru posteritate: în afară de câteva

interviuri mai vechi ale Interpolului cu Voldrev, în mare parte gestionate de avocații săi, existau foarte puține înregistrări ale vocii sale și aproape nimic care să poată fi descris drept conversație. Cu toate acestea, cu Harry fusese de-a dreptul amabil, căldura și tonul său aproape suficiente ca să te facă să uiți cine era cu adevărat.

Începu prin a-și cere scuze că îl sunase pe Harry atât de târziu în noapte. Dar că tocmai fusese informat de doi dintre angajații săi, aflați pe insulă pentru a face un comision, că unul dintre membrii echipei lui Harry „fusese prins" pe plajă. Angajații lui auziseră că inspectorul Williams (Doamne, știa chiar și numele lui John) fusese în pericol să fie răpit.

Voldrev nu spusese că oamenii săi interveniseră sau că uciseseră cel puțin doi gangsteri, remarcă Harry.

Ca și cum simțise că ar fi trebuit să umple tăcerea, rusul sublinie că ducea o viață discretă în Caraibe și că încercase să nu se implice în ceea ce el numea „afacerile statului". Ei bine, acesta era doar un mod de a defini situația. În orice caz, Voldrev credea că putea să lămurească ce i se întâmplase lui John, să răspundă la „orice alte întrebări pe care le-ai putea avea" și se întreba dacă Harry, împreună cu unul dintre colegi, ar dori să ia prânzul împreună la el acasă a doua zi. Harry răspunsese că i-ar plăcea foarte mult acest lucru și fusese pe punctul de a întreba despre *sicario* de pe plajă când își dădu seama că Voldrev închisese telefonul.

La ora 8 dimineața, deși nu era sigur că dormise, fu sunat de la recepție pentru a i se spune că gazda sa

urma să trimită o şalupă să îl ia la prânz şi că abia aştepta să îl întâlnească în persoană.

— De ce eu? întrebă Carol când o sună să-i spună că dorea să îl însoţească pe insulă. Sunt doar o criminalistă tocilară, nu sunt detectiv cu experienţă.

— Ştiu asta.

— Fii serios, asta e o şansă reală ca să-i intri pe sub piele lui Voldrev. Eu nu pot să-l întreb decât despre izotopi şi stări de oxidare... nu mă interesează prea mult nici percheziţiile pentru droguri, nici tăieri de gât. Ar trebui să îi iei pe Iris sau pe John, evident. Eu sunt complet novice când vine vorba de interogarea mafioţilor.

— Tocmai de aceea vreau să vii şi tu. Întâlnirea de azi nu o să fie un interogatoriu. Este spectacolul lui Voldrev, pe teritoriul lui Voldrev. Dacă o să-i pun întrebări de genul celor pe care le-aş pune într-un interogatoriu de rutină, totul ar fi o pierdere de timp. Nu o să dezvăluie nimic. Nu o să dezvăluie oricum nimic, cel puţin legat de activităţile sale. Pe mine mă interesează acum doar chestiuni secundare, dacă se dă cumva de gol, ca la poker.

— Bine, şi-atunci care e rolul meu?

— Eşti de departe cea mai deşteaptă dintre noi... Nu, nu, evident că eşti, nici măcar nu te obosi să obiectezi, e o pierdere de timp. De aceea eşti aici. Voldrev o să se simtă flatat că am adus un om de ştiinţă strălucit şi nu un biban.

— Biban?

— Ştii tu, un detectiv începător. Sigur ştie şi el cine eşti şi care este specialitatea ta. Ceea ce înseamnă că

ştie că suntem serioşi şi că trebuie să fie atent când vorbeşte despre roca radioactivă, dacă o va face, dar la fel de bine s-ar putea să nu o facă. Ţine minte că este un băiat de carieră din KGB, care şi-a clădit reputaţia într-o ţară care abia îşi putea hrăni populaţia, dar care şi-a arătat muşchii pe scena internaţională cu arme nucleare. Mă îndoiesc că ştie multe lucruri despre ştiinţă, dar va fi auzit destule despre ea în evoluţia lui în carieră şi despre cât de important era pentru gloria Uniunii Sovietice să aibă mulţi oameni de ştiinţă la dispoziţie. Înţelegi ce vreau să spun?

Ea aprobă din cap.

— În regulă atunci. O să fac tot ce pot.

— Ia-te după mine. Dacă am dreptate, are de gând să facă două lucruri. Va dori să ne impresioneze... adică, asta e şmecheria lui, nu?... şi să ne încânte. Dar, totodată, va dori să ieşim din viaţa lui şi să ne urcăm în următorul zbor spre Heathrow. Aşa că o să ne distragă atenţia cu propriile teorii despre ceea ce se întâmplă: ştii tu, o pistă falsă sau două şi poate, dacă are chef, o să strecoare cumva o ameninţare uşor voalată. În orice caz, m-aş mira să mai avem vreo ocazie să-i facem profilul. Cel puţin, Robinson va fi mulţumit că am ajuns atât de departe.

Ea tăcu o clipă.

— Nu ţi se pare că totul e cam ciudat? Adică, oamenii lui apar din senin, noaptea târziu, şi îl salvează pe John de Dumnezeu ştie cine. Îi împuşcă pe atacatorii lui, fără să se gândească de două ori. Cadavrele sunt târâte pe plajă până la barca lor. Şi apoi invită doi ofiţeri de

poliție fără jurisdicție la un prânz ușor în castelul său din Caraibe. Ți se pare că totul e... rațional?

Harry ridică din umeri.

— Ei bine, toți infractorii se dau puțin în spectacol. Mai ales la nivelul lui. Ce rost are să construiești un palat dacă nu-ți poți etala puterea în fața unor polițiști săraci din când în când, nu-i așa? Chiar și puterea asupra vieții și a morții. Dar, dacă valiza aceea este într-adevăr în joc, și mulți oameni par să creadă că este, atunci Voldrev pescuiește în ape tulburi, la fel ca noi. Se numără cu adevărat printre suspecți? Lucrăm cu americanii sau cu altcineva? Misiunea noastră neînsemnată este doar o tactică de diversiune înainte ca forțele speciale ale marinei americane să ia cu asalt insula lui? Ceea ce, apropo, chiar s-ar putea întâmpla. Nu exclude asta. Cei de sus nu se dau la o parte să pună la bătaie câțiva polițiști ca preambul nevinovat înainte de a lansa artileria grea. S-a mai întâmplat și înainte, iar polițiștii implicați sunt întotdeauna ultimii care află.

— Chiar crezi că asta suntem? Canari într-o mină de cărbune, care să avertizeze despre apropierea pericolului?

— Posibil. Dar mă îndoiesc, de fapt. Și alte agenții vor derula o mulțime de investigații, ceea este normal. Dar pot spune că Robinson este supus unei presiuni reale din partea adevăraților săi șefi, adică oamenii din Downing Street și din guvern care îl sună atunci când se întâmplă ceva. Ei chiar vor rezultate de la noi. Sunt îngrijorați de faptul că agențiile de top... știi tu, MI5, MI6... o să alerge ca niște găini fără cap, vor ține o

groază de şedinţe informative şi vor avea nenumărate întâlniri la guvern, dar nu vor ajunge nicăieri. Nu la timp, oricum. Aici intervenim noi. Am ajuns la ascunzătoarea lui Devereux un pic prea târziu... toate gâturile fuseseră deja tăiate, dar cel puţin am ajuns acolo. Făcând muncă standard de poliţie. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, răspunse Carol. Aşa cum am spus, voi face tot Ce pot.

În timp ce se lăsa pe spate în bătaia razelor de soare şi cu valurile de sub şalupă uşor mai agitate decât atunci când plecaseră, Harry se duse cu gândul înapoi în depozitul murdar de pe Brick Lane şi la scena sângeroasă a crimei la care el şi Iris fuseseră martori. Cam la asta se rezumase seara plăcută din Cube, ieşirea din club alături de o colegă frumoasă. Din acel moment, când se gândi la vărsarea extrem de violentă de sânge pe care acest caz o provocase deja, ştiu că viitorul său imediat, şi cel al echipei sale, avea să fie cu adevărat foarte periculos. Recunoştea mirosul distinct al unor probleme reale atunci când acestea apăreau în apropiere. Iar în acest caz, pericolul nu era doar potenţialul mortal al uraniului lipsă. Era vorba de lucrurile pe care ştia că oamenii răi le-ar face ca să pună mâna pe el.

— Ne apropiem de Elena în cinci minute, domnule, doamnă, spuse căpitanul.

— Elena? întrebă Harry.

— Insula. Este numele pe care i l-a dat domnul Voldrev.

Acum se putea zări un debarcader mic cu ceea ce părea să fie un ponton din lemn de pin. La capătul digului de pe plajă se aflau un hangar pentru ambarcaţiuni şi o mulţime de locuri de acostare pentru vase mai mari şi mai mici. Prin zidul verde şi luxuriant de palmieri spinoşi, Harry şi Carol întrezăriră câteva căsuţe de oaspeţi, cu propriile lor piscine şi terase pentru plajă. Câteva poteci pavate duceau dinspre plajă spre interiorul insulei.

Şalupa andocă rapid, în timp ce o echipă de angajaţi în uniforme trăgeau de frânghii ca să le prindă de tacheţi, piloni şi stâlpi până când barca rămase fixată la mal în siguranţă şi pasarela pusă bine în poziţie. Pe ponton îi aştepta o femeie îmbrăcată elegant, care părea să fie responsabilă cu primirea lor. Le făcu un semn cu mâna lui Harry şi lui Carol, îndemnându-i să coboare.

— Mă bucur să vă văd, spuse ea. Inspector-şef Taylor, inspector Walker. Eu sunt Natalia Semionova, şefa personalului de pe insulă. Bine aţi venit pe insula Elena.

— Mulţumim foarte mult, spuse Harry, strângându-i mâna. Este... este un loc deosebit.

Natalia râse.

— Da, aşa sperăm. Domnul Voldrev s-a străduit să facă acest loc special, atât pentru oaspeţii noştri de onoare, cât şi pentru el însuşi şi personalul său.

— De cât timp este proprietarul insulei? întrebă Carol. Întrebarea fu ignorată.

— Mergem? spuse Natalia. Domnul Voldrev abia aşteaptă să vă cunoască. Este în grădină, are convorbiri de afaceri. Nu este departe.

Harry se aplecă spre Carol.

— Ascultă ce-ți spun. O să aflăm totul de la fata asta.

Carol de-abia îşi înăbuşi hohotele de râs şi dădu repede din cap înainte ca Natalia să observe cât de amuzați erau.

Poteca din stânga pontonului ducea la casa principală, le zise ea, de parcă ar fi descris o vilă obişnuită cu şase dormitoare sau o fermă frumos renovată. Dar ceva îi spunea lui Harry că ceea ce îi aştepta era mult mai impresionant decât atât.

Ceea ce iniţial crezuse că era un zid de copaci înalți care să țină la distanță privirile curioase se dovedi a fi mai degrabă o junglă. Erau smochini, baobabi groşi, arbori de cassia şi liane care atârnau la pământ. Deasupra capului, maimuțe cu blana verzui aurie săreau din creangă în creangă, iar văzduhul era plin de păsări, exotice şi zgomotoase, cele mai multe dintre ele necunoscute lui Harry. O pereche de ciobăneşti germani săreau gâfâind pe lângă ei în timp ce mergeau; Harry, Carol, Natalia şi cei doi marinari de pe şalupă. De-a lungul drumului, mai zări cel puțin încă zece angajați; majoritatea muncitori în construcții sau pădurari ocupați în desişurile întunecate ale pădurii. Dar şi unul sau doi bărbați cu cămăşi albe şi ochelari de soare, care patrulau prin zonă cu mitraliere atârnate pe umeri, cu cartuşiere pentru muniție suplimentară la piept. Era într-adevăr o insulă paradisiacă, dar, era totodată un loc în care se lua în serios faptul că violența putea apărea în orice moment. Pe de altă parte, la ce altceva să se ii aşteptat?

Drumul coti spre est, spre ceea ce ei bănuiră că era o junglă şi mai adâncă, dar se dovedi a fi un luminiş mare. Sau, mai degrabă, un luminiş care ducea la o alee, plină de vehicule strălucitoare: trei automobile Range Rover cu geamurile camuflate, un Bentley Continental GTC albastru şi un Porsche 911 GT3 argintiu. Asta da, era intr-adevăr impresionant, recunoscu Harry.

— Observ că admiri maşinile? spuse Natalia. Acestea sunt doar cele pe care le folosim astăzi. Domnul Voldrev are un hangar în cealaltă parte a insulei în care îşi păstrează cele mai valoroase automobile. Este un colecţionar convins, ştiaţi?

— Nu am ştiut, răspunse Harry.

— A, da, întocmai. Este... cum se spune?... un hobby, dacă doriţi.

— Cred că acesta este cuvântul, da. Într-un anumit sens. Câte maşini are?

— Ah, în toată lumea, câteva sute. Aproximativ optzeci aici, pe Elena.

— Asta da hobby, spuse Carol.

— Ei bine, continuă Natalia, nu se fereşte niciodată să recunoască faptul că îi plac lucrurile frumoase.

Dincolo de alee se afla ceea ce părea să fie o faţadă neoclasică. Patru etaje, ferestre înalte şi arcuite şi un portic încoronat de un fronton de un fast magnific. Dincolo de coloanele sale nu se afla o uşă, ci o alee acoperită, suficient de largă ca să le permită să vadă curtea din interior.

— Veniţi, vă rog, spuse Natalia.

Câinii fugiră după o pradă imaginară, dar gorilele rămaseră cu grupul, la câțiva paşi în urmă, dar niciodată prea departe. Urcară scările de marmură şi păşiră pe sub arcadă.

După ce petrecuse ani de zile în forțele speciale şi în poliție, după toate lucrurile pe care le văzuse într-o zi obişnuită la muncă, lucruri de care civilii erau feriți toată viața, Harry Taylor rareori rămânea fără cuvinte. Dar spectacolul pe care îl privea acum era extraordinar: niciun alt cuvânt nu l-ar fi putut descrie mai bine. Cumva, în mijlocul unei jungle din Caraibe, într-o căldură sufocantă şi o umiditate de 80 la sută, Vladimir Voldrev reuşise să construiască un omagiu în piatră Palatului de la Versailles. Era nebunie, gest eroic? Sau ambele?

— Vedeți dalele de marmură albă şi neagră? întrebă Natalia. Totul este inspirat din opera lui André Le Nôtre, care a fost arhitectul şi grădinarul lui Ludovic al XIV-lea. La fel ca tot ce este pe Elena. Pe terasă, avem o versiune a fântânii Latona. Există o sală a oglinzilor şi un labirint de gard viu. Grădinile reproduc şi ele designul original, deşi la o scară mai mică, desigur. De asemenea, avem o capelă şi câteva galerii unde domnul Voldrev a atârnat câteva dintre tablourile clasice pe care le-a achiziționat.

— Colecționează şi artă? întrebă Carol.

— Ah, sigur că da, răspunse Natalia. Dar aici, pe insulă, expune doar tablourile care reflectă în totalitate stilul castelului. Multe dintre operele de artă pe care le deține sunt împrumutate muzeelor şi galeriilor din întreaga lume... deşi nu face niciodată reclamă la acest

lucru. Îi place sâ fie discret cu colecția sa, aşa cum fac cei mai mulți oameni în poziția lui.

Câte persoane, mai exact, se aflau în „poziția" lui Vladimir Voldrev? se întrebă Harry. Era un oligarh rus care trăia pe o insulă ca Regele Soare. Un lord internațional al drogurilor care reuşise să evite ani de zile să fie capturat... un fost ucigaş al KGB-ului, de altfel, care acum poza în estet francez din *ancien régime*, ca şi cum asta i-ar fi spălat tot sângele de pe mâini. A naibii neruşinare!

Natalia, care purta încă sacoul de la costum şi nici măcar nu transpira, îşi continuă turul.

— Să mergem în curtea următoare, Court Royale.

Trecură pe sub a doua arcadă şi intrară într-o curte şi mai mare. Era spectaculoasă, fără îndoială. Un miracol al zidăriei, al tâmplăriei şi al detaliilor artistice, Şi o mărturie a ceea ce puteai cumpăra dacă erai un miliardar care plătea impozite mai mici decât plătea personalul de la curățenie.

Curtea aceasta era dominată de o statuie ecvestră din bronz, înaltă de vreo şase metri. Harry observă că era mai degrabă o efigie a lui Petru cel Mare decât a unui rege sau aristocrat francez de dinainte de Revoluție: un memento al adevăratei moşteniri a proprietarului.

Carol se uită spre ferestrele de la mansardă.

— Cred că sunt mai bine de o sută de camere în acest loc. Sunt toate folosite?

— Nu toate, spuse Natalia. Dar, desigur, trebuie să vă amintiți că domnul Voldrev este şi un om foarte modem. Aşa că ceea ce la exterior arată ca Palatul Versailles, poate fi, de fapt, foarte diferit în interior. Ca

o *trompe l'oeil*[32]*!* Avem săli de conferințe pentru partenerii noştri de afaceri, o sală de sport şi spa de ultimă generație, chiar şi un cinematograf IMAX, dacă vă vine să credeți! După cum ştiți, domnul Voldrev munceşte foarte mult, aşa că nimic nu-i face mai mare plăcere decât să vadă un film de acțiune pe marele ecran la sfârşitul zilei. Este ceea ce el numeşte „răsfăț".

— La naiba, şopti Harry. Din tot ce e aici doar ăsta i se pare răsfăț?

— Este într-adevăr uimitor, răspunse Carol, vorbind şi ea mai încet. Recunosc. Dar miroase a ticăloşie. Mi-aş doti să nu mai spună „după cum ştiți". Pentru că nu, nu ştim, nu-i aşa? Asta şi e ideea.

— Cu siguranță.

— Aproape am ajuns, vă las să vă bucurați de prânz, spuse Natalia.

Traversară cea de-a doua curte şi ieşiră în plin soare. Cât vedeai cu ochii se întindeau peluze îngrijite impecabil, ziduri de gard viu, statui şi, în depărtare, câțiva păuni care se lăfăiau pe una dintre peluze.

Pe terasă era o masă lungă, pregătită pentru prânz. La ea ar fi putut sta cu uşurință treizeci de persoane, dar nu erau decât trei tacâmuri. Alături, pe o măsuță, se aflau trei frapiere aurite, în două dintre ele zărindu-se ceea ce păreau să fie două sticle de Cristal (ce altceva ar fi ales Voldrev?) şi un vin alb despre a cărui calitate Harry era destul de sigur că aveau să afle totul.

Natalia le întinse mâna ca să-şi ia rămas bun.

---

[32] Tehnică artistică utilizată în pictură în scopul creării iluziei de tridimensionalitate. (n. trad.)

— Acum o să plec. Mai am treburi de rezolvat pentru domnul Voldrev în altă parte. După cum vă puteți imagina, mereu este ceva de făcut! Sper să vă simțiți bine pe insula Elena în continuare.

Ei îi mulțumiră cu o politețe ușor exagerată și foarte englezească, după părerea lui Harry. Cei doi bodyguarzi stăteau în picioare de o parte și de alta a intrării pe aleea acoperită, nemișcați, părând să se transforme în stane de piatră în orice moment.

Un chelner se apropie de ei cu pahare lungi de șampanie. Deși erau la datorie, niciunul nu ezită să accepte. În primul rând, ar fi fost nepoliticos să refuze. Și în al doilea rând, amândoi aveau mare nevoie să bea ceva. După cum îi spuse Carol mai târziu lui Harry: „O fiziciană de la Cambridge nu poate să suporte atât de multe ciudățenii într-o singură zi”.

Deocamdată, degustau șampania.

— Doamne, e incredibilă, zise ea.

— Louis Roederer Cristal 2008, spuse chelnerul, care părea că devenise dintr-odată somelier. Unii consideră că este cel mai bun an al casei de până acum; se folosește foarte puțină drojdie în producția sa, ceea ce înseamnă că s-a învechit deosebit de bine.

— Se duce pe gât binișor, spuse Harry.

— Într-adevăr, așa este! strigă o voce.

Se întoarseră și se treziră în fața lui Vladimir Voldrev.

Nu era o fotografie surprinsă de la distanță. Nu era nici una rusească veche de zeci de ani a unui soldat care era încă un băiat. Nu era o imagine încercuită, neclară, distribuită de FBI partenerilor apropiați din străinătate. Ci omul însuși, în cărnești oase.

Care aproape că exploda de atâta amabilitate.

— Inspector şef Taylor! Inspector Walker! Cât de mult mă bucur să vă văd! Bine aţi venit pe insula Elena. E minunat că sunteţi aici!

Era înalt, impunător, proaspăt bărbierit, cu părul negru încă des pentru un bărbat de vârsta lui... să îşi fi făcut oare vreo operaţie? Dinţii albi şi perfecţi, obligatorii acum chiar şi pentru bărbaţii şi femeile cu o situaţie socială inferioară lui. Gătit din cap până în picioare în haine de plajă Vilebrequin despre care Harry îşi aminti că John îi spusese că erau standard pentru cei care voiau să atragă atenţia asupra lor când făceau sport pe plajă. Era încălţat cu nişte espadrile vechi, de parcă abia coborâse de pe iaht, lucru foarte posibil, de altfel. Antebraţele erau expuse şi aproape fiecare centimetru de piele vizibilă era acoperită de tatuaje. Desenul lor întunecat urca şi pe gât. *Da*, se gândi Harry, *chiar că din Rusia cu dragoste.*

— Ce loc impresionant aveţi aici, domnule Voldrev, spuse Carol.

— Vai, vă rog, spuneţi-mi Vbva, toată lumea îmi spune aşa.

— Natalia nu vă spune, zise Harry.

Voldrev începu să râdă.

— Este adevărat. Domnişoara Semionova este o angajată conştiincioasă şi nepreţuită, aş adăuga. Ea se ocupă de tot ce ţine de Elena, astfel încât eu pot să mă relaxez şi să mă bucur de soare. Şi de linişte şi pace.

— Staţi mult aici? întrebă Harry.

— Călătoresc mult, Harry... pot să-ţi spun Harry? Şi Carol?... dar acesta este căminul meu. Mereu plec cu

afaceri pretutindeni. O soartă crudă. Dar, acum, cu tehnologia, sunt foarte puține lucruri pe care să nu le pot face de aici, la laptopul meu şi cu un pahar de Chablis bun. Prefer asta decât să zbor prin toată lumea, întotdeauna să sufăr din cauza diferențelor de fus orar şi să mă simt mereu epuizat. Nu mai sunt tânăr! Deşi am încercat să mă mențin în formă în ultimii doi ani, zise el şi se mângâie pe burtă.

— Am auzit că aveți un centru de fitness aici, zise Carol.

— Centru de fitness! l-aş zice mai degrabă cameră de tortură. Eddie, unul dintre compatrioții tăi, de fapt, mă pune la treabă în fiecare dimineață la şase fix. A fost campion de arte marțiale înainte să se retragă, ştii, iar apoi a devenit antrenor personal. L-am descoperit în New York şi l-am luat ca membru permanent al personalului. Este foarte dur cu mine: „Domnule Vova, aveți brațe de fată!" „Domnule Vova, nu meritați să fiți antrenat de mine!" Îmi place enorm de el. Ah, mulțumesc, Michel.

Voldrev luă un pahar de şampanie de la ospătar.

— Ei bine, prieteni. Pentru ce să bem?

— Enigme? întrebă Harry.

— Da! Îmi place asta. În stilul Conan Doyle! Pentru enigme... şi pentru prieteni noi!

Ciocniră paharele şi sorbiră din minunata băutură de colecție.

— Acum, ne aşezăm? L-am rugat pe Chef Hugo să ne pregătească ceva uşor. Nu doar din grijă pentru talia mea, dar şi pentru că un prânz greu te toropeşte după-amiaza. Nu credeți?

— Da, aşa e, spuse Harry.

— Bine. Cred că ne-a pregătit una din excelentele sale reţete de gazpacho şi apoi o salată de homar. Homarul prins în această dimineaţă, bineînţeles, şi mango din pomii noştri. Şi avem şi un Montrachet 2014, care merge foarte bine.

— E foarte amabil din partea ta, spuse Carol.

— Deloc. Plăcerea este numai a mea. Extrem de rar mai am musafiri în ultima vreme şi este minunat să am parte de o companie inteligentă.

Sosi supa rece. Voldrev refuză pâinea.

— Ei bine, prieteni. Poftă bună!

Supa rece era într-adevăr delicioasă. Consistentă, uşor acrişoară şi răcită la perfecţie.

— Aşadar, începu Voldrev. Înainte de orice altceva, trebuie să-mi spui cum se simte colegul tău. Inspectorul Williams. Oamenii mei se aflau din întâmplare pe insula principală şi au auzit ce s-a întâmplat.

Deci ne urmăreai deja, se gândi Harry. *Şi vrei ca noi să ştim asta.*

— Au auzit că atacul a fost foarte violent. Regretabil. Totuşi, înţeleg că atacatorii au fost... expediaţi? Un zâmbet îi trecu fulgerător pe chip. Bineînţeles, am sunat imediat ce m-au informat. După cum am spus, încerc să evit încurcăturile cu autorităţile. Există multă corupţie în Barbados, iar mie îmi plac lucrurile clare şi în ordine. Nu am timp pentru astfel de... încurcături. Se opri o clipă. Deşi din câte ştiu comisarul-adjunct Tennyson este un om onorabil şi de încredere.

Deci ştii şi despre asta. Voldrev se juca deja cu ei. Atâta lucru înţelegea şi Harry. Îi era clar şi că era important să nu muşte momeala, cel puţin, nu încă.

— E bine de ştiut, spuse Harry. Poliţia metropolitană are legături puternice cu serviciul de poliţie de aici. Dar echipa mea abia a sosit, aşa că genul acesta de informaţii locale este nepreţuit.

— Şi domnul Williams?

— Vânătăi, în mare parte. Nu are coaste rupte sau leziuni abdominale. O să fie bine. În general, e rănit în orgoliu mai degrabă. Harry tăcu. Deşi cel care a intervenit a fost de-a dreptul necruţător. Cel puţin doi morţi, credem noi.

Voldrev ignoră acest lucru.

— Da, ei bine, aceasta este o veste bună. Vă rog să-i transmiteţi cele bune din partea mea.

— Cu siguranţă, mulţumesc. Domnule Voldrev, sper că nu vă supăraţi că vă întreb...

— Vova!

— Vova, îmi cer scuze... dar tu sau angajaţii tăi aveţi vreo idee cine l-ar fi putut ataca pe inspectorul Williams? A fost, în cel mai bun caz, un avertisment foarte serios. Şi putea fi mai rău, dacă nu ar fi fost... oprit.

Voldrev încuviinţă din cap.

— Ştii, detest violenţa. Din motive etice, desigur, dar şi ca om de afaceri. Este pur şi simplu inacceptabil ca un ofiţer de poliţie britanic să nu se poată plimba pe o plajă din Barbados fără să fie atacat. Valabil pentru oricine, de altfel.

Nu-mi răspunzi la întrebare, ticălos viclean, gândi Harry.

— În ceea ce priveşte identitatea agresorilor, este, din păcate, o întrebare la care este uşor de răspuns. Persoanele în cauză devin o ameninţare tot mai mare pe insulă şi ştiu sigur că sunt o durere de cap din ce în ce mai mare pentru autorităţi.

— La cine te referi? îl întrebă Carol.

Voldrev aşteptă până când personalul luă de pe masă holurile de supă.

— Numele Xavier Ramirez vă spune ceva?

Ai grijă, gândi Harry.

— Am auzit de el. E şeful unui cartel mexican, nu-i aşa?

— Corect. Îşi desfăşoară operaţiunile în principal în Juarez, iar el este una dintre cele mai puternice două sau trei figuri din carteluri... acum că punctul centrul al acţiunii este în Mexic, nu în Columbia. Se crede noul Escobar, dar nu este nici pe departe. Contrabandiştii săi fac probabil mai mulţi bani din traficul de persoane peste graniţă decât din transferul de produse în Statele Unite. Iar metodele sale sunt... ei bine, barbare.

Spre deosebire de tine care aruncai oamenii de pe acoperişul clădirii Lubianka pe vremea când erai în KGB, nu-i aşa, Voldrev? vru să spună Harry. Dar nu îndrăzni să întrerupă fluxul verbal al rusului.

— El ucide femei. Ucide copii. Îşi duce duşmanii în deşert şi îi jupoaie de vii. Nu există reguli, pentru oamenii ca ei nu există limite. Dar a pus stăpânire pe piaţa de droguri din sud-vestul Americii. Şi, ceea ce este extrem de important, se extinde în Europa.

— Serios? întrebă Carol. De curând sau de ceva vreme?

— Destul de curând. Asta este şi ideea, cred.

— Cum adică? întrebă Harry.

— Informaţiile mele sunt indirecte, nu uitaţi. Dar, după cum ştiţi, am încă multe contacte în Rusia şi, prin urmare, aud multe lucruri despre schimbările de acolo şi din Europa continentală. Ramirez îşi mută cu siguranţă o mare parte din afacerile cu droguri în Marea Britanie şi pe continent acum. Sau, mai degrabă, încearcă să o facă.

— Încearcă? întrebă Harry.

— Da, Europa este... cum să spun?... o piaţă destul de bine acoperită. Există o reţea bine dezvoltată de vânzători care lucrează pentru furnizori din. Întreaga lume. Mulţi dintre ei beneficiază de protecţie politică, judiciară şi, mă tem, chiar şi a poliţiei la cel mai înalt nivel. Dar au ajuns să se complacă. Au fost prinşi cu garda jos de ferocitatea operaţiunilor lui Ramirez şi de ambiţia personală a acestui om. Şi nu-şi pot da seama cum reuşeşte să-şi introducă produsul pe piaţa europeană. Cu siguranţă nu ajunge cu avionul, iar cantitatea este prea mare ca să fie distribuită de intermediari. Toate navele concesionate, inclusiv iahtul personal, sunt verificate periodic cu microscopul de la prova la pupa. Poliţia, vama şi agenţiile de informaţii nu au găsit nimic. Pentru că el a conceput o procedură de import care este nouă. Trebuie să-i recunosc acest merit.

— L-ai cunoscut? îl întrebă Carol.

Pentru prima dată, în răspunsul lui Voldrev se simți un frison de furie.

— Să-l cunosc? Dr. Walker... Carol... eu nu am de-a face cu astfel de oameni. Sunt un om de afaceri şi un investitor serios şi nu am fost niciodată acuzat de vreo infracțiune în nicio țară. Xavier, pe de altă parte... Ei bine, mi s-a spus că a petrecut cinci ani în Cefereso 6 pentru tentativă de omor... o puşcărie atât de îngrozitoare încât cred că a fost închisă între timp. Dacă ar fi fost mai puțin puternic, acum ar fi fost într-un alt penitenciar sau împuşcat ca un câine de un ofițer de poliție corect. Voldrev îşi recăpăta calmul. Dar toate astea nu mă privesc. Pur şi simplu detest atâta lipsă de umanitate şi consecințele ei.

Harry decise să intervină.

— Bineînțeles. Dar sunt sigur că ai văzut şi tu destule cât ai fost în KGB!

Răspunsul lui Voldrev fu calm, aproape genial.

— Ei bine, da, foarte multe. Ca şi tine, Harry, mi-am servit [ara în diverse moduri, iar acesta a fost unul dintre ele. Erau vremuri foarte diferite. Am făcut greşeli? Sunt sigur că am făcut. Dacă am regrete? Cine nu are? Dar când Zidul a căzut şi Uniunea Sovietică s-a destrămat, mi-am dat seama că vreau să trăiesc o viață de cetățean simplu şi să construiesc o afacere. Să creez ceva. Sunt sigur că Natalia mi-ar spune că cifrele mele nu sunt actualizate, dacă ar fi aici, dar ştiați că societățile şi afacerile pe care le dețin total sau parțial în lumea întreagă angajează trei sute de mii de oameni? Şi că eu, personal, am câteva sute de salariați? Imaginea Rusiei a fost foarte proastă, mai ales de când

cu Ucraina, Ei bine, eu sunt primul care recunoaşte acest lucru. Dar nu suntem nişte monştri, să ştiți. Fundația mea caritabilă, Elena Trust, a făcut anul trecut donații de peste cincizeci de milioane de dolari. Nu vreau să mă laud... poate doar puțini... dar vreau să mă vedeți aşa cum sunt, nu ca pe un pustnic cu inima împietrită care stă în umbră. Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par, să ştii.

— Bineînțeles că nu, spuse Harry.

Personalul apăru, ca din senin, şi aduse următorul fel de mâncare cu mare fast.

— A, homarul! Sper că o să vă placă. Michel, asigurăte că toată lumea are în pahare Montrachet şi orice altceva ar mai dori.

— Mulțumesc foarte mult, continuă Harry, în timp ce personalul forfotea pe lângă ei. Înțeleg că n-ai foarte multe informații despre cartelul Ramirez. Dar aş fi foarte interesat să aflu dacă ai vreo teorie despre atacul asupra lui John, inspectorul Williams. De ce să fi făcut o mişcare atât de agresivă? Ce urmăresc?

Voldrev savura vinul.

— Ce urmăresc? Ei bine, este imposibil să fii sigur. Sunt oameni extrem de nestatornici şi asta, desigur, este foarte periculos în meseria pe care o practică. Acest tip special de afacere, nu mai trebuie să vă spun, necesită o anumită ordine şi predictibilitate pentru a funcționa. Violența trebuie să fie ultima soluție, nu o tactică de a stârni interesul. Politicienii care îl protejează pe Ramirez... ei bine, el le face viața foarte grea uneori. Impulsivitatea o să-i aducă pieirea.

— Presupunem că bătăuşii lui intenționau să-l răpească pe inspectorul Williams.

— Da, aşa ar părea logic.

— Dar de ce? Ce avem noi de oferit lui Ramirez şi echipei sale?

Voldrev îşi împinse scaunul pe spate şi îşi întinse brațele. Rămase o clipă nemişcat, apoi reveni în poziția inițială, sprijinindu-şi bărbia în palme ca şi cum ar fi rămas cufundat în gânduri.

— Ei bine, Harry. Ramirez este un tip impulsiv, dar acum este un tip impulsiv şi puternic. Are relații. Evident că ştia de sosirea echipei tale pe insulă...

— La fel ca tine.

— Aşa e. Cred că o să vă dați seama că a fost, să spunem aşa, un secret pe care îl ştia toată lumea.

— În regulă, spuse Carol. Dar de ce să ne agite?

— Vă rog să țineți cont de faptul că tot ceea ce ştiu este la mâna a doua. Trebuie să verificați şi voi, mai ales dacă veți raporta superiorilor voştri. Acesta este... cum îi spune?, un avertisment.

— Am înțeles, spuse Harry.

Voldrev suspină de parcă ar fi fost sub demnitatea lui să transmită astfel de detalii.

— Am înțeles că el crede că sunteți pe urmele unui... „material”. Un material care ar putea fi extrem de periculos dacă ar cădea în mâinile cui nu trebuie.

— Continuă, spuse Harry.

— Păi, nu este evident? Îl vrea. Crede că tu şi echipa ta îl puteți ajutasă îl găsească, dar că va trebui să recurgă la... care este cuvântul?... presiuni ca să vă determine să dezvăluiți această informație.

— Iisuse. Deci avea de gând să afle cu forța de la John?

— Da, poți fi sigur de asta. Şi nu doar „să afle cu forța”. Sicarii lui sunt specializați, cred, în dezmembrarea lentă. Mulți dintre cei pe care îi interoghează îşi dau duhul doar din cauza pierderii de sânge, pur şi simplu. După cum spuneam, avem de-a face cu o barbarie de-a dreptul şocantă.

Carol îşi coborî privirea şi se făcu palidă, de parcă se întreba ce căuta acolo. Harry îi putea citi gândurile direct de pe chip. Ce căuta acolo în loc să fie la Cambridge, să povestească împreună cu colegii ei despre competența ipotetică a particulelor elementare şi hadroni, să o preocupe notele de curs şi nu metodele de interogare ale sicarilor mexicani?

Harry insistă:

— Ce crede Xavier că am putea şti? Adică, pe ce încearcă să pună mâna?

— Serios, Harry, spuse Voldrev, să nu ne sfiim. O să facem indigestie. Vorbim despre uraniu-235 care a fost descoperit recent la Londra şi care a dispărut la scurt timp după aceea. A fost luat, nu-i aşa, de cineva de la o groapă de gunoi din estul oraşului? S-a lăsat cu violență, înțeleg. Sau nu credeți că atacul a fost reuşit? Că uraniul a ajuns în altă parte?

— Ei bine, nu am de gând să fac speculații despre natura materialului, Vbva, dacă nu te superi, pentru că eu nu l-am văzut.

— Şi totuşi, observ că ai venit însoțit de un expert în domeniul nuclear. Nu este o coincidență, nu-i aşa?

— Inspectorul Walker ajută echipa cu o serie de aspecte legate de ancheta noastră. Acoperă tot ceea ce ține de criminalistică.

— Într-adevăr. Şi atât ea, cât şi tatăl ei, legendarul profesor Walker, sunt renumițiîn domeniul ştiinței atomice. Nu-i aşa?

— Ai dreptate în ceea ce priveşte specializarea mea academică, spuse Carol. Şi, bineînțeles, a tatălui meu. Toate aceste informații sunt uşor de găsit pe internet. Dar este important să înțelegi că acum sunt ofițer de poliție şi că rolul meu aici este exclusiv de a urma ordinele inspectorului-şef Taylor.

— Desigur, desigur, spuse Voldrev. Vă rog să nu vă supărați. Am întins coarda. Iertați-mă. Ruşii au obiceiul să caute ironie şi remarci spirituale unde poate nu există.

— Aşadar, ca să revin la întrebare, spuse ea. Ce crede Ramirez că ştim noi?

— Ei bine, asta nu pot să spun, neavând niciun contact cu el. Dar bănuiala mea ar fi că el crede că voi ştiți, sau sunteți pe cale să aflați, cine are uraniul. Lartă-mă: materialul. De aceea a acționat atât de repede. Şi, se pare că a făcut-o cam brutal. Mă tem că e tare necioplit.

Harry se uită în ochii lui Voldrev.

— În regulă. Bine. Asta are sens, atât cât se poate. Aşadar, întrebarea mea, Vova, este următoarea: Unde crezi că se află materialul în cauză?

Se făcu linişte. Lui Carol îi trecu fulgerător prin minte întrebarea dacă Voldrev avea de gând să scoată un cuțit sau o armă.

În schimb, acesta izbucni în hohote de râs, ca şi cum Harry ar fi spus poanta secolului la un spectacol de stand-up. Se şterse la ochi cu şervețelul şi lăsă veselia să i se domolească.

— Straşnică glumă, Harry! Foarte amuzantă! Unde cred eu că este? Nu am nici cea mai vagă idee. De unde să ştiu eu aşa ceva? Sunt terorist? Nu. Sunt traficant de arme? Nu. Sunt implicat în cercetări ştiințifice complexe? Din păcate, nu sunt nici pe departe suficient de inteligent pentru astfel de activități. Ai o părere prea bună despre mine, serios.

Harry nu era amuzat.

— Nu sunt sigur de asta, domnule Voldrev. Din câte văd eu, pari destul de implicat.

Rusul încremeni pentru o clipă, mijind uşor ochii. Pe moment, gazda agreabilă dispăruse, fiind înlocuită de o prezență mai rece decât oțelul, mai încordată, ce îşi cântărea opțiunile. Masca îi alunecase puțin de pe față, asta era sigur. Linişştea părea că n-o să se mai sfârşească niciodată.

Când Voldrev vorbi într-un final, o făcu mai încet, cu mai multă prudență.

— Ei bine, este adevărat că sunt la curent cu ce se întâmplă. Merită să fii bine informat, credeți-mă. Sunt subiectul multor bârfe răutăcioase şi invidioase. Am fost şi victima unor amenințări cu moartea. Trebuie să păstrez deschise... cum îi spuneți voi, englezii?... „căile de comunicare obişnuite”. Când duci o astfel de viață şi simplul fapt că îți câştigi cinstit existența te poate ucide. Mi-am făcut un obicei din a fi şi prudent, dar şi vigilent. Moartea o să mă ia la momentul potrivit. Orice

rus ştie asta despre moarte. Dar noi nu ne grăbim să accelerăm procesul... să urmărim moartea, ca să spun aşa.

— Se prea poate, zise Harry. Şi, ce se spune pe „căile de comunicare obişnuite" despre materialul despre care am discutat? Care sunt bârfele? Ce zvonuri ajung la urechile tale aici, în Xanadu?

— Serios, acum, Harry, nu e nevoie să fii sarcastic. Suntem cu toţii de aceeaşi parte a baricadei, nu?

Vezi să nu, gândi Harry, dar îşi ţinu gândurile pentru el, oricât de greu ar fi fost în faţa unei asemenea obrăznicii din partea gangsterului rus.

— Îmi cer scuze. Apreciem orice informaţie ne poţi da, mie şi inspectorului Walker, răspunse el cu reticenţă.

Voldrev îşi drese vocea, ca şi cum s-ar fi pregătit să ţină un toast. Instinctiv, personalul îi umplu paharul rusului, apoi pe cele ale oaspeţilor săi.

— Ştiu că aţi făcut un drum lung în speranţa să aflaţi un răspuns. Mă tem că nu am aşa ceva pentru voi. În ceea ce priveşte zvonurile, am auzit într-adevăr bârfe conform cărora Ramirez se pregăteşte să facă cel mai mare transport de până acum în Europa continentală. Poate că aţi auzit deja acest lucru. Este posibil ca marfa să fi plecat deja, nu sunt sigur. Se spune că Ramirez consideră acest transport atât de important încât îl supraveghează chiar el. Acest lucru este cunoscut de concurenţii cartelului şi există o stare de spirit... cum s-ar putea descrie? Există o stare de tensiune extremă între cartel şi cei pe care i-ar putea înlocui pe pieţele europene. Impresia mea puternică este că ambele părţi din această bătălie caută un avantaj suprem în faţa

inamicilor lor. Politicienii corupți, armele, bombele... toate acestea își au propriul rol în lumea traficanților de narcotice și așa a fost întotdeauna. Însă posesia materialului pe care îl urmărești? Ei bine, asta ar transforma o operațiune criminală de orice fel dintr-o afacere într-o putere corporatistă globală. Ar obliga cealaltă parte să se retragă complet. În condițiile în care cealaltă parte ar fi sigură că se confruntă cu astfel de riscuri devastatoare. Și se pare că toții suntem departe de a fi siguri, nu-i așa? Prieteni, ruși iubesc șahul, dar recunosc o partidă de poker când văd una. Voldrev se așează din nou comod pe scaunul său. Pot să spun doar că mă bucur că nu am un loc la acea masă.

— Dar cine are? întrebă Carol. Adică, cine are un loc? E clar că tu crezi că Ramirez urmărește ceva îndeaproape. Și asta are o oarecare logică. Planurile ambițioase ale cartelului său nu vor rezista dacă dușmanii lui ajung primii. Dar cu care dintre dușmanii lui simți că este în competiție?

Voldrev își bău espresso-ul și luă un trabuc pe care îl alese din cutia de cedru pe care i-o întinse chelnerul. Harry refuză oferta, privind cum rusul își pregătea trabucul cu cuțite speciale Davidoff cu monogramă. Trabucurile nu erau aceleași cu cele pe care le găsise în ascunzătoarea lui Devereux, Arturo Fuente Opus X, fiind în schimb un amestec de Padron și San Cristobal de cea mai bună calitate. În circumstanțe mai relaxate, cu siguranță s-ar fi delectat cu unul. Dar Voldrev îi întorsese stomacul pe dos de furie. Ar fi vrut să-i pună ticălosului cătușele pe loc, să-l ducă înapoi pe insula principală pentru extrădare și să facă lumea un loc mai

sigur. Faptul că nu avea niciun motiv întemeiat să facă asta... să-şi facă treaba... doar îî sporea frustrarea.

În primul rând oare Voldrev le întindea o nadă fumând un trabuc? Oareelsau reprezentanții săi fuseseră cei care lăsaseră cutia de trabucuri în mijlocul măcelului ca o carte de vizită şi un „ba pe-a mă-tii”? Era oare această neînsemnată teatralitate modul oligarhuluide a le spune acest lucru, aici, în palatul său excentric din Caraibe?

Rusul începu din nou să vorbească.

— Din punctul meu de vedere, columbienii nu mai au suficientă influență ca să-l atace pe Ramirez în felul acesta. Cândva, ei dominau întreaga planetă. Nu şi acum. Cât despre piața continentală în sine? Este, din câte am înțeles, un mozaic de interese: organizații care uneori colaborează, alteori concurează. Mai devreme sau mai târziu, una dintre ele va face o mişcare ca să câştige supremația. Dar, bineînțeles, întrebarea este: care dintre ele?

Carol nu ezită:

— Şi care dintre ele o va face? În opinia ta?

— Greu de spus. Foarte greu. Există grupuri ambițioase în țara mea natală care şi-ar dori încă să controleze întreaga lume interlopă europeană. Mai ales acum că au fost, dacă vreți, alungați din cercurile rafinate. O să crească numărul de infracțiuni legate de droguri comise de ruşi, nu o să scadă, credeți-mă pe cuvânt. De asemenea, ar fi organizațiile albaneze, deşi nu au metode sau strategii sofisticate şi cred că ar avea probleme cu detaliile tehnice despre care vorbim. Probabil că or fi în stare de aşa ceva peste zece ani, dar

nu încă. Făcu o pauză. Există un individ care, ştiu sigur, nu suportă obrăznicia cartelului Ramirez. Care îl disprețuieşte pe Ramirez. Râse încet. Care mă disprețuieşte şi pe mine, de altfel.

— Vorbeşti despre Julian Smythe, nu-i aşa?

Voldrev nu era un om care să tresară, Harry era sigur de asta, dar numele îi provocase un disconfort vizibil. Când vorbi, tonul vocii era glacial.

— Într-adevăr, Harry. Un om cu sete de răzbunare. Sau, mai precis, cu tendința să se răzbune din motive inexistente.

Te-ai întâlnit vreodată cu el? Vreau să spun, în diversele tale operațiuni?

Ştii al naibii de bine că l-am întâlnit, se gândi Harry. Se întrebă de cât timp îi urmărea Voldrev. Cât de multe ştia de fapt despre întâlnirea cu Smythe care avusese loc în Belgravia şi despre ce se vorbea în acea citadelă a bogăției, mult diferită de cea de față.

— Puțin. A intrat pe radarul nostru o dată sau de două ori, dacă la asta te referi. Al nostru şi al multor agenții judiciare. Totuşi, nu am reuşit niciodată să îi punem ceva în cârcă.

— Îți va fi tare greu să faci asta. Specialitatea lui Smythe este impunitatea. Pur şi simplu îți scapă printre degete, aşa cum îi scăpa Moriarty lui Sherlock Holmes. Este mai mult o fantomă decât o persoană.

— Oamenii folosesc acelaşi cuvânt când vorbesc despre tine, spuse Harry, amintindu-şi ce-i spusese Pépé.

— Chiar? E extraordinar! Nu, eu sunt un om în carne şi oase, ca oricine altcineva. Ei bine, oamenii spun

multe lucruri despre mine şi doar un procent foarte mic dintre ele sunt adevărate. Trase din trabuc şi rostogoli un inel de fum cu un aer de satisfacție. În orice caz, vorbeam despre domnul Smythe. Sir Julian, de fapt. Este baronet, deşi nu-şi foloseşte niciodată titlul, din câte îmi dau seama. Este, după cum am spus, un adevărat expert în tăinuirea propriilor operațiuni. Duce o viață dublă, după cum ştiți. Un comerciant de opere de artă respectabil, din punctul de vedere al lumii bune din Londra. Dar, de fapt, este un om care şi-a dedicat mare parte din viață distribuției şi vânzării de narcotice. Un om rău, totodată.

— El susține că aveți o dispută care a început în trecut, în Moscova, spuse Harry. Şi se zice că între voi există multă duşmănie.

Din nou, Voldrev dezaprobă cu un gest această afirmație.

— Scorneli. Nu mi-aduc aminte să-l fi întâlnit vreodată pe Smythe. Cu siguranță nu în patria mamă, deşi, desigur, am înțeles că şi-a petrecut o parte din anii de formare acolo. Este genul de om pe care îl evit, din principiu. Poate că din acest motiv este atât de ostil cu mine.

Harry se uită la ceas, întrebându-se ce făcea John şi dacă Iris se consultase cu Tennyson, aşa cum îi spusese mai devreme.

— Sub ce formă se manifestă ostilitatea lui față de tine?

— Minciuni. Mereu minciuni. Afirmații false, născociri. Spune despre mine lucruri atât de fanteziste... nu există vreo ticăloşie mizerabilă pe care el să nu mi-o

punã în cârcã fãrã sã ezite! Trebuie sã recunosc cã mi-a provocat câteva neplãceri de-a lungul timpului. Vizite din partea agenţiilor judiciare care nu au fost, sã spunem, la fel de agreabile ca acest prânz. Totul pentru nimic, desigur... prostii inventate.

— Cât de des?

— Nu s-a mai întâmplat de câţiva ani, dar mã pregãtesc întotdeauna pentru urmãtorul puseu de nebunie. Nu sunt psiholog, Harry, dar mã întreb dacã nu cumva alege sã proiecteze asupra mea şi a vieţii mele actele criminale de care e el în stare. În definitiv, sã nu fim naivi: oamenii sunt mai dispuşi sã dispreţuiascã un om de afaceri rus de joasã speţã ca mine decât un englez aristocrat. În acest rãzboi al snobismului, nu am nicio şansã! Reflectã la cele zise pentru o clipã. Dar astfel de jocuri nu au consecinţe reale. Pentru mine, adicã. Pentru voi însã, aş spune cã ambiţiile domnului Smythe sunt foarte importante.

— Ce vrei sã spui? întrebã Carol.

— Ceea ce vreau sã spun, Dr. Walker, este cã, revenind la şah, logica jocului îi cere lui Smythe sã punã mâna pe acest material sau, cel puţin, sã-i împiedice pe rivalii sãi sã-l obţinã. Nu am informaţii exacte despre tentativele sale de a face acest lucru, înţelegeţi... doar speculez. Dar este o speculaţie logicã, dacã vreţi, fãcutã pe baza poziţiei de pe tablã a pionilor, a nebunilor şi a cailor. El o sã fie încântat cã aţi venit pânã aici. Trebuie sã recunosc cã este o diversiune clasicã.

— Crezi cã a vrut sã venim pânã în Barbados doar ca sã ne dea la o parte? întrebã Harry.

— Fără îndoială, îi răspunse Voldrev. Nu sugerez că ați primit instrucțiuni de la el. Asta ar fi ridicol. Dar domnul Smythe, regret să spun, o să fie încântat când va afla, şi nu încape îndoială că va afla, că ai stat cu mine şi am mâncat homar pe insula Elena, în timp ce el se ocupa de... mă rog, de ceea ce făcea el.

— Este chiar atât de obsedat de tine? întrebă Carol.

— Cred că da. Are propriile motive demente. Şi este şi o chestiune de comoditate. Sunt un duşman util în marele lui joc. Mă acuză de aceleaşi lucruri pe care el le face sau vrea să le facă. E ca şi cum am fi gemeni. Într-un fel.

— Duce într-un alt registru rivalitatea dintre frați, nu-i aşa? zise Harry.

Voldrev ridică din umeri.

— Nu îl consider frate. Nici nu simt vreo altă formă de afinitate față de el. Bufoneriile lui sunt pentru mine... o serioasă pierdere de timp.

Harry se ridică brusc în picioare, făcând-o pe Carol să se uite la el, ca şi cum ar fi fost nedumerită.

— Apropo de asta, domnule Voldrev, Vova, ți-am răpit deja prea mult timp. Şi îți suntem recunoscători pentru ospitalitatea ta.

— Trebuie să plecați?

— Am venit în Barbados doar pentru o perioadă scurtă de timp. Şi îmi imaginez că ai un milion de lucruri pe care trebuie să le rezolvi. Sper ca restul zilei să fie foarte plăcut şi productiv. Şi-ți mulțumesc încă o dată pentru sfaturi şi pentru prânzul delicios.

— Plecați atât de repede? spuse Voldrev. Ei bine, ştiu că şi tu eşti ocupat. Iar tu eşti o femeie foarte ocupată!

O s-o rog pe Natalia să vă conducă înapoi la debarcader, iar şalupa vă va duce la hotel.

Făcu un semn din cap unuia dintre aghiotanții săi, care îi transmise instrucțiunile printr-un microfon de la încheietura mâinii.

— Pot să spun că mi-a făcut o deosebită plăcere să petrec timpul alături de voi! Oamenii spun adesea că Elena este o insulă paradisiacă, dar ce rost are să trăieşti în paradis dacă nu ai ocazia să-l împărți cu alții?

Ca un spirit care se materializează din eter, Natalia se ivi brusc alături de şeful ei. Voldrev îl îmbrățişă pe Harry, apoi pe Carol, care opuse puțină rezistență modului său năvalnic de a-şi lua la revedere şi strânsorii sale afectuoase.

În timp ce Natalia pomi spre aleea acoperită, el îl reținu pe Harry şi îi şopti ceva la ureche. Harry dădu din cap.

— Credem ceva din tot ce ne-a spus? îl întrebă Carol în timp ce se întorceau în viteză printre valuri spre stațiune.

Harry dădu din cap.

— Unele lucruri, da. Nu toate, bineînțeles. Ştie mai multe decât spune, fii sigură de asta.

— Crezi că are uraniul?

— Dacă îl are, nu îl ține pe insula lui. Acesta a fost o parte din mesajul lui: Sunt aici, veniți şi faceți ce vreți voi, cu orice mandat puteți obține, că e degeaba. Nu, ar fi o totală pierdere de timp să ne întoarcem. Putem să scotocim insula şi cu o sută de ofițeri, dar nu o să găsim nicio urmă... dacă ar avea el uraniul.

— Toate camerele acelea, totuşi? Ar putea fi. Oriunde.

Harry scutură din cap.

— Insula aceea este o fortăreață şi sunt sigur că ascunde şi activități ilegale. Dar nu acesta este scopul ei principal. Toată chestia asta nu e decât o paradă grosolană pentru restul lumii: Sunt faraon, sunt împăratul roman... în fine. Este fabrica lui nenorocită de ciocolată cu care vrea să ne impresioneze pe toți.

— Deci nu ne mai ocupăm de el?

— Am spus eu asta? Ar putea fi cu uşurință omul pe care-l căutăm. Şi dacă este, va trebui să fim mai inteligenți decât am fost până acum. Bineînțeles că vrea ca noi să credem că e vorba doar de Smythe... se urăsc. Dar chestia cu cartelul Ramirez... e importantă, indiferent ce se întâmplă în continuare. Trebuie să aflăm tot ce se poate despre Xavier şi despre rivalitatea dintre el şi Smythe... şi oricine altcineva. Nu vedem decât o parte din tot tabloul. Iar timpul nu este de partea noastră.

— Ce ți-a spus? îl întrebă Carol. Când te-a tras înapoi, în timp ce plecam?

— Nu uitați că, în ochii istoriei, țara voastră este încă parte din Europa.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— Înseamnă că ceva este pe cale să se întâmple acasă.

20

Ce este adevărata putere? În timp ce vasul străbatea oceanul, stârnind cu furie spumă şi stropi în urma sa, întrebarea îi acapara gândurile. Acesta era cu siguranță

momentul lui. Unul pentru care se pregătise, luptase şi vărsase sânge în atâtea locuri, timp de atâția ani.

Dar care era puterea pe care o căuta? Prosperitate? Bineînțeles, mereu îşi dorise să aibă bani. Banii nu erau niciodată „destui”, iar cei care credeau în astfel de prostii erau de obicei distruşi de selecția naturală de pe piață. Singura directivă onestă a banilor pentru cei care îi dobândeau era „mai mul ți”.

Cu toate acestea, ştia că nu aceasta era esența autentică a planului său. Avea atât de multe niveluri, fiecare dintre ele urmând să fie dezvăluit doar lamomentul ales de el. Avea să-i prostească pe toți.

Dacă nu bani, atunci ce altceva? Poziție în societate? Nu, nu despre asta era vorba. Deferența bruscă ce venea odată cu prima fază a succesului adevărat: prietenii falşi, femeile, maşinile, iahturile, elicopterele, invitațiile în case elegante... Toate astea erau oarecum binevenite, gratificarea imediată a simțurilor pentru cei proaspăt emancipați. Dar entuziasmul dispărea destul de repede. Locul de joacă din platină, aflai curând, era mult prea aglomerat ca să fie considerat cu adevărat exclusivist. Iar hedonismul, adulația josnică şi grandoarea de fațadă, toate acestea îşi pierdeau rapid din farmec dacă erai o persoană bogată şi influentă. O persoană care aspira la măreție.

Acesta era miezul problemei. Cum să atingi măreția, adevărata măreție.

În timp ce se gândea la ultimele săptămâni şi la drumul care îl adusese în mijlocul mării, pe un vas ce purta un lucru de preț, îşi dădu brusc seama, cu o claritate şi precizie absolute, cum era asigurată o

asemenea putere. Şi nu exista decât o singură cale, de fapt.

Nu bogăția, dragostea, spectacolul, prestigiul. Nici banii, gloanțele, nici chiar faptul că nu răspunzi în fața legilor anoste (un privilegiu scump, trebuia spus).

Nu, era frica. Frica. Doar frica îți dădea un control adevărat. Doar teroarea avea să-i facă pe ceilalți să se supună voinței tale fără să pună întrebări. Avea să-i facă să o ia la sănătoasa până să apuci să mişti un deget. Frica era ceea ce el cerea de la ceilalți.

Şi în curând, toți aveau să se teamă de el. Aveau să se teamă de voința lui. De focul pe care îl putea invoca, de parcă ar fi venit din ceruri.

21

— Cum adică „e dusă”? tună Harry, cu încheieturile degetelor albe de cât de strâns se prinse de marginea mesei din biroul lui Robinson. Ne-am întors doar de o zi.

— Vorbesc serios, Harry, îi zise şeful său.

— Îți bați joc de mine.

— Aş vrea eu.

Robinson se ridică şi se întoarse să se aşeze în spatele biroului său. Scoase o sticlă de whisky scoțian din sertarul de jos.

— Ceva pentru refacerea forțelor?

— Nu, mulțumesc.

— Cum vrei. Eu o să beau un pahar.

— Explică-mi. Harry respira greu, încercând să-şi controleze furia. Te rog. Bill.

Celălalt bărbat dădu pe gât paharul dublu pe care şi-l turnase. *Cum o arăta ficatul lui?* se întrebă Harry.

— Călătoria voastră în Barbados...

— Care a generat mai multe piste decât tot ce avem până acum de la toate celelalte agenţii la un loc! Răspunde-mi la o întrebare: Câte întâlniri directe cu Vladimir Voldrev a avut nenorocita de NCA în ultima vreme? Spune-mi că cineva de la DEA sau de la Washington, Springfield sau Langley ştia despre transportul lui Ramirez? Sau despre posibilul război al drogurilor dintre Smythe şi cartel?

— Sunt informaţii bune, Harry. Nu mă înţelege greşit.

— Ei bine, mulţumesc frumos. Ştiu că sunt informaţii al naibii de bune. Aproape că am pierdut un om pentru asta, nu uita. Lăsat lat pe nisip, ascultând bairamul execuţiilor din jurul lui!

— Cum se mai simte Williams?

Harry făcu un semn cu mâna.

— Bine. Are nouă vieţi. Îşi dădu seama că Robinson chiar voia să ştie. Uite, a făcut radiografii la St. Thomas în această dimineaţă. Pe lângă tratamentul făcut de medicii de pe ambulanţă la hotel, prin amabilitatea lui Tennyson. Totul este în regulă. Bine?

— Cum ţi s-a părut Lance?

— E un om bun, spuse Harry, liniştindu-se puţin. Mulţumesc că ne-ai pus în legătură. Ne-a ajutat foarte mult.

— Uite, spuse Robinson. Iată ce se întâmplă. Ca de obicei, ne prind ouăle în cleşti pentru că suntem de la OS22. Pe de o parte, tu eşti băiatul preferat sus pentru că ai adus atâtea informaţii şi ai făcut-o atât de repede.

— Dar? Simt că o să-mi serveşti un „dar” pe tava ta de aur, ca de obicei, Bill.

— Da, nu te înşeli. Problema este că o informație bună creează o luptă feroce pentru supraviețuire. Sunteți o unitate de patru oameni, nu?

— Aşa e.

— Deci greii vor acum să apuce o bucățică din acțiune. Mesajul de sus este: „Mulțumim foarte mult, ne ocupăm noi de aici.”

— Cine sunt „noi”?

— Am pus şi eu exact aceeaşi întrebare. Răspunsul n-a fost foarte clar.

— Deci, închid o operațiune concentrată cu patru ofițeri care făceau progrese serioase şi, într-o logică de rahat, împrăştie totul marilor agențiiNu-i aşa?

— Cam asta ar fi, da.

Harry se ridică în picioare.

— Ştii, aici greşim întotdeauna. Polițiştii, vreau să spun. Sau şefii noştri. Nu contează. Toți. Ție ți se spune ce să faci, iar tu îmi spui mie: „Du-te şi rezolvă toată birocrația şi fă-ți treaba de polițist cum trebuie, în timp ce la toate şedințele comisiile dau cu stângu-n dreptul.” Pentru asta suntem noi aici.

— Mda.

— Deci asta facem. Şi apoi ne dau la gioale.

— Adevărat. Tot ce-ai zis e adevărat.

Harry îşi scoase legitimația de polițist din geacă şi o trânti pe biroul lui Robinson.

— Ei bine, cât de adevărată crezi că este asta) Eu îmi dau demisia, la naiba! Da, Bill. Adios. Arrivederci. Pa şi pusi, în mă-sa! Ia-ți alt fraier de acum încolo.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă. Robinson se ridicăîn picioare şi, ca un uriaş trezit din somn, răcni fără să-i pese cine îl auzea.

— Inspector-şef Taylor! Rămâi pe loc, că nu suntem la grădiniţă. Nu mă face să repet!

Faptul că Bill Robinson rareori ridica vocea ca un sergent major în timpul instrucţiei de front îl făcu Harry să se oprească brusc. Privi în jur şi îşi ridică mâinile în aer.

— Ce e, Bill? spuse el. Ai de gând să mă împuşti? E o ţară liberă, să ştii. Un om poate să renunţe la slujba lui dacă aceasta devine o bătaie de joc absolută. Uneori, demnitatea o cere.

— Vrei să stai jos şi să taci o clipă?

Pentru prima dată în această conversaţie foarte ciudată, Harry simţi că lucrurile păreau să revină la ceva ce aducea cu activitatea obişnuită. Se conformă cererii lui Robinson. În afara biroului, timpul parcă se oprise. Ofiţerii şi personalul de sprijin rămăseseră cu gurile căscate, încremeniţi, hipnotizaţi parcă de această luptă a titanilor. De îndată ce observară privirea încruntată a lui Harry, se întoarseră rapid la treburile lor.

— O să beau acum un pahar de whisky, Bill, dacă oferta mai este valabilă.

— O să-mi mai torn şi mie unul. Robinson turnă două porţii sănătoase şi-i întinse paharul lui Harry. Noroc.

— Noroc. Luă o înghiţitură. Deci, uite, Bill, zi-mi tu, ca prieten. Ce ar trebui să fac acum?

— Adică, personal? Descarcă-ți nervii cum vrei tu. Ia-ți o săptămână de concediu, dacă poți. Şi aşteaptă următoarea operațiune.

— Nu pot să fac asta. Am trei ofițeri la etajul cinci care se aşteaptă să fie trimişi la următoarea destinație astăzi. Nu pot să le spun pur şi simplu: „Regret, gaşcă, serviciile voastre nu mai sunt necesare pentru această misiune. Aşteptați următoarea operațiune". Nu-i aşa?

— Ba exact asta o să le spui. Ştii la fel de bine ca şi mine că atunci când eşti şef, cel puțin jumătate din timp gestionezi dezamăgiri. Sunt profesionişti, nu-i aşa? Davies şi Williams îți sunt devotați. O să fie de acord cu tot ce le spui. Iar Dr. Walker se va întoarce la SCD4, însoțită de recunoştința noastră şi cu o scrisoare elogioasă din partea ta pentru comandantul ei.

— Carol. E competentă, Bill. Ar trebui să încercăm să o păstrăm. Adică, să o păstrăm ca ofițer SO22 cu normă întreagă. O s-o pun pe Iris să o învețe cum să dea cu pumnul şi să împuşte infractorii. O să învețe repede.

Robinson se încruntă. Dar Harry îşi dădu seama că şeful său se încruntase din alt motiv, nu din cauza celor spuse de el. După câteva secunde, descuie sertarul de jos al biroului său şi scoase un dosar, apoi i-l aruncă lui Harry.

— Uită-te la asta. Spune-mi ce crezi.

Dosarul, marcat *Strict Secret a nu se copia sau multiplica*, era subțire, dar conținutul său era extraordinar. Câteva fotografii alb-negru, o serie de rapoarte confidențiale ale unor întâlniri şi ceea ce părea a fi o documentație de transport. Alte câteva elemente.

Dar erau deja suficiente. Harry nu se grăbi, acordându-i toată atenția.

— Asta ar trebui să fie în seiful tău, Bill. Ştii, nu-i aşa?

— Probabil.

— Şi tipul ăsta. Harry ridică una dintre fotografii. Ramirez?

— Da. Recunoaşterea facială potriveşte destul de bine această imagine cu ultima fotografie cunoscută a lui Xavier Ramirez, făcută fără să ştie, înjuarez, după o întâlnire a cartelului în urmă cu trei ani. Cel care a făcut fotografia din Juarez este mort acum. Când a fost demascat ca informator al FBI, Ramirez l-a obligat să privească cum i-au ucis familia. Apoi l-au pus să-şi sape singur mormântul şi l-au îngropat de viu. Îți zic eu, ăştia sunt nişte sadici nenorociți. Şi nu unii de doi bani.

— Doamne, a spus Harry.

Poza mai recentă arăta un bărbat frumos dichisit, într-un costum elegant, cu ochelari de soare negri, înconjurat de echipa sa de securitate, undeva pe un chei. Era prins într-o convorbire telefonică, dar expresia lui era impasibilă, trăsăturile sale bine definite nu lăsau să i se întrevadă nicio urmă de emoție interioară. Lui Harry i se păru că observă o cicatrice sub ochiul drept, deşi rezoluția fotografiei, în mod clar făcută de la o distanță destul de mare, nu era atât de bună încât să poată fi sigur. Aşadar, acesta era omul care, cel puțin după spusele lui Voldrev, îl călcase pe bătături pe Julian Smythe.

— Unde şi când a fost făcută această fotografie? întrebă el.

— Miami, săptămâna trecută. Este neobişnuit pentru Ramirez să treacă graniţa, dar o face ocazional ca să-şi vadă mama, pe care a mutat-o din Juarezîh urmă cu câţiva ani. De asemenea, se pare că are o amantă în Florida. Ca să nu mai vorbim de o grămadă de avocaţi şi politicieni pe statul de plată.

— O mişcare îndrăzneaţă, totuşi.

— Confirmă ce v-a spus Voldrev despre faptul că Ramirez s-a ocupat personal de această treabă. Neobişnuit până la nesăbuinţă pentru un om cu experienţa lui, sincer. Arată putere sau slăbiciune sau poate ambele.

— Ce vrei să spui?

— Vrea ca oamenii potriviţi să ştie că nu este prizonier în castelul său mexican, că se poate mişca liber sau aproape liber. Aceasta este latura lui puternică. Latura slabă este că, în mod evident, nu are suficientă încredere în oamenii săi pentru a face această mişcare importantă pentru el. Ceea ce înseamnă că el crede că sunt trădători în rândurile lor.

— Şi sunt?

— Nu ştim.

— Crezi că s-ar putea să aibă uraniul? întrebă Harry.

— Tu aşa crezi?

— Sper că nu. Cu siguranţă şi-l doreşte, cred că am primit acest mesaj clar şi răspicat. Şi toate astea, Harry făcu un gest spre dosar, mă fac să cred că, dintr-odată, a devenit mai încrezător.

— Sau mai disperat.

— Da. Mă tot gândesc la ce a spus Voldrev despre Julian Smythe. Nu poți să iei nimic de bun din ce spun ăştia doi unul despre celălalt.

— Adevărat, spuse Robinson. Dar tu eşti unul dintre puținii oameni, poate singurul polițist, care a vorbit cu amândoi, cel puțin recent. Ce părere ai?

— Cred că, oricât de mult venin i-ar plăcea lui Voldrev să împrăştie despre Smythe, nu glumea în legătură cu tensiunile dintre cartelul Ramirez şi vechiul său duşman Julian. Asta se potriveşte cu ceea ce ştim despre Smythe. Urăşte agitația, tot ce încurcă cursul lin al operațiunilor sale. Se mişcă aproape fără să facă valuri. De aceea nimeni nu a reuşit să-l prindă. Multe din ceea ce ne-a spus Voldrev mie şi lui Carol au fost rahaturi, iar el ştia că noi ştim asta. Dar cred că a spus adevărul despre râca dintre Julian şi Xavier. Cred că este în interesul lui Voldrev să ne concentrăm asupra acestui aspect.

— În timp ce Voldrev are valiza?

Harry tăcu o clipă. Capul îi bubuia când se gândea la toate jocurile criminale de culise.

— Posibil. Sau poate că nu mai are mult până pune mâna pe ea. Oricum ar fi, acest transport, şi ceea ce înseamnă el pentru Smythe, este important.

— Cred şi eu. Doamne. Proporțiile pe care le poate lua această... Din rău în mai rău.

— Cine ne-a dat fotografiile? întrebă Harry.

— A, un cadou de la frații noştri de la CIA. Le-au trimis la Vauxhall şi la NSC, care în secret mi le-au trimis mie.

— Agenți secreți utili? Minunile nu încetează să apară.

— Au şi ei momentele lor. Ce părere ai despre celelalte documente? În afară de poze.

— Ei bine, declarația de expediție pentru transport maritim este pentru o navă care soseşte la Marsilia săptămâna viitoare. Nimic neobişnuit la prima vedere. Se presupune că încărcătura este... ce anume?... produse alimentare, câteva materiale de construcție, un container nespecificat.

— Am verificat asta. Este o firmă de relocare, care mută echipamentul cuiva din Florida în Europa. E legal.

— Ştim cine este proprietarul navei? *Argonauta?*

— O companie fantomă înregistrată în Bahamas, ceea ce a tras un semnal de alarmă. Este în curs de verificare. Premisa de lucru este că proprietarii sunt fie cartelul Ramirez, fie avocați care acționează în numele lor. După cum am spus, este doar o presupunere în acest moment.

— Ceva neobişnuit în istoria recentă a navei?

— Nimic. A stat într-un doc uscat în Tampa timp de şase luni, pentru renovare şi reparații. Înainte de aceasta, a navigat în special în Caraibe şi în jurul insulelor din zonă. Mărfuri de bază, obiecte diverse. Nu a mai traversat Atlanticul de cinci ani.

— Este interesant că se întâmplă acum, presupun.

— Nu este suficient ca să ne bazăm pe asta. Cred că trebuie să aflăm mai multe despre cine este proprietarul navei şi mult mai multe despre ce o aşteaptă în Franța, Ştim că Ramirez are acolo activități de transport sporadice, dar ne vom strădui să îi

descoperim rețeaua de distribuție, pentru că nu ştim încă dacă are una.

Harry clătină din cap.

— Şi până să ajungem la întrebarea cum vinde marfa, sunt nedumerit.

— Continuă.

— Păi, fii atent. Acesta este un cargobot care o să vină din Florida, fără istoric recent de călătorii transatlantice. Chiar şi cel mai adormit funcționar de la vama franțuzească o să arunce un ochi pe navă. Probabil că nu numai vameşii. Dacă aduce un transport mare de cocaină, atunci Ramirez îşi asumă un risc uriaş. Mai ales acum, dar chiar şi înainte de asta. Nu are sens. Contează pe faptul că nimeni nu o să urce la bord în nicio etapă procedurală sau că nu o să arunce o privire în cală. Sau că nu o să obțină un mandat pentru a sparge câteva cutii. Nu e nevoie decât de un singur ofițer mai îndrăzneț ca să răstoarne vasul cu susul în jos. Harry clătină din cap. Ştiu că se spune că Xavier e impulsiv, dar asta... asta este nebunie curată.

Robinson rumegă acest aspect.

— Ascultă, Harry. Câte hârtii mai ai de completat pentru operațiunea Crick? Pentru dosar?

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu, nu glumesc. Îşi coborî vocea. Vreau să spun următorul lucru. Trebuie să te scot oficial din operațiunea cu uraniu. Asta nu mai depinde de mine acum... obiecțiile mele au fost luate la cunoştință şi respinse arbitrar şi rapid. Un grup operativ multinațional se îndreaptă deja spre Marsilia. Unii

dintre ei au ajuns acolo ieri. Vaporul acela o să fie căutat până la ultimul şurub de oţel inoxidabil. Dar ceva îmi spune că, indiferent ce vor găsi, povestea nu se încheie aici.

— Nici pe departe, spuse Harry. Chiar dacă o să găsească la bord douăzeci de tone de substanţă sub formă de praf alb, şi încă mă întreb dacă vor găsi, Ramirez o să aibă un as în mânecă.

— Aşadar, dacă ar fi să scriu că tu şi echipa sunteţi deocamdată prinşi până peste cap cu raportările despre vacanţa recentă şi operaţiunea anterioară.... Ştii, că sunteţi foarte minuţioşiînceea ce priveşte păstrarea înregistrărilor? Ai putea să fii discret? Inventiv cu felul în care îţi foloseşti timpul? Dacă înţelegi ce vreau să spun?

Harry îşi permise să zâmbească.

— Discreţia este punctul meu forte, domnule Robinson. Şi îmi place să cred că sunt mereu inventiv. În felul meu.

— Bine. Acum mă duc până la toaletă. Să nu te atingi de acel dosar cât timp nu sunt în cameră. Se ridică în picioare. A, apropo. Ai văzut ce imprimantă nouă şi hoaţă am? Chiar aici, lângă birou? Se pare că o poţi folosi şi ca să faci copii. Foarte util.

Harry reţinu acest lucru, apoi zise:

— Hei, Bill. E un lucru pe care nu prea reuşesc să-l înţeleg.

— Care anume?

— Ce ar însemna o victorie în această încurcătură?

— Simplu: să recuperăm valiza, cu cât mai puţine cadavre posibil.

Robinson plecă, iar Harry acționă rapid. Puse dosarul în sertar, își luă înapoi legitimația de polițist, care se afla acolo unde o aruncase pe biroul șefului său, apoi plecă să le spună celor din echipă că, începând de astăzi, vor acționa pe cont propriu, pe ascuns, că nu vor figura în nicio organizație, liberi să provoace haos după bunul plac.

22

Aveau mâneci lungi și căciulițe.

— Să nu ieșiți în evidență, le spusese șeful. Ascundeți-vă tatuajele și acoperiți-vă bicepșii. Nu vreau să vadă rumeni niște neonaziști cu svastica pe brațe. Clar?

Făcură cum li se spusese, fiind de altfel singura lor opțiune. Nu era un om ale cărui spuse să le pui la îndoială, cu atât mai puțin să te certi cu el. Ultimul care făcuse acest lucru fusese predecesorul său, un bărbat cu adevărat uriaș, recunoscut ca fiind cel mai puternic paramilitar de extremă dreaptă din Anglia. Conducea operațiuni de mai bine de zece ani, alcătuind liste de asasinate, acumulând fonduri de război prin j afuri din ce în ce mai profesioniste, intimidând politicieni, jurnaliști și militanți de stânga, atât în mediul online, cât și în afara lui.

Doar câțiva dintre cei mai apropiați locotenenți ai săi îi știau numele adevărat. Pentru adepții săi numeroși, susținători de pe rețelele sociale și soldați activi, el era doar Patriotul. Acesta era titlul său, indicativul său de apel și modul său de a-și asigura un statut apropiat de anonimat. Printre cei care se aflau în acest cerc

restrâns al celor de încredere, se număra un bărbat cu zece ani mai tânăr decât el, Jon (niciodată nu se foloseau nume de familie), un comandant ambițios şi capabil pe teren care, în decurs de şase luni, aruncase cu bombe incendiare într-o moschee, pătrunsese cu forța într-o sinagogă, astfel că aceasta îşi triplase măsurile de securitate, şi împuşcase dintr-o maşină care circula cu viteză un deputat britanic de origine asiatică (politicianul supraviețuise, dar misiunea fusese socotită un succes în cadrul mişcării; nimeni nu mai era în siguranță acum în fața luptei armate a Noului Front Englez).

Patriotul îl lăudase pe Jon în fața tuturor şi îl considerase un discipol şi eventual succesor în marele război rasial pentru care fuseseră aleşi să lupte de zeii antici. Dar pe Jon nu îl interesase să aştepte. Ajunsese să creadă că Patriotul era prea precaut, că nu mai rezona destul la chemarea istoriei şi caracterul imperios al Marii Misiuni. În rarele ocazii în care înaltul comandament se întâlnea în persoană, Jon începuse să-şi exprime frustrările: inițial cu respect, apoi cu tot mai puțină deferență. Se certaseră, Patriotul şi Jon. Începuseră să se formeze facțiuni, temperamentele se ciocniseră, certurile deveniseră urâte.

Într-o seară, la o adunare Valhalla pe un câmp din Essex, în timp ce o trupă urla versuri rasiste într-un cort de circ, iar cei care nu se izbeau unii de ceilalți în arenă, se îndopau cu grătare şi bere din pahare de plastic, Patriotul, însuflețit de vodcă şi de metamfetamină, se apropiase de Jon şi îi şoptise ceva batjocoritor la ureche.

Existaseră multe relatări despre ceea ce se întâmplase în continuare, aşa cum se întâmplă adesea în cazul actelor de violenţă care se petrec pe neaşteptate. Însă nimeni nu contestase faptul că Jon îl pusese la pământ pe Patriot cu o forţă şi viteză uimitoare, că îl lovise în mod repetat şi apoi trecuse pe nepusă masă să-i scoată ochii, fie cu un cuţit, fie cu mâinile goale. În timp ce Patriotul striga după ajutor, Jon îi arunca în faţa plină de sânge obscenităţi batjocoritoare. Apoi, după ce el însuşi rămăsese fără suflare, în timp ce încă ţinea înţepenit pieptul duşmanului său sub picioarele lui, se oprise şi privise în jur. Nimeni nu venise în ajutorul Patriotului şi nimeni nu îl îndemnase pe Jon să se dea la o parte ca să-l poată duce pe Patriot la spital. Mica mulţime care se adunase, rămăsese încremenită de frică.

Jon dăduse din cap, ca şi cum şi-ar fi confirmat ceea ce bănuise deja. Scosese un pistol din jacheta sa de aviator şi îl împuşcase pe Patriot de două ori în frunte. Probabil că existaseră câţiva oameni care ţipaseră, dar era greu de spus în vacarmul muzicii care înăbuşise totul.

Ulterior, totul se desfăşură de parcă Patriotul nici nu ar fi existat. Jon conducea mişcarea cu mânie şi violenţă. El spusese armatei sale tot mai numeroase de tineri că acesta era Anul Zero, că omul alb era înlocuit în mod constant şi rapid de alte rase şi că, dacă nu se luau măsuri drastice foarte curând, războiul avea să fie pierdut, iar Anglia, adevărata Anglie, avea să piară şi să dispară înainte ca odraslele lor să fi crescut. Numai prin vărsare de sânge puteau să învingă. Doar

acționând ca o adevărată forță militară, cu ajutorul mişcărilor fraților lor de peste hotare şi al guvernelor naționaliste prietene, puteau să înlăture această amenințare la adresa existenței lor.

De aceea, cei doi ucenici urmară instrucțiunile sale întocmai. El ştia despre valiză. Voia valiza. Şi credea că ştie cum să o obțină.

Amândoi priviră cum Harry, Carol, Iris şi John părăsiră sediul Scotland Yard, după care trimiseră un mesaj comandamentului ca să anunțe că totul se aranja conform planului.

23

— Deci acesta este noul nostru birou, şefu'? întrebă Iris. Acum, că suntem pe fugă?

Harry lăsă băuturile din mână. Halbe pentru el şi John, un pahar de vin pentru Carol şi, bineînțeles, un gin tonic pentru Davies. Al doilea pentru ea.

— Foarte amuzant. Spirituală şi încântătoare, aşa este?

— Absolut, zise ea. Doar ştii.

Da, se gândi Harry, admirându-i silueta zveltă şi eleganța mâinilor. De fapt, chiar ştiu. *Dumnezeule: fac o pasiune pentru cineva din echipa mea?* Nu avea timp pentru asta, nu acum. Dar sentimentul apăruse. Încă din noaptea de la club, când ea arăta ca o vedetă de cinema. Pentru o clipă, confuzia îl zăpăci.

— la loc, şefu', îi spuse John. Nu are rost să stai acolo ca un fraier. Dă-ne cele mai noi informații.

Harry se uită în jur la celelalte mese din barul Lamb. De ce îi adusese aici? Nu era nimic de sărbătorit. Dacă era să fie sincer cu el însuşi, pur şi simplu nu mai voia să fie la Yard. Voia ca ei să se simtă ca o echipă şi să acționeze ca una. Dar nu era sigur că acest lucru era posibil la sediu. Pereții aveau urechi. Avea încredere în Robinson, dar nu în mulți alții de acolo. Şi aveau destule de făcut. Îi puse la curent cu legătura de la Marsilia şi cu planul de interceptare şi urcare la bordul navei *Argonauta* chiar înainte ca aceasta să acosteze. Elicoptere, o flotă de nave de poliție în aşteptare în largul golfului, lunetişti pe chei, chiar şi o unitate din propriul regiment pe poziții în port, toți îmbrăcațiîn civil, bineînțeles, în cazul în care membrii cartelului Ramirez erau însoțiți de propria armată privată.

— Cred că sunt sute de persoane implicate în operațiune, spuse el.

Nu mai auzise niciodată de un astfel de comitet de primire. Smythe avea să fie încântat.

— Nu ar trebui să fim acolo? întrebă Iris.

Harry scutură din cap.

— Ni s-a interzis accesul la fața locului. Oficial. Dar, în orice caz, nu ne-am putea apropia nici la un kilometru de navă. Eu pot să-i aburesc şi să trec de majoritatea cordoanelor, dar cheiul acela o să fie închis ca o bază militară. Ceea ce va şi fi, în principiu, pentru câteva ore.

— Ce-ți spune instinctul? întrebă John.

— Robinson a confirmat în urmă cu o oră că ultimul proprietar al navei e o firmă de avocatură din Atlanta, care cu siguranță are în evidențele sale nume

importante din cartel. Nu chiar pe Ramirez, ci pe şeful lui de bandă cel mai important, printre alţii. Cred că se poate spune cu certitudine că vasul este proprietatea cartelului. Ceea ce înseamnă că ceva este pe cale să se întâmple.

— Şi noi ce facem? întrebă Carol. Ne uităm la ştiri ca să auzim cât de genială este DEA?

Harry zâmbi.

— Foarte amuzant, Agerimea Voastră. Telefonul lui bâzâi. Stai puţin, probabil e Robinson.

Se uită la mesaj. Ce naiba era asta? Nu avea niciun sens. Număr necunoscut. Se încruntă, exasperat.

— Ce este, şefu? întrebă Carol.

El îi arătă mesajul. Era o înşiruire de numere: 53184624439. Ce naiba voia să însemne asta? Cine îi juca feste şi mai ales acum?

— Nu ştiu ce vrea să însemne, spuse el. Dar eu mă pricep mai degrabă să alerg, să dau pumni şi să arestez, treabă învăţată la şcoala de detectivi. Are vreo noimă pentru tine?

— Stai o clipă. Îşi scoase laptopul. Care este Wi-Fi-ul aici?

— Reg, strigă Harry către barman. Fii drăguţ şi dă-ne parola pentru Wi-Fi, bine?

Reg îi aruncă o carte de vizită, pe care Harry i-o întinse lui Carol. Ea introduse parola.

— Ce crezi? o întrebă el.

— Răbdare, şefu', spuse ea, bătând în taste cu frenezie, concentrându-se cât se putea de mult într-un bar aglomerat.

— Este criptat? întrebă John. Se poate observa vreun model?

— În regulă, mai întâi... Este un număr prim, ceea ce este interesant. Unsprezece cifre. Ar putea fi o cheie. Lasă-mă să rulez nişte algoritmi de decriptare pe acesta.

— Doamne, zise Iris. Parcă suntem în *Misiune Imposibilă*, nu-i aşa?

— Imposibil este cuvântul potrivit, răspunse Carol. Nu, nu am reuşit să găsesc nimic deocamdată. Rahat, e enervant, îl trec acum printr-un soft de inteligență artificială care o să caute peste tot pe internet rezultate potrivite. Numere de telefon. Coduri genetice. Registrele fiscale. Cârduri de credit. Orice.

— Cine ți-a trimis mesajul, Harry? îl întrebă Iris. Adică, cine crezi că a fost?

El ridică din umeri.

— Habar n-am. Dacă ar trebui să pariez pe rinichii mei, aş spune că probabil a fost Voldrev. Îi plac jocurile, nu-i aşa?

Îi place să facă pe bufonul de curte. Şi probabil şi-a pus în cap să afle dacă ne mai ocupăm de caz. Aşa că ar fi normal să-mi arunce o nadă, măcar ca să vadă dacă obține vreo reacție. Vorbeşte mereu despre şah, despre poker, pare-se jocul preferat al lui Smythe, dar cred că e foarte posibil să fie vorba chiar despre el însuşi.

Harry se întoarse spre Carol.

— Ai aflat ceva?

— Stai puțin, zise Carol. Lasă-mă să... aşteaptă. Se încruntă şi clătină din cap. E un tip în Cheltenham

care mi-e dator. O să-i trimit secvența, să văd dacă el înțelege ceva. Fără context, bineînțeles.

— În regulă, dar cu discreție, Carol, bine?

— Sigur, spuse ea. Am trimis. Dar lasă-mă să încerc...

Un sentiment de frustrare îi cuprinse pe cei de la masă, dar Carol continua să lucreze, grupând şi regrupând cifrele.

După o vreme, în timp ce restul membrilor echipei îşi sorbeau agitați băuturile, Carol lovi masa cu mâna.

— Doamne. Bineînțeles! De ce sunt atât de proastă? Da, cred că ştiu ce reprezintă numerele astea.

— Ce? întrebă Harry.

— Este o geo-localizare. Numărul de cifre... Ştiam că îmi aminteşte de ceva. Coordonatele intră în pregătirea de bază în geofizică.

— Continuă.

— OK, a trecut ceva timp de când am făcut asta. Dar... adaugi grade, minute şi secunde. Apoi punctele de busolă. Ceea ce nu e prea greu. Şi apoi obții... asta.

Îşi ridică laptopul, pe ecranul căruia mărise un rând de text: 53°18’46” N 2°44’39” W.

— La naiba, Carol, exclamă John. Este genial. Unde e...?

— E Marsilia? o întrerupe Iris. Sau în apropiere?

— Nici măcar pe aproape, spuse Carol.

— Atunci unde? întrebă Harry.

— Uite, spuse Carol, întorcându-şi ecranul, ca ceilalți să poată vedea.

— Ecluza Weston Marsh? zise Iris. Ce... ia să vedem, e chiar lângă canalul navigabil Manchester. Face legătura cu râul Weaver... Cam pustiu pe-acolo, nu-i aşa?

John îşi scoase şi el laptopul din rucsac.

— Hai să aruncăm o privire.

Iris continuă:

— Ei bine, această ecluză este pentru bărci mai mici. Dar canalul...

Harry o întrerupse:

— Pe canalul acela poate naviga aproape orice fel de navă. Am fost acolo o dată. Prin apropiere, oricum. Într-o misiune, cu ani în urmă. Direct din estuarul Mersey în inima oraşului Manchester. La aproximativ cincizeci, şaizeci de kilometri. Poți să aduci pe acolo un tanc petrolier. La naiba, asta e neaşteptat.

— Totuşi, nu sunt nave ruseşti, spuse John. Traversarea pe canal a fost interzisă tuturor navelor „deținute, controlate, închiriate sau operate de orice persoană care are legături cu Rusia" în data de douăzeci şi opt februarie 2022.

— La patru zile după invazie, spuse Harry. Da, are sens. Îl exclude pe Voldrev, mă gândesc. Sau cel puțin orice navă asociată cu el. Ceea ce nu e chiar acelaşi lucru, dacă stau să mă gândesc bine.

— Şi-atunci, acolo se îndreaptă de fapt *Argonauta*, întrebă Carol. Să fie acesta modul lui Voldrev de a ne da un pont?

— S-ar putea, dar aş fi surprins, zise el. E clar că cineva ne-a dat un pont despre ceva legat de toată povestea asta. Dar *Argonauta* va fi supravegheată prin satelit. Dacă face stânga şi se îndreaptă spre Manchester, DEA, întreaga planetă şi ceata lui Papuc vor afla imediat. Nu văd niciun motiv real ca să-şi schimbe cursul. Se uită pe ecranul lui John şi la

imaginea mohorâtă ce înfățișa o întindere de iarbă peticită, o ecluză și întinderea de apă de dincolo de ea, sub cerul nordic acoperit de nori. Cred că mesajul este următorul: „în timp ce amicii tăi sunt la Marsilia, tu ar trebui să fii acolo.”

— Fără supărare, Carol, interveni John, dar nu ți se pare puțin cam... ei bine, prea simplu, chiar și pentru noua noastră colegă genială? Ne-ar trimite Voldrev coordonatele chiar așa cu dragă inimă? Om fi oare atrași într-o capcană?

— Poate, răspunse Harry. Obținerea cu prea mare ușurință a unor informații e întotdeauna suspectă, ai dreptate. Hai să mai facem niște cercetări întâi, să ne asigurăm că nu ne-a scăpat ceva. Dar cred că trebuie să urmărim pista asta. E riscant, dar la fel este și să nu facem nimic. Uite cum zic, continuă el, Iris, du-te la autoritățile portuare și la căpitănia portului. Fă rost de lista cu toate navele autorizate să navigheze pe canalul principal în următoarele zece zile. Apoi putem să facem o comparație și să vedem ce găsim.

— Mă ocup, răspunse ea.

— Ce crezi că înseamnă? întrebă Carol.

— Știu doar că cineva ne vrea acolo. Rămâne de văzut dacă încearcă să ne ajute sau nu, nu-i așa? încheie el și se ridică în picioare.

— Unde te duci? îl întrebă John.

Zâmbi.

— Să aduc niște întăriri. Întăriri de modă veche.

Otis Walker nu reuşea să se liniştească. În mod normal, la ora asta ar fi citit o carte sau s-ar fi uitat la buletinul de ştiri de la BBC sau ar fi stat în fotoliul său vechi, de piele, mângâind-o pe Daisy, blânda pisică birmaneză pe care o adorase răposata sa soţie şi căreia îi supta vieţuise cu... cât erau acum?... şapte ani. Dar se trezi plimbându-se prin salon, cu mintea paralizată de un sentiment profund şi atipic de teamă.

După cum Otis ştia de mult timp, exista mereu un preţ ce venea la pachet cu genul de inteligenţă cu care fusese înzestrat. Da, acesta fusese motorul carierei sale remarcabile şi al proeminenţei sale ca om de ştiinţă. Îi îngăduise să publice, să predea, să se implice în cercetări aprofundate în cele mai bune instituţii, să călătorească şi să vadă ce avea de oferit lumea. Dar capacitatea explozivă a minţii sale fusese şi un blestem. Rotiţele ei nu se opreau niciodată. Chiar şi visele îi erau tulburate de capacitatea minţii sale de a vedea cu şase mişcări înainte; şi adesea, în timp ce dormea, intelectul şi emoţiile i se întreceau în cel mai tulburător mod, umplându-lde temeri pentru viitor şi de anxietate în legătură cu eşecurile din trecut.

Ce-l agita atât de mult? Ştia foarte bine. Era vorba de noua viaţă pe care fiica lui o îmbrăţişase şi de lumea în care fusese catapultată prin detaşarea ei la OS22. În rolul ei de criminalist, măcar rămăsese, înainte de toate, un om de ştiinţă; lucra în laborator, evalua probele şi oferea opinii colegilor ei din poliţie cu funcţii superioare despre semnificaţia şi valoarea lucrurilor pe care aceştia le aflaseră sau se temeau că s-ar putea să le afle. Ea era ghidul lor în lumea exclusivistă a fizicii, a

chimiei organice, a mecanicii cuantice, a ingineriei biologice şi a forţelor teribile pe care acestea le-ar putea dezlănţui.

Dar munca ei de acum era diferită. Dintr-odată, făcea parte dintr-o unitate de specialişti de primă linie, însărcinaţi anume cu cele mai dificile şi mai periculoase misiuni; era chemată atunci când munca de rutină a poliţiei nu mai era de ajuns şi era nevoie de o abordare mai agresivă. Cei din OS22 nu numai că se confruntau cu focuri de armă, ci alergau în direcţia lor.

Nu, trebuia să oprească acest vârtej distructiv al gândurilor. Nu folosea nimănui. Nici lui, nici lui Carol. Ştia că ea îi detectase în voce apăsarea ori de câte ori povestiseră la telefon în ultimele săptămâni despre ambiţia ei de a găsi noi provocări în munca ei. Că era îngrijorată de faptul că el era îngrijorat: mai ales de la moartea mamei ei, Betsy, fusese un copil protector mereu preocupată de bunăstarea şi liniştea lui. Îl stânjenea faptul că fiica lui adultă, ocupată cu o muncă atât de importantă, trebuia să-şi aloce atât de mult timp preocupărilor lui absurde.

Dar chiar erau absurde?

Destul. Era de ajuns pe ziua de azi, avea să se ducă la culcare. Deschise robinetul pentru apă rece din bucătărie, umplu un pahar cu apă şi adăugă nişte gheaţă. Puse înapoi în servietă un articol extras din *Journal of Synchrotron Radiation* pe care un coleg din Mumbai dorise ca el să-l citească. Apoi stinse luminile de la parter şi se îndreptă spre etaj. Da, avea să încerce una dintre aplicaţiile de somn pe care Carol i le tot recomanda şi să acorde un răgaz minţii lui hiperactive.

În tricou şi pantaloni de trening, se uită în oglindă. Da, era încă într-o formă rezonabilă. Nu avea motive serioase să-şi facă griji legate de sănătate şi încă alerga trei kilometri în fiecare dimineaţă la ora 5. *Mai e ceva energie pentru câteva ture în oasele astea*, se gândi în sinea lui.

Aplicaţia era cam prea siropoasă pentru gustul lui: *„Găseşte spaţiul interior din corpul tău care îţi aminteşte de soare şi de o plajă încântătoare”*, dar sunetul vocii din căşti, al cântecului păsărilor şi al valurilor care se loveau de ţărm era, fără îndoială, liniştitor. Pluti în derivă pe un val de sunete liniştitoare şi banalitate New Age, într-un mod plăcut şi cu mult mai puţină străduanie decât se temea.

Era 3 dimineaţa. Primul lucru pe care îl observase când fusese surprins de soneria telefonului fusese ora de pe ceasul digital cu alarmă. Cine putea să-l sune la ora asta?

Încă pe jumătate adormit, Otis prelua apelul şi şocul celor auzite îl trezi brusc şi pe deplin.

— Walker. N u spune nimic, Vocea era modificată, nefiresc de joasă şi mecanică. O avem pe fiica ta. Şi ştim că ştii unde este minereul. Dacă îl predai, ea trăieşte. Dacă nu, ea moare. Aşteaptă instrucţiuni suplimentare.

Otis dădu să vorbească, dar convorbirea se terminase. Formă numărul lui Carol. Intră direct mesageria vocală. Din nou. Acelaşi rezultat. Mai încercă de cinci ori... o panică profundă îl stăpâni asemenea unui cataclism ce se ridica din adâncuri.

Era posibil să fie aşa? Era un coşmar care-l paralizase înainte să adoarmă? Chiar credea cineva că el avea acces la un depozit de uraniu... despre a cărei posibilă existenţă ştia doar pentru că semnase cu ani în urmă Legea Secretelor Oficiale de Stat şi pentru că îi fuseseră adesea încredinţate astfel de informaţii de oameni ca Harry Taylor şi de alte persoane mult mai importante? Individul cu voce de cyborg de la celălalt capăt al firului credea cu adevărat că avea să poată localiza minereul? Era o nebunie.

Încercă să-şi limpezească gândurile. Nu, indiferent ce era, nu era nebunie. Oamenii aceştia... erau mai mulţi? Sau doar un lup singuratic? Cunoşteau destule despre dragostea de părinte ca să ştie că el ar face orice, orice, ca fiica lui să fie în siguranţă. Că avea legături până la Downing Street şi peste ocean la NSA şi că s-ar fi bazat pe sprijinul oricui, ar fi folosit orice stratagemă ca să o recupereze. Că singurul lucru pe care Otis Walker îl preţuia mai mult decât integritatea sa profesională era Carol. Da, îi descoperiseră vulnerabilitatea şi o exploatau bine.

Ea îi lăsase numerele de telefon de urgenţă înainte de a pleca în Barbados, ştiind că el nu va avea nevoie de ele, dar că s-ar fi simţit mai liniştit dacă le avea. *Ei bine, te-ai înşelat, draga mea*, gândi el. *Acum chiar am nevoie de ele.*

O oră mai târziu, cei doi bărbaţi stăteau în bucătăria lui Otis, bând cafea. Harry plasase încă trei ofiţeri în civil în faţa casei şi o maşină de poliţie peste drum pentru a supraveghea casa şi împrejurimile acesteia.

Acesta era un atac mult mai sofisticat asupra OS22 şi nu voia să rişte nimic. John era pe drum.

— Uite, spuse el. Îmi pare foarte rău, Otis. Chiar îmi pare rău. Ştiu cum trebuie să te simți... mă rog, cred că ştiu. Eu nu am copii, dar ştiu destule de la cei care au copii ca să înțeleg cât de groaznic trebuie să fie.

— Mă simt responsabil, spuse Otis. Nu ar fi trebuit să o las să părăsească viața academică.

Harry dădu din cap.

— Nu este absolut deloc vina ta. În primul rând, Carol ia singură deciziile legate de viața şi cariera ei. Am descoperit deja asta despre ea şi îi admir această calitate. În al doilea rând: dacă este cineva de vină pentru că a implicat-o în toate astea, acela sunt eu. Şi am de gând să o aduc înapoi la tine. Personal.

— Cine crezi că este?

— Nu ştiu. Sunt atât de multe grupuri şi persoane care întreprind acțiuni pe cont propriu şi care vor să găsească nenorocita asta de valiză. Şi cu toții cred că noi ştim mai multe decât ştim de fapt. Aşa că au răpit-o pe Carol de parcă noi am avea materialul ascuns într-un buncăr secret sub Scotland Yard. Ori asta, ori sunt complet proşti. Ceea ce mă îndoiesc. Sau, a treia posibilitate, vor să se asigure că îl vor găsi. Cazul acesta a încetat demult să mai fie unul de obiecte pierdute. Este o competiție. Şi se pare că sunt o mulțime de concurenți care vor premiul.

Otis clătină din cap.

— Deci nu ştim nimic?

— Nu încă. Dar o să ştim în curând. Ţi-a spus asta în mod explicit. Indiferent cine ar fi ignoranţii ăştia, se vor da de gol repede. O să-ţi aducem fiica înapoi.

Dar cum? Cum, se întreba Harry Taylor, avea să asigure protecţia lui Carol Walker? Totul era legat, era sigur de asta. Dar încă nu putea să vadă imaginea de ansamblu, nu ştia cum se legau între ele toate elementele jocului, cine unde se mişca şi de ce.

Ceea ce ştia sigur era că avea de gând să rezolve singur problema. În drum spre casa lui Otis din Islington, îl trezise pe Robinson pentru a-l informa. Şeful său îi dăduse instrucţiuni ferme să implice imediat MO7, echipa de răpiri.

— Nici vorbă, spuse Harry. Socotesc că avem cel mult douăsprezece ore ca să o salvăm pe Carol. În cel mai bun caz. Acesta este un atac direct asupra OS22, iar OS22 trebuie să rezolve problema. În felul nostru. Daca aducem alte unităţi şi împânzim zona cu ofiţeri, e ca şi moartă. S-ar putea să fie deja moartă, ăsta e adevărul. Nu avem timp, Bill. Şi, în acest moment, nu ştim în cine să avem încredere.

Robinson obiectase, dar Harry îşi dădu seama că o făcuse doar de dragul conversaţiei. Dintre toţi ofiţerii pe care îi cunoscuse vreodată, Bill Robinson înţelegea cu siguranţă că aceasta era acum, din toate punctele de vedere, o afacere de familie. Ştia, de asemenea, că avea la dispoziţie un interval de timp strict limitat ca să o recupereze pe Carol, după care chiar şi Robinson ar fi fost obligat din punct de vedere profesional să apeleze la alte secţii ale poliţiei metropolitane şi să-i anunţe pe cei de la MI5.

Soneria de la uşă zbârnâi. Era John, vizibil agitat. Era un om bun, John. O cunoştea pe Carol doar de câteva zile, dar era camaradul lor şi eşti mereu alături de camarazii tăi. Asemenea lui Harry, nici John nu avea de gând să tolereze aşa ceva şi ar fi făcut aproape orice pentru siguranța ei.

Îşi exprimă compasiunea față de Otis şi refuză cafeaua.

— Ce urmează? întrebă el. Am văzut că ai pus nişte băieți afară.

— Da, zise Harry. Nu vreau încurcături. Asigurăm paza profesorului Walker şi o vom aduce pe Carol înapoi. Şi asta e tot.

— Scuzați-mă, spuse Otis. Trebuie să-mi dau cu nişte apă pe față.

Se îndreptă spre baia de la etaj.

John îşi coborî vocea.

— Asta e chiar aiurea, şefu'. Când a mai fost vreodată răpit un ofițer de poliție în funcție?

Harry se sprijini pe tejgheaua din bucătărie.

— În țara asta? Niciodată, din câte ştiu eu. Au mai fost poliţişti în situații de luare de ostatici. Francezul acela care a murit în 2018, vă amintiți de el?

John îşi aminti.

— Crezi că acest lucru are legătură cu pontul pentru Manchester? întrebă el.

— Chiar nu ştiu încă. Mă gândesc că da, în ideea că totul este legat, totul se îmbină cumva. Dar mă tot gândesc la cei implicați în jocul ăsta: Ramirez, Smythe, Voldrev. Sunt ei capabili să ridice un ofițer de poliție britanic şi să o rețină pentru răscumpărare? Da, sunt.

Dar ar şi face asta? Nu sunt atât de sigur. Pare mai degrabă ceva ce ar face un grup jihadist. Şi ştim că ei încearcă să găsească material nuclear de zeci de ani. Este posibil. Dar sunt doar speculațiile mele.

— Ştim când a fost văzută Carol ultima dată?

— Da, zise Harry. Un vecin a văzut-o când mergea spre apartamentul ei din Greenwich puțin mai devreme în seara asta, în jurul orei zece, dar nu era sigur. A fost şi ultima dată când s-a conectat la baza de date: zece şi cincisprezece. După aceea... nimic.

— Vreun semn de intrare prin efracție în apartamentul ei?

— Nu. Ceea ce înseamnă că a fost păcălită să plece de acasă mai târziu. Sau a ieşit să ia o cutie de lapte de la magazinul din colț. Dumnezeu ştie. Dar pe stradă nu sunt camere de supraveghere, iar maşina ei este încă parcată afară. Nu există nici apeluri primite sau e-mailuri relevante.

— Nu are sens. Carol e foarte isteață. Evident.

— Nu m-ar surprinde deloc dacă persoana sau persoanele care au luat-o au pretins că îl au şi pe tatăl ei. Jocuri ale minții. Vă puteți imagina. O voce la uşă, un avertisment. Cu siguranță a plecat cu ei dacă a crezut că Otis e în pericol.

— Şi acum ea este cea care se află în pericol, spuse John.

— Da. Nu putem să tolerăm aşa ceva. Depăşeşte orice prag al ticăloşiei. Aşa că, fii atent, John. Trebuie să punem imediat sub urmărire telefonul şi calculatoarele lui Otis. Poți să te ocupi tu de asta, nu? Da, bine. Şi trebuie să luăm măsuri ferme, foarte repede. Întoarcem

foaia. Orice s-ar întâmpla în acest caz, nu am de gând să pierd un ofițer.

— Fără discuție, spuse John, lovindu-şi pumnul de palmă. Fără dis-cu-ți-e.

Intorcându-se înăuntru, se întâlniră cu Otis pe hol. Pe măsură ce lumina dimineții începu să umple camera, Harry întrezări îngrijorarea întipărită adânc pe chipul lui. Dintr-odată părea mai bătrân, mai fragil.

— În regulă, spuse John. Trebuie să mai fac nişte lucruri cu telefonul şi computerele tale, Otis, ca să putem urmări orice comunicare. Vor şti că încercăm asta şi probabil că vor închide înainte să obținem o pistă. Dar merită să încercăm.

Otis părea să fie cu mintea în altă parte.

— Poftim? Ah. Da. Uite telefonul meu. Şi am doar un singur calculator acasă. Este în birou. Parola este „Heisenbergl901". Apoi, în şoaptă:

— Ştii, e anul în care s-a născut.

— Sigur că da, spuse John. Mulțumesc, domnule profesor. Nu o să dureze mult.

Deschise servieta medicală pe care o purta întotdeauna în misiune şi care era plină de echipamentul de care avea nevoie.

Harry îşi scoase propriul telefon ca să ia legătura cu Robinson, când sună telefonul lui Otis.

John întinse mâna după telefon, dar Harry i-o luă înainte.

— Alo. Sunt inspectorul-şef Harry Taylor. Vorbesc la telefonul profesorului Otis Walker. Puse pe difuzor.

Era vocea cibernetică pe care o descrisese Otis.

— În numele celor Paisprezece Cuvinte: predați-ne ceea ce vrem sau ea moare.

— Vreau o dovadă că e încă în viață. Dă-mi-o pe inspectoarea Carol Walker la telefon. Acum.

— Ceea ce vrei tu este irelevant! Astăzi, la ora unu fix. Roscommon Way. Canvey Island. O să vii la întâlnire. Doar tu, Taylor. Nimeni altcineva. Absolut nimeni. Îți vei parca maşina pe drumul de după sensul giratoriu. Dacă mai vii cu cineva, ea moare. Dacă faci vreo şmecherie, ea moare. Ai o singură şansă să-ți păstrezi ofițerul în viață, Taylor. Nu o irosi.

Convorbirea luă sfârşit.

Otis abia putu vorbi.

— Cele... cele Paisprezece Cuvinte... Ce este asta?

— Înseamnă că nu avem de-a face cu jihadişti. Nici cu sicari mexicani.

— Atunci cu cine?

John citi de pe telefon.

— Cele Paisprezece Cuvinte sunt: „Trebuie să oferim garanții pentru existența poporului nostru şi să asigurăm un viitor pentru copiii albi.” Ticăloşii.

Harry aprobă din cap.

— Înseamnă că acum avem de-a face cu neonazişti. Miliții de extremă dreaptă. Rămase o clipă pe gânduri. Ei bine, ştiam că ambițiile lor sunt tot mai mari, mai ales după ce s-a întâmplat în America, în urma asaltului Capitoliului din 6 ianuarie. Vor şi ei nişte putere. Asta este încercarea lor de a o obține.

— Dar chiar bombe nucleare, şefu’? zise John.

— Nu uitați, Carol a spus clar, de la început, că tehnologia necesară pentru a monta un dispozitiv nu

este atât de complexă. Cred că o gaşcă de skinhead ştie cum să manipuleze uraniu-235? Nu cred deloc asta. Dar se poate ca ei să fie în parteneriat cu oameni care le împărtăşesc ideile şi care ştiu? Acum zece ani, nu aş fi crezut asta nici în ruptul capului. Aş fi râs în faţa tribunalului. Acum, pot să-mi imaginez asta. Toate aceste grupuri sunt legate între ele.

— Inspector-şef Taylor, îl întrerupse Otis. Harry. Ce ai de gând să faci?

— Simplu. Mă duc pe insula Canvey şi o aduc pe Carol înapoi acasă în această după-amiază. Asta am de gând să fac.

— Câte întăriri vrei? îl întrebă John. Vrei să te duc eu cu maşina? Pot să...

— Fără întăriri. Iar tu rămâi aici cu profesorul Walker şi preiei eventualele apeluri. Nu, fără discuţii, John. Nu este o zi în care să ne asumăm riscuri. Ai auzit ce au spus. Dacă mai văd un poliţist, darămite o echipă SWAT şi câteva elicoptere, Carol nu are nicio şansă. Nu. Mă duc doar eu. Se îndreptă spre uşă. Încearcă să nu-ţi faci griji, Otis, pe cât posibil. Şi ţineţi legătura, amândoi.

Apoi plecă.

25

Of, Doamne, tată. Îmi pare rău. Carol abia se putea mişca şi ii era greu să respire în portbagaj. Simţea frica aşa cum nu o mai simţise niciodată: nici pe departe. Aşa te simţeai când moartea era în apropiere. Când simţeai respiraţia îngheţată a morţii pe umărul tău.

Îmi pare rău, tată. Asta voia să spună Carol Walker.

Unde era? Greu de spus. I se pusese o cagulă pe cap, fusese încătuşată şi aruncată în spatele unei dube de nişte bărbaţi mascaţi înainte să-şi dea seama cu adevărat ce se întâmpla. După ce strigă din toţi rărunchii că era ofiţer de poliţie şi că ar fi bine să o lase să plece dacă voiau să nu facă ani grei de închisoare, îşi dădu seama că îşi irosea energia preţioasă. Nimeni nu vorbea cu ea. Nu auzea decât sunetul motorului şi al celorlalte vehicule care treceau.

Mintea ei rătăci înapoi în timp. La o anumită conversaţie.

Cum ar fi putut uita dimineaţa aceea? Ambianţa nu putea fi mai perfecta decât atât: în apropierea catedralei, micul dejun în aer liber la hotel, arşiţa soarelui domolită de o briză plăcută. Cu toate acestea, se simţise agitată.

Milano era unul dintre oraşele preferate ale tatălui ei, aşa că acesta fusese încântat când ea îi zisese că prima conferinţă la care participau împreună avea loc în capitala Lombardiei. Era una dintre acele sindrofii ale intelectualilor despre care el pretindea mereu că nu erau deloc pe gustul lui („O întrerupere atât de inoportună de la treburile mele!”), dar pe care le savura din plin. Îi plăcea să se vadă cu colegii din întreaga lume, îi plăceau bârfa şi discuţiile din mediul academic de laborator, îi plăcea să vadă vedetele din domeniu în ascensiune în timpul şedinţelor plenare şi al sesiunilor de lucru. Una dintre aceste vedete, asupra căreia nu se sfia să atragă atenţia, era fiica sa.

Desigur, Otis fusese unul dintre vorbitorii principali, prezentând o lucrare intitulată: „Practici de extracție a plutoniului-239: Metodologii, riscuri, oportunități”. Tatăl ei nu fusese niciodată adeptul unui titlu care să atragă atenția. Carol, pe de altă parte, era de obicei delegata obişnuită, bursiera postdoctorală în fizică experimentală la Trinity College, Cambridge, aleasă grație potențialului său excepțional şi senzației tot mai puternice că nu doar călca pe urmele tatălui ei, ci deja lăsa propriile urme destul de impresionante.

Prelegerea tatălui ei fusese programată pentru dimineața următoare în auditoriul principal şi, după cum ştia, fusese terminată cu aproape o lună înainte: trimisă prin e-mail, în mod confidențial, câtorva prieteni de încredere şi cu vechime, pentru a fi revizuită de colegi. Atât de remarcabil era Otis Walker în domeniul său, cu atâta nerăbdare îi erau aşteptate cercetările şi prelegerile, încât tot ce spunea trebuia să fie perfect de prima dată. Nu existau dezvăluiri legate de stadiul lucrărilor pe jumătate terminate. Toate prelegerile sale importante ajungeau pe YouTube, uneori la câteva minute după ce părăsea pupitrul. În colțurile experților din rețelele de socializare era o adevărată frenezie de discuții şi reacții chiar în timp ce vorbea. Presiunea era imensă. Dar lui părea să-i priască lumina reflectoarelor. Deşi îşi alesese o cale teoretic solitară în viață, o viață petrecută în laboratoare, biblioteci, în fața albului intimidant al tablei, îi plăcea să se distreze.

Acest lucru nu fusese o surpriză pentru fiica sa, care îi cunoscuse latura jucăuşă şi neastâmpărată şi îl iubea

pentru asta. Dar tot îi şocase pe unii dintre cei care nu-l mai văzuseră niciodată pe scenă: când făcea spectacol, îl făcea din tot sufletul. „Căutarea adevărului”, îi plăcea lui să spună, „este ca un film. Trebuie să păstrezi atenţia oamenilor dacă vrei ca ei să te urmeze, chiar dacă este un drum de strictă specialitate”.

Şi, în timp ce-şi sorbeau espresso-urile, ea văzu cât de mulţumit era el. Era încă un bărbat chipeş la 60 de ani: înalt, cu trăsături puternice, încărunţit la tâmple, dar se vedea că era atletic. Un zâmbet care putea să lumineze o încăpere atunci când intra şi o prezenţă care îi dădea o autoritate naturală. Şi iată-i, în sfârşit, împreună: veneratul aristocrat al disciplinei sale şi fiica sa strălucită, care începuse să urce pe scara anevoioasă a vieţii academice, făcându-şi un nume. Oamenii de ştiinţă erau meniţi să fie necruţători de obiectivi, iar tatăl ei putea, era adevărat, să dispară ore întregi în propria bulă rece, cufundat în gânduri, în timp ce încerca să scoată la iveală cele mai adânci secrete ale universului fizic. Şi, din când în când, medita la utilizările practice, chiar mortale, ale acelor secrete. Dar Carol ştia şi cât de sentimental era omul acela. Cât de iubitor era, cât de mândru era de realizările ei şi de trecerea ei constantă din umbra lui spre o carieră de excelenţă independentă: „O să fii mai bună decât mine, Caro”, îi spunea el. „Aşteaptă şi o să vezi! Eu sunt doar telefonul mobil Nokia, tu eşti un iPhone!”

Şi, da, înţelesese de ce ar fi putut crede asta. Părăsise şcoala la cincisprezece ani cu patru medii de 10 la examenele de specialitate, se dusese direct la

Cambridge ca să studieze ştiinţele naturii şi absolvise cu calificativul „foarte bine”, terminându-şi doctoratul în doar doi ani, obţinând o bursă postdoctorală la Trinity; premii, menţiuni, numele ei fusese pe buzele celor care căutau tineri cu talente remarcabile în toate universităţile din întreaga lume, care căutau oameni de ştiinţă tineri care să spargă barierele cunoaşterii.

Toată lumea presupunea că el o împinsese neîncetat spre realizările ei, ca un tată ambiţios şi feroce care urla din tribune. Dar adevărul era că Otis Walker chiar fusese inteligent. Observase de timpuriu ambiţia neîmblânzită a unicului său copil şi se bizuise pe ea. Nu avusese niciunplan, niciun set de reguli. Când ea îi cerea sfatul, lucru pe care îl făcea adesea, el era bucuros să-i facă pe plac. Dar o lăsase mereu să ia propriile decizii. Asta, reflectase ea, era o dimensiune a înţelepciunii tatălui ei.

Bineînţeles că ştia că el voia ca ea să-l urmeze în carieră, să ducă mai departe numele familiei. Totodată, o dorise alături de el, pe măsură ce îmbătrânise, pentru a uşura singurătatea vocaţiei sale şi pentru a-l ţine la curent cu domeniul lor în continuă transformare. Dar, în felul său super-inteligent, înţelesese că atunci când creşteai un copil-minune cea mai proastă strategie parentală posibilă era să-i spui ce să facă. Ajunseseră, exact aşa cum sperase el, la situaţia de acum: colegi, deşi la niveluri diferite în ierarhie, bucurându-se unul de compania celuilalt şi de conversaţie la o conferinţă distinsă într-un oraş italian minunat.

Deci, cum putea să-i dea vestea fără să-l rănească? Carol se gândise să aştepte până după prelegerea lui.

Dar asta ar fi fost o cruzime din partea ei, gândise ea. I-ar fi distrus întreaga zi: ar fi distrus sentimentul de împlinire îmbibat de adrenalină pe care el îl simțea întotdeauna când ținea o prelegere importantă. Fusese sigură că, după ce ar fi terminat de vorbit, în centrul de conferințe avea să se creeze mare vâlvă şi multe discuții animate despre consecințele logice ale celor spuse de el. Seara, urma să aibă loc o mică cină în onoarea lui, oferită de prieteni şi colaboratori, iar discuția urma să se prelungească până târziu în noapte: adevărate tumiruri intelectuale, glume şi carafe de vin roşu, atmosferă gălăgioasă şi academică, exact genul de interacțiune socială care îi plăcea cel mai mult. Nu: ea nu dorise să strice toate astea. Voise să termine cu veştile proaste exact atunci.

— Tata, începu ea.

El îşi ridicase distrat privirea din *Financial Times* şi se uitase la ea peste ochelari înainte să revină la un articol de la pagina doi.

— Da?

— Trebuie să discut ceva cu tine.

— Sigur.

Încă era atent la ce scria pe pagină.

— Este important.

— OK. Otis îşi împături teatral ziarul şi zâmbi. Sunt numai urechi, scumpa mea.

— Bine. Îşi goli ceaşca şi mai comandă chelnerului două cafele pentru ei. Nu ştiu cum să încep...

— Of, Doamne, spuse Otis. Nu e din nou vorba de tine şi de Richard, nu-i aşa?

Pentru că...

— Nu, nu. Nu am mai vorbit cu Richard de luni de zile. Acum e la Columbia, cred că e logodit.

— Bine. Acum e problema altcuiva. Băiatul acela nu era suficient de bun pentru tine.

— Tată, putem să nu analizăm din nou trecutul meu amoros? Te rog?

— Bineînțeles. O să tac din gură.

— Bine. Uite. Ştii că discutam despre ce aş putea face după ce se termină cei doi ani la Trinity, Dacă să aplic pentru o slujbă pe termen lung în Cambridge sau să merg la MIT.

— Da, desigur. Înclinai spre MIT când am vorbit ultima dată despre asta. Te-ai răzgândit?

Ea trase aer în piept, îşi adună uşor umerii.

— Ei bine, nu atât căm-am răzgândit, cât... Of, Doamne, nu e uşor... mai degrabă m-am răzgândit încă o dată.

Otis o privise cu un amestec de îngrijorare şi uşoară iritare. Cunoştea foarte bine privirea aceea.

— Draga mea, acum vorbeşti în dodii. Ceea ce, sincer, nu este stilul tău. Cu atât mai puțin al meu.

Ea începuse să râdă.

— Aşa e. E categoric adevărat. Corect. Aşa că lasă-mă să trec la subiect. Vezi tu, mă gândesc să plec din mediul academic.

Tatăl ei se încruntase.

— Despre ce e vorba, o detaşare? Ți s-a oferit o sumă mare de bani ca să faci cercetare pentru câțiva ani? În sectorul privat? Un chilipir?

— Nu. Dimpotrivă, de fapt.

— Ei bine, atunci ce e? începi să mă îngrijorezi, Carol. Îi folosea prenumele complet doar atunci când era cu adevărat îngrijorat.

— Am primit o ofertă de la SCD4. Ştii cine sunt?

— Spioni?

Mereu el o făcea să râdă şi acum reuşise din nou.

— Nu! Este o secţie specializată în criminalistică. La Poliţia Metropolitană.

Foarte rar profesorul Otis Walker rămânea fără cuvinte. Dar acesta fusese unul dintre acele momente. Îşi strânsese buzele ca şi cum ar fi fluierat şi apoi deschisese gura ca şi cum ar fi vorbit. Dar nu ieşise niciun cuvânt. Până când, după un timp ce păruse că nu se mai termina, reuşise să spună ceva.

— Oho. Pauză. Poliţia.

Ce însemna cu adevărat acest cuvânt pentru tatăl ei, se întrebase ea? Părinţii săi făceau parte din generaţia Windrush, care emigraseră din Sf. Lucia în 1958, când micul Otis avea doar cinci ani. Ei speraseră într-un viitor mai bun pentru fiul lor şi trudiseră din greu pentru ca el să aibă parte de unul. Elsa reuşise să aibă trei slujbe, în timp ce soţul ei, Trevor, fusese şofer de taxi câte zece sau douăsprezece ore pe zi, şase zile pe săptămână. Otis făcuse cursurile la şcoala bisericii şi apoi primise burse complete la o şcoală privată de elită şi la City of London. Din punct de vedere academic, zburase lin, „ca o pasăre”, după cum obişnuia să spună bunica ei. La câteva săptămâni după ce ajunsese la universitate, Imperial College, Londra, ştiuse că nu o să se mai întoarcă niciodată la viaţa civilă.

Cu toate acestea, nu fusese deloc uşor, nici pe departe. Acolo unde locuiseră, în Shepherds Bush, simțiseră rasismul, unele situații explicite, multe altele neexprimate, dar totuşi prezente. Elsa observase că erau unele case în care serviciile ei de curățenie nu erau binevenite. Trevor îşi dăduse seama că din cauza culorii pielii sale unii pasageri nu se simțeau în largul lor, iar încercările sale de a începe o conversație relaxată le crea altora şi mai multă nervozitate. Otis simțise discriminarea pe propria piele la şcoală, fiind adesea singurul băiat afro-caraibian într-o clasă de copii albi, înstăriți. Rareori fusese agresat, fizicul lui îl ajutase din punctul acesta de vedere, dar simțise adesea ceea ce mai târziu descoperise că era sentimentul că era „altfel", că era „din afară", nu „de-al lor".

Apoi, încă din adolescență, ca tânăr negru, înalt pe străzile Londrei, simțise din nou acest lucru, într-o formă mai acută: fusese oprit de poliție fără motiv. Strigat pe nume rasiste. Percheziționat la doar câteva minute după ce ieşise din bibliotecă, lipit de un perete, în timp ce un polițist agresiv îi urla în ureche, întrebându-l unde ascunsese „iarba". Ce iarbă? Era în primii ani de liceu, învăța din greu. Şi asta văzuseră ei? Un traficant de droguri? De mai multe ori, fusese ridicat, dus la secția de poliție locală şi interogat în legătură cu diverse furturi de maşini şi spargeri. Bineînțeles, el nu ştia nimic. De ce se deranjau? în virtutea obişnuinței sau doar din intoleranță? Sau era un pic din amândouă?

Peste tot, citise că Londra anilor ’60 era un oraş cu un ritm trepidant, centrul „noilor drepturi” şi al „revoluției culturale”. Dar se părea că nu pentru toată lumea. Trupele de la *Top of the Pops* şi *Ready Steady Go!* erau în majoritate albe. Când Beatles îl ridicaseră pe Jimi Hendrix în slăvi, spunând că era un geniu, nu menționaseră că acesta nu făcuse decât să revendice muzica a cărei cale fusese deschisă de muzicienii de culoare din delta fluviului Mississippi şi apoi adaptată de Elvis şi de grupurile albe din Marea Britanie, propulsându-i în topuri. Pe lângă manuale, Otis adunase şi scrierile lui Malcolm X, Martin Luther King Jr., Bayard Rustin şi ale altor autori care au militat pentru drepturile civile.

Mult mai târziu, se asigurase că fiica lui îi ştia şi ea pe acei scriitori. Nu îi plăcuseră niciodată declarațiile politice sau sociologia, dar ea ştiuse că, de fapt, drumul lui spre succes şi recunoaştere publică pe care le dobândise nu fusese lipsit de dificultăți. Cuvintele „rasism sistemic” nu ajunseseră niciodată pe buzele lui Otis Walker. Ura ceea ce considera a fi jargon. Dar, chiar dacă nu vorbise despre asta, ştia totul despre el. Aşadar, ce ar fi trebuit să creadă despre faptul că fiica sa se înscrisese în serviciul de poliție?

— Spune ceva, tată, zise Carol. Nu suport să fii atât de tăcut.

El îşi coborî privirea în cana de cafea şi oftă.

— Sunt surprins. Asta e tot.

— Uite, zise ea. Am înțeles. Eu să fiu polițistă. Trebuie să ți se pară... ciudat Ca şi cum, of, nu ştiu...

— Crezi că eu văd asta ca pe o trădare?

— Ei bine. Poate că da. Poate, puțin.

Miji un zâmbet şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Fii serioasă. Acordă-mi puțin credit Ştii cum era când am crescut. Cum încă mai este, de multe ori. Dar ştii şi că, cel mai probabil, am ajutat agențiile judiciare din Marea Britanie mai mult decât orice fizician britanic în viață. Nu-i aşa?

— Da. Da, aşa cred.

— Adică, la cine crezi că au apelat atunci când au fost convinşi că Saddamavea arme nucleare? Hmm? Când încercau să adune doi cu doi să facă patru şi le tot ieşea cinci?

— La tine. Da, bineînțeles că la tine.

— Exact Le-am spus că se înşelau, că Irakul chiar nu avea minereu de uraniu sau alte materiale îmbogățite. A fost o vânătoare de vrăjitoare. Le-amspus. Tăcu pentru o clipă. Mult le-a folosit.

— Nu prea e vina ta.

— Ei bine, asta trebuie să judece alții. Ideea este că am înțeles demult că duc o viață dublă. Pe de o parte, în calitate de bărbat de culoare, am trăit experiențe care m-au făcut să nu am încredere în autorități, Să fiu reținut când văd o uniformă de polițist. Asta face parte din mine. Încă accept această latură a mea. Dar, pe de altă parte, mi-am dezvoltat o experiență şi o reputație care, din când în când, mă face util societății. Au nevoie de mine.

— Aşa e, tată. Şi chiar ai fost util societății. Foarte mult.

— Şi acum că ai adus vorba, am primit şi eu telefoane de la acest SCD4 al tău, sau cum s-o fi numit de-a

lungul timpului. Din când în când. Când se gândesc la anumite numere. Ca, de exemplu, unsprezece.

— De ce unsprezece?

— Este numărul de dispozitive nucleare americane despre care se crede că au dispărut. Preferatul meu a fost bombardierul din 1958 care a fost avariat şi căruia i s-a ordonat să îşi arunce încărcătura în Atlantic. Nu a fost recuperată niciodată! Imaginează-ți! Stă pe fundul oceanului, undeva lângă Savannah, Georgia.

— Am înțeles ce vrei să zici. Nu ştiam că ai avut de-a face direct cu Scotland Yard.

— Ba bine că nu. Cu cine altcineva? Păi, bineînțeles. Chicoti. Mi-am răspuns singur la întrebare, nu-i aşa?

Ea roşi.

— Deci, dacă nu e vorba de poliție, în principiu.... Adică, dacă nu asta te deranjează, de ce eşti abătut? îmi dau seama că aşa e, nu nega.

— E o surpriză. Nu crezi?

— Da, şi pentru mine. Nu am ştiut că ideea mă va atrage până când nu m-au abordat ei. Şi apoi, imediat ce mi-au povestit în ce constă munca, mi-a plăcut ideea.

— Să nu crezi că nu înțeleg asta, spuse el. Viața minților sclipitoare e costisitoare. Iar tu eşti o persoană tânără, plină de viață, bineînțeles că te atrage *vita activa*. Să dărâmi câteva uşi, să-i opreşti pe băieții răi.

— Cei mai răi tipi. Jihadiştii, extrema dreaptă, baronii drogurilor, mişcări naționaliste, Dumnezeu mai ştie cine. Culte peste tot. E o lume digitală acum, tată. Pândesc din umbră. Nu sunt armate pe care să le poți vedea, sunt rețele, peste tot în jurul nostru.

— Şi vrei să ajuți la oprirea lor?

— Da. Ei bine, dacă pot. Într-adevăr este o schimbare de ritm față de orele lungi petrecute în laboratorul Cavendish, lucrând la un computer cuantic.

— Cu siguranță aşa e. Dar nu cred că îți va fi atât de greu sate adaptezi.

Acum era rândul lui Carol să se încrunte.

— Deci, dacă aşa stau lucrurile... Nu sunt sigură că înțeleg...

— De ce nu sar în sus de bucurie? Ascultă-mă. S-a întâmplat vreodată să stau în calea alegerilor tale sau să-ți pun la îndoială judecata față de propriul tău destin?

Ea îşi puse mâna peste a lui.

— Niciodată, tată. Nici măcar o dată. Şi să nu crezi că nu-ți sunt recunoscătoare. Pentru că sunt.

— Nu, nu mă deranjează că faci o schimbare care te scoate din zona de confort. Se întâmplă des, mai ales acum, când oamenii trăiesc mai mult. Cred că genul meu de carieră, angajat la 21 de ani, care nu a făcut altceva până la pensie, va deveni în curând un lucru de domeniul trecutului.

— Aşadar...

— Aşadar, viața asta nouă la care te gândeşti. Nu e ca şi cum aş crede că îți iroseşti cariera academică. Ci că nu vei privi niciodată înapoi.

— Ce vrei să spui? Dacă nu o să meargă, nu sunt atât de mândră încât să nu mă întorc cu coada între picioare şi să încerc să mă strecor înapoi în vreun campus. Accept riscul unui eşec. Acesta ar fi un pas extraordinar în necunoscut.

— Da, dar aşa e viaţa, în cele din urmă. Când am primit prima mea catedră, nimeni nu s-a arătat surprins... în afară de mine! Profesorul Walker. Asta însemna ceva. Încă mai înseamnă. Aveam o responsabilitate. Nu ştiam dacă eram pregătit sau dacă mă ridicam la înălţimea aşteptărilor... Toţi suntem frământaţi de aceste îndoieli, Caro. Când nu le mai ai, trebuie să începi să-ţi faci griji.

— Sunt de acord, tată. Dar tot nu-mi dau seama ce te îngrijorează cu adevărat.

Îşi mută scaunul în jurul mesei, ca să fie mai aproape de ea şi să-i vorbească mai serios.

— Ascultă, Caro. Dacă accepţi această slujbă, vei face ceea ce faci întotdeauna. Vei da tot ce ai mai bun din tine. Iar asta inevitabil înseamnă că vei ajunge în pericol.

— Of, tată, serios?.... Oferta este un curs intensiv de formare în poliţie şi apoi un post de criminalist la Yard. Jocuri de strategie de război cu arme nucleare, biologice şi chimice. Planificarea operaţiunilor. Analiza sistemelor. Nu e deloc muncă de teren. Aş schimba laboratorul cu un birou şi... ei bine, un alt fel de laborator. Şi nu cu masa profesorilor sau a cercetătorilor sau o cancelarie. Doar cu o cantină de doi bani.

— Nu te amăgi, Carol. De aici vei începe, cu siguranţă. Dar nu te vei mulţumi niciodată cu mai puţin decât maximul oferit. Este în firea ta. Nu te poţi împotrivi.

— Ei bine, spuse ea, ridicând din umeri, chiar dacă este adevărat, şi nu sunt sigură că este, atunci oferta este muncă de laborator de radiologie între agenţii.

Adică, nu prea este *Grand Theft Auto*, nu-i aşa? Nu e ca şi cum aş intra în cuiburi de infractori, cu toate armele din dotare. Să fim realişti. În plus, banii sunt de rahat.

El respinse acest lucru cu un gest.

— Nu la început. Dar va veni o zi, chiar o să vină, când oamenii răi o să pună mâna pe ceva care ar putea face rău multor oameni, iar tu vei găsi o modalitate să fii în prima linie. Te cunosc. Pur şi simplu aşa vei face.

Îşi ridică privirea neîncrezătoare.

— Ah, fii serios, tată. Chiar crezi că sunt în stare să fac ceva atât de nechibzuit? Sunt om de ştiinţă. Nu vreau nici să intru în bătaia focului, nici să fac pe eroina. Nu e genul meu.

— Te înşeli.

— Nu, tu te înşeli.

— Sper din tot sufletul să fie aşa. Otis Walker privi contururile clădirilor milaneze ce se profilau pe cer cu o claritate plină de tristeţe. Dar ştiu că nu mă înşel.

Acum, patru ani şi jumătate mai târziu, se zbatea să respire într-o glugă împuţită, întrebându-se dacă avea să mai apuce o dimineaţă, dacă aceasta avea să fie noaptea în care murea.

Îmi pare rău, tată. Ai avut dreptate.

26

Un pui de somn, de câteva ore şi apoi spre întâlnire. Dar niciodată nu merge aşa, corect? Harry stătea întins în pat, treaz, complet treaz, întrebându-se iritat de ce se mai deranjase să se ducă acasă. Ei bine, un duş nu-i făcuse rău. Şi nu-i stricau nici hainele curate. Dar nici

vorbă să poată să doarmă. Capul şi inima îi pulsau cu putere, aşa cum se întâmpla întotdeauna înaintea unei misiuni. Era ca în Helmand, doar că, de data asta, abia dacă ieşea din Londra ca să înfrunte monştrii.

Erau peste tot, nu-i aşa? Era o concluzie certă, după atâția ani. Lumea avea nevoie ca oameni ca Harry să rămână în viață suficient de mult timp pentru a-i opri pe cei care întreceau orice limită; care, în număr din ce în ce mai mare, credeau că aceasta era calea de a obține ceea ce îşi doreau.

Ei bine, s-o ia dracu de treabă. De fapt, să-i iadracupe toți! Şi pe Voldrev, şi pe Smythe, şi pe Ramirez, şi, mai nou, pe grupul ăsta de adulatori ai lui Hitler, care părea să creadă că se putea pune cu echipa lui şi să scape basma curată. În adâncul sufletului, simți ceea ce unul dintre cei mai buni comandanți ai săi din regiment numise „schimbare de viteză”: momentul în care o operațiune îți intra în oase, în sânge, în viscere. Însemna mult mai mult decât să o iei personal, devenea întreaga ta rațiune de a exista.

Harry se simți mai bine după ce se întoarse în maşină, pornind la drum, uitându-se la ceas mai des decât era nevoie, ținându-şi cât mai bine furia în frâu şi pregătindu-se pentru ceea ce ştia că avea să fie o întâlnire extrem de periculoasă. Oamenii ca Voldrev erau mai letali în teorie, dar, în acelaşi timp, jucau după un set de reguli cu care te obişnuia! de-a lungul anilor. Ştia că el şi Carol nu fuseseră cu adevărat în pericol când se duseseră pe insulă. La fel cum nici Smythe nu avusese de gând să-i tragă un glonț în cap când îl vizitase în locuința sa din Eaton Square. Nu era

stilul lor. Aveau un mod anume de a face lucrurile, care nu-i făcea neapărat previzibili, dar însemna că se mândreau cu faptul că îşi scalpau duşmanii cu o oarecare subtilitate şi (aproape întotdeauna) de la o oarecare distanţă. Adesea, cel mai sigur loc în relaţia cu cei mai răi infractori era să te afli faţă în faţă cu ei.

Dar cine ştia la ce te puteai aştepta de la o gaşcă de tineri skinhead îmbătaţi de visuri de mărire, care păreau să creadă că vor pune mâna pe o cantitate frumuşică de uraniu îmbogăţit? Pentru că, după cum ştia deja Harry, ei chiar credeau asta. Acesta era un joc important al unor jucători de mică anvergură. Şi asta făcea ca totul să fie un joc de barbut... şi cu atât mai periculos. Voldrev, Smythe, Ramirez, nu aveau nimic de dovedit unui inspector-şef de la Yard. Ambiţiile lor se întindeau peste continente, peste fusuri orare. Harry era doar un tip care le stătea în cale.

Dar aceşti mici Adolfi? Ei bine, scopul lor era să dovedească ce puteau. Întreaga afurisită de afacere era o demonstraţie de virilitate... pentru a face lumea să creadă că sunt o forţă de luat în seamă şi o forţă de temut. Dacă asta însemna să-i ucidă pe el şi pe Carol, nu aveau să ezite. Cu asta urma să se confrunte, ştia cu certitudine.

Se opri la un magazin şi îşi cumpără un sandviş, un măr, nişte fursecuri şi o sticlă mare de apă. Cu toată agitaţia ultimelor zile, observase că uita să mănânce, ceea ce pe lângă privarea de somn şi excesul de adrenalină, creştea riscul luării unor decizii greşite. Iar el nu-şi putea permite nici măcar o singură decizie greşită. Nu acum. Nu astăzi.

Mai fusese implicat în situații de luare de ostatici și înainte; mai multe la regiment, nu în timpul anilor petrecuțiîn poliție. O treime bună din operațiunile sub acoperire de care se ocupase unitatea sa implicase scoaterea victimelor răpite din vreo pivniță uitată de Dumnezeu, de pe vreo palisadă din junglă, sau (într-o singură ocazie) dintr-o fortăreață de pe o banchiză. Misiunea era misiune, dar întotdeauna era cu mult mai greu atunci când ostaticul era un camarad de arme; ceea ce se întâmpla mai des decât știa publicul. Fusese implicat în vreo șase misiuni de salvare pentru a elibera personal militar britanic, inclusiv din Serviciul de Acțiuni Aeriene Speciale. În cea mai mare parte, el și echipa sa reușiseră. Dar nu întotdeauna. Încă mai putea auzi țipetele unui radiotelegrafist capturat într-o mlaștină boliviană, în timp ce răpitorii săi, baroni ai drogurilor, îl tăiau în bucăți, echipa sosind cu două minute prea târziu. Două minute însemnau o veșnicie în astfel de situații. Două minute reprezentau diferența dintre viață și moarte. Nu avea de gând să facă nicio greșeală în această misiune.

Deschise torpedoul și-și scoase pistolul de serviciu. Cât timp trecuse de când nu mai trăsese cu un SIG Sauer P226 pe teren și nu în poligon? Mulți ani. Mai mulți decât voia să recunoască, de fapt. Câți oameni omorâse cu arma aceea? De doisprezece știa sigur, toți în timpul unor lupte strânse. Probabil erau mai mulți. Nu era ceva la care să se gândească.

Avea oare nevoie de ea astăzi? Da. Avea nevoie de ea în cazul în care brutele care o luaseră pe Carol nu voiau să o elibereze. Pe de altă parte... Nu. Evident că aveau

să îl percheziționeze când ajungea. Nu putea avea o armă la el, nu-i aşa? La naiba. La naiba cu toate. Puse pistolul la loc şi închise compartimentul.

Trecu în viteză prin Poplar, urmând indicatoarele spre Barking şi Dagenham. Regiune tipică britanică, fireşte. Era clar că această grupare nu se îndepărtase prea mult de rădăcinile sale. O verificare rapidă a bazei de date făcută de John semnală o duzină de grupuri de extremă dreaptă despre care MI5 şi Comandamentul de combatere a terorismului din cadrul Poliției Metropolitane credeau că sunt „implicate activ" în antrenarea, înarmarea şi pregătirea recruților pentru a comite acte de violență. Toate erau interconectate, unele dintre ele renăscuseră recent ca pasărea Phoenix, Blood and Soil Army[33], de exemplu, considerată de mult timp desființată, reapăruse pe radarul agenților în ultimul an. The New English Front[34], desigur. The British Aryan Brotherhood[35], care încă bătea oameni nevinovați şi răspândea ura. O grupare care îşi spunea Ciocanul lui Thor... Doamne, cum pot fi unii atât de jenant de proşti şi de josnici?

Dar, după cum ştia şi el, asta făcea parte din mentalitatea sucită neonazistă. Nenorociți! ăştia îşi doreau să fie subestimați de oameni ca Harry, să fie respinşi pentru că sunt nişte huligani şi beți ageamii. Mulți dintre ei încă erau. Dar nu mai era aceeaşi

---

[33] Armata de sânge şi ţărână (n. trad.)

[34] Noul Front Englez (n. trad.)

[35] Frăția Ariană Britanică (n. trad.)

situație din anii ’80. Noua specie de naționaliști paramilitari era diferită: avea legături cu mișcări similare din întreaga lume, era încurajată de succesul albilor nativi în politica tradițională, era mai preocupată și mai disciplinată. Chiar credeau că rasa lor risca să fie „înlocuită” și că se apropia un mare război al culturilor și civilizațiilor. Faptul că nu erau în toate mințile îi făcea și mai periculoși. Celor mai mulți dintre ei nu le păsa dacă sfârșeau în închisoare (deși le păsa de rasa colegilor lor de celulă) și nici dacă erau trimiși în Valhalla după o moarte eroică în luptă. Credeau în cauza lor nebună. Iar numărul lor era în creștere, într-un ritm alarmant.

Și întâlnirea pe Canvey Island? Da, avea o oarecare logică. În copilărie își petrecuse timpul pe plajă și își amintea că era un loc de distracție, plin de soare. Dar mai erau și o mulțime de terenuri virane abandonate și zone sălbatice, unde o organizație criminală își putea desfășura activitățile, dacă acționa rapid, fără a fi detectată. Roscommon Way, mărginită de copaci, nu era pustie. Dar, cu marile sale întinderi de parcuri, dune, șantiere de construcții și hale industriale (multe dintre ele goale), și-ar fi îndeplinit scopul pentru răpitori. Îl aveau la mână și știau asta. Un convoi de mașini de poliție, chiar și un singur vehicul de sprijin sau o ambulanță care să fie în apropiere ar fi pecetluit soarta lui Carol. Iar el nu-și permitea să-și asume acest risc.

În Orsett, intră pe A13. Lucrări rutiere. Pe contrasens se circula lent și nu avea nicio posibilitate să pătrundă, chiar și cu sirena și luminile poliției. La naiba. Era deja

amiază. Acesta era ultimul lucru de care avea nevoie. Văzu în față o stație de pompieri şi şirul îngrozitor de lung de vehicule care îl despărțea de întâlnirea cu filiala locală a Partidului Nazist. În cele din urmă, după douăzeci de minute pierdute, pomi din nou, trecând pe lângă cimitirul Basildon şi îndreptându-se spre sensul giratoriu de la Sadlers Farm, unde viră la dreapta pe Canvey Way.

Ajunse pe Roscommon Way şi o luă pe şoseaua lungă cu două benzi spre sensul giratoriu de la Waterside Farm. Traficul era lejer, aşa cum se întâmpla adesea în afara orelor de vârf, motiv pentru care, îşi aminti că auzise, nişte puşti din zonă începuseră să o folosească pentru curse nebuneşti în stilul Fast and Furious, conducând în toiul nopții cu peste 200 km/h.

Dar nu şi astăzi.

Dacă nu ar fi fost atent, nu ar fi observat furgoneta neagră Mercedes Sprinter parcată la aproximativ douăzeci de metri de şosea, după un pâlc mic de copaci. Da. Asta era cu siguranță.

Încetini şi văzu că şoferul, ascuns privirilor de geamurile fumurii, semnaliza cu farurile. Ceea ce însemna: „încetineşte naibii şi nu face mare caz de asta". Exact ceea ce şi făcu.

Parcă în afara şoselei, deschise portbagajul şi instala rapid un semn rutier al poliției. În alte împrejurări, acest lucru ar fi fost o nebunie, dar, în intervalul de timp pe care îl avea la îndemână, era o mişcare inteligentă. Asta însemna că niciun civil nu avea să-l întrerupă. Plus că semnul era amplasat la o anumită distanță de maşina sa, ceea ce ar fi semnalat colegilor

săi polițiști că nu avea decât o problemă la mașină și nu era nevoie să se implice. Dacă avea noroc, nimeni nu avea să intervină.

Încheindu-și fermoarul de la jacheta de piele, merse încet în fața mașinii, cu mâinile ridicate la vedere, dar nu ostentativ. Din nou, orice ca să nu atragă atenția. Știa că șoferul Mercedesului ar fi observat. Merse fără grabă, precaut și cu pași egali. Puteau să vadă că era singur și că se aștepta să fie percheziționat înainte de tratative.

Ajunse la aproximativ treizeci de metri de dubă și se opri. Dacă s-ar fi apropiat mai mult, ar fi putut fi interpretat că își permitea prea multe. Mâinile încă ridicate, așteptând cu răbdare. Pentru o vreme, nu se întâmplă nimic. Alte jocuri nenorocite ale minții, nu-i așa?

În cele din urmă, ușa pasagerului se deschise și un bărbat voinic sări din mașină. Purta blugi negri, o geacă neagră de aviator, o șapcă plată și o eșarfă gri purtată ca o mască de față Covid, astfel încât doar ochii și partea de sus a nasului îi erau vizibile.

Îl măsură pe Harry din priviri, cu un dispreț evident. Îl evaluă ca să știe cu cine avea de-a face. Privirea lui era fixă, imperturbabilă. Un comportament temperat. Era el un idiot neonazist, dar nu-i erau străine momentele de tensiune, violență și conflict, gândi Harry.

— Deci tu ești Taylor? spuse el în cele din urmă, iar vocea lui groasă, sigură pe sine, spintecă rafalele de vânt ce măturau câmpul.

— Știi bine că da.

— Nu fi impertinent, inspectare. Azi nu faci poze şi nu iei amprentele nimănui. Hai să nu începem cu prostii, da?

— În regulă, răspunse Harry.

— Aşa că taci din gură şi ascultă. Altfel, fata ta o să aibă o zi foarte nasoală, şi mai ales cea de pe urmă.

— Ascult. Apropo, cum să-ți zic?

— Nu-mi zici nicicum, fiule, doar răspunzi la întrebări.

— În regulă, atunci. Dă-i drumul.

Celălalt bărbat îşi întoarse privirea pentru o clipă. Îşi ridică încet mâna stângă. Portiera şoferului se deschise şi o a doua matahală sări pe iarbă, îmbrăcat mai mult sau mai puțin identic cu şeful său, doar că pe cap avea o şapcă de baseball simplă, de culoare albastră.

— Asociatul meu o să te percheziționeze mai întâi şi o să-ți verifice maşina ca să ne asigurăm că nu umbli cu cioara vopsită. Pentru că, din experiența mea, voi, polițiştii trădători de rasă, întotdeauna umblați cu mantocării. Mereu găsiți modalități noi ca să vă dezamăgiți propriul popor.

Harry ridică din umeri în timp ce al doilea bărbat se apropie de el. Îşi săltă brațele mai sus ca să poată fi percheziționat. Şoferul îi verifică pantofii, îi deschise jacheta ca să vadă dacă avea vestă antiglonț sau vreun sistem de comunicații, nu avea, apoi îl răsuci brusc ca să se uite în buzunarele de la spate şi la centură.

Şoferul se întoarse şi clătină din cap.

— Acum maşina. Cu mare atenție, îi spuse şeful său.

Harry nu avea de gând să rişte să se întoarcă, dar auzi cum se deschiseră portierele şi portbagajul maşinii sale, apoi se lăsă liniştea în timp ce bărbatul aruncă o privire

înăuntru. Surprinzător, îi luă mult timp până găsi pistolul care, la urma urmei, se afla doar în afurisitul de torpedo. Cum îl găsi, traversă furios, cu paşi repezi iarba, până la şeful său, care se uită la armă plin de dezgust.

Luă pistolul în mână şi se uită cu atenţie la el de parcă era nedumerit. În cele din urmă, sparse tăcerea.

— Frumoasă piesă, zise el. E din armată, nu? Am auzit că ai fost militar. Ciudat că acum trebuie să-ţi trădezi ţara. Dar sunt atât de mulţi care o fac, dădu el din cap. Problema este că această armă, chestia asta, este exact ceea ce am vrut să spun cu „cioara vopsită". Este ceea ce am sperat că o să fii suficient de inteligent să nu faci. Să vii înarmat. Asta înrăutăţeşte cu mult lucrurile.

— Sunt un ofiţer superior OS22, interveni Harry. Întotdeauna port armă. Ideea este că am lăsat-o în maşină. Am venit spre tine cu mâinile ridicate. Asociatul tău m-a percheziţionat de parcă eram mătuşica lui Osama bin Laden în aeroportul Heathrow. Este exact opusul „ciorii vopsite", dacă nu te superi că spun asta.

Bărbatul cu şapcă plată tăcu din nou.

— Tot e o prostie din partea ta. Nu-mi dă motive să am încredere în tine. Aşa că ia zi-mi tu acuma de ce nu ţi-aş trage un glonţ în cap şi apoi să te dau pe tine şi pe colega ta străină la porcii de la o fermă pe care oştiu la câţiva kilometri de aici?

— Deoarece, domnule Herr Drăgălaşule, răspunse Harry, vrei ceva de la mine, şi n-o să obţii ce vrei de la două cadavre, nu-i aşa?

Aproape insesizabil, şeful se simţi iritat de purtarea arogantă.

— Ei bine, să zicem că pun obrăznicia asta afurisită pe seama vremii reci şi a nervilor la vârsta mijlocie. Dar ar fi trebuit să ştii deja că nu-mi place să mi se vorbească în felul acesta.

— Dar am dreptate, nu-i aşa? Tu vrei ceva de la mine. Iar eu îmi vreau înapoi colega ofiţer vie şi nevătămată. Nu aveam de gând să mă arunc în faţa gloanţelor. Nu-i aşa? Fii cuminte, pentru numele lui Dumnezeu.

Şeful îi făcu semn locotenentului său să se întoarcă în dubă şi scoase din geacă un pachet de ţigări. Îi luă ceva timp să facă bricheta să funcţioneze, din cauza vântului, dar când reuşi, îşi dădu eşarfa în jos şi trase lung şi adânc din ţigară.

— În regulă, atunci. Văd că ai pus un semn ca să ţii oamenii la distanţă. A fost o mişcare aproape inteligentă. Deci, presupun că ai o idee despre ce suntem aici să discutăm.

— Bănuiesc pe jumătate, da, răspunse Harry.

— Bine. Bine. Pentru că asta înseamnă că tu şi colega ta, sau cum îi spui tu, aveţi cel puţin cinci la sută şanse să apucaţi sfârşitul zilei fără să fiţi băgaţi în saci de cadavre. Sauîngropaţi de vii.

— Bine, spuse Harry. Şi-atunci de ce nu-mi spui cum pot intra în zona procentajului cu noroc?

Şeful clătină din cap.

— Vezi? Din nou... tonul ăsta este exact ce nu vreau să aud. Ştii exact ce vreau. Şi, cu toate că nu m-aşteptam să mi-l aduci chiar în maşină, consider că

este treaba ta să-mi explici cum, mai exact, o să mi-l aduci.

— Să ți-l aduc? întrebă Harry.

— Ei bine, da. Pentru că, dacă nu o faci, tu, fata ta, nenorocitul de tată al ei şi, ca să fiu perfect sincer, toți cei pe care i-ai numit vreodată familie veți fi găsiți în vreo două sute de locuri diferite.

— Aha, spuse Harry. Credeam că ai spus că o să fim cina porcilor din seara asta. Acum sunt nedumerit.

— Nu fi, Taylor Pot să fiu foarte creativ când trebuie să-mi exprim furia. Excentric, chiar. Crede-mă, nu am ajuns în această poziție fără să dau dovadă din greu de... cum se spune?... comportament convingător.

— Nu mă îndoiesc de asta, zise Harry. Îi cunosc pe cei de teapa ta de o viață. Nişte panarame de bigoți cu gură mare, se distrează spărgând sticle şi se cred Adolf Hitler. Lovind cu piciorul toate capetele pe care le găsesc. Trecând totul prin foc doar ca oamenii să moară degeaba.

Şeful făcu un pas înainte.

— Nu degeaba! În niciun caz degeaba! Generația voastră dezgustătoare de laşi a transformat țara aceasta într-o canalizare culturală. Şi i-ați transformat în mână de lucru ieftină pe oamenii albi, cumsecade, cetățeni de mâna a treia în propria lor patrie. Eşti mândru de tine? Dacă ați avea onoare, v-ați trage un glonț în cap.

Harry pufni.

— Ei bine, mi-am dat seama. Ştiu că vouă vă place puțină autodistrugere în buncăr când lucrurile devin

dificile. Nu-i aşa? E stilul vostru. Înainte ca ruşii să ajungă la Berlin, vreau să spun.

— Nu vine niciun rus astăzi, Harry băiete. Aşa că mai bine ai grijă cum te porți. Pentru că vă promit că va fi pentru ultima oară.

— Bine, drăgălaşule. Vreau doar să ştiu exact ce vrei în schimbul întoarcerii în siguranță a doctorului Walker. Să trecem la treburi practice, da?

Şeful îşi mai aprinse o țigară.

— În regulă. În regulă, atunci. În primul rând, acesta este un joc cu două reprize, Taylor. Astăzi vorbim despre căi şi mijloace. Asta e prima repriză. Apoi, îți închizi naibii clonțul şi faci tot ce e necesar ca să-ți ții câinii la distanță în timp ce te gândeşti cum să-mi aduci valiza. Nu-mi pasă cum o faci. Dar trebuie să lucrezi repede. Şi dacă lucrezi repede şi reuşeşti să o faci... ei bine, asta e a doua repriză, nu-i aşa?

— Presupui că e la mine. Jumătate din populația globului caută uraniul ăla de când a fost pe săltat în Stepney. După cum sunt sigur că ştii. Mare zarvă pentru a-l obține. Larcadavrele se tot adună de atunci. Ce te face să crezi că noi, plăpânzii trădători ai rasei de la Yard, am fi dat lovitura?

— Pentru că te-am urmărit, Taylor. Avem o mulțime de agenți în oraş în aceste zile, soldați patrioți care ne țin la curent. Din toate categoriile sociale. Ai fost în mijlocul întregii poveşti, nu-i aşa? Ai plecat din țară, te-ai plimbat ca nimeni altul. Toată lumeae pe urmele tale. Ştii foarte bine unde este, Taylor. Altfel de ce mi-aş pierde timpul cu un fost militar de rang mijlociu ca

tine? Nu sunt un neonazist cu aparat dentar din anii ’80, băiete. Lucrurile au evoluat.

— Dacă zici tu, spuse Harry. Atunci hai să facem un pas mai departe şi să spunem că ai dreptate. De dragul discuţiei, înţelegi?

— Ştiu că am dreptate, la naiba. Asta e premisa. Nu este o discuţie.

— În regulă. Deci, cum ar trebui să scot o cantitate considerabilă de material de armament din... să zicem... un depozit militar, strict secret, plin de şefi, agenţi şi Dumnezeu mai ştie cine altcineva, şi să o aduc în mânuţele tale care ard de nerăbdare? Aşa cum tot spui: nu sunt decât un poliţist. Nu suntem pregătiţi să comitem jafuri nucleare, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Şeful îşi flutură mâna, ca şi cum ar fi fost plictisit.

— Detalii, detalii. Dacă ştiu un lucru despre tine, Taylor, este că nu eşti un om al legii obişnuit. Ai multe talente şi faci multe lucruri pe căi ascunse. Aşa că vei găsi o soluţie. Asta e ceea ce faci. De asta exişti şi acesta e motivul pentru care nu te-au dat afară din poliţie cu ani în urmă pentru că erai o adevărată pacoste.

Doamne, începe să vorbească de parcă ar fi un ofiţer SS cockney, se gândi Harry. *Ar fi bine să terminăm repede cu asta, îşi pierde răbdarea. Şi asta nu trebuie să se întâmple.*

— În regulă, în regulă. Deci înţelegi cum funcţionează OS22. Bine. Nu ştiu cum încă, dar voi găsi o cale.

— În sfârşit. Începem să facem un mic progres.

— Nu o să fie uşor. Dar, uite, o să rezolv.

Şeful privi în altă parte, spre un orizont îndepărtat.

— Da. Aşa ai face bine să faci, Taylor. Vreau valiza aia şi sunt pregătit să fac nişte lucruri ale dracului de oribile ca să o am.

— Da, cred că am înțeles mesajul.

— Bine. Şi-atunci... de ce eşti încă aici? Şterge-o în mă-ta de aci şi fă ce ai de făcut!

Începem, se gândi Harry. *Respiră adânc.*

— Pentru că am nevoie de o dovadă că e în viață.

Şeful izbucni în râs. De parcă Harry începuse să facă jonglerii sau piruete.

— Trebuie că ți-ai pierdut mințile! Crezi că sunt aici ca să negociez? Doamne, voi, polițiştii, nu învățați niciodată, nu-i aşa? întotdeauna credeți că dirijați totul sau că ne puteți păcăli. Ei bine, cum am spus, a venit vremea noastră. Eşti aici ca să primeşti ordine, molâu nenorocit. Şi asta e tot. Acum fugi înainte să-mi scot sculele şi să o lucrez pe fata ta.

Harry nu cedă.

— Dar cum ştiu că e la tine? Că este în viață şi nevătămată?

— Pe bune? Eşti gata să-ți asumi riscul ăsta?

— Tot ce ştiu sigur e că doctorul Walker a dispărut. Şi că l-ai sunat pe tatăl ei. Şi ai ajuns să vorbeşti cu mine. Presupui că nimeni altcineva nu a mai luat legătura. Ceea ce, dacă îmi permiți să vorbesc liber, este o presupunere cam exagerată.

— Cum adică?

— Ei bine, aşa cum ai subliniat, mulți oameni sunt foarte interesați de echipa mea în acest moment. Aşa că pot să presupun, fără să greşesc, că mulți oameni ştiu că Dr. Walker a dispărut. Ce te face să fii atât de sigur

că eşti singura parte interesată care pretinde că o are? Poate că azi dau ture, nu-i aşa? Mă opresc în trecere să vorbesc cu Mafia din Soho, cu ruşii din Mayfair, cu mexicanii din... unde locuiesc mexicanii în Londra? Nu ştiu. Apoi, desigur, mă opresc la voi, cei de aici, din mijlocul nenorocitei de Canvey Island. Ar putea fi oriunde, serios.

— Eşti un jucător de poker de rahat, Taylor. Chiar dacă te-aş crede, ceea ce, apropo, nu se întâmplă, nu o să rişti să mă faci să-mi pun băieţii să-i taie urechea şi să o aducă din dubă ca să o vezi. Nu-i aşa?

— Vezi, speram să mă laşi să văd că e la tine. Mă gândesc că e puţin cam devreme în relaţia noastră de afaceri ca să începem să tăiem oamenii în bucăţele, nu-i aşa? Şi, oricum, o ureche e o ureche, toate arată la fel. Nu crezi?

Adversarul său îl săgeta cu o privire de gheaţă.

— Nu cer prea mult, spuse Harry, Nu o să mă mişc. Evident. Pune-ţi asociatul de acolo, sau pe oricine altcineva, să o aducă pe doctorul Walker. Ca să o pot vedea pentru două secunde. Şi apoi pot să încep să mă gândesc cum să vă fac rost de ceea ce vreţi.

— De ce să am încredere în tine, Taylor?

— Nu mă aştept să ai încredere în mine. Tu ai mingea în teren sau cel puţin aşa spui. Dacă o ai pe Dr. Walker, evident că o să fac tot ce pot ca să o eliberez. Uită-te în sus. Niciun elicopter. Nicio o echipă de rezervă. Niciun mijloc de comunicaţie. Sunt doar eu. Aşa cum ai solicitat. Spun doar să-mi arăţi că de fapt tu ai răpit-o şi în zece secunde mă urc în maşină şi plec.

Şeful miji ochii. Harry văzu că îşi dorea cu disperare să-l taie de la o ureche la alta şi să-l îngroape într-o gaură mică. Dar şi că acest instinct primitiv intra în conflict cu o gândire strategică incipientă şi că, după ce pusese totul la bătaie pentru a-şi duce gaşca de golani în liga mare, trebuia să facă ceva, ceva care să semene cu luarea unei decizii calme şi raționale.

După o tăcere ce părea să nu se mai sfârşească, şeful ridică un deget.

— O secundă. Iese o secundă. Dacă te mişti, e moartă. Dacă nu te duci direct la maşină după ce ai văzut-o, e moartă. Dacă ne pui orice dispozitiv de urmărire, e moartă. Bine?

— Bine, spuse Harry.

Şeful ridică din nou mâna şi şoferul sări ca ars, alergând să primească ordinele. Dădu din cap când i se spuse ce să facă şi se îndreptă spre partea din spate a dubei. Deschise uşa şi părea că vorbeşte cu cineva.

Harry îl văzu gesticulând şi certându-se. Şoferul nu era atât de versat ca şeful său.

Apoi, din spatele dubei ieşi un al treilea bărbat, cu brațul în jurul gâtului lui Carol. Cei doi îşi târâră picioarele cât să intre în raza vizuală. Spre dezgustul său, Harry văzu cum Carol fusese legată la ochi, i se pusese căluş la gură, iar încheieturile mâinilor îi erau legate strâns cu bandă adezivă. Nu opunea rezistență, ceea ce era o mişcare inteligentă.

— Bine, spuse şeful. Secunda ta a expirat. Ea merge în...

Până să apuce să-şi termine vorba, vârful capului îi zbură cu tot cu şapcă, iar sângele şi creierii i se

împrăştiară pe iarba din spatele lui. Căzu în genunchi, mort.

Asta fusese prima împuşcătură.

Împuşcătura cu numărul doi: şoferul se prăbuşi în iarbă, cu o gaură stacojie perfect centrată în frunte. Respiră o dată şi rămase nemişcat.

Împuşcătura cu numărul trei: răpitorul lui Carol nici nu apucă să termine de strigat: „Al dra...” când al treilea glonţ îi intră prin urechea stângă, trecu prin craniu, prin lobul temporal şi ieşi pe partea cealaltă, omorându-l pe loc.

Carol, simţindu-se dintr-odată eliberată din strânsoarea lui, ţipă, cuvintele ei fiind înăbuşite de căluş. Harry se repezi să o sprijine şi să-i spună că totul era în regulă acum.

Îi scoase mai întâi căluşul, iar ea trase adânc aer în piept, gâfâind.

— Carol, sunt eu, Harry. Harry! Toţi sunt morţi. Eşti în siguranţă. Eşti în siguranţă.

Îi dădu la o parte legătura de la ochi, iar ea strânse din pleoape, explozia bruscă de lumină provocându-i durere după ore întregi de întuneric forţat.

Ea se aplecă spre el.

— Harry! Ce mama mă-sii s-a întâmplat? Cine erau?

— Doar o gaşcă de doi bani care şi-au imaginat că pot să lase o urmă în istorie. Imipare rău că ai fost implicată. Doamne, eşti bine?

Era stătea aplecată, fără suflare şi se ţinea de genunchi de parcă îi venea să vomite.

— Da. Da, mulțumesc. Eu doar... încerc să înțeleg ce s-a întâmplat, că am fost răpită de pe trotuar de... ce erau? Al Patrulea Reich sau ceva de genul ăsta?

— Nici măcar, spuse Harry. Se uită pe şosea: din fericire nu era trafic. Doar o grupare nouă de neonazişti care cred că dacă citeşti Mein Kampf devii un fel de erou. Presupunând că ştiu să citească. Nişte jigodii în toată regula.

— Isuse! Câți umblă după valiza asta nenorocită? Se adună din ce în ce mai mulți.

— Că bine zici. Urmează Hare Krishna.

Ea reuşi cu greu să râdă.

— Da. Probabil că da. Apoi, Apropo, Harry... Cine i-a eliminat? Nu văd întăriri.

— Aceasta ar fi chiar colega noastră, sergent Iris Davies, care se află la doi kilometri distanță, în adăpostul ei de lunetist. A spus că reuşeşte să tragă de la distanța aceea şi se pare că a avut dreptate. Aş spune că îi datorăm ceva de băut, nu-i aşa?

— O băutură mare, zise Carol. Te rog, Harry. Ai nişte cleşti de tăiat ca să mă eliberezi de banda asta nenorocită? Şi nişte apă sau altceva. Sunt moartă de sete.

— Da, îi spuse el. Să mergem în maşină, unde e cald. O să anunț totul prin stație, apoi mergem la spital să te examinăm.

— O, sunt doar nişte vânătăi, cred...

— Da, dar pentru orice eventualitate.

— Ştiu. Mulțumesc, Harry.

Harry făcu semn cu ambele mâini, ştiind că Iris o să-l vadă. Ceea ce se şi întâmplă, de pe acoperişul blocului

de apartamente aflat la doi kilometri distanță, iar ea zâmbi în sinea ei... deși își zisese că era o treabă bine făcută și trei naziști mai puțin de care lumea să se îngrijoreze.

Începu să-și adune echipamentul în timp ce aștepta să o sune Harry.

27

— Doamne, ce frig e! spuse Iris. Tremura în hainele de luptă din surplusurile armatei americane, cu plasa de camuflaj și cu mănușile de lunetist. Adăpostul pe care îl construiseră era, spuse ea, mult prea expus. Dar trebuia să fie de ajuns.

— Nu te mai plânge, spuse Harry, uitându-se prin binoclu. Unitatea Doi o duce mult mai greu jos, lângă canal.

La aproximativ o sută cincizeci de metri în fața lor, John se poziționase în spatele unei magazii care se afla aproape de apă. Alături de el erau doi dintre amicii lui Harry: Gerry și Spike sau cel puțin așa își ziceau ei. Doi bărbați lăți în umeri și cu barbă, care așteptaseră la o stație de benzină de pe autostradă, nu departe de Londra, și care parcă își aduseseră cu ei propriul arsenal în portbagajul BMW-ului. John și Iris avuseseră îndoieli legate de ideea asocierii cu doi civili, dar fuseseră aspru contrazișI de șeful lor.

— Nu sunt niște nenorociți de civili, spusese Harry. Au văzut mai multă acțiune în apărarea teritoriilor decât o să vedeți voi vreodată. Acum lucrează în sectorul privat. Îi înscriu ca „observatori experți”, bine?

— O, da, Robinson o să şi creadă asta, răspunse John.

Porniră în viteză pe M40 în Range Rover-ul neinscripționat pe care Harry îl luase din flotă pentru o săptămână, Jaguarul său nefiind tocmai vehiculul potrivit pentru această expediție.

— Bineînțeles că nu am de gând să-i înscriu. Evident că nu au fost niciodată aici, Iisuse, chiar trebuie să explic totul ca la grădiniță? Da, se pare că aşa trebuie să fac. Fiți atenți. Robinson vrea să fim oriunde ne va duce firul ăsta. Nu e sigur nici în legătură cu Marsilia şi cu siguranță vrea un plan B. Şi aici intervenim noi. Doar că nu vrea să ştie detaliile. Se numeşte „negare plauzibilă", John. E nasol, dar face să meargă treaba.

— Sunt buni, totuşi? „Gerry" şi „Spike"?

— La naiba, chiar cauți nod în papură în dimineața asta, nu-i aşa? Cei doi sunt mai buni decât ai putea tu să fii în zece vieți şi sunt cea mai grozavă echipă...

— În regulă, şefu', în regulă. Am înțeles. „Cine nu riscă, nu câştigă" şi aşa mai departe.

— Da, bine, spuse Harry, concentrându-se la drum şi părând foarte preocupat. Nu se ştie niciodată. S-ar putea să avem nevoie de ceva în plus astăzi, dacă înțelegi ce vreau să spun. Am sentimentul că aşa va fi.

Nu era nimic „în plus" în zona aceasta bătută de vânt, gândi Iris. Deşi îşi stabiliseră locul pe o colină mică nu departe de ecluză, ceea ce le oferea o vizibilitate bună, cea mai mare parte a terenului din jur era plat şi pustiu, singurele lucruri care făceau notă discordantă fiind nişte depozite de cărămidă oarecare şi un uriaş rezervor victorian de gaz.

— Îți zic eu, spuse Iris. Carol o să fie extrem de supărată că nu am luat-o, că am exclus-o din excursia cu şcoala.

— Mda, păi, oficial este în concediu obligatoriu. Se recuperează şi aşa mai departe. Ceea ce e corect dacă te gândeşti prin ce a trecut. Adevărul este că Robinson vrea să o aibă aproape, în cazul unor evoluții legate de uraniu. Carol nu-şi poate permite să fie plecată din Londra în momentul acesta... adică, s-ar putea să aibă nevoie în curând de cunoştințele ei de specialitate.

— Norocul ei.

— De fapt, cred că era puțin supărată, ca să vă spun adevărul. A început să simtă gustul muncii de polițist.

Range Rover-ul era parcat la aproximativ cinci sute de metri într-o zonă care fusese betonată fără un motiv clar. Toată această întindere sumbră, cenuşie, crea cumva impresia unui capăt de linie, capăt de lume, chiar. În stânga lui Iris, se afla un petic de pământ delimitat de un gard vechi de sârmă şi un semn aproape şters pe care scria NU INTRAȚI, în mod clar legate de vechea utilizare a complexului de hale aflate în josul drumului. Acum, ferestrele sparte şi uşile scoase din țâțâni ale clădirilor sale arătau ca un rânjet cu dinți strâmbi. Nimic de văzut în afară de ruinele erei industriale sub un cer mohorât care promitea ploaie dintr-o clipă în alta. Deja picura.

La adăpostul improvizat al rucsacului, Iris se uită la ecranul acoperit cu plastic al iPad-ului ei. Aveau acum o foaie cu ordinele de serviciu pentru toate navele aşteptate pe canal în ziua aceea... şi doar două dintre ele păreau cât de cât interesante. Una dintre ele, care

trebuia să ajungă în jurul orei 6 seara, era un cargobot înregistrat în Germania, *Sieglinde*, al cărui proprietar real se dovedise imposibil de verificat şi care, prin urmare, în aceste condiţii, devenise suspect. Mai devreme în cursul zilei, în mai puţin de douăzeci de minute, de fapt, se aşteptau să vadă un cargobot mai mic, *Gabriella*, înregistrat în Vancouver, şi de ai cărui proprietari încercaseră să dea de urmă mergând pe un fir via insulele Cayman ce-i dusese până la o companie fantomă care teoretic avea sediul îh New York. Acolo, pista se răcise. În mod alarmant.

Ea şi Harry alcătuiau Unitatea 1. Supravegherea pe scară largă era cheia, spusese el. Ce căutau? Nu aveau nici cea mai vagă idee. Dar trebuiau să fie pregătiţi pentru orice. John, Gerry şi Spike se aflau mai aproape de canal şi erau gata să ia orice măsură, dacă era necesar. John se postase în spatele nepreţuitului său binoclu Oberwerk, pe care reuşise să nu-l returneze când părăsise NCA şi care îl ajutase în multe operaţiuni de-a lungul timpului. Gerry şi Spike aveau carabine M4A1 care, după cum dezvăluită ei cu mândrie, le fuseseră oferite în semn de mulţumire de Echipa 7 din cadrul US Navy SEAL, după un exerciţiu comun de succes în Paraguay, pe vremuri. John nu dorise să afle niciun detaliu.

Se întrebase cu voce tare, chiar înainte ca echipele să se despartă, dacă era legal ca bărbaţii aceia să aibă la ei astfel de arme. Ce căutau aici? o întrebase pe Iris. Ea îi răspunsese că nu era treaba lor să pună la îndoială raţionamentul lui Harry. Doar să aibă încredere în el.

Iris instalase un sistem digital de comunicații securizat, astfel încât să poată păstra legătura fără să riște să fie interceptați.

— Unitatea Doi, răspundeți, zise ea. Ce aveți de raportat?

— Unitatea Unu, răspunse John. Nimic neobișnuit. În curând o să toarne de o să ne facă fleașcă, nu-i așa?

— Unitatea Doi... da, cu siguranță, mai ales pe voi trei, fraierilor.

— Unitatea Unu... du-te naibii, Iris. E al naibii de frig aici. Nimic interesant după ce a trecut traulerul suedez de acum o jumătate de oră. Trafic ușor astăzi, conform căpitanului portului. Nu a glumit când a spus asta.

Harry se ridică în picioare și pomi spre coama dealului. Într-adevăr, nu se vedea nimic, în afară de o întindere gri de apă cu câteva bărci cu vâsle ancorate lângă ecluză, legănându-se în bătaia vântului. Liniștea era întreruptă doar de țipetele sporadice ale pescărușilor sau de vuietul îndepărtat al unui avion. E ciudat să fii atât de singur, gândi el. Nu se auzea nici măcar sunetul liniștitor al unui elicopter de poliție care să survoleze.

— Niciun semn, nimic? strigă el spre Iris.

— Nimic. Nici măcar pe calea de halaj.

Se uită prin lunetă și calculă șansele de reușită a unei împușcături mortale către o țintă de pe cealaltă parte a canalului. Erau decente, chiar și cu vântul care batea. Un vas în mișcare era o altă discuție, dar chiar și așa, era încrezătoare că putea îndeplini misiunea dacă era nevoie. Dar care era misiunea? Nu-i mai pusese întrebarea asta lui Harry, pentru că era clar că nici el

nu avea o idee mai clară decât ea. Iar tensiunea era deja destul de mare fără să mai atragă atenția asupra proporției şi numărului de necunoscute din situația lor... ca să nu mai vorbim de lipsa întăririlor, de acoperirea legală, chestii de genul ăsta. *Concentrează-te*, îşi spuse ea. *Respiră.*

În căştile ei se auziră pocnituri.

— Unitatea Unu, spuse John. Vezi ce văd şi eu?

Se uită cât mai departe spre vest şi o văzu. Conturul unei nave, roşu cu albastru, cu două macarale care păreau nişte brațe metalice ce se întindeau spre cer. Se îndrepta spre ei, cu puntea încărcată cu containere.

— Unitatea Doi, răspunse ea. O văd. E fata noastră?

— Unitatea Unu. Aşteptați. Nu pot vedea însemnele. Stai puțin... da, canadiană. Asta se potriveşte cu Vancouver. Ar trebui să fie *Gabriella*. Îşi coborî privirea pe ecranul tabletei. Şi... da, seamănă cu imaginea pe care am obținut-o. Plus câțiva ani de uzură.

Harry vorbi în microfonul său.

— Unitatea Unu. Gerry, Spike, ocupați poziția din față, dar păstrați acoperirea. Pregătiți-vă pentru inamici. Pare a fi o navă obişnuită de marfă, dar ar putea fi orice.

— Unitatea Doi, răspunse John. Recepționat. O navă mai mică se îndreaptă spre noi dinspre Manchester. E doar o navă de alimentare. Cred că este pe listă, dar s-ar putea să treacă în momentul când *Gabriella* va intra în vizorul nostru.

— Unitatea Doi, spuse Harry. Am înțeles. Ia poziție neutră, dacă nu avem motive să credem altceva. Se

întoarse spre Iris. Ultimul lucru de care avem nevoie este să vadă lumea ce se va întâmpla.

— Da. Să sperăm că vasul acela de alimentare o să treacă repede pe lângă noi.

— Stai puțin, Harry se uită prin binoclu. *Gabriella* în... îmi joacă imaginația feste sau încetineşte?

Ea privi prin lunetă.

— Nu. Nu este imaginația ta. Clar e o scădere a vitezei. Vizibilă cu ochiul liber. Intenționează să acosteze[7]. Unde ar putea acosta o navă de mărimea asta pe aici?

— Nu are niciun sens, spuse Harry. Unitatea Unu. Fiți atenți.

— Unitatea Doi, răspunse John. Recepționat. Cu siguranță se întâmplă ceva.

În depărtare, Gerry şi Spike îşi ridicară carabinele, complet pregătiți de luptă. Iris se uită la Harry şi observă cum tot corpul ise încordează, gata de acțiune. Îi conducea într-o bătălie care ar putea fi un adevărat coşmar. Pentru prima dată în toți anii în care îşi pusese viața în pericol, incertitudinea avea să-l ucidă.

— Unitatea Unu. Nava asta de alimentare. Ciudat... încetineşte şi ea.

— În regulă, Unitatea Doi, spuse Harry. Rămâneți pe poziții.

Iris îşi încolăci degetul în j urul trăgaciului, gata să riposteze indiferent ce avea să se întâmple în continuare.

Nava *Gabriella* se apropia. O navă urâtă, după toate standardele, o cutie de oțel plutitoare, de fapt, o hidoşenie care transporta sute de tone de marfă în jurul planetei, zi după zi, săptămână după săptămână.

Alimente, combustibil, vehicule, lemn, ființe umane: putea transporta orice.

IPhone-ul lui Harry bâzâi. Era un mesaj de la Robinson.

URGENT: Operațiunea Mrsl este un eşec.
Argonauta e sctct de DEA. Dar nu e nimic acolo.
Fiasco. Mai multe curând. BR.

— Rahat, spuse Harry.

Îi transmise lui Iris, iar ea nu făcu decât să aprobe din cap foarte serioasă. Dacă Marsilia era o pistă falsă, ce era asta? O altă demonstrație de prestidigitație? Doar un alt spectacol care să țină mai mulți polițişti departe de adevărata acțiune?

— Unitatea Doi, spuse Harry. Fiți atenți. Informațiile noastre sunt că operațiunea din Marsilia este o fundătură. Nu e nimic acolo. Aşa că fiți pregătiți pentru orice aici.

— Unitatea Unu, răspunse John. Recepționat. Stai puțin, vezi chestia asta?

Harry se uită prin binoclul său.

— Unitatea Doi. La ce trebuie să mă uit?

Unitatea Unu. La tribordul *Gabriellei*... chiar la suprafața apei. Mişcare.

Harry se uită mai atent. Doamne, John avea dreptate. Clăb ucide spumă se formaseră pe linia de pescaj lacarenă. Şi...

— Iisuse, spuse Iris. Aşa ceva nu este posibil.

Dar era posibil. Ceea ce părea să fie un panou de oțel în carenă se deschise pentru a dezvălui lumini

strălucitoare şi ceva care abia ieşea de la suprafaţa apei. Pe măsură ce trapa se deschidea complet, spuma deveni tot mai abundentă şi ceva asemănător unui peşte mare de fier abia se distingea în apa învolburată.

— Unitatea Unu, spuse John. Nu-mi vine să cred ce văd. Dacă nu mă înşel foarte tare, acela este un nenorocit de submarin.

— Pe punte, Harry, spuse Iris. Doi oameni. Se uită în jos. Îi vezi?

Îşi regla binoclul.

— Da, recepţionat. Unul are puţin peste un metru optzeci, celălalt e puţin mai scund. Sunt foarte interesaţi de ceea ce ne interesează pe noi. E greu să le distingi chipurile ascunse de pufoaice şi ochelarii de protecţie. Dar cel din stânga... e Ramirez?

— Unitatea Unu, spuse John. Nu pot face o identificare pozitivă. Ar putea fi. Da, seamănă cu el, cu siguranţă. Greu de imaginat că ar fi aici, dar este...

Iris interveni.

— Am o ţintă clară asupra amândurora. Aştept să-mi dai verde.

— Staţi, spuse Harry. Nu vreau să omor doi nenorociţi de marinari canadieni nevinovaţi din greşeală. Unitatea Doi, care este situaţia submarinului?

— Unitatea Unu. După urma de ta suprafaţă, s-a îndepărtat de navă. Şi... da... trapa se închide.

— Unitatea Doi. Recepţionat. Stai... aşteaptă. Se pare că avem companie.

Nava de alimentare se afla acum la cincizeci de metri de locul în care se aflau John, Gerry şi Spike. Şi ea încetinea.

— Ce naiba? spuse Harry.

— Unitatea Unu. Cea de-a doua navă este aproape în staționare. Încă avem vizibilitate bună asupra navei *Gabriella*, Aşteptăm instrucțiuni.

Ce pui la cale, Ramirez, ticălos viclean ce eşti? Apoi, după o clipă de claritate, Harry îşi dădu seama.

— Unitatea Doi. Este o predare. Marfa nu a fost nicio clipă pe *Argonauta*. Totul a fost o manevră. Submarinul face o livrare către nava de alimentare. Nu văd pe nimeni pe puntea navei mai mici. Voi vedeți?

— Unitatea Unu, spuse John. Negativ. Totuşi, se aude un zgomot al naibii de puternic de pe nava de alimentare. Probabil că se pregăteşte la tribord ca să primească... orice.

— Unitatea Doi. OK, am recepționat. Îl voi pune pe Robinson să cheme acoperire aeriană şi întăriri complete. Trebuie deja să presupunem că există o cantitate mare de droguri de clasa A pe submarinul ăla... care se va afla în curând pe nava aceea de alimentare. Cum se numeşte?

— Lasă-mă pe mine... *Avalon.* Îi văd numele scris cu litere albe pe carenă. Şi da, este pe listă.

— Unitatea Doi, nu vă mai bateți capul cu proprietarii ei acum. Am nevoie de informații în timp real despre absolut tot ce mişcă pe vasul ăla. Aşteptați, sunt pe cale să-l sun pe Bill. Îşi scoase telefonul. Sper din tot sufletul să ne trimită tot ce avem nevoie.

— Şefu', îi atrase atenția Iris. În dreptul orei trei şi se apropie. O să ai nevoie de binoclu ca să o vezi.

Aruncă o privire. Acum, ce dracu mai era şi asta?

— Unitatea Doi. John... vezi asta?

— Unitatea Unu, răspunse John. Afirmativ. Foarte bine. Se mişcă repede. Gerry o are în vizor. Spike îi acoperă pe cei doi fraieri de pe *Gabriella*. Ce e aia? N-are cum să fie. Nu are sens. O motocicletă?

Pe drumul de halaj, îndreptându-se spre vasul mai mare cu o viteză de aproape o sută de kilometri pe oră, se vedea o motocicletă mică pe patru roți, iar cel care o conducea era îmbrăcat din cap până în picioare în negru.

— Iris, spuse Harry. Schimbă imediat ținta pe motociclist. Ce naiba pui la cale, drăgălaşule? Iisuse, astăzi eozî tare aglomerată.

— În vizor, spuse ea. Îl dobor la comanda ta.

— Nu încă, spuse Harry. S-ar putea să fie doar un copil.

— Nu pare să fie doar un copil, şefu', zise ea.

Apoi, de parcă motociclistul i-ar fi auzit, motocicleta pe patru roți încetini. Se opri lângă prora navei *Gabriella*, motociclistul fiind încă vizibil de pe cealaltă parte a canalului.

Ce este asta? se gândi Harry. Motocicleta livra altceva, în timp ce submarinul se andoca la *Avalon?*

Nu erau singurele persoane care văzuseră motocicleta şi pe cel care o conducea. Cele două siluete de pe punte arătau spre drumul de halaj şi păreau să strige ceva. Lor li se alăturară... câți erau?.... Cel puțin încă cinci membri ai echipajului.

— Activitate la bordul *Gabriellei!* spuse Harry. N-o să le placă deloc asta, indiferent ce se întâmplă.

— Unitatea Doi, spuse John. Motociclistul trage ceva de pe partea laterală a motocicletei... e un fel de țeavă. Ce dracu' ar vrea să facă cu o țeavă?

Gerry interveni pentru prima dată:

— Unitatea Unu. Harry, aia nu-i nicio țeava. Este un echipament NLAW. Terminat.

— Ce naiba...?

— NLAW, omule! strigă Gerry, Lansator de rachete de umăr! Armă uşoară antitanc de ultimă generație! La naiba, le-am împărțit ucrainenilor ca pe bomboane. Asta nu e un echipament standard pe care să-l vezi în nordul Angliei, la dracu! Charlie Mike[36]?

— Unitatea Doi. Charlie Mike, răspunse Harry. Aşteptați...

— Îl am, spuse Iris. Aştept să-mi dai verde.

Dar era prea târziu pentru undă verde, deoarece, cu un zgomot surd, proiectilul fusese lansat şi încărcătura sa ateriza pe puntea navei *Gabriella*.

În acelaşi timp, Ramirez... dacă era Ramirez... Avea ceva pe umăr. *Doamne*, se gândi Harry, *e o bazooka?* Silueta aflată în depărtare ținti şi trase.

O minge mare de foc explodă în partea laterală a unui depozit de pe cealaltă parte a canalului, cu o explozie care avea să se audă de la kilometri întregi. Fumul, cenuşa şi resturile împânziră văzduhul.

Dar Ramirez ratase.

Netulburat, motociclistul îşi puse la loc lansatorul în suportul său de pe partea laterală a motocicletei şi plecă în mare viteză pe calea de halaj.

---

[36] În termeni militari, „continuă misiunea". (n. trad.)

Unde se întâmplase a doua explozie? se întrebă Harry. Oare obuzul nu reuşise să detoneze? Sau ce se întâmplase?

Apoi, într-o clipă, ca şi cum toate sinapsele i s-ar fi activat în acelaşi timp, ca şi cum enigma nu fusese niciodată o enigmă, în minte i se iviră chipurile membrilor echipei sale, al lui Voldrev, al lui Robinson, al lui Smythe, al lui Adey, al lui Pépé, cele ale bărbaţilor cu gâtul tăiat în ascunzătoarea lui Devereux... şi, ca şi cum timpul se oprise în loc, totul prinse contur.

— Unitatea Doi! strigă Harry. Suntem Oscar Mike[37]! Încetare imediată a operaţiunii! Plecaţi naibii de acolo!

Practic, o luă pe Iris pe sus.

— Acum! Plecăm acum! Fără întrebări!

Îşi luă rapid puşca şi rucsacul şi începu să alerge. Harry număra în sinea lui în timp ce creştea tot mai mult ritmul: unu, doi, trei, patru, cinci... Cât timp trebuiau să aştepte?

Din instinct, o apucă pe Iris de umăr şi o trase spre cel mai bun adăpost pe care îl putea vedea: un zid de beton armat care sprijinea un atelier de cărămidă cu două etaje.

— John! strigă el. Aţi plecat de acolo?

— Unitatea Unu. Afirmativ. Suntem chiar în spatele tău şi...

Dintr-odată, peisajul cenuşiu din faţă nu mai fu deloc cenuşiu. Era scăldat într-un alb orbitor, de parcă o mie de reflectoare se aprinseseră brusc în spatele lor. Cuprinse absolut totul în jur, cea mai mică ridicătură

---

[37] În termeni militari, „în mişcare”. (n. trad.)

de pământ, văgăună sau cotlon din ce văzuseră cu o clipă înainte.

— La pământ! îi strigă lui Iris. Ea se ghemui cu brațele deasupra capului. Harry fu doborât.

Unda exploziei, atunci când lovi, era atât de diferită față de tot ceea ce trăise vreodată până atunci, că nu o putea descrie în cuvinte. În timp ce el şi Iris se ghemuită în spatele zidului, simțiră cum începe să se zgâlțâie chiar structura clădirii, auziră cum ferestrele se spărgeau în particule minuscule, simțiră forța care le izbise corpurile şi cum aerul le fusese smuls cu putere din plămâni de violența exploziei. Harry avu impresia că ar fi putut fi măturați de pe pământ în orice moment de monstruoasa tornadă, luați pe sus şi apoi aruncați ca nişte furnici în foc.

28

Pe ecranul plat imens încastrat în peretele dormitorului său, imaginile pâlpâiau ca un vis ale cărei imagini i se reflectau pe față. Şi pe aproape toate canalele. Ca şi cum lumea fusese cu adevărat întoarsă cu susul în jos, conform indicațiilor lui.

Aceasta era ordinea ascunsă în adâncul haosului. Totul decurgea conform planului, iar asta era o sursă de plăcere imensă pentru mintea lui. Simetria tabloului îl încânta. Toată pregătirea îndelungată şi meticuloasă... ani de zile, de fapt... era acum răsplătită cu desăvârşire de reportajul de la ştiri şi de vocea panicată a prezentatorilor şi a presupuşilor experți care nu aveau nicio idee despre ce se întâmpla cu adevărat.

Comentariile lor erau doar nişte baliverne fără sens într-un spectacol grandios care se apropia de actul final.

Acesta era un moment istoric, iar el îl crease.

Un val de durere îi întrerupse reflecţia şi, simţind cum brusc i se face greaţă şi începe să tremure, se întinse spre masa de alături, luă un flacon de pastile şi nişte apă şi înghiţi trei... mai multe decât ar fi trebuit, mai puţine decât ar fi vrut să ia.

Da. Într-adevăr era actul final al jocului.

29

Stranele aşezate în formă de cerc se umpleau rapid, iar paracliserul se întreba dacă nu cumva scaunele de plastic pe care le pregătise în dimineaţa aceea în spatele bisericii erau necesare. Oare trebuia să aducă mai multe? Biserica St Stephen Walbrook din City of London poate găzdui o congregaţie de aproximativ trei sute cincizeci de persoane şi părea că acest număr va fi atins destul de uşor.

În jurul faimosului altar circular al lui Henry Moore[38], rudele îndoliate care erau deja aşezate şopteau între ele, citeau ghidul slujbei sau priveau în sus, la cupola

[38] Henry Moore (1898-1986), sculptor englez ale cărui figuri abstracte de bronz şi piatră, cu forme organice şi abstracte, constituie cea mai importantă manifestare din secolul al XX-lea a tradiţiei umaniste în sculptură. (n. trad.)

realizată de Wren[39]. Organistul interpreta un canon de Bach pentru orgă pe măsură ce biserica se umplea de oameni. Unul dintre ultimii care îşi ocupară locul era Sir Muhammad Baqri, comisarul Poliţiei Metropolitane, care urma să citească un pasaj din Corinteni.

Harry se aşează câteva locuri în stânga lui, simţindu-se inconfbrtabil în costum şi încă... ameţit şi tulburat de evenimentele din ultimele câteva zile. Rareori se simţise atât de rău. Şi, deşi înţelegea că toţi îşi făceau doar treaba... aşa cum făcuse şi el... detesta fiecare secundă.

În timp ce se efectuaseră testele interminabile şi fiecare rezultat era aşteptat cu îngrijorare, fierbea de furie din cauza privării sale de libertate: mai întâi la Manchester Royal Infirmary, unde se eliberase un etaj întreg pentru a putea face faţă atacului; apoi într-o instituţie mai discretă de lângă Londra, unde starea lui de sănătate era monitorizată de medici şi asistente medicale detaşate la Ministerul Apărării.

Chiar şi atunci când fusese adus pe targa în spital, mai mult sau mai puţin conştient, pentru Harry era limpede că era în egală măsură şi probă, şi pacient. Tot personalul medical purta costume de protecţie, de parcă el însuşi pulsa prin vene radioactivitate. Îl supuseră la toate evaluările imaginabile, prelevând

---

[39] Sir Christopher Wren (1632-1723) este unul dintre cei mai faimoşi arhitecţi britanici ale cărui realizări notabile includ Catedrala St. Paul. Wren a fost şi astronom, matematician, designer şi fondator al *The Royal Society* (Societatea regală din Londra pentru îmbunătăţirea cunoştinţelor despre natură, o instituţie pentru promovarea ştiinţei). (n. trad.)

probe de sânge şi urină în fiecare zi, monitorizând un contor Geiger non-stop. Camera sa fusese complet sigilată, iar conversaţia cu personalul era limitată şi înăbuşită... surzenia sa cauzată de explozie dispărând într-un ritm lent.

Dar avea suficientă experienţă ca să ştie că o izbucnire nervoasă nu i-ar fi fost de niciun folos. Îşi dăduse seama, totodată, că medicii, asistentele şi, din când în când, personalul militar care îl vizitau erau şi ei speriaţi şi nesiguri. Nu aveau de gând să-l lase să iasă, nici măcar să-l informeze altfel decât în cel mai minimal mod, pentru că acţionau conform unor instrucţiuni stricte din partea celor mai înalte autorităţi.

Totul se schimbase. Acest lucru era sigur, chiar dacă puţine lucruri mai erau la fel.

În a patra zi, când se trezise dintr-un somn agitat, unul dintre medici îi întinse, fără comentarii, un iPad. Era o convorbire video securizată cu Robinson.

— Harry? spusese şeful său pe ecranul slab luminat.

— Cât de cât întreg, răspunse el.

— Slavă Domnului. Mă bucur să te văd. Să te aud. Cum te simţi?

— Ca şi cum o nenorocită de bombă atomică m-ar fi lovit în fund, ca să fiu sincer. În afară de asta, bine.

— Mi-au spus că eşti bine. Uimitor de bine, de fapt. Ţinând cont de tot ce s-a întâmplat.

— Ei bine, mă bucur că sunt uimiţi. Aş putea să mă gândesc şi la alte adjective.

— Lovituri, vânătăi, puţină comoţie. Dar uite cum stă treaba, impactul radioactiv a fost aproape neglijabil. A fost incredibil de limitat în spaţiu. Acea parte de canal

nu va putea fi folosită câteva decenii, desigur, poate chiar mai mult. Dar locul unde ați fost tu şi Iris a fost mai mult sau mai puțin în regulă.

— Nu înțeleg, spuse Harry. N-ar trebui ca fața mea să înceapă să se topească deja? Adică, nici măcar nu mi-am pierdut părul. Nu are sens.

— Îți fac legătura cu Carol, spuse Robinson. Este la Imperial astăzi, la şedința de informare a noii lor echipe operative. Dar am instalat-o într-un birou securizat aici, ca să poată vorbi cu tine.

Lângă chipul lui Robinson apăruse cel al lui Carol.

— Ce mai face răpită mea preferată? o întrebă Harry.

— Mai bine decât tine, bănuiesc.

— Nu, eu sunt Căpitanul Scarlet[40]. Al naibii de indestructibil.

— Ei bine, nu eşti. Dar, după cum cred că ți-a spus şeful, parametrii stării tale de sănătate sunt practic în regulă. Mare uşurare. Şi ai lui Iris, de asemenea. Nimic grav şi cu siguranță nimic pe termen lung. Vă vor da amândurora iodură de potasiu ca măsură de precauție, dar vă veți întoarce la treabă destul de curând.

— Ei bine, nu vreau să par nerecunoscător, dar nu este imposibil?

— Pare-se că nu. Adică, da, eşti norocos, fără îndoială. Dar bănuiala ta s-a dovedit a fi perfectă, Harry: cine a pus mâna pe valiză a vrut să o folosească în scopuri foarte limitate. Sau, mai degrabă, ca să arate că au

---

[40] Personaj din serialul de animaţie britanic SF *Captain Scarlet* and the Mysterons. (n. trad.)

acces la arme nucleare fără să distrugă un oraş. Ceea ce înseamnă că ar fi putut distruge un oraş...

— Dar nu o vor face chiar acum. Ceea ce au făcut, din câte îmi dau eu seama, a fost să-l elimine pe Ramirez şi să-i oprească expansiunea în Europa într-un mod destul de clar şi de sângeros. Nimeni nu va mai încerca o mişcare asemănătoare pentru o vreme, nu-i aşa?

— Exact, răspunse Carol. Este un mod complet nou de a folosi aceste arme. O înţepătură mică, relativ vorbind. Dar care perturbă totul. Schimbă jocul. Poate pentru totdeauna.

Harry încercase să înţeleagă ceva din toate astea.

— Şi acum ce urmează?

— Eu vă las, le spuse Carol. Sănătate, Harry.

Robinson începuse să-l pună la curent cu ceea ce se întâmplase în ultimele zile. Întreaga lume încă se adapta la prima întrebuinţare a unui dispozitiv nuclear după aproape opt decenii şi la tot ceea ce însemna şi ar fi putut însemna asta pentru viitor.

Fusese prima utilizare agresivă a armelor nucleare pe teritoriul occidental. Un atac aparent asupra unui membru NATO. Panică în masă în nordul Angliei... autostrăzile blocate, trenuri pline de familii care fugeau de la faţa locului. În emisiunile de la radio se vorbea despre un nou tip de terorism sau despre un atac direct asupra Marii Britanii din partea unui stat ostil... la alegere: Rusia, China, Iran, Coreea de Nord. Şedinţe zilnice ale Comitetului COBRA pentru situaţii de urgenţă civilă, prezidate de primul ministru, care era (conform surselor lui Robinson) suficient de năucit încât putea declara în orice moment stare de urgenţă.

Chiar şi legea marţială, evacuarea marilor oraşe, dacă atacurile vor fi continuat. „Represalii proporţionale” în curs de examinare pentru a intra în vigoare, dar a căror natură era departe de a fi clară.

— Doamne Dumnezeule, spusese Harry. Am înţeles, Bill... desigur, totul... dar să te aud spunând lucrurile astea...

— Ştiu. Sunt multe de asimilat. Dar ai dreptate: în momentul în care este adus în discuţie cuvântul „nuclear”, totul se schimbă.

Harry încercase să se aşeze comod în patul lui.

— Şi am luat în calcul doar o cantitate infimă de material.

— Exact. Adică, slavă Domnului că a fost un dispozitiv mic. Relativ vorbind, oricum. Pun pariu că nu a părut deloc mic acolo şi... Doamne, îmi pare rău, Harry. Adevărul este că încă mai este mult uraniu în joc şi asta îi face pe toţi superiorii mei să fie foarte nervoşi. Ca să nu mai vorbim de celelalte şapte miliarde de oameni.

— Da, spuse Harry. Nici eu nu mă dau în vânt după asta. Dar cel mai important lucru este dacă politicienii şi spionii înţeleg că aceasta nu este o declaraţie de război sau un nou jihad global. Acele capete seci naziste care au luat-o pe Carol... în niciun caz nu ar fi reuşit să facă aşa ceva. Ce vreau să întreb, de fapt, e dacă cei de sus au înţeles că totul a avut legătură cu crima organizată şi ce poate face aceasta acum?

Robinson părea brusc epuizat.

— Asta am încercat să le explic din momentul în care am auzit ce s-a întâmplat. Eram încă în Marsilia.

Fuseserăm traşi în piept, iar asta nu se întâmplă niciodată fără să ai un scop precis. Aşa că atunci când am primit textul de pe comunicaţiile tale... am putut să înţeleg imediat ce se întâmpla. Şi am avut sentimentul că am dat peste o escaladare incredibilă a traficului global de droguri. Voldrev, Smythe, Ramirez... totul se leagă. E o bătălie pentru control complet. Totul sau nimic.

— Da. Nu este vorba de o încălzire pentru invadarea Rusiei. Sau o palmă pe obraz de la iranieni sau altceva.

— Exact. Dar şefii de stat major şi spionii nu sunt de acord cu asta. Ei văd un nor în formă de ciupercă, văd o ameninţare geopolitică. Ei se gândesc: încă un Război Rece sau bombă islamistă. Între timp, adevăraţii băieţi răi ar putea pune la cale aproape orice.

— Ai reuşit să le bagi minţile în cap? Adică, trebuie să înţeleagă că a fost o poveste legată de comerţul internaţional cu droguri care a scăpatdin frâu, spuse Harry. Toate agenţiile antidrog din lume ar trebui să se ocupe de asta.

— Am ajuns să vorbesc cu Fincham, consilier de securitate naţională, apropiat al premierului. M-am întâlnit cu el pentru puţin timp de câteva ori şi Otis a ajutat şi a aranjat ploile pentru un apel. Strict neoficial, deoarece nu ar trebui să vorbească cu cineva într-o poziţie atât de joasă ca a mea.

— A reuşit?

Robinson se opri o clipă.

— Cred că a fost... înţelegător Pe cât poate fi un filfizon absolvent de Eton. L-am prezentat operaţiunea OS22 şi

tot ce ați descoperit până acum şi sunt sigur c-a înțeles cum am ajuns la concluzia la care am ajuns.

— Dar?

— Dar nu aşa vede lucrurile aparatul de securitate națională. Ei sunt programați să gândească în termeni de state naționale, grupuri teroriste globale, regimuri distructive. Ei alimentează panica din mass-media dar şi răspund la ea. Cartelurile de droguri nu se încadrează neapărat în toate acestea, cu excepția cazului în care acționează în parteneriat cu oricare dintre cele de mai sus. Şi nu uita, nu a rămas nicio dovadă. Dacă submarinul de pe nava *Gabriella* transporta o tonă de droguri şi Dumnezeu mai ştie ce altceva... ei bine, totul a dispărut. Ei nu cred în ideea că vreuna dintre nave ar fi deținută de persoane împuternicite de Ramirez. Sau nu îi interesează asta. Se pare că „ne întindem". Pur şi simplu nu cred că acest lucru are vreo legătură cu *narcotráfico*.

— Şi-atunci ce zici de motociclistul cu quad-ul? A atacat nava *Gabriella* doar în glumă?

Robinson ridicase din umeri.

— În ceea ce-i priveşte, a fost doar un avertisment. Un atac care ar fi pus la pământ doar o mică parte a unui oraş important britanic fără să provoace multe victime... zece până acum. Dar ar fi semnalat lumii că există un nou jucător nuclear pe piață. Şi nu neapărat un actor statal.

— Deci, războiul se duce până la ultima clipă pentru victorie? Ca de obicei?

— Da. Aşa se pare. La Vauxhall există concepția că este vorba de ruşi care acționează pe cont propriu şi pe

ascuns. Un grup separatist care încearcă foarte serios să destabilizeze şi să destrame NATO ca să ocupe ţările baltice şi apoi Europa de Est. Sau că este un mesaj de, V-a fost dor de noi?" de la o celulă sponsorizată de iranieni, care are la dispoziţie sprijin tehnologic important, doar pentru a ne reaminti că sunt încă acolo şi că au planuri mari. Serios, când vine vorba de teorii, o poţi alege pe care vrei. Robinson tăcuse. Este o încurcătură îngrozitoare, asta este. Oameni speriaţi de moarte. Cumpărături cu carul. Panică peste tot.

— Şi cum a rămas?

— Fincham a spus că Voldrev nu era în vizorul nimănui în acest moment şi că nici eu nu-l pot localiza. Nici Tennyson, deşi are două unităţi înarmate care cercetează insula în căutare de informaţii. MI5 l-a interogat pe Smythe, care se pare că se afla la Londra în ziua atacului şi din câte am înţeles a considerat ridicolă ideea de a-l interoga în acele împrejurări şi le-a spus acest lucru. Nu au nimic despre el. Şi nici noi nu avem, Harry.

— Nu, dar trebuie să-l strângem cu uşa, nu-i aşa? Pe el şi pe Voldrev? Este un pericol clar şi prezent acum, nu-i aşa?

— Eu sunt de acord. Dar şefii nu. Ei nu vor ca OS22 să fie implicată în niciun fel. Nu vor ca noi să „facem lucrurile mai complicate"... după cum a spus Fincham. Se tem că presa o să pună mâna pe ancheta voastră şi că totul o să scape şi mai mult de sub control.

— Ei bine, aş spune că deja a scăpat naibii serios de sub control. Nu-i aşa, Bill?

Robinson oftase.

— Bineînțeles. Deja se vorbeşte despre măsuri de urgență, chiar despre legea marțială, dacă panica se agravează. Ascultă, sunt de partea ta. Dar va trebui să mergi ca pe ouă, Harry. Chiar mai mult decât înainte, mă tem. Tu şi Iris nu sunteți reținuți în spital doar din motive de sănătate, aşa cum probabil ți-ai dat seama.

— Mda, am cam înțeles asta. Ascultă, Bill... scoate-mă odată de aici.

Ceea ce Robinson, trăgând de toate sforile pe care le putea trage, reuşi să facă... dar nu înainte de a fi transferațiîntr-o altă unitate pentru câteva zile, unde testele şi monitorizarea continuaseră.

Acum, Harry stătea într-o biserică alături de prieteni, colegi şi oameni pe care nu-i mai întâlnise niciodată. Iris, căreia nu-i fusese îngăduit să-l vadă de la explozie, îşi lăsă capul pe umărul lui. Era încă parțial în stare de şoc, gândi el, încercând să asimileze o experiență aproape imposibil de înțeles. Avea să-i treacă; forța ei interioară înnăscută şi simțul datoriei aveau să garanteze acest lucru. Dar, deocamdată, el o îndemnase să nu se grăbească.

Primul lui gând după ce reuşise să se ridice după explozia incredibilă şi văzuse că ea nu mai era lângă el, fusese să o găsească.

Pentru cât timp îşi pierduse cunoştința? Câteva secunde? Minute? Aerul era mai dens din cauza prafului şi a ploii mărunte de cioburi minuscule de la clădiri. Abia putea vedea în timp ce mergea clătinându-se în vijelia sălbatică ce transformase locul într-o prerie a prăpădului. Îi strigase numele, deşi nu se putea auzi.

Totuşi, continuase să strige în caz că ea nu fusese complet asurzită.

Fuseseră împreună în spatele zidului... atât îşi amintea... şi zidul era încă în picioare. Să fi fost aruncaţi în faţă de explozie, rostogoliţi pe pământ ca nişte buruieni? Trebuie să fi fost. Dar asta nu însemna că Iris ajunsese în acelaşi loc în care ajunsese el.

Făcându-şi loc, Harry se uitase în spate şi nu reuşise să vadă decât un nor întunecat şi un peisaj suprarealist de resturi de nave... un catarg, un container distrus, o parte a unei carene... azvârlite pe uscat de forţa exploziei. Îi fusese imposibil să vadă dacă, brusc, canalul fusese secat, în mod biblic.

În cele din urmă, şi din greşeală, o reperase, inconştientă, încă, şi întinsă pe drum cu faţa în jos. O scuturase ca să o facă să-şi revină sau cel puţin o trezise pe jumătate şi îi aşezase braţul în jurul umărului său şi braţul lui în jurul taliei ei. Nu avusese timp să analizeze prea mult. Nu conta decât să se îndepărteze cât mai mult posibil, cât mai repede.

Simţise o înţepătură în genunchiul lui cu probleme şi se temuse pentru o clipă că piciorul o să cedeze. Dar nu cedase, slavă Domnului. Continuase să se târască greoi, prin ceaţa de nepătruns de pietriş şi moloz care părea, pentru moment, că nu mai avea sfârşit.

Înghiţit de pâclă, pierduse noţiunea timpului şi a distanţei. Nu-i mai rămăsese decât simţul datoriei... să nu o lase să moară pe această femeie minunată şi, dacă se putea, să nu moară nici el. O predase pe Iris medicilor în costume de protecţie. Observase că aceştia se străduiau să se concentreze asupra muncii pe care o

aveau de făcut şi nu să se holbeze la abisul căscat în faţa lor. Apoi, abia respirând şi cu tâmplele bubuindu-i, leşinase din nou.

Organistul începu să cânte din nou, de data aceasta „Nimrod" de Elgar. O procesiune impunătoare intră în biserică, în frunte cu Episcopul Londrei, cu vicarul de la St Stephen şi cu alţi clerici şi demnitari din City of London pe care Harry nu-i putea identifica. În spatele lor, în uniforme de ceremonie, şase ofiţeri de poliţie purtau sicriul.

Pe Harry îl înfurie că nu se număra printre ei. În mod oficial... şi asta venit de sus de la Metropolitană... i se interzise să facă acest lucru pe baza falsului motiv că se presupunea că era încă în convalescenţă şi că nu era autorizat pentru niciun fel de sarcini; inclusiv, după cum fusese informat, să ajute la purtarea unui sicriu gol. I se permise să participe la înmormântare... dar în haine civile.

Nu trebuiau să existe fotografii în presă sau imagini filmate cu inspectorul Harry Taylor într-un rol oficial la înmormântarea inspectorului John Williams. Nicio implicare din partea OS22. Nimic care să facă legătura între echipa lui şi ceremonie... chiar dacă echipa lui fusese echipa lui John. Chiar dacă el fusese colegul şi mentorul lui John. Chiar dacă fusese acolo... chiar acolo... când John fusese evaporat de pe faţa pământului în primul atac nuclear lansat asupra ţării.

Se uită spre cealaltă parte a altarului la micuţii Livvy şi Justin, care îşi pierduseră tatăl; nici urmă de fosta soţie a lui John, dar copiii erau mângâiaţi de o femeie mai în vârstă despre care el presupuse că era bunica

lor din partea mamei. I se părea insuportabil faptul că li se răpise ocazia să mai petreacă încă mul ți ani alături de tatăl lor iubitor printr-o întorsătură atât de crudă a sorții, care ar fi fost pur şi simplu de neînțeles pentru mințile lor tinere.

Se uită la ghidul de ceremonie: imnurile pe care John le alesese atunci când îşi scrisese testamentul: „Jerusalem”[41], „I vow to thee my country”[42] şi apoi, cel care urma să fie transmis prin difuzoare în timp ce sicriul părăsea biserica, „The Return of the Los Palmas 7”, o piesă instrumentală cunoscută a trupei Madness pe care mereu o recomandase colegilor ca să le ridice moralul.

Alegerea locului de desfăşurare a slujbei era explicată la sfârşitul ghidului de slujbă. *John a ales St Stephen Walbrook, locul de naştere al Samaritenilor, datorită legăturii sale strânse cu această organizație caritabilă.* Şi apoi detalii despre modul în care cei din congregație puteau face donații.

Harry simți că îi dau lacrimile. Nu ştiuse niciodată că prietenul său îşi luase pe umeri această responsabilitate suplimentară în viață, ajutându-i pe cei care credeau că ajunseseră la capăt de drum. Dar nu exista în toată lumea un lucru care să aibă mai

---

[41] Jerusalem, imn compus de Sir Hubert Parry pe versurile poetului William Blake, considerat imn naţional neoficial al Angliei. (n. trad.)

[42] „Ţie îți făgăduiesc, patria mea” (în original, în text), imn patriotic. (n. trad.)

multă noimă. John Williams, ca ofițer de poliție, fusese sculptat din lemnul suferințelor la care îl supusese brutalul său tată vitreg, Declan. Iar acea suferință, aflase Harry în lungile lor conversații, îl adusese la limită când era tânăr.

Cum reuşise tânărul John să se redreseze? Acum imaginea era mai clară, într-un mod care făcea ca pierderea lui să fie cu atât mai tragică.

Harry îi spusese lui John că nu avea să piardă niciun ofițer în timpul acestei operațiuni. Iar acum îl pierduse chiar pe John. Un om bun, redus la o brumă de particule pe cheiul din Manchester de lăcomia şi foamea insațiabilă de putere a unor oameni malefici. Şters din istorie... pentru ce? Nimic important sau semnificativ.

Şi pentru această crimă împotriva bunului simţ, Harry Taylor avea să se asigure că cineva o să dea socoteală.

Cât despre Gerry şi Spike, care pieriseră exact în acelaşi moment cu John, Harry ştia prea bine că nu era cazul să întrebe despre aranjamentele funerare.

30

De pe şosea, casa părea un duplex obişnuit dintr-o fundătură din Ealing. O casă de familie, cel mai probabil. Proaspăt renovată, cu grădina din față aranjată şi îngrijită. O bicicletă era legată cu un lacăt de un rastel metalic. Trei etaje şi toate jaluzelele trase. Discretă, exact cum sperase Harry.

— E numai bună, spuse el.

— Cum ai făcut rost de ea? întrebă Iris. Credeam că eşti ţinut sub observaţie.

— Păi, zise el, aşa scrie în dosar, da. Semnez zilnic în prezenţa lui Robinson, până când o să fiu scos oficial de sub „observaţie medicală". Şi tu la fel, draga mea. Dar toate hârtiile astea au fost deja făcute. În avans.

— Doamne, spuse Carol. Bill chiar îşi pune cariera în primejdie, nu-i aşa? Ştii că deja s-a dus vorba că voi doi aţi fost acolo. În Manchester. Contestabil, desigur. Dar presa o să vă caute cu siguranţă. Bill nu poate să vă lase să vă plimbaţi de capul vostru. Nu-i aşa?

— Da, ce să zic, răspunse Harry, conducându-le pe scări spre verandă. Ai dreptate. Dar nici nu-şi poate permite să nu o facă. Ştie foarte bine că trebuie să continuăm să urmărim acest caz, pentru că suntem singurii care lucrăm la el de la început. Ar putea să ia legătura cu cei de la Europol sau de la DEA, şi poate că acolo ar găsi oameni care să-l asculte. Dar ar găsi şi oameni care i-ar închide gura.

— Cu cât situaţia devine mai complexă, spuse Iris, cu atât mai stupidă este reacţia.

— Bine aţi venit, le spuse Harry, introducând codul de acces pe tastatura de la sistemul de acces în casă. Apropo, acest cod se schimbă la fiecare douăsprezece ore, aşa că să nu rămâneţi blocaţi afară.

Înăuntru, casa părea, la o primă vedere, locuinţa frumos amenajată a... a cui anume? A unui bancher de nivel mediu? A unui avocat? A cuiva care se bucura de suficient succes în publicitate? Covoraşul lung de pe hol avea un model vechi şi de bun gust, iar pereţii coridorului erau căptuşiţi cu stampe ale lui Hogarth pe

de o parte şi cu postere de film înrămate elegant pe de altă parte. Câteva plicuri poştale erau aşezate pe o consolă, luminată de o lampă verde de bibliotecă.

Dar, la fel de repede ca şi cum ar fi rămas fără suflare, casa îşi dezvălui rapid adevărata identitate. Camerele de la parter erau frumos mobilate, iar în ambele existau sisteme de sonorizare şi televizoare scumpe. Pe una dintre măsuțele de cafea se afla o vază cu crini proaspăt tăiați. Pe rama şemineului erau lumânări neaprinse. Dar nu existau dovezi reale că acel loc era locuit, că acolo îşi petrecea viața o persoană sau o familie. În mod cert era o casă proiectată cu un scop... dar acest scop nu era traiul de zi cu zi. Scoaseră din Range Rover echipamentul pe care îl asamblaseră în grabă. Arme, echipamente de supraveghere, veste antiglonț, trei valize cu echipamente de comunicații ca să fie în legătură unii cu ceilalți şi cu tot ce se întâmpla. Aceasta era misiunea pe care unitatea lor trebuia să o ducă la bun sfârşit.

În primele două ore, au verificat totulCamera de zi mai mare deveni rapid un centru de operațiuni improvizat, cu o serie de monitoare răspândite pe mesele demontabile aduse de la subsol. Iris găsi un mic birou pe care îl transformă în depozit de arme şi aşează acolo trei puşti cu lunetă şi pistoalele echipei. Grenade de mână, truse de semnalizare, gaze lacrimogene şi multe altele. Harry spuse că nici nu voia să ştie de unde luase toate astea. Doar să se asigure că are toate chitanțele şi să verifice de trei ori că nicio armă nu o să se blocheze pe teren. Erau într-un moment în care nu era loc de nici cea mai mică greşeală.

Când totul a fost aranjat aşa cum trebuia, se adunară în bucătărie.

— Deci, Airbnb, nu-i aşa, Harry? întrebă Carol.

— Nici pe departe. În primul rând, nu plătesc din buzunarul meu nenorocit pentru locuinţele noastre temporare şi nici Yard-ul nu o va face. Poţi să fii sigură de asta. Nu, din întâmplare, este o casă conspirativă care aparţine Serviciului de Securitate al Majestăţii Sale. Dumnezeu ştie pentru ce o folosesc.

— Şi, cum am făcut rost de ea? întrebă Iris.

— Îţi aminteşti de prostănacul de Neary, Gordon Neary, pe care l-am întâlnit în prima zi în Stepney?

Ea dădu din cap.

— Ei bine, se pare că nu este chiar un prostănac, până la urmă. L-am sunat acum câteva zile, de fapt voiam să aflu chestii de la el. Şi s-a dovedit, la drept vorbind, că şi lui îi vine să se dea cu capul de pereţi. Se pare că nimeni din Thames House nu vrea să acorde atenţie vreunei teorii în care nu este vorba despre mullahi[43], Rusia, China... Amândouă cunoaşteţi lista până acum. O ticăloşie clară la care se adaugă arme nucleare nu este suficient de bună pentru ei. Şi, deşi Neary nu reuşeşte nici pe departe să pună totul cap la cap, este suficient de inteligent să îşi dea seama că este ceva nou... şi nu doar în sensul evident.

— Ne poate ajuta? întrebă Carol, aşezată la masă.

Harry deschise dulapurile.

---

[43] Doctor în drept religios în islamul şiit, cu prerogative legate de educaţia religioasă şi de practicile rituale (rugăciune, căsătorie, înmormântare etc.). (n, trad.)

— Neary? Păi, nu prea mult în momentul de față... mă refer la informații pe care să le putem folosi. Dar s-ar putea să se dovedească de ajutor atunci când o să se întâmple ceva, nu ştim ce. Şi mi-a împrumutat pe ascuns locul acesta. În principal pentru că e supărat pe şefii lui, bănuiesc eu. Aha, aici erai, nenorocită mică. Vrea cineva un ceai? întrebă el şi luă cutia cu pliculețe. Ceai?

— Da, te rog, spuse Carol. Doar cu lapte.

— Da, la fel, te rog, spuse şi Iris.

— De altfel, trebuie să fi dedus deja că fiecare cameră din acest loc are microfoane, continuă Harry. Inclusiv la baie. Aşa că puteți să presupuneți că tot ce spunem este ascultat, probabil de o persoană reală. Îmi place să cred că am avansat de la softul de supraveghere Al care caută cuvinte cheie, nu-i aşa? Chiar ar fi jignitor să fim ascultați doar de Siri sau ChatGPT.

— Nu te deranjează asta? întrebă Iris.

— Nu se pune problema dacă mă deranjează sau nu. Harry puse cănile pe masă. Probabil că am fost sub supraveghere ostilă într-un fel sau altul pe toată durata acestei operațiuni şi fără îndoială de cei de partea noastră. Ei ştiu că OS22 este imprevizibilă, iar întrebarea este întotdeauna în ce măsură este în interesul lor să se lase surprinşi şi să ne lase să ne facem treaba. Bineînțeles că nu ar recunoaşte niciodată acest lucru.

Carol privi pe una dintre ferestrele din bovindou spre peluza întinsă şi bine îngrijită, la capătul căreia se afla o grădină mică de trandafiri. Totul în ordine, nimic care să atragă atenția. O casă sigură.

— Vrei să spui că suntem doar nişte cobai? îl întrebă ea. Sau ce?

— Vreau să spun că, de fiecare dată când ei îi spun foarte sever lui Robinson să ne țină în frâu, pe mine, în special, şi să ne urmărească îndeaproape, o parte din ei îi semnalează de fapt: „Fă ceea ce trebuie să faci, Bill. Rezolvă mizeria asta nenorocită."

— O ipocrizie afurisită, spuse Iris.

— După cum am spus, bine ați venit în poliția de elită.

Harry se aşează. Îşi ridică solemn cana.

— Pentru John.

Închinară pentru camaradul lor căzut şi păstrară un moment de reculegere.

— Deci, spuse Iris. Şi-acum ce facem?

— Ei bine, cred că putem fi destul de siguri acum că Ramirez a fost prins într-o bătălie între doi giganți. Îşi băgase nasul în operațiunile lui Smythe în Europa. Poate că o fi fost organizația lui sau vreo filială cu care sindicatul Crick a avut de-a face când a încercat să cumpere echipamentul acela în parcul din Kent. Doamne, toate astea parcă s-au întâmplat acum o veşnicie. Probabil că nu vom afla niciodată. Şi Smythe l-a eliminat în cel mai spectaculos mod cu putință. Sorbi din ceai. Ceea ce pentru mine este încă o enigmă.

— Ce vrei să spui? întrebă Iris.

— Fii atentă. Eşti Smythe. Duci o viață publică, de comerciant de artă pentru cei foarte bogați, filantrop, oarecum dandy. Toți cu insignă ştiu că ai o rețea de trafic de droguri, dar nu se pot atinge de tine, iar mulți dintre ei au renunțat să mai încerce. Ceea ce înseamnă două lucruri.

— Şi acestea ar fi? întrebă Carol.

— Are protecţie la cel mai înalt nivel. Cu siguranţă în SUA, unde acuzaţiile împotriva lui se topesc pur şi simplu. Poate şi aici, cine ştie? Iar pe continentul european... ce să zic, ei bine, n-ai băga mâna în foc că nu e aşa, nu? Nici măcar o singură arestare reuşită, în nicio jurisdicţie, în toţi anii aceştia? Spuneţi-mi voi că asta e o coincidenţă.

— Bine, spuse Iris. Care este celălalt lucru?

— Protecţia politică ţine doar atât timp cât respecţi un anumit nivel de discreţie. Uitaţi-vă la mafia din SUA. Ori de câte ori pierd din vedere acest lucru, când merg prea departe şi opinia publică se sperie de măcelul pe care îl fac, brusc apar acuzaţii, condamnări, întregi întreprinderi criminale făcute bucăţi. Corupţia se bazează pe căi netede ca-n palmă. Zâmbi cu răceală. Iar o nenorocită de bombă atomică chiar nu se încadrează la căi netede ca-n palmă. Întreaga ţară se clatină pe buza anarhiei.

— Dar asta îi pune capăt lui Ramirez şi cartelului său, nu-i aşa? întrebă Carol. Adică, în ceea ce priveşte forţa brută...

— Da, dar există o sută de moduri în care poţi s-o faci. Toate atrag mai puţin atenţia decât aceasta. Adică, Smythe şi-ar permite cu uşurinţă o unitate de mercenari care să efectueze un atac aerian asupra sediului lui Ramirez din Juarez...

Presupunând că avea informaţii care să-i spună când se afla Ramirez acolo. Adică, era evident că ştia că va fi pe nava *Gabriella*, nu? Ceea ce înseamnă că are informatori în cartelul mexican şi încă unii buni. De ce

să nu-i folosească pentru a afla unde este Xavier şi când este vulnerabil şi să-l elimine ca pe un gangster obişnuit? „Xavier Ramirez, cunoscutul baron mexican al drogurilor; asasinat". S-ar putea să nu fie oştire de primă pagină în unele părți ale lumii. Pe de altă parte, însă, „Manchester este noul Nagasaki. Al treilea război mondial iminent", ei bine, asta are toate şansele să capteze imaginația publicului. Dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Vrei să spui că e cineva care încearcă să-l discrediteze pe Smythe? întrebă Carol. Că a fost Voldrev de la bun început? Doar ca să dau un exemplu.

— Da, mi-a trecut prin cap la un moment dat. Nici eu nu am exclus complet. Voldrev vrea ca toată lumea să creadă că duşmanul său de moarte, Julian, şi-a pierdut în sfârşit mințile şi foloseşte bombe atomice pentru a-şi elimina rivalii. Deci, să presupunem că Voldrev ne trimite coordonatele submarinului din Manchester, după ce îşi dă seama că la Marsilia a fost doar o înşelătorie şi a primit un pont despre locul real al transferului de droguri. E ca şi cum Vladimir ar fi vrut să îl vedem pe Smythe că îl elimină pe Ramirez cu bomba sau, la fel de posibil, să îl elimine chiar el, dar să ne facă să credem că a fost Julian. Amintiți-vă de jocurile mentale nebuneşti dintre cei doi... v-am povestit despre confruntarea lor în fața ambasadei, când Smythe era copil. Voldrev îl ia în răspăr de zeci de ani. Nu ar fi decât o continuare logică a unei confruntări care a început în Moscova în anii optzeci. Una al naibii de intensă, trebuie să recunoaştem.

Se lăsa amurgul, iar pe cerul din vestul Londrei se profilau câțiva nori de culoare cenuşie.

— Oricum, continuă el, cine a făcut asta are o atracție deosebită pentru spectacol, dar şi pentru putere. A vrut ca lumea să vadă... ce anume? Asta face să mi se învârtă capul. Pe bune, chiar aşa e, la naiba.

Exact în acelaşi moment, toate cele trei telefoane ale lor începură să vibreze şi să bâzâie ca nişte greieri care ascultă indicațiile unui dirijor.

Ce naiba e asta? întrebă el. WhatsApp de la Robinson: „Porneşte televizorul, apoi sună cât mai repede". Iisuse. Ce mai era de data asta?

31

Era ca şi cum soarele s-ar fi ars singur. Imaginea de pe ecran cu clădirile din Caraibe care se profilau pe linia orizontului era înspăimântătoare: nori întunecați, joşi, care se deplasau rapid deasupra unei întinderi de foc. La distanță, un cordon plutitor improvizat din geamanduri şi o flotilă de ambarcațiuni ale serviciilor de urgență erau zguduite periculos de oceanul agitat. Elicopterele survolau cât mai aproape zona, iar două avioane Super Homet zburau deasupra golfului, ca şi cum ar mai fi rămas cineva sau ceva de înfruntat. Câteva bărci pneumatice cu supraviețuitori se legănau încă în apă, aşteptând salvatorii.

În spatele lor, Carol nu se uita la televizor. Atenția ei era absorbită în totalitate de ecranele multe de pe mese, conectate în siguranță la fluxurile de date din întreaga lume, un sistem de scanare pe care John îl proiectase

pentru monitorizarea informațiilor transmise prin satelit şi la steguleţele roşii afişate de poliție şi de agențiile de informații de pretutindeni. Mai ales pe acel ecran era un viscol de puncte roşii, în timp ce poliţiştii şi spionii de pe întreaga planetă urmăreau piste, storceau informații de la cine le avea şi informau agențiile partenere. Trecuse doar o jumătate de oră de la explozie, iar întreaga rețea fremăta de discuții şi speculații.

— Preşedintele Statelor Unite se va adresa națiunii la ora optsprezece, ora Europei de est, spuse ea. Iisuse. Ce poate spune un preşedinte într-un asemenea moment?

— Nu cred că are prea multe de spus, murmură Harry. Scurtul discurs după Manchester a fost cam jalnic. „Aripile îngerilor auzite în casele englezilor”... pentru numele lui Dumnezeu.

— Da, dar ce s-a întâmplat acum e chiar în ograda lui, zise Iris. Yankeii se vor întreba: ISISsau AlQaeda? Îl vor considera un atac asupra lor. Criza cubaneză combinată cu 11 septembrie.

Harry aprobă dând din cap.

— Dar se vor înşela, nu-i aşa? Adică, de ce ar evapora jihadiştii insula lui Voldrev? Pur şi simplu nu se pupă. Insula Elena şi un chei din Manchester... care este legătura? Elimină Smythe încă un inamic? Da, e foarte posibil. Face Voldrev o mişcare surpriză şi îşi distruge propria bază şi apoi... cine ştie?... se face nevăzut, bucuros că Smythe o să fie acuzat pentru toate astea şi că, poate, o să sfârşească în spatele gratiilor? Se

încruntă. Sau e cu totul altceva. Ceva ce îmi scapă. Manevre de culise.

Reporterița BBC din Downing Street anunță că premierul avea să facă o scurtă declarație în câteva minute. În spatele ei, se pregătea un pupitru.

— În fine, asta o să clarifice totul, spuse Iris.

— Cred că aleargă ca găinile fără cap pe-acolo, spuse Harry. Robinson a spus că nici nu a reuşit să dea de Fincham şi că toți erau într-o şedință COBRA. Dumnezeu ştie despre ce vorbesc. Despre cum să gestioneze mass-media, pun pariu. Goana după alimente. Trupe pe străzi. Chestii urâte.

— Sunt mulți britanici în Barbados, zise Carol. Mai bine de douăzeci de mii, cred. O să trebuiască să le asigure tuturor evacuarea, bănuiesc. Deşi se vor simți obligați să spună că nu este nevoie să părăsească insula.

Telefonul lui Harry sună. Era Tennyson.

— Doamne, Lance, spuse el. Ce mai faci?

În fundal se auzeau strigăte, sunete de motoare şi hărmălaie.

— Sunt bine, Harry. Bine... cred că da. Aproape. Încă... mă mai gândesc la asta. Ascultă. Nu mai am la dispoziție mult timp. Un sfert de milion de oamenii încearcă să plece din Barbados şi trebuie să oprim cumva panica. Acum sunt la aeroport şi stabilesc un perimetru. Militari, medici şi tot ce mai e nevoie.

“Care este nivelul de radioactivitate?

“ Scăzut. Ca în Manchester. Acesta a fost un atac chirurgical asupra unei insule mici. Întreaga zonă va trebui să fie izolată pentru o perioadă foarte lungă de

timp... dar nivelurile de pe insula principală nu sunt periculoase.

— Dar bănuiesc că nimeni nu crede asta. Nu-i aşa?

— Exact. Tocmai au văzut cum explodează încă o bombă nucleară şi, de data aceasta, norul este vizibil din casele lor. Şi vor să fugă. Nu poţi să-iînvinovăţeşti. Lucrurile astea... nu s-au mai întâmplat din 1945, Harry. Nu trebuiau să se mai întâmple niciodată. Şi, cumva, acum se întâmplă din nou.

— Îmi pare rău. Asta nu trebuia să fie războiul tău, Lance.

— Acum este, Harry. Acum este. Ascultă. Unul dintre oamenii mei a interogat un pescar care a văzut avionul lui Voldrev decolând de pe insula Elena cu o jumătate de oră înainte de explozie. Am verificat online planul de zbor şi îţi trimit prin SMS detaliile pe care le avem, ca să poţi da de urma lui. Se pare că se îndreaptă spre Moscova.

— Moscova? Da, aşa se pare. Probabil că-şi poate permite să plătească pentru toate păcatele din trecut şi să se retragă acolo. Pentru că, într-un fel sau altul, Occidentul pentru el nu mai este o variantă sigură. Totul este diferit acum.

— Cu siguranţă. Trebuie să fi fost anunţat că o să aibă loc un atac... şi, dupăManchester...

— Da, exact.

— Ascultă, Harry, trebuie să plec. Cred că ai primit deja mesajul. Ţinem legătura, prietene. Dumnezeu să te aibă în pază.

— Şi pe tine, spuse Harry.

Dar Termyson închisese deja telefonul.

Îi dădu lui Carol detaliile zborului lui Voldrev şi privi cum, după câteva apăsări de taste, ecranul din stânga se umple cu o imagine ultramodernă de control de trafic aerian pentru zona de vest a Atlanticului. Mări un punct situat undeva în zona Guiana Shield.

— Ticălos viclean ce e el, zise ea. Stă aproape de coastă şi zboară destul de jos.

— Probabil că ştie că este urmărit.

— Da. A avut ghinionul să fie văzut când a fugit.

— Aşa e, spuse Harry. Înapoi către Mama Rusia, nu? Ce şarpe.

— Îl putem intercepta? Odată ce intră în spațiul aerian european?

— Robinson se ocupă de asta. Sunt sigur că Voldrev e pe câteva liste de urmăriți. Dar, oficial, el este victima aici, nu uita. Adică insula lui privată tocmai a dispărut de pe fața pământului. E cam greu să justifici faptul că trimiți câteva rachete Tornado ca să-l doboare. Deşi, personal, aş face-o oricum şi aş lăsa avocații să discute detaliile mai târziu. Trebuie neapărat să-l avem pe Voldrev în custodie. Indiferent ce se întâmplă, pun pariu că ştie mai multe decât noi. Şi ce o să-i facă lui Julian acum? Cum ar putea face asta dintr-un conac de lângă Marea Neagră?

— Doar nu crezi că se duce acasă pentru totdeauna? întrebă Carol.

— Ştiu doar că suntem prinşi în lupta dintre două orgolii, dintre care unul foloseşte cele mai periculoase arme inventate vreodată într-un joc de mari proporții care durează de zeci de ani. Astfel de jocuri sunt mai periculoase decât afacerile. Îi determină pe oameni să

facă lucruri nebuneşti, doar ca să câştige. Şi să fie vdruți când câştigă. Încerc doar să-mi dau seama care va fi următoarea nebunie.

La televizor, o cameră de filmat cu dronă făcu zoom pe o bucată uriaşă de zidărie aşezată deasupra unui recif de corali, la sute de metri de țărm. Explozia fusese mai puternică decât cea de la Manchester, suficient de puternică încât să formeze în aer o spirală de fragmente mari de piatră şi lemn, înainte de a le scufunda în mare. Relicva marelui monument al lui Voldrev închinat propriei vanități.

Robinson sună ca să-i anunțe că şi Vauxhall detectase zborul şi că se fac eforturi de ambele părți ale Atlanticului pentru a-l contacta pe pilot. Dar îi mai spuse lui Harry şi că cererea pentru interceptarea de către RAF sau NATO fusese respinsă în mod categoric. Mesajul de pe Downing Street fusese: „Nu vârî bățul prin gratiile cuştii ruseşti într-un moment ca acesta”. *Dar care este momentul potrivit ca să vâr bățul?* se întrebă Harry. *Dacă nu acum, atunci când?*

Bilanțul neoficial al victimelor exploziei de pe insula Elena îl depăşise deja cu mult pe cel din Manchester: cel puțin 120 de morți, probabil mai mulți (lista oficială de salariați ai lui Voldrev depusă la autoritățile locale era cel puțin incompletă). O mână de ambarcațiuni de pescuit fuseseră surprinse de detonare, precum şi o şalupă de agrement închiriată. De data aceasta, Harry nu era sigur cât de mare ar fi putut fi numărul total.

Îi trimise un mesaj lui Robinson:

Ce se ştie de Smythe?

Răspunsul veni aproape imediat:

Nu e nici în casa din Blgrvia, nici în Sussx. T ţn la crnt.

Aşadar, Julian băgase capul la cutie. Posibil să fi plecat din ţară. Dar nu era, după cum îşi imaginã el, pe vreo listă de priorităţi, ca agenţiile de informaţii şi unităţile de elită ale poliţiei să pornească în goană după potcoave de cai morţi în toată lumea în căutarea cuiva, indiferent cine, care părea un potenţial suspect.

Harry îşi imaginã toate întâlnirile inutile care se desfăşurau chiar în acel moment: la Langley, Washington, Vauxhall, Paris, Berlin, Roma, Islamabad, Seul, la sediul NATO din Bruxelles, la sediul ONU din New York şi în taberele secrete de lângă graniţa iraniană cu Irakul. Interogatorii intense în locurile secrete ale CIA. Şefi de secţie care îşi asigurau şefii că urmăresc fiecare pistă. Poliţişti de rang înalt în sălile de şedinţe promiţându-le politicienilor că această criză, indiferent ce fel de criză era ea, avea să fie rezolvată în douăzeci şi patru de ore. Cel puţin, când naţiunile intrau în război, lucrurile se desfăşurau după nişte reguli clare de joc. Dar când era vorba de doi indivizi, hotărâţi să se distrugă unul pe celălalt cu orice preţ? Ei bine, se gândi el, în acest caz, pare că se poate întâmpla orice.

— Voldrev se îndreaptă spre nord, spuse Carol. Zborul e în continuare oficial spre Moscova, aşa cum a spus Tennyson. Nu există încălcări ale legii sau nereguli.

— Ştiu, zise Harry. Nu văd cum o să punem mâna pe el decâtdacă... mă rog, dacă nu face vreo prostie sau dacă nu se schimbă ceva. Ceea ce, să recunoaştem, este mai probabil să se întâmple.

— Da, deci trebuie să ajungem şi noi la Smythe, spuse Iris. Cumva.

— A intrat în pământ, spuse Harry, S-ar putea să trebuiască să mergem să-l căutăm şi să-l dezgropăm de undeva pe ticălosul ăla îngâmfat.

— Absolut, răspunse ea. Dar pe unde să-l căutăm?

— O să apară, îi răspunse Harry. Nu uita că mi-a destăinuit că slăbiciunea lui este dragostea pentru teatru. Toate nenorocitele alea de afişe de piese de teatru. Şi nu cred că o făcea doar ca să nu se plictisească. Aşa că, dacă el este producătorul acestui... acestui spectacol de groază global... o să vrea să iasă la rampă, nu-i aşa?

— Presupunând că este el, completă Carol.

Fură distraşi pe moment de imaginile difuzate de CNN... imagini noi din zona exploziei filmate cu drone. Pădurea prin care Harry şi Carol se plimbaseră era acum rasă de pe faţa pământului. Ceea ce părea să fie metalul pârjolit al unor vehicule zăcea împrăştiat pe această întindere de curând pustiită. Până şi castelul fusese distrus. Reşedinţa din Caraibe a unui mafiot rus, omagiul său placat cu aur adus palatului Versailles, era acum un infern apocaliptic.

— Iisuse, spuse Harry. Chiar că a fost mai mare decât primul dispozitiv. Pur şi simplu nu a mai rămas nimic. Oare al treilea o să fie chiar şi...? Adică, încotro se îndreaptă asta?

— Stai puţin, spuse Carol. Avionul lui Voldrev a dispărut.

— Cum adică? o întrebă Harry.

— Exact aşa. La un moment dat era pe scaner, apoi a dispărut.

— Când?

— Acum. Pur şi simplu acum câteva secunde.

Se uită peste umărul ei.

— Cum e posibil aşa ceva? A căzut?

— Nu, probabil că zboară foarte jos. Periculos de jos. Ştie că îl urmărim şi încearcă să ne distragă atenţia. Tăcu o clipă. Cred că speră că o să ne pierdem interesul.

— Nicio şansă, la dracu.

— O să apară din nou. Trebuie să apară. Nu-ţi face griji, Harry, mă ocup de asta.

— Ştiu.

Pentru prima dată după mulţi ani, Harry simţi nevoia să fumeze o ţigară. Slavă Domnului că nu avea niciuna. Aşteptarea era agonizantă. Aşteptai până când celălalt făcea o greşeală şi apoi te năpusteai asupra lui. Asta era meseria. Indiferent că erai în echipament de camuflaj, în junglă, sau la un filaj în East End, sincronizarea era totul. Trebuia să-şi păstreze sângele rece, mai ales în faţa celorlalţi.

Dar de data aceasta, lucrurile erau diferite. Trebuia să accepte asta. Arme nucleare instalate în ţări democratice, în afara vremurilor oficiale de război. Mai mult ca sigur că nu de nişte actori statali. Suma tuturor temerilor lumii. Iar el se afla exact în zona cea mai periculoasă, având responsabilitatea absolută de a pune capăt acestei situaţii. Să-l găsească pe cel care orchestra totul şi să-l doboare... cu orice preţ. Îşi pierduse deja un prieten apropiat şi încă nu obţinuse

niciun rezultat concret. Indiferent cât era de frustrat, ştia că se apropia momentul decisiv şi că ar fi bine să se ridice la înălțimea lui.

Ieşi în grădina din spate şi se aşează pe o bancă. Îi trimise mesaje lui Robinson, Tennyson şi Neary. Apoi aţipi rătăcit în propriile gânduri, pe jumătate în lumea viselor. Nu era somn, de fapt. Era, mai degrabă, un vis febril despre treburi rămase nerezolvate.

Iris îşi puse mâna pe umărul lui.

— Harry.

— Doamne, sări el. Am aţipit. Cât e ceasul?

— Trecut de nouă. Am comandat mâncare indiană. Hai să mâncăm.

Mâncară fără să scoată aproape niciun cuvânt la masa din bucătărie, monitorizând pe rând ecranul cu traficul aerian. La ora 09.36 seara, avionul lui Voldrev reapăru pe ecran.

— Ticălos arogant, spuse Harry. A zburat la joasă înălțime îh tot acest timp?

— Nu neapărat, răspunse Carol. S-ar putea să aibă o tehnologie anti-detecție radar pe avionul său, indiferent cât de rudimentară. Şi-o poate permite.

— Cum? Să fie invizibil pentru radar? Pe un avion privat?

— Nu chiar atât de sofisticat ca în cazul unui avion de vânătoare. Doar cât să-l facă dificil de detectat. Oligarhilor le place, după cum îți poți imagina.

— Cred şi eu. Încotro se îndreaptă?

— Sunt încă pe traseul spre patria mamă. Se îndreaptă spre casă.

— Ce pui la cale, Vova? întrebă Harry.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Carol. Tipul pe care l-am cunoscut pe insula Elena. Nu-l văd să se facă nevăzut, părăsind scena în felul ăsta. Era ca un pachet mare de adrenalină zbârnâitoare. Cu tatuaje.

— Sunt de acord. Să vedem dacă avem dreptate.

Cu puțin înainte de miezul nopții, avionul lui Voldrev dispăru de pe monitor. Dar de data aceasta nu lipsi mult timp: doar treizeci de minute.

— La naiba, spuse Carol. La naiba. Harry! Priveşte. A luat-o spre vest... se îndreaptă spre spațiul aerian al Marii Britanii. Cursul său... e spre Sussex. Trebuie să fie Gatwick. Primesc şi avioane private, nu-i aşa? Cam bate la ochi, nu-i aşa?

— Nu merge la Gatwick, le spuse Harry.

— Nu merge? întrebă Iris.

— Nu. Ai zis Sussex. Voldrev nu merge la Gatwick. Se duce să-l vadă pe vechiul său prieten Smythe.

32

Drumul de la Ealing la Conacul Raxall dură mai puțin de o oră şi jumătate. Fură opriți o singură dată, la un punct de control militar neaşteptat, cu aproximativ un kilometru şi jumătate înainte să ajungă pe M25. Harry îi arătă sergentului legitimația de OS22 şi fură lăsați să treacă.

— A ieşit deja armata pe străzi? întrebă Carol.

Harry pufni.

— Bineînțeles. Organizează controale ale vehiculelor în toate oraşele principale şi este imposibil ca polițiştii să acopere şi asta şi restul. S-a stabilit la adunarea

COBRA acum cinci ore. Următorul pas va fi închiderea şcolilor. Să vezi tu. Stare de urgenţă pe etape. Credeam că o să înceapă doar de mâine, dar asta e. Oricum, se presupune că ar trebui să îi facă pe oameni să se simtă mai în siguranţă dacă îi văd pe băieţii în verde pe străzi. Teoretic, cel puţin. Nu sunt sigur că se întâmplă chiar aşa. E doar pentru spectacol. Nu au nici cea mai vagă idee cum să se ocupe de asta.

— Ăştia care se află în spatele atacului trebuie să fie încântaţi, a spus Iris.

— Exact la asta mă gândeam şi eu. Au reuşit să atragă atenţia lumii întregi. Doar că nimeni nu ştie cine sunt. Mă gândesc că e foarte palpitant pentru ei. Nenorociţi bolnavi la cap.

Pe autostradă nu era aglomeraţie, în mare parte doar camioane şi autocare cu puţini călători. Era ca şi cum izolarea de la începutul Covidului se repeta, dar mult mai rău de data asta. În faţa lor, măreţia peisajului din South Downs era în mare parte învăluită în noapte. Erau conduşi pe drumul spectral de ochii strălucitori de pisică.

Iris îşi verifică de două ori din instinct pistolul mitralieră şi arma din dotare pe care le alesese împreună cu trusa completă de lunetist aşezată în polis tiren într-o cutie metalică din portbagaj.

— Iisuse, vrei să nu mai faci asta? spuse Harry. Chiar nu-mi doresc să mă aleg cu un glonţ în ceafă dacă dăm într-o groapă.

— Îmi pare rău, spuse ea. Obişnuinţa.

— Da, bine. Ai grijă ce faci cu ea. Aş vrea să mă întorc la Londra până cel târziu la prânz. Şi de preferinţă nu într-un sac de cadavre.

— Ai făcut rezervări, nu-i aşa? întrebă Carol.

— Ah, da, sigur. River Café, la prânz. Mă gândesc că până atunci vom avea un apetit corespunzător.

— Crezi că o să ajungem la Smythe înaintea lui Voldrev? întrebă Iris.

— Habar n-am. De aceea mergem atât de repede. Şi i-am spus lui Robinson că suntem în manevre şi să pregătească întăriri. Doar o imagine de ansamblu. Nu vreau ca el să umple zona cu reflectoare... nu încă, oricum.

— De ce? Nu vrei să creezi panică?

— Da, dar şi pentru că mă îndoiesc că ar face vreun bine. Trebuie să înţelegem ce dracu se întâmplă înainte să ne apucăm de treabă şi să luăm oameni în primire. Care este capul de acuzare? Că e proprietarul unui avion privat şi îl foloseşte după lăsarea întunericului? Deţinerea unui conac de lux?

— Dar Voldrev nu are de gând să-şi facă apariţia de unul singur acasă la Smythe, nu-i aşa? Până la urmă, asta e o execuţie. Trebuie să fie.

— Ar putea fi. Robinson spune că astăzi nu era nici urmă de Smythe pe moşie. Câţiva angajaţi, atâta tot. A dispărut. Nimeni nu ştie unde este.

— Cum e casa lui? întrebă Carol.

— Conacul Raxall? Impunător, cu adevărat. Datează din vremea Tudorilor şi are şi cincisprezece mii de acri de teren, conform notei originale pe care mi-a trimis-o Robinson. E la concurenţă cu Cowdray House şi

Goodwood ca bijuterie a Sussexului, dacă îți plac lucrurile de genul ăsta. Dar... surprize, surprize... fără accesul publicului. Fără bani publici. Julian plăteşte el însuşi pentru toate.

— Securitate privată? întrebă Iris.

— Trebuie să fie. Supravegherea pe care o avem... şi este mult prea rarefiată pentru gustul meu... sugerează că sunt cel mult doi ţipi. Garduri înalte, camere de supraveghere peste tot. Destul de standard. Nu e o fortăreață, dacă asta întrebi.

— O să aibă nevoie de o fortăreață dacă Voldrev o ia în serios, zise Carol. Ceea ce se va întâmpla. Îți aminteşti cum era el, Harry? Ca un mare dispozitiv exploziv improvizat rusesc gata să facă bum. Şi asta când era acasă, într-o dispoziție bună, îmbuibat cu şampanie şi Dumnezeu mai ştie ce altceva.

— Da, e cam iritabil bătrânul Vova. Dacăplănuieşte ceea ce pare să plănuiască, o să aibă la el mai mult decât câteva cuvinte grele.

— Mai degrabă câteva MiG-uri, zise Iris.

Harry începu să râdă. Nu mai aveau mult de mers şi ştia că, într-un fel sau altul, ceva urma să se întâmple. El şi Iris fuseseră cruțați de soarta lui John doar accidental, datorită distanței... doar câteva sute de metri şi un zid de beton armat îi despărțiseră de evaporarea instantanee. Iar înainte de asta, Carol scăpase de un sfârşit macabru doar grație talentelor de țintaş ale lui Iris. Imaginea mafioților ucişi ai lui Devereux era încă proaspătă în mintea lui. Dar dacă ei vizitaseră insula Elena în ziua în care încetase să mai existe? Moartea îi urmărea de săptămâni întregi.

Văzu ieşirea de pe autostradă în faţă şi schimbă banda. Raxall se afla la doar douăzeci de minute distanţă, deşi drumurile aveau să devină rapid întortocheate şi posibil derutante... mai ales în toiul nopţii. Se bază pe navigaţia prin satelit şi pe faptul că ştia deja că reşedinţa era construită pe coasta unei văi şi că se vedea de la câţiva kilometri buni. Presupunând că era cineva acasă şi că luminile erau aprinse.

Îi sună telefonul. Era Gordon Neary.

— E cam târziu să fii treaz, dragule, îi spuse Harry.

— Nici tu nu eşti sub plapumă în casa conspirativă, nu-i aşa?

— Ei, ştii şi tu. Nu puteam să dorm. Am ieşit să dau o tură ca să-mi limpezesc mintea.

— Da, cu siguranţă. Ascultă, Harry...

— Da, da, ştiu. Să fiu cu băgare de seamă.

— Ei bine, da. Şi asta, evident. Dar mai e ceva. Mă aştept că şi Bill o să vadă, dar... în fine, m-am gândit că ar trebui să te anunţ, chiar dacă nu ar trebui să-ţi spun. Of, ştii ce vreau să spun.

— Zi odată, Gordo. Pentru numele lui Dumnezeu.

Neary făcu o pauză.

— GCHQ a interceptat acest mesaj în urmă cu aproximativ o jumătate de oră. Codificat, dar rudimentar. Mesaj direct către şeful de la Lubianka... în atenţia şefului FSB[44], generalul Aleksandr Vasiliev. Scrie aşa: „Salutări, Saşa! În seara asta, totul va fi dezvăluit şi toate conturile vor fi reglate. Felicitări. Voldrev”.

---

[44] Federal Security Service, fostul KGB. (n. trad.)

33

Față de baza lor temporară din pădure, Conacul Raxall părea un portal în trecut: o bestie uriaşă, adormită, făcută din cărămidă, lemn şi piatră, al cărei contur abia se distingea printre cedrii, fagii şi stejarii care se întindeau de o parte şi de alta a aleii lungi şi înconj urau clădirea. Cam la fiecare cincizeci de metri, existau felinare casă ajute vizitatorii să găsească drumul spre casă. Câteva ferestre, nu multe, erau luminate. Cineva era înăuntru.

Harry o privi pe Iris cum scrutează cu atenție zona prin binoclul de noapte, ascunsă de un buştean acoperit de muşchi. Parcaseră în afara drumului, cât mai discret posibil. Dacă Smythe avea senzori sau camere de luat vederi în pădure, ştia deja că se aflau în apropiere. Probabil că ştia oricum. Dar Harry voia puțin timp ca să evalueze locul şi să se pregătească pentru ce avea să urmeze. Voia, de asemenea, să vadă dacă Voldrev ajunsese deja acolo.

— Tot nu înțeleg, şopti Carol. FSB-ul? Acum?

— Nici eu, îi răspunse Harry. Dar nu uitați că toate acestea au început în Moscova în anii optzeci. Voldrev era în KGB, Julian era cu părinții lui. Vasiliev era atunci în serviciile secrete militare, deşi era tânăr şi la început. Nu s-a mutat în FSB decât în anii nouăzeci. Dar Voldrev trebuie să-l fi cunoscut. Poate că a lucrat cu el.

— Şi ce-a fost asta atunci? Un mesaj amical?

— Mă îndoiesc. Era destinat agenților străine. Abia dacă s-au deranjat să îl cripteze. Nu, Vova... sau cineva

care se dă drept Vova... trimite un semnal foştilor săi şefi că ar trebui să ţină televizorul deschis în seara asta. Sau că Piaţa Roşie este pe cale să fie distrusă. Devine genul ăla de săptămână, nu-i aşa?

— Ce a spus Bill? întrebă Iris, fără să-şi ia ochii de la priveliştile cufundate în întuneric.

— Premierul s-a ridicat din pat şi se pare că e în halat. A vorbit cu preşedintele SUA. Personalul ambasadei din Moscova este mutat cu discreţie în afara oraşului, deşi mă îndoiesc că o să fie uşor după ce se va scurge informaţia, ceea ce se va întâmpla. Robinson nu ştie dacă ruşii ştiu că avionul lui Voldrev tocmai a aterizat în Marea Britanie. Dar, din nou, vor afla destul de curând. Şi când o vor face...

— Acest loc va fi împânzit de agenţi FSB.

— Poate, zise Harry. Depinde care cred ei că este motivul pentru care Voldrev este aici. Iar capacitatea lor operaţională aici a fost slabă de când cu Ucraina şi toate expulzările. Probabil că ar trebui să trimită mercenari de proveniență locală.

— Iisuse, spuse Iris. Soldaţi Wagner care să tropăie prin pădure. Numai de asta nu aveam nevoie. Tăcu o clipă. Salutare... Un vehicul se opreşte în faţa intrării. Ce se întâmplă? Pare să fie o maşină de teren. Nu e mare. Aruncă... nu văd. Poate doar livrează mâncare sau combustibil. Imposibil de spus la distanţa asta. Şi... da, a plecat acum. Orice a fost, se pare că nu a intrat nimeni.

Harry se uită prin binoclul său. Avea dreptate: nu era mare lucru de văzut. Dar nu avea rost să mai stea aici. Era timpul să treacă la treabă.

— În regulă, hai să plecăm. Iris: arma automată, privirea drept înainte. Carol: ține scanerul ăla pe tabletă. Vreau toate interceptările pe care le poți obține de pe toate camerele de supraveghere.

— Am înțeles, spuse ea.

— Care e protocolul? întrebă Iris.

— Ostili: tragi ca să ucizi. Altfel, rămâi nemişcată. Vreau să încerc să vorbesc mai întâi dacă pot. În funcție de cine e înăuntru. Deşi s-ar putea să fie prea târziu pentru asta.

— Şi dacă Voldrev şi echipa lui ne-au luat-o înainte?

— Ne adaptăm, găsim o soluție atunci. Dar dacă atacă în forță, ne retragem repede şi îl lăsăm pe Robinson să trimită un răspuns armat adecvat sau forțe speciale, în funcție de amploare.

— Chiar ai de gând să te retragi? îl întrebă Iris. După toate prin câte am trecut din cauza acestor doi ticăloşi?

Harry se gândi rapid.

— Nu, răspunse el.

O dată întors în maşină, pomi motorul şi îi controlâ turația până când abia i se mai auzi sunetul.

— Porțile acestea sunt din oțel armat. Nu pot să le sparg. Nu cu un vehicul civil. Aşa că hai să vedem dacă suntem aşteptați.

— Preferi aşa decât să avansezi pe jos? întrebă Iris.

— Nu vreau să renunț la maşină, îi zise el. Şi am un sentiment ciudat că indiferent cine ar fi înăuntru s-ar putea să ne lase să intrăm. Amândoi ticăloşii ăia adoră să aibă public.

— Da, spuse Iris. Dar le place şi uraniul.

— Adevărat. În acest caz. Dumnezeu să ne ajute pe toți.

Ieşi cu spatele din ascunzătoare şi apoi întoarse Range Rover-ul cu fața la drum şi la porți.

— Să pornim aşadar.

Iris îşi strânse arma la piept ca pe un copil mult iubit.

Se apropiată de poartă, astfel încât masca de la radiatorul maşinii aproape că atinse metalul porții.

— E o sonerie în partea dreaptă, zise Iris. Dacă vrei să fii foarte politicos.

— Păi nu sunt eu întotdeauna? răspunse Harry.

Îşi luă SIG Sauer-ul de pe bordul maşinii şi se pregăti să iasă. Chiar în timp ce făcea asta, porțile se deschiseră uşor fără niciun zgomot.

— Cred că suntem aşteptați într-adevăr, spuse Carol.

Şi apoi, dintr-odată, se treziră inundați de lumină. Se pregătiră, din reflex deja, pentru o explozie, una care avea să nu mai lase din ei altceva decât praf şi câteva fragmente metalice ale vehiculului.

De data aceasta, nu era nicio explozie.

— Iisuse, la naiba! spuse Harry. Încep să-mi pierd serios răbdarea.

— Proiectoare, spuse Carol. Pe alee sunt numai proiectoare! La naiba!

— Da, remarcă Iris. Dar pornite de cineva care ştia exact ce efect o să aibă. Al naibii actor de comedie.

— În regulă, zise Harry. E timpul să purtăm o discuție cu glumețul ăsta. Poate că Voldrev este deja aici şi moare de râs în camera de control. O să vedem.

Tură motorul şi o luă în viteză pe alee. Dacă ar fi existat lunetişti la fața locului, aceştia ar fi trebuit să

tragă cu puşca într-un vehicul care se deplasa rapid, condus de un ofițer experimentat. Nu avea de gând să facă să fie uşor... nimănui.

— Numai puțin, spuse el. Aproape am ajuns.

Range Rover-ul se opri scrâşnind din roți în fața porticului de la conac. De o parte şi de alta se aflau torțe cu gaz, înalte de cel puțin doi metri, care ardeau. Deasupra porticului se afla o stemă a familiei, dar el nu reuşi să distingă niciun detaliu. Lumina ce scălda scările din holul de la intrare... un candelabru de fapt... se întrezărea printr-un geam mat.

— Căştile funcționează? întrebă el.

— Merg, spuse Carol.

— Merg, spuse Iris.

— Bun. Dacă ne despărțim, țineți-vă bine. O să ajung la voi. După 20 de minute, ne reîntâlnim în Rover sau mergem pe jos în tabăra inițială. Şi ascultați. Să nu vă asumați riscuri stupide. Lăsați-mă pe mine să mă ocup de aspectul acesta.

De parcă vreuna dintre ele avea de gând să-l lase baltă, se gândi Harry. Se opriră în dreptul uşii. Iris făcu un semn în sus şi spre stânga, unde o cameră de filmat se roti ca să-i ia în prim-plan. Cineva le urmărea fiecare mişcare. *Ei bine*, se gândi Harry, *hai să nu-i dezamăgim, nu?*

Întinse mâna spre clanță şi descoperi fără surprindere că aceasta se rotea. Împinse uşa cu bocancul şi ridică o lanternă, făcându-le semn celorlalte două să îl acopere din spate.

Holul era magnific. Lumina torțelor se reflecta asupra a ceea ce părea să fie piatră originală din cele mai vechi

timpuri ale existenței casei, acoperită cu covoare uriaşe. De o parte şi de alta erau scări largi care duceau spre un coridor şi o balustradă lungă. Chiar deasupra lor se afla o scăriță care părea să înceapă din dreptul unui balcon separat. Pereții erau acoperiți cu picturi în ulei: cai, strămoşi, nobilime, imagini de vânătoare şi banchete. Era greu să distingi detaliile. În stânga, o tapiserie se întindea din podea până în tavan: desenul ei părea un amestec de blazoane. Spațiul vast era înconjurat de o aură de autoritate străveche, venită de la generații de putere succesive, suprapuse unele peste altele. În alte condiții, ar fi fost oarecum interesat. Dar, deocamdată, atenția lui era concentrată asupra operațiunii. Indreptându-se spre scări ca o săgeată, asemenea unui spiriduş, observă punctul roşu al lunetei cu laser a lui Iris.

În afară de lanternele lor şi de lumina de pe scara de deasupra, nu existau semne de viață. Făcu un semn să se mişte înainte şi avansară într-o formație de vârf de săgeată. Următoarea uşă era mai mică şi, după ce dădu la o parte cu piciorul garnitura veche împotriva curentului, în spatele ei se văzu o sursă de lumină.

Făcu semn cu degetul echipei sale să se dea la o parte în timp ce deschise uşa. Trecu printr-un coridor bine luminat, lung şi încălzit, la capătul căruia se afla ceea ce părea să fie o bibliotecă sau un birou. Văzu o masă de scris şi rafturi cu cărți legate în piele. De asemenea, recunoscu o figură familiară care stătea în picioare.

— Ah, Harry! Bine ați venit la Raxall... vă rog să intrați, spuse Julian Smythe.

34

— Acum, spuse Julian Smythe. Dacă nu mă înşel, tu trebuie să fii sergent Iris Davies.' Unul dintre cei mai buniluneti şti din ţară, cel puţin după reputaţie. Şi inspectorul Walker... Dr. Walker, desigur. Un adevărat expert, din câte am înţeles. SCD4 Criminalistică până acum câteva săptămâni şi, Doamne, uită-te acum la tine! Într-o misiune militară de recunoaştere... fără mandat, pun pariu... dar cu un Glock în mână şi cu o privire răutăcioasă în ochi. Vai, vai, Dr. Walker. Chiar ai lăsat mult în urmă laboratoarele din Cambridge, nu-i aşa?

— De ce nu taci naibii din gură? îi zise ea.

Smythe începu să râdă. În ciuda orei târzii, era îmbrăcat într-un sacou de tweed cu tăietura perfectă, cămaşă, cravată şi pantaloni de catifea. Arăta, se gândi Harry, ca şi cum urma să ia cina în bucătărie cu un vechi coleg de şcoală, care venise în vizită din Singapore.

— Poate că ar trebui, zise el. Dar instinctele mele ascuţite îmi spun că inspectorul Taylor are câteva întrebări la care ar dori să răspund.

— Doar câteva, răspunse Harry. Pune-i cătuşele, Iris.

— Stai puţin! spuse Smythe. Înainte să faci aşa ceva, gândeşte-te la opţiunile tale. MI5 m-a provocat deja, fără niciun efect. Am angajat un avocat londonez de talie mondială cu normă întreagă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână. Sunt singurul său client, iar el şi-a trimis trei copii la cele mai scumpe şcoli din ţară şi şi-a cumpărat o

cabană în Gstaad cu banii obținuți de pe urma mea. Dacă îl sun, el va da telefon la poliție... la poliția locală, adică... şi va raporta o spargere. De asemenea, o să facă demersuri pe lângă personalități publice de rang înalt care pot garanta pentru mine. Polițiştii locali vor veni aici şi, într-un fel sau altul, carierele voastre se vor încheia.

— Cum o să-l suni dacă eşti cu brățările la mâini? îl întrebă Iris.

— Pentru că, draga mea sergent Davies, sistemul telefonic din această casă este activat vocal şi răspunde doar la tonul meu suav. Tehnologie de o calitate pe care nu o găseşti încă pe piață în general, dar e foarte utilă. Oricât de veche ar părea casa, Raxall este, de fapt, doar o mare aplicație. Pot să comand în Deliveroo în timp ce sunt în baie, dacă aş fi atât de vulgar încât să vreau aşa ceva. E chiar reconfortant, de fapt.

— Dacă mai îmi spui o dată „dragă", zise Iris, o să te împuşc în rotule, la interval de cinci secunde, doar ca să încerci să-ți dai seama care doare mai tare.

Smythe îşi ridică mâinile deasupra capului în mod teatral.

— Doamne, vai, Doamne. Pare să fie extrem de dureros. În cazul ăsta, cu siguranță nu voi mai face această greşeală din nou.

— Stai jos, Smythe, spuse Harry. Stai jos şi taci din gură măcar o dată. Trăncăneala asta nesfârşită îmi dă dureri de cap.

— Ei bine, domnule inspector-şef, acum că ai spus-o aşa. Se aşează la birou. Vă supărați dacă îmi termin

băutura? Tocmai mă delectam cu câteva înghițituri generoase de Glenmorangie Signet.

Harry ignoră întrebarea.

— Unde este Voldrev?

— Într-adevăr, aceasta este întrebarea, spuse Smythe. Îmi imaginez că i-ai urmărit zborul până aici şi te-ai gândit că ne vei găsi luptându-ne lângă şemineu ca Oliver Reed şi Alan Bates. Mă tem că nu am avut norocul ăsta.

— Deci a zburat până aici?

— Da. La Shoreham. Planul de zbor indica Moscova, după cum ştii, dar, foarte obraznic din partea lui, a făcut stânga şi s-a îndreptat spre vechiul său prieten Julian.

— Deci, unde este? Şi de ce eşti încă aici? Trebuie să ştii că vine să te omoare. Voldrev nu o să se împace cu ideea că i-ai distrus insula Elena. Şi încă în direct, la televiziune, în văzul tuturor.

— A, da. Elena. Vom ajunge la toate astea, spuse Smythe.

— Şi presupun că Vova a fost cel care ne-a dat pontul despre cum umbli tu cu învârteli legate de Marsilia şi Manchester. Nu cred că eşti foarte încântat de asta, nu-i aşa?

— Da, aşa a făcut, oarecum. O să-ți răspund la întrebări, Harry, măcar la cele la care vreau să răspund, dar este important să faci lucrurile în ordinea corectă, nu eşti de acord?

— Eu cred că cel mai important lucru este să faci lucrurile, Smythe. Nu-mi bat prea mult capul cu ordinea corectă. Mai ales într-o seară ca asta.

— Vai, vai, văd că n-ai venit cu mâna goală în seara asta, ți-ai adus şi accesele de furie cu tine, Harry. Mi-ai făcut impresia unui polițist calm. Imperturbabil. E clar că m-am înşelat.

Harry simți cum mâna i se încleştează tot mai puternic pe pistol.

— Vezi tu că mi-ar tremura mâinile? Sunt destul de stăpân pe mine, Smythe. La fel şi cele două colege ale mele. Vrem o mulțime de răspunsuri şi repejor. Vrem să ştim, pentru început, de ce unul dintre bunii noştri prieteni a murit în Manchester din cauza a toate... astea. Din cauza nenorocitei de duşmănii dintre voi, care depăşeşte orice limită a raționalului.

— A, da, inspectorul Williams, spuse Smythe, clătinând din cap. Regretabil, da. Am auzit despre asta.

— Mai spune-ne câte ceva din ce ai auzit, prețiosule, spuse Iris.

— Uşurel, uşurel, răspunse el. Manierele, sergent Davies. Nu ajungem nicăieri dacă nu dăm dovadă de decență de ambele părți.

— Mă tem că am ieşit cu toții din zona decenței, Smythe, spuse Harry. Am ajuns la fundul sacului. Aşa că nu mai juca teatru şi începe să vorbeşti.

Smythe oftă şi sorbi din băutura sa.

— Vreau să vă cer două favoruri.

— Favoruri? întrebă Carol. Crezi că te afli în poziția să ceri favoruri.

— De fapt, cred că da. Aşa e. Cred că, în ceea ce priveşte avantajul, al meu este destul de bun, de fapt.

— Cum aşa? întrebă Harry.

— Ei bine, prima favoare va răspunde la această întrebare şi este teribil de uşor. Vă rog să aruncaţi o privire pe fereastră, dacă nu vă supăraţi.

Arătă spre stânga, apoi vorbi cu sistemul de control vocal: — Mihail: reflectoare, cadranul opt, nivel mediu.

În dreapta lor, se lumină o pajişte întinsă, accidentată.

— Vă rog să vă uitaţi. Veţi înţelege imediat despre ce vorbesc.

— Nu-l scăpa din ochi, Iris, zise Harry, Carol?

Se îndreptară spre fereastră. Pe un soclu mic, la aproximativ cincizeci de metri distanţă, se afla ceva ce părea să fie un lansator pe un trepied.

Carol privi prin binoclu.

— Iisuse, spuse ea. E ceea ce cred eu că e? Nu e posibil.

— Într-adevăr, este, Dr. Walker. Ştiam că dumneavoastră, mai ales, o veţi aprecia. E o raritate.

— Sistemul M29 Davy Crockett, spuse ea. Chestiile astea au fost fabricate... când, la sfârşitul anilor '50? Cred că au fost făcute doar două mii. Aproape toate au fost dezactivate şi distruse în anul 1968 sau imediat după aceea. Ce naiba Hei cu ea?

— Nota maximă! exclamă Smythe. Aproape totul este corect. Am achiziţionat acest exemplar minunat în cele mai neobişnuite condiţii. La Istanbul, întâmplător, de la un furnizor fără nicio cunoştinţă de istorie, care credea că este un lansator de rachete obişnuit. Ei bine, a fost chiar un chilipir. Am fost foarte entuziasmat, după cum vă puteţi imagina, şi a trebuit să afişez cea mai destinsă expresie pe faţă când am dus-o la curăţătorie. De atunci, am păstrat-o aici, restaurând-o în unele părţi,

modernizând-o pe ici, pe colo. M-am asigurat că e gata pentru ziua în care voi avea nevoie de ea.

— Şi în seara asta ai nevoie de ea? întrebă Carol.

— Da' cum să nu! spuse Smythe. Nu de asta suntem cu toţii aici?

Harry se întoarse şi îndreptă pistolul direct spre capul lui Smythe.

— Ce fel de armă este? Spune repede, mă cam grăbesc.

— Lasă arma jos, Harry. Nu ajută la nimic, ştii. De ce n-o întrebi pe doamna dr. Walker?

— Ce este, Carol?

— Este Davy Crockett, răspunse ea, una dintre armele nucleare iniţiale pentru câmpul de luptă, are un focos mic de fisiune. Raza pe care provoacă victime e cuprinsă între o sută cincizeci şi trei sute de metri. Nu este atât de precisă şi e renumită că lasă în urmă uraniu sărăcit. O relicvă dintr-o epocă în care armatele se aşteptau să ducă războiul faţă în faţă cu pagube tactice limitate. Doamne. E o nebunie. Curată nebunie.

— Sunt de acord, spuse Smythe. Este o nebunie, fără îndoială. Dar tocmai de aceea lumea trebuie sâ o vadă. Ca să i se reamintească.

— Să vadă ce anume? întrebă Harry.

— Că a luat-o pe căi greşite.

— Crezi că exploziile nucleare tactice sunt o lecţie? întrebă şi Iris. Chiar eşti un ticălos bolnav la cap, nu-i aşa?

Pentru prima dată, Smythe îşi lepădă masca şi-şi arătă furia.

— Cu siguranță că asta cred! Uită-te la lumea de astăzi. Ne prăjim în timp ce ne îndreptăm spre o extincție lentă, când nu visăm la arme biologice sau lăsăm jumătate din omenire să moară de foame sau de boală, în timp ce restul ne pierdem timpul şi banii pe lucruri de care nu avem nevoie.

— O, îmi pare rău, spuse Harry. Credeam că eşti doar un afurisit de traficant de droguri care nu a fost prins niciodată şi care îşi elimină concurenții unul câte unul. Nu mi-am dat seama că te-ai modelat după Maica Tereza. Am crezut că eşti doar un infractor spilcuit.

— Ei bine, aş putea fi aşa... după părerea ta, Harry. Nu mă aştept ca un om ca tine să înțeleagă măreția lucrurilor pe care le fac.

— Măreție? întrebă Carol. Nu văd decât un om cu prea mulți bani care ucide pe oricine îi stă în cale şi sperie de moarte restul lumii cu bombe nucleare doar de amuzament. Nu e prea multă măreție în asta.

— Aaa, dar există. În ziua de azi, dacă vrei să atragi atenția oamenilor, trebuie să le arunci o cărămidă în poală. Trebuie să acționezi cu stil. Ți-am spus în Belgravia că am o înclinație specială pentru teatru, Harry. Evident, nu m-ai ascultat.

— Am ascultat foarte bine. Doar că la momentul respectiv nu am făcut legătura între afurisitele de postere ale lui Sondheim şi bombele atomice. O prostie din partea mea, pe cuvânt. Cred că îmi ies din mână.

Smythe începu să râdă.

— Ei bine, presupun că nu aveai de unde să ştii.

— Voldrev e mort?

— Cu toții suntem morți, Harry. Mai devreme sau mai târziu. E doar o chestiune de timp.

— Ştii ce vreau să spun, la naiba. Când vine Voldrev? E deja pe aici pe undeva? Sau a fost şi tocmai a plecat?

— Putem să zicem şi aşa.

Harry îşi coborî uşor arma.

— Uite ce e, zise el. Ajunge cu misterele. Spune-ne odată ce s-a întâmplat şi ce urmează să se întâmple.

— Dr. Walker? Vreți să fiți amabilă să aruncați o privire la gama de medicamente de pe măsuța aceea de lângă scara pentru cărți din spatele dumneavoastră? Nu, exact acolo. Asta e.

— Ai grijă, Carol, o atenționă Harry. Ia-o încet şi uşor.

Carol se uită unde îi indicase Smythe şi se apropie de borcănaşele cu diferite pastile. Scoase un fluierat.

— Asta e o colecție pe cinste, Smythe. O cantitate ilegală de morfină, pentru început. Midazolam pentru respirație şi anxietate. Şi asta ce e? Fenobarbital pentru agitație. Levomepromazin... pentru greață, corect?

— Absolut corect, răspunse Smythe. Şi... deşi ştiu că nu sunteți doctor în medicină, care ar fi diagnosticul dumneavoastră? Pe baza medicamentelor pacientului, vreau să spun?

— Pentru cine ia toate astea? îmi imaginez că a păstrat o legătură strânsă cu un oncolog şi probabil de ceva vreme deja.

— Corect încă o dată. Deşi acum este vorba de îngrijire paliativă, mai degrabă. Cancer pancreatic în stadiul patru, acum, din păcate, s-a răspândit la plămâni şi la cel puțin unul dintre ganglionii limfatici. Mai am câteva luni de trăit, poate doar câteva săptămâni. Poate încă o

lună, dacă zbor la Houston şi încerc o imunoterapie experimentală. Dar de ce să mă deranjez? De ce să stau singur într-o cameră scumpă dintr-un bloc turn din Texas, jucându-mă puțin de-a v-ați ascunselea cu Doamna cu Coasa? Aş prefera să mor acasă.

Nu se mai auzea decât ecoul cuvintelor lui în timp ce ei încercau să le descoasă sensul.

— Păi, asta a cam pleoştit atmosfera, nu-i aşa? îmi pare rău, dar tu ai întrebat, zâmbi Smythe.

Harry vorbi primul.

— Bine. Dar de ce să-ți iroseşti timpul rămas cu toate copilăriile astea cu Voldrev? Nu ai familie cu care să preferi să-ți petreci timpul?

— Voi răspunde la aceste întrebări imediat. Dar înainte de asta... a doua favoare.

— Nu eşti în poziția de a cere favoruri, Smythe.

— Cu riscul de a mă repeta, lucru care îmi displace extrem de mult, cred că sunt. Ai uitat ce este afară? Pregătită şi gata să tragă? Ți-ar plăcea să înscrii trei puncte dintr-o lovitură, Harry? Manchester, Barbados... şi Sussex. Două din trei în Marea Britanie. Ei bine, asta chiar ar arăta rău pentru Yard, nu-i aşa?

— Bine, bine. Care este nenorocita de favoare?

— Pe aceeaşi masă cu pastilele, sunt două plicuri mari şi grele. Ele sunt marcate A şi B. Când afacerea noastră se va încheia aici, presupunând că sunteți încă în viață, două persoane vor sosi la locul scris pe biletul ataşat pe fiecare plic. Vreau să dai plicul A primului sosit, iar plicul B celui de-al doilea. Din nou, vei înțelege ideea destul de curând.

— Ce este înăuntru?

— Un fel de moştenire. Ceva pe care să construim. Şi... ca să ştii, dacă încerci să le deschizi tu însuţi, un dispozitiv din centrul Londrei va fi declanşat automat. Plicurile sunt codificate biometric, ca să fie deschise doar de destinatarii lor. Nu mi-aş dori ca din cauza curiozităţii tale să se întâmple o catastrofă în capitala ţării. Nu-i aşa?

— Astea sunt prostii, Harry, interveni Iris. Ne distrage şi mai mult atenţia.

— Dimpotrivă, te asigur, spuse Smythe. Ce părere ai, inspector Taylor?

— Înclin să fiu de acord cu Davies. Ne-am săturat cu toţii de jocurile tale de salon, Smythe. Dar, având în vedere că se pare că ai o armă atomică de epocă în grădina din spate, trebuie să recunosc că nu sunt în postura să te contrazic. Deci, bine. Hai să ne jucăm. Vom preda plicurile. Dacă, după cum spui, ajungem cu toţii până acolo.

— Bine. Bine. Mulţumesc. Acum, în ceea ce-l priveşte pe Voldrev, cum ar fi dacă ţi-aş spune că este deja aici?

— Aş presupune că zace mort în subsolul tău. Sau că e... cel puţin... captiv într-un loc foarte sigur. Dacă a reuşit să ajungă aici, iar tu eşti încă în viaţă, atunci bănuiesc că nu e într-o stare prea bună acum.

— Ei bine, chestia amuzantă este că ai dreptate. Dar nu în sensul în care te referi tu. Nu e într-o stare bună, bătrânul Vova. Dar, la urma urmei, cine mai este în zilele noastre? Trăim vremuri neputincioase.

— A venit aicisă te omoare?

— Nu. Deşi ar putea să mă omoare, e adevărat.

— Doamne, Smythe. Opreşte-te o clipă cu rahaturile astea criptice de cuvinte încrucişate, bine? Este sau nu este aici?

— Ambele variante, răspunse Smythe.

— Ştii, chiar dacă ai o afurisită de bombă atomică, sunt din ce în ce mai tentat să o las pe Davies să-ți tragă un glonț în picior. Acum, pentru ultima oară: ce vrei să spui?

Smythe îşi duse mâna la cap.

— Uşurel, spuse Iris. Fără mişcări bruşte, amice.

— Nu fac nimic rău. Uite, mâinile mele sunt goale.

— Bine. Ai un pune t roşu pe piciorul stâng. Dacă faci vreo prostie... am făcut o gaură în el. Ai înțeles?

— Cât se poate de clar. Acum, unde eram? Ah, da.

Îşi scoase ochelarii şi începu să-şi maseze cu sârg fața, ca şi cum şi-ar fi încălzit pielea, urmărind o linie care se întindea de la epiglotă, de-a lungul maxilarului, până dincolo de ochi şi pe scalp. Era ca şi cum ar fi încercat să slăbească ceva. Ca şi cum fața lui Julian Smythe ceda sub o presiune aplicată cu grijă. Ca şi cum se descompunea în fața ochilor lor, accelerând lucrarea cancerului cu propriile degete.

— Ce naiba e asta? întrebă Carol. Încearcă să se automutileze? Un episod psihotîc?

— Deloc, răspunse Smythe, cu buzele care acum păreau să tremure şi să se mişte, făcându-i vorbirea mai greoaie. Continuă să apuce cu degetele pe la ceafă, făcând acum un efort. Era evident că îl durea, dar era hotărât să îşi facă treaba... indiferent care era aceasta.

Apoi, cu două mişcări energice, smulse pielea care se întindea de la gât până la partea cu chelie şi mai

departe, Cu o pocnitură dezgustătoare, faţa lui Julian Smythe se desprinse. Şi... ca într-o atracţie macabră de bâlci... ieşiră şi faţetele dentare, care căzură zornăind pe birou. Fragmente de piele atât de dezgustătoare încât provocau sila rămăseseră încă prinse, iar el începu să le cojească pe îndelete, tamponându-se cu o batistă pătată.

— Ei bine, spuse el. Chiar şi după mult timp, nu devine mai uşor. Ai crede că aşa ar trebui să se întâmple. Dar nu.

— Iisuse, spuse Harry, scârbit. Ce eşti tu, Smythe? Ce înseamnă asta?

— Ţi-am spus în Barbados, lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par. Nu m-ai ascultat?

— Ce dracu? Nu ai fost niciodată în Barbados. Tu... Voldrev a fost cel care mi-a spus asta.

— Exact, spuse Vladimir Voldrev, zâmbindu-i în faţă, cu dintele de aur strălucind.

35

— Tatuaje, spuse Carol, spărgând în sfârşit tăcerea.

— Ce? întrebă Harry, care încă se holba la ceea ce, cu câteva momente înainte, fusese Julian Smythe, dar care acum era un oligarh rus, îmbrăcat neverosimil ca un gentleman englez în tweed.

— Pe insulă... pe Elena... aveai tatuaje, spuse Carol. Tatuajele mafioţilor ruşi din închisoare.

— Ţi-ai amintit bine! remarcă el. Da, într-adevăr, aveam. Trusa mea de piele este de ultimă generaţie, cum spun cei din laboratorul meu... nedetectabilă de

niciun scaner de aeroport sau tehnologie biometrică existentă. Mi-aş dori să am posibilitatea să revendic drepturile de autoi; deoarece este o inovaţie deosebită. Recunosc că este un efort să o aplici şi să o îndepărtezi. Mai ales într-un avion cu reacţie în timp ce traversezi Atlanticul, momentul în care trebuie să o fac de obicei. Turbulenţele te pot scoate din sărite, ce e drept, în privinţa aceasta. Dar nu le poţi avea pe toate, nu-i aşa? Dumnezeu ştie, eu am încercat.

Zâmbi, uitându-se la cei trei ofiţeri de poliţie.

— În schimb, tatuajele... ei bine, astea nu sunt deloc o problemă. Nu sunt desene imprimate pe hârtie, ca pentru amatori, sunt mult prea uşor de detectat şi te-ar putea costa viaţa în ceea ce priveşte Bratva[45]. Nu, noi folosim o cerneală ingenioasă care se aplică şi se îndepărtează doar cu soluţii speciale. Iar imaginile au fost realizate cu grijă ca să se potrivească poveştii din trecutul lui Vova de la sfârşitul anilor optzeci, prizonier... hoţ, dar cu legături. Stelele unui şef după o vreme. Mie mi-au prins foarte bine, într-adevăr.

— Dar cine este acest „mie”? întrebă Iris. Făcu o pauză. Asta e foarte aiurea, să ştii.

Punctul roşu din cătarea ei era acum fix pe pieptul lui.

— Mi-ai luat cuvintele din gură, spuse Harry.

Bărbatul începu să râdă.

— Ei bine, asta este, desigur, întrebarea, sergent Davies! Vova sau Julian? Voldrev sau Smythe? Care dintre ei sunt eu? Oricare dintre ei? Amândoi? Nici unul, nici celălalt?

---

[45] Mafia rusă. (n. trad.)

Se îndreptă spre rama şemineului din spatele biroului său.

— Calmează-te, doar admir această pictură în ulei, nu foarte bună, a stră-stră-străbunicului meu, Sir Edward Smythe, al zecelea baronet. A fost un tip banal, dar s-a îngrijit bine de Raxall şi pentru asta ar trebui să îi fim recunoscători.

Se întoarse spre ei şi oftă.

— Presupun că răspunsul plictisitor este că J ulian a fost primul. Dar el nu s-a mulțumit niciodată să fie doar el însuşi şi să-şi petreacă timpul în Moscova Războiului Rece, şi... ei bine, acolo, dintre toate locurile, era uşor de înțeles că duplicitatea era elementul principal al succesului Am văzut oameni care deveneau obscen de bogați şi se distrugeau unii pe ceilalți pretinzând că sunt ceea ce nu erau. Tatăl meu era, şi el, mincinos de profesie, diplomat, în mod oficial, dar treaba lui era să convingă autoritățile ruse de cele mai bune intenții ale Guvernului Majestății Sale, când, de fapt, realitatea era, de obicei, cu totul alta. Mi s-a părut un pas mic de la a te preface, la a duce două vieți paralele. De ce să construieşti o singură avere când poți avea două? De ce să ai un singur imperiu de afaceri global? De ce să nu fi de două ori mai temut, de două ori mai puternic, de două ori mai activ în rețelele separate pe care le-am construit cu atâta grijă?

— Dar cheia nu era deloc asta, nu-i aşa? spuse Harry.

— Interesant. Care crezi că era „cheia”, Harry? Ai rezolvat misterul care te-a ținut treaz în toate aceste săptămâni? Pun pariu că asta face ca vechea ta rană de

la picior să se agraveze? Sentimentul că adevărul era chiar în fața ta, dar tu nu reuşeai să-l apuci?

— Adevăratul scop a fost duşmănia, nu-i aşa? Dacă fiecare polițist şi spion de pe planetă ar fi crezut că Voldrev şi Smythe se urăsc, că sunt cei mai mari duşmani hotărâți să se distrugă unul pe celălalt, ar fi pierdut timp şi energie urmărind o rivalitate inexistentă. Aproape că se anulau reciproc. Iar şansele ca cineva să-şi dea seama că sunteți una şi aceeaşi persoană deveneau al naibii de neglijabile. Corect?

Bărbatul ciudat care stătea în fața lor zâmbi încă o dată.

— Exact aşa este, Harry. Felicitări pentru rezolvarea puzzle-ului. Bravo. Mulți au încercat şi au eşuat, să ştii.

— A existat vreodată Vladimir Voldrev? întrebă Carol.

— Bineînțeles. El sunt eu.

— Ştii ce vreau să spun.

— Ei bine, da. A existat un ofițer KGB foarte tânăr cu acest nume care a dispărut pe teren. În Afganistan. Nu avea familie. M-a costat mai puțin de zece mii de dolari să-i cumpăr actele şi să le folosesc după cum cred eu de cuviință. Şi... în cazul în care vă întrebați... bruta cu care m-am certat în fața ambasadei din Moscova? îl chema Vasily Alekhin. Un ofițer care nu a impresionat niciodată pe nimeni şi care a fost ucis doi ani mai târziu de contrabandiştii de valută din Azerbaidjan. Oricum, mi se potrivea foarte bine povestea să pretind că el fusese Voldrev. Dar el nu era nimeni. Doar un alt element de recuzită în toată povestea asta.

— Dar cum rămâne cu marea tragedie din viața lui Voldrev? întrebă Harry. Că a existat o femeie, iubirea vieții lui, şi că Smythe a fost cumva responsabil de moartea ei.

A tăcut.

— Totul este adevărat, într-un fel. A existat o femeie. Elena cea originală, de fapt. Mai frumoasă decât şi-ar putea imagina cineva în visele sale. Era rusoaică, mă cunoştea şi mă iubea ca fiind Voldrev. Şi apoi a fost ucisă într-un atac îndreptat împotriva mea... lui Vladimir, adică. Aşa că m-am învinovățit, bineînțeles, şi pe bună dreptate. M-am urât. Şi, pentru consumul public, am proiectat toată această ură asupra lui Julian Smythe. Care sunt tot eu.

— Ai fost atât de calculat? întrebă Iris. Doamne!

— Nu calculat. Devenise firesc între timp să mă consider două persoane. Era adevărat, în majoritatea sensurilor.

— Şi Ramirez? întrebă Harry. De ce să pui la pământ o parte din Manchester şi să-l ucizi pe unul dintre oamenii mei pentru a opri un cartel mexican să se mute pe teritoriul tău? Mai ales că eşti pe moarte?

Bărbatul se aşează pe scaun, vizibil obosit şi abia trăgându-şi sufletul.

— Tocmai pentru că sunt pe moarte. Este ceea ce îi uneşte pe cei doi bărbați care am fost în toți aceşti ani, un simț al ordinii. Nu puteam permite unui gunoi ca Xavier să se mute pe piața europeană. Omul acela este un maniac.

— Îmi pare rău, interveni Carol. Ai spus cumva „maniac”? Omul care de ani de zile pretinde că este un

filfizon englez şi un mafiot rus în acelaşi timp şi care se amuză jucându-se cu bombe atomice spune că altcineva este... maniac?

El se încruntă.

— Poate că ţi se pare o nebunie, Dr. Walker, dar modul în care mi-am trăit viaţa a fost departe de a fi arbitrar. Am făcut mai mulţi bani decât ar putea cheltui un om... doi oameni... într-o viaţă din vânzarea de narcotice şi alte mărfuri interzise. Da, într-adevăr. Dar am făcut acest lucru într-un mod ordonat, un mod care diminuează vărsarea de sânge, nu o opreşte, dar o menţine la limita inferioară a spectrului. Dacă Ramirez s-ar fi mutat în Europa nestingherit, întreaga piaţă ar fi devenit o zonă de război. Toate calibrările mele atente ar fi fost date peste cap. Credeţi-mă pe cuvânt.

— Aşadar, spuse Harry. În numele pocii, te-ai angajat să devii primul şef al crimei nucleare din lume. Nu-i aşa? Un stat naţional cu un singur om? Sau cu doi oameni, la drept vorbind.

Îşi întinse braţele în faţă.

— De ce nu? Am vrut să fac nişte lucruri destul de... remarcabile, să zicem, înainte să mă desprind de-a trupului strânsoare. Pentru început, am fost atras de ideea să reamintesc lumii, din nou, într-un mod controlat, puterea pe care conducătorii ei o au încă la îndemână.

— Atras de ideea? întrebă Harry. Asta nu e un afurisit de joc, Smythe. Sau Voldrev. Sau oricine ai fi tu, în acest moment. Ai omorât oameni cu exploziile alea şi ai îngrozit alte milioane. Miliarde, de fapt. Peste tot în lume. Chiar acum, în acest minut.

— Ei bine, în ceea ce priveşte crima, îmi pare evident rău pentru inspectorul Williams. Permiteți-mi să repet: scuzele şi condoleanțele mele.

— Ar trebui să-ți pară rău, spuse Harry. Mi-a trecut prin cap să-ți zbor creierii chiar acum.

— Nu prea are rost să omori un muribund, Harry. Dar, ca să se consemneze, îmi cer scuze încă o dată. Nu a fost ceva personal. Iar în ceea ce priveşte miliardele îngrozite, ei bine, excelent. Lumea chiar are nevoie să fie zgâlțâită din starea de mulțumire de sine, ştiiUşurința cu care am reuşit să obțin acel uraniu a fost absurdă, comparativ vorbind. Fie ca aceasta să fie o lecție pentru toată lumea, să-i trezească din adormire.

— De unde a provenit uraniul? Inițial.

— Ei bine, de unde, într-adevăr? Rețelele mele au aflat de existența lui doar când a apărut în Stepney. Avusese loc o licitație în altă parte în Londra a unui pachet care provenea inițial din Pakistan. Era, totuşi, o afacere făcută de amatori, iar cumpărătorii inițiali, poate prietenii tăi, familia Crick, poate altcineva, au fost interceptați de cine nu trebuia. Probabil, acei nazişti care s-au comportat atât de nechibzuit cu Dr. Walker. Până la urmă, nu contează. Ideea este că totul s-a desfăşurat atât de amatoricesc. Doar asta şi a fost un afront pentru mine şi, în mod clar, pentru señor Ramirez. Eram hotărât să pun mâna pe el şi am făcut-o luându-l din custodia acelor huligani îngrozitori ai lui Devereux. De parcă ei ar fi ştiut ce să facă dacă intrau în posesia lui. Cred că ai întâlnit un membru al echipei mele în tabăra lor. Un fost membru, ca să fiu mai exact.

— Da, şi am văzut ce le-ai făcut, spuse Harry. Foarte ordonat, presupun.

— Mă îndoiesc că deplângi banda Devereux mai mult decât o fac eu, Harry.

— Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum a ajuns într-o groapă de gunoi din Stepney?

— Cum poate ajunge ceva într-un loc ca acesta? Dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că zvonurile sunt adevărate şi că şi-a început viaţa pe continent unde comerţul cu astfel de materiale este ocazional foarte intens. Există instalaţii nesigure peste tot în lume, să ştiţi. Şi materiale dispar în mod obişnuit nu numai din fostul bloc sovietic. A fost adus în Marea Britanie şi a ajuns în mâinile unor infractori care l-au lăsat în grabă la groapa de gunoi, plănuind să se întoarcă şi să-l ia când puteau. Acesta, Harry, este cel mai îngrozitor aspect din toată povestea asta.

— Sună de parcă ar fi vorba despre nişte poliţişti de vodevil.

— Păi, nu e aşa? Nu acesta este adevăratul scandal? Sunt sigur că nu trebuie să vă spun că sunt date oficiale care arată că au existat sute de cazuri de trafic cu substanţe şi contrabandă de la sfârşitul Războiului Rece încoace. Dar există o diferenţă, nu-i aşa, între datele oficiale publice şi conştiinţa publică? Oamenii nu prea vor să se gândească la astfel de lucruri. Miracolul este că nu se întâmplă tot timpul. Dar de data aceasta s-a întâmplat. Aşa că am intervenit, cu promptitudine.

— Dar ca să faci ce anume? întrebă Iris. Să provoci haos şi distrugeri? Să ucizi oameni?

— Ca să ştii şi tu: mi-am evacuat toţi oamenii de pe insula Elena. Cei mai mulţi dintre ei au fost mutaţi la Miami, pe alte insule din Caraibe, în alte părţi. Iar câţiva dintre ei s-au întors în Europa, nu este treaba mea să le dictez alegerile.

— Dar de ce să distrugi totuşi insula? întrebă Harry. Micuţa ta replică absurdă a Versailles-ului de care tu sau Voldrev sau oricine altcineva erai atât de mândru? Nu are niciun sens.

— Pentru mine, are. Ai dreptate, într-un fel. Castelul de pe Elena a fost cam absurd. A fost un exerciţiu de artă a spectacolului, într-adevăr, o magistrală nebunie victoriană mai degrabă decât un palat *ancien régime*. Am vrut să-mi imaginez ce ar fi construit un om ca Voldrev dacă ar fi avut mijloacele necesare, cât de departe ar fi mers. Şi apoi să transform acel vis în realitate. Insula a fost utilă şi pentru afaceri. Existau niveluri subterane pe care nimeni din afara organizaţiei mele nu le-a văzut vreodată şi care au devenit destul de importante pentru deplasarea produselor mele în întreaga lume. Dar asta venea în plan secund faţă de splendoarea ei care era pur şi simplu fără noimă! Am vrut să văd cât de departe puteam să merg în acest joc al prefăcătoriei şi s-a dovedit că răspunsul a fost; foarte, foarte departe.

— Şi ai vrut să te urmărim acolo? Adică, trabucurile din Barbados din ascunzătoarea lui Devereux nu au fost un accident, nu-i aşa? Ştiai că o să facem legătura.

— Bineînţeles, răspunse el. Sau cel puţin aşa am sperat. A fost o mică nuanţă asupra căreia am insistat, cred că detaliile contează foarte mult.

— Ai sperat? întrebă Harry.

— Doamne, sigur că da. Ştiam că există un punct terminus pentru toate astea. Un punct terminus medical, dacă nu din alt motiv. Am vrut să văd dacă cineva care este partener în acest mare dans pe care îl numim lege şi ordine e destul de inteligent ca să mă urmeze până la capăt. Şi, complimentele mele, Harry, ai avut inteligența necesară.

— Şi mesajul către Lubianka? întrebă Harry în continuare, neinteresat de această laudă.

— A, pură pantomimă, mi-e ruşine să recunosc, la fel ca atunci când ți-am trimis toți colegii la Marsilia pentru ca eu să mă ocup de prostul de Ramirez în Manchester. Ştiam că Generalul Vasiliev începuse să se neliniştească destul de tare în legătură cu Voldrev şi m-am gândit că acel mic mesaj o să-l pună pe jar. Ceea ce, din câte am înțeles, chiar s-a întâmplat cu adevărat. E o copilărie din partea mea, ştiu, dar e un tip foarte antipatic. Specialitatea lui în domeniu era împuşcarea copiilor ceceni în fața părinților lor. A meritat să-l treacă transpirațiile. Merita mai mult decât atât, de fapt.

— Şi ştiai că vom intercepta mesajul? întrebă Harry.

— Bineînțeles. Am vrut să fie interceptat. Dar ştiam că voi veți urmări zborul şi o să credeți că Vova se îndreaptă în sfârşit spre Sussex ca să-şi regleze conturile cu Julian. Ceea ce, într-un fel, s-a şi întâmplat. Acum suntem amândoi aici. Nu-i aşa?

— Şi amândoi o să petreceți puținul timp care v-a mai rămas din viață în arest preventiv, zise Iris. În aşteptarea unui proces pe care nu veți trăi să-l apucați.

— Păi, să vedem, sergent Davies. Aici nu sunt de acord. Nu uitați ce se află afară, pregătită şi gata să distrugă această casă străveche şi împrejurimile ei.

— Şi chiar eşti dispus să apeşi pe trăgaciul acelei maşini revoltătoare? întrebă Carol.

— O, dar am pus totul în mişcare cu o jumătate de oră înainte de sosirea voastră. Îşi va lansa încărcătura utilă în, ei bine, puțin mai mult de zece minute şi cu asta basta. Tic-tac, tic-tac.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Iris. Chiar eşti nebun de legat!

Harry făcu un pas înainte.

— Nu e nebun, Iris. Doar un mincinos de primă clasă. Joacă la cacealma.

— Cacealma? Aş fi crezut că după două explozii nucleare, ăsta ar fi ultimul lucru de care să mă acuzi.

— Ai spus că două persoane vor sosi în curând, zise Harry şi că trebuie să le înmânăm plicurile tale misterioase, de înaltă tehnologie. Cum putem face asta dacă noi suntem morți, iar ei ajung aici şi găsesc un pustiu radioactiv?

— A, întâlnirea o să aibă loc departe de zona de explozie. Pe domeniul meu, dar mai departe, pe drumîn jos, Chiar lângă vechiul teren al mănăstirii. A fost o casă benedictină, ruinele sunt destul de frumoase. Acolo va avea loc transferul.

— Dezactivează arma, spuse Carol. Fă şi tu ce trebuie, măcar o dată.

— Nu pot s-o fac.

— Nu poți sau nu vrei?

— Mă tem că procesul de detonare este ireversibil. În fine, dacă nu introduc în timp real un cod de unică folosință, legat de semnele mele vitale, chiar pe panoul de control. Ceea ce nu am de gând să fac.

— Dar de ce nu? întrebă Harry. Ce rost ar putea avea distrugerea acestei case?

— Claritate. Nu vreau să mai rămână nicio urmă din viața mea, din viețile mele, când nu voi mai fi. Vreau opusul unui monument, dacă vreți. Singura moştenire pe care eu... noi... o avem este în acele plicuri. Ele sunt tot ceea ce contează pentru mine acum.

— Dar nu trebuie să o faci, încercă să-l convingă Carol. Poți...

Chiar şi în biblioteca imensă, zgomotul armei era asurzitor. Avea amploarea unui moment decisiv, un semn de punctuație la sfârşitul unei poveşti lungi, amare şi adesea demente.

Pe birou se prăbuşise trupul lui Julian Smythe / Vladimir Voldrev, cu un pistol încă fumegând într-o mână, sângele curgându-i din gură şi din ceea ce îi mai rămăsese din ceafă.

36

Harry era pe deplin convins că nu-i mai rămăseseră decât două lucruri de făcut: să nu se mai gândească nicio clipă la cadavru şi să le scoată pe Iris şi pe Carol cât mai repede posibil din Raxall; apoi să se întâlnească cu destinatarii misterioşi.

— Retragerea! Acum! Intrați în Rover. Fără să puneți întrebări, fără să vă uitați în urmă, fără să spuneți vreun cuvânt. Direct la maşină!

El conduse retragerea, mişcând dintr-o parte în alta fasciculul lanternei sale de jur-împrejurul holului în timp ce se retrăgeau, în caz că îi aştepta o altă surpriză în casă.

— Mişcați-vă, strigă el. A spus zece minute! Locul ăsta ar putea exploda în orice moment!

— Harry!

Se întoarse şi o văzu pe Iris la câțiva paşi în urma sa.

— Unde este Carol? întrebă ea.

Rotițele din mintea lui se învârteau.

— Of, Doamne. Simți cum i se puse un nod în stomac.

— Ştiu unde este. Nu ne-a urmărit, ea este... Du-te la maşină... dă-mi nouăzeci de secunde. Dacă nu am ieşit, pleacă naibii de aici.

— Dar...

— Pleacă, Iris!

El observă consternarea din privirea ei. Şi totodată faptul că îşi dăduse seama că vorbea serios. Se îndreptă în fugă spre uşă.

Harry alergă înapoi prin hol, căutând o ieşire, orice ieşire, spre partea de est a conacului. Se uită în spatele unei perdele grele de catifea, sperând să găsească uşa pe care Carol trebuia să o fi folosit ca să se strecoare afară. Doar lambriuri. Se uită la ceas. Mai erau optzeci de secunde.

Apoi, chiar lângă uşa de la birou, zări o altă tapiserie atârnată şi în spatele ei... da!... o trapă joasă, cu o cheie

veche în încuietoare. Era deja deschisă. Aplecându-se, fugi afară, coborând scările de piatră.

Şaptezeci de secunde.

Acolo, pe peluza luminată, văzu spectacolul nebunesc al lansatorului amorsat Davy Crockett: un dispozitiv care, practic, era o antichitate, gata să lanseze o armă atomică în orice moment. Lângă el, în genunchi, stătea Carol, studiind ceea ce părea să fie o cutie mică.

— Carol! Ea îl ignoră. Carol! Plecăm de aici acum! E un ordin!

Cu toate acestea, ea nu se întoarse. Ei bine, ea n-avea decât să fie dispusă să-şi rişte viaţa pentru a zădărnici planul final al unui nebun. Dar nu sub ochii lui Harry.

Se duse repede lângă ea. Cutia era o tastatură mică, evident adăugată la vechiul lansator de rachete de către Smythe sau de către unul dintre membrii echipei sale pentru a permite dezactivarea sau lansarea de la distanţă. Carol era cufundată în gânduri. Încerca să descifreze codul.

Şaizeci de secunde.

El trase aer în piept.

— Carol. Ascultă-mă. Ştiu ce încerci să faci. Nu o face. Nu merită. Şi a spus că codul era...

— Trebuie să existe un întrerupător de urgenţă, spuse ea. Întotdeauna există.

— Poate. Poate că nu. Ai auzit ce a spus despre plicuri. S-ar putea la fel de bine să fie conectat ca să se declanşeze imediat dacă cineva introduce un cod greşit sau chiar dacă îl împinge prea tare.

Ea se uita sub trepiedul vechi, căutând cu disperare un întrerupător sau un alt mecanism.

— Haide, Carol. Nu te lăsa târâtă şi mai mult în jocurile lui. Nu-i oferi nebunului ăluia încă o moarte. Încă două, dacă mă iei şi pe mine în calcul, Gândeşte-te la tatăl tău. Gândeşte-te la John. Gândeşte-te la Iris care i-a eliminat pe naziştii ăia pentru tine. Nu-ți irosi viitorul încercând să dai sens nebuniei! Haide... gândeşte-te la Otis.

Ea îşi ridică privirea spre el. Ochii îi erau plini de lacrimi. De frustrare şi epuizare, dar şi de frică, se gândi el. Înțelese foarte bine cum se simțea ea, pentru că şi el se simțea la fel.

— Să mergem la Iris. Încă mai avem timp. Patruzeci de secunde.

Se ridică în picioare şi ezită o clipă. Unele enigme nu sunt făcute pentru a fi rezolvate. Sunt doar capcane, puse de demoni.

Alergară împreună pe peluză şi se întoarseră în coridoarele întunecate ale casei. De data aceasta, el se asigură că ea era în fața lui.

Ajunseră în hol. Treizeci de secunde. Doamne, spera că Iris pornise motorul.

Erau în fața casei şi, din nou, el aşteptă ca ea să fugă înaintea lui.

Cincisprezece secunde.

Se îndepărtară de casă şi fugiră pe alee, spre Range Rover.

— Unde eşti? întrebă Iris în cască.

— Chiar în spatele tău! Ar trebui să o vezi pe Carol!

— O văd!

— În regulă. Fii pregătită să calci pedala de accelerație!

O văzu pe Carol cum urcă în maşină şi, cu un ultim impuls de energie, ajunse până la uşa pasagerului din faţă şi se urcă lângă Iris.

Se uită la ceas. Cinci secunde. Doamne. I-ar fi lăsat Iris în urmă dacă ar fi fost mai lent cu şase secunde?

Aşa spera. Dar era al naibii de bucuros că nu se ajunsese la asta.

37

— Ţi-am spus să o calci.

— Iisuse, Harry! strigă Iris. Asta fac! Maşina trecu turată la maximum prin porţile deschise.

— Nu o să mai faci nimic dacă nu ne îndepărtăm cu cel puţin opt sute de metri de conac!

Simţi cum inima lui o luase la galop.

— În regulă, îi spuse lui Carol. Trimite imediat o alertă pe toate staţiile... evitaţi cu orice preţ spaţiul aerian deasupra şi în jurul conacului Raxall. Fără excepţii. Şi conectaţi-i pe Robinson şiNeary. Şi peTennyson... trebuie să ştie. Vom avea nevoie cât mai curând de toate detaliile de acord şi de serviciile de urgenţă.

Uitându-se la unul dintre plicuri, introduse cifrele necesare în GPS.

— Încotro mergem? îl întrebă Iris.

— Spre locul de întâlnire.

— Glumeşti.

— Crezi că-mi arde de glume, la naiba. Îţi aminteşti ce a spus despre codurile biometrice de pe plicuri? Şi despre un al patrulea dispozitiv din Londra?

— L-ai crezut?

— Nu-mi asum niciun risc în seara asta, crede-mă.

— Timpul estimat pentru sosire la întâlnire? întrebă ea.

— Trei sau patru minute pe drumurile astea. Sunt publice, dar traversează domeniul Raxall. Locul spre care ne îndreptăm este chiar la marginea domeniului.

Carol dădu telefoanele şi apoi nu mai scoase niciun cuvânt.

Rover-ul derapa periculos la peste 100 de kilometri pe oră într-o curbă strânsă.

— Îmi pare rău, Harry. A trebuit să încerc. A fost o prostie. Dar nu puteam să-l las pe ticălosul ăla, izbucni în cele din urmă Carol.

— E-n regulă, spuse Harry. Ai făcut ceea ce faci întotdeauna. Ţi-ai folosit mintea.

— Doar că, a spus că există un cod de dezactivare. Ar fi trebuit să...

— Nu sunt decât jocuri, Carol. Mai multe jocuri. Destinate în special minții raționale a savantului din tine. Ca să te facă să crezi că îl poți convinge să o dezactiveze sau să o dezarmezi tu însăți. Mă întreb dacă a existat măcar un cod. Era de aşteptat să-şi facă aşa ieşirea, ca ăsta să fie sfârşitul. Nu mă surprinde că avea o armă în biroul ăla mare. Dar nu mă aşteptam să o folosească singur.

— Nici eu, spuse Iris.

— Iisuse.

— Ceea ce ai făcut a fost al naibii de curajos, îi spuse el lui Carol. Dar este mai important ca tu să rămâi în viață. Bine?

Ea dădu din cap.

Străbătură o jumătate de kilometru de pădure, împărțită în două de drum, trecură pe lângă o căprioară care se uită la ei cum trec pe lângă ea în mare viteză, apoi se îndreptară spre o poiană unde se aflau ruinele vechii mănăstiri.

Cele două limuzine străluceau de la distanță. Mercedes Duffy E-Class, dacă nu cumva Harry se înşela foarte tare. Vehicule identice, negre, dar, în mod curios, parcate față în față, ceea ce sugera că cei doi ocupanți, A şi B, oricine ar fi fost ei, sosiseră separat.

— În regulă, iată-i. Am să le sugerez amândurora să ne mutăm puțin mai încolo pe drum, şi repede. Nu am chef să mă ocup de aceste negocieri cu fundul în flăcări.

— Eşti sigur de asta, Harry? îl întrebă Iris.

— La fel de sigur cum am fost de tot ce s-a întâmplat astăzi. Dar acoperă-mă, bine? În cazul în care lucrurile încep să se agite. Şi Carol, pune-te la volan. Dacă o pățesc, plecați naibii de aici, amândouă. Bine?

Nici una dintre ele nu spuse nimic. El coborî din Rover. În timp ce Carol luă locul lui Iris pe scaunul şoferului, Iris deschise una dintre uşile din spate, luând poziția de lunetist în spatele acesteia, echipamentul de vedere pe timp de noapte ajutând-o să vadă locul de întâlnire.

Harry îşi ținea mâinile în sus, presupunând că A şi B, dar şi respectivii lor şoferi erau probabil înarmați. Întrebarea era: cine mai prezenta atât de mult interes pentru Voldrev şi Smythe încât conturile să trebuiască să fie reglate chiar şi după moartea lor? Era pe cale să se trezească față în față cu cei care trăseseră sforile cu

adevărat, cu nişte comandanţi militari, interlopi sau cu cineva inimaginabil de puternic care încă mai trebuia plătit sau recompensat în alt mod? Era acesta ultimul capitol din saga acestor gemeni siamezi nebuni şi a vieţilor lor încurcate, două vieţi trăite de un singur om?

Se apropie cu prudenţă de limuzina din stânga şi bătu cât mai politicos cu degetele în geamul din spate. Acesta coborî fără zgomot.

Pe bancheta din spate a maşinii nu se afla un oligarh rus vânjos, nici un bărbat puternic, dar sfrijit, ci o tânără frumoasă, îi văzu cosiţele blonde, colierul elegant cu diamante şi degetele subţiri care se jucau cu nasturii de la haina de caşmir. Era vizibil nelinişţită.

El dădu să vorbească, dar ea îl întrerupse.

— Am fost instruită să mă prezint ca fiind A. Cred că sunteţi inspectorul Harry Taylor.

— Aşa este. De cine aţi fost instruită, dacă pot să întreb?

— Da, şi acest lucru este permis. De tatăl meu, Vladimir Voldrev. Eu sunt Emilia, fiica lui. Nu folosesc numele lui de familie în viaţa de zi cu zi, din motive pe care a spus că le veţi înţelege.

— Da, da. Ascultaţi-mă, am un plic pentru dumneavoastră. Dar suntem în pericol destul de mare dacă rămânem aici. Pot să vă sugerez să îi cereţi şoferului să ne urmeze... pe mine şi pe colegii mei... câteva sute de metri mai jos pe drum, într-un loc mai sigur?

Ea se gândi la propunere.

— Foarte bine.

Îi făcu semn din cap şoferului, care arătă că înțelesese în oglinda retrovizoare.

— Scuzați-mă, mă duc repede să fac aceeaşi sugestie şi celeilalte maşini.

Se repezi la al doilea Mercedes şi repetă cererea politicoasă de acces. Din nou, geamul fu coborât. Dar, de data aceasta, ocupantul din spatele limuzinei era un bărbat tânăr, poate cu un an mai mare decât fata. Părea mai încrezător.

— Bună seara. Inspector-şef Taylor? Excelent. Eu sunt B, dacă pe mine mă căutați. Mă numesc Max.

— Şi sunteți fiul lui Vladimir Voldrev, nu-i aşa? întrebă Harry.

— Nu, mă tem că nu am auzit niciodată acest nume. Eu sunt Max Sherwood. Tatăl meu, Julian Smythe, este proprietarul acestui domeniu. Dacă sunteți derutat, folosesc numele de familie al răposatei mele mame din motive de securitate. La insistențele tatălui meu, în caz că vă întrebați.

— Da, înțeleg, răspunse.

Repetă instrucțiunile de a urma Range Rover-ul, iar Max aprobă şi el.

Alergând înapoi spre Range Rover, Harry simți, pentru prima dată, o mică şi profund nedorită undă de simpatie pentru teribilul său adversar. Da, aceşti doi oameni erau tot ce contase la sfârşit pentru Vova şi Julian. Ceea ce mai rămăsese din vanitatea nebună şi cruzimea criminală a vieților lor schizofrenice se redusese la o singură emoție pură: dragostea.

Carol îi duse până la cea mai apropiată parcare, urmată în convoi de cele două limuzine. Acum se aflau

la cel puțin un kilometru şi jumătate de Raxall. Aveau să fie în siguranță sau cât de mult puteau fi, în condițiile în care practic nu se simțea nicio pală de vând în aerul dimineții.

În curând, soarele avea să răsară, iar orizontul avea să se umple de *armada* de vehicule şi elicoptere pe care Robinson şi şefii lui trebuia să le fi trimis deja.

Şi apoi, când deschise portiera, cerul se umplu din nou de o lumină apocaliptică. Câteva secunde mai târziu, explozia terifiantă îl făcu să se împleticească şi să se agațe de portiera maşinii. Din locul în care se afla Conacul Raxall se înălța acum spre ceruri un nor în formă de ciupercă. Zona de pădure din apropiere ardea cu furie, iar suflul exploziei atomice doborî la pământ indicatoare, garduri vii şi sere. Fragmente de lemn zburau prin aer ca şi cum ar fi fost purtate de o tornadă.

Pentru a doua oară în mai puțin de douăzeci şi patru de ore, acest criminal dement distrusese un palat care fusese un semn al statutului său, al puterii şi anvergurii sale globale. Asemenea castelului din Caraibe, acesta încetase pur şi simplu să mai existe, lăsând în urmă doar dezlănțuirile furioase ale detonării atomice: ultima dorință şi testamentul lui Julian Smythe şi Vladimir Voldrev.

38

Harry simți mâna ei pe umărul lui.

— Hei, spuse Iris. O să ţi se facă frig afară. Intră înapoi şi mai bea ceva. Robinson a început să facă imitaţii. Sunt groaznice. N-ai vrea să ratezi asta.

Harry începu să râdă. Iris reuşea întotdeauna să-l facă să râdă şi se simţea întotdeauna bine. Ieşise din Lamb pentru că atmosfera de sărbătoare, de petrecere şi de destindere din pub îl făcea să se simtă agitat. Ştia că ar fi trebuit să se alăture celorlalţi, să bea bere cu echipa sa şi cu toţi de la Yard care îl felicitau. Dar rotiţele din mintea lui se învârteau cu viteză maximă încă.

— Ştiu, zise el, Doar că... Mă tot gândesc că am fi putut să-l oprim mai devreme. Pe el. Pe ei. Voldrev-Smythe.

Ea deveni serioasă.

— Nimeni nu ar fi putut să oprească nimic mai devreme. El însuşi a spus-o. Fără tine, ar fi putut continua. Ar fi continuat, dar tu ai fost suficient de inteligent ca să-i oferi ultima confruntare de care avea nevoie ego-ul lui bolnav. Ai salvat o mulţime de vieţi, Harry. În seara aceasta sunt oameni acasă alături de familiile lor, oameni care încă mai respiră, pentru că tu ai pus capăt la toate astea.

— Sper că aşa e. Nu sunt sigur. Măcar ce a mai rămas din uraniu este din nou pe mâini sigure. Poate că acum vor fi mai atenţi la rahatul ăla.

În ambele plicuri se aflau scrisori identice, adresate lui, în care era indicat locul exact al dispozitivului final: groapa de gunoi din Stepney. Bineînţeles, se gândise Harry. Câtă simetrie.

După ce îl informase pe Robinson, Carol fusese trimisă cu echipa de combatere a terorismului (OS 15)

să dezamorseze cea de-a patra bombă. Ea făcuse cererea şi, de data aceasta, el simţise că nu-i putea refuza această ocazie.

Îi ascultaseră rapoartele în biroul de criză şi urmăriseră transmisia în direct de pe o dronă care survola groapa de gunoi. La faţa locului se aflaseră patru ofiţeri, inclusiv Carol, cu toţii mişcându-se greoi din cauza costumelor de dezamorsare a explozibililor, de parcă asta ar fi contat câtuşi de puţin dacă dispozitivul ar fi fost declanşat.

— Echipa Aurie[46], spusese ea prin staţie. Aici Echipa Albastră. Ne apropiem acum de obiect.

El şi Robinson, flancaţi de şefii de la Metropolitană şi de un consilier neidentificat de la Cabinetul primului ministru priviseră pe ecran cum Carol împreună cu un alt ofiţer se apropiaseră de ceea ce părea să fie o boxă veche pentru percuţie vocală. *Într-o zi obişnuită, nici măcar nu ai fi* observat-o, se gândi Harry. *„Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par să fie”.* Foarte corect.

Drona făcu zoompe cutie. Nu observase amestecul încâlcit de fire şi circuite la care se aşteptase. Îi privise pe Carol şi pe sergentul EOD cum îi examinaseră suprafaţa şi cum se consultaseră în linişte.

— Este ciudat.

Ah, Doamne, se gândise el. *Nu încă o ghicitoare. Nu încă un labirint în care s-ar putea pierde cu toţii.*

Vorbise în panoul de comunicaţii.

— Echipa Albastră, sunt Taylor. Repetă. Cum adică ciudat?

---

[46] Comandamentul strategic. (n. trad.)

— Echipa Aurie... este ciudat pentru că pare atât de... atât de simplu. E un nenorocit de comutator de grădiniță, ăsta. Un model folosit la antrenamentele de bază.

Îl văzuse pe sergentul care o însoțea dând din cap.

— Echipa Albastră, am înțeles. Poți să ne spui mai multe?

— Este un singur fir. Îl tăiem şi ar trebui să se dezactiveze. Simplu ca bună ziua. Ciudat de simplu. Nu-i stă în fire omului nostru. Care e şmecheria?

Harry se uitase la Robinson, care era palid şi tras la față.

— Recepționat, Echipa Albastră. Am auzit ce ai spus. Vrei să te retragi? Cercetează mai departe cu drona.

O văzuse pe Carol gândindu-se.

— Negativ, Echipa Aurie. Înțeleg ce apus la cale. S-a terminat. Doar dacă nu renunțăm, bineînțeles. Caz în care...

În sala de şedințe domnea liniştea.

— Cer permisiunea de a continua, Echipa Aurie, solicitase Carol. Lui Harry i se uscase gura.

— Recepționat, Echipa Albastră. Rămâi pe poziție.

Decizia nu îi aparținuse lui. Acest lucru fusese spus foarte clar. Nici lui, nici lui Robinson, nici măcar comisarului de la Metropolitană. Sir Muhammad rămăsese tăcut la masă, cu degetele apăsate pe tâmple. Ordinul de a continua sau nu, după caz, urma să vină de la primul ministru, care monitorizase operațiunea de

la Chequers[47], păstrând permanent legătura cu ministrul de interne.

Se uitase la consilierul de la Downing Street, un alt tip înalt şi zvelt, care vorbise în linişte la telefonul său mobil securizat. Harry simţise că îmbătrâneşte pe tot parcursul conversaţiei acestuia. Se gândise încontinuu la Carol, care era pe teren. Şi la John.

— „Afirmativ" din partea premierului, spusese tânărul, dând din cap puţin prea arogant pentru gustul lui Harry.

Îşi dresese vocea.

— Echipa Albastră, avem liber să continuăm. Acţionaţi!

— Am înţeles, Echipa Aurie, spusese Carol. Urează-ne noroc.

Sergentul îi înmânase cleştele, una dintre uneltele de bază în meseria sa, şi Carol i-l luase în mâna dreaptă, cu mănuşă.

— Continuăm, spusese ea.

Drona făcuse un zoom cât putuse de strâns, iar imaginea era puţin mai neclară. Le văzuse mâinile în timp ce ea plasase cu grijă firul singuratic între lamele uneltei de tăiat.

Făcuse o pauză ce păruse o veşnicie, dar durase doar câteva secunde.

— Tăiem acum.

Şi apoi mintea lui fosese brusc cuprinsă de imagini: luminile intermitente de la Cube, castelul de pe insula

---

[47] Reşedinţa primului ministru în funcţie, situată la aproximativ 65 km. nord-vest de Londra. (n. trad.)

Elena, gâturile tăiate ale membrilor bandei lui Devereux, furia lui Ramirez, imaginile morții din Barbados, pustietatea de pe șoseaua de centură din Manchester; viața dublă și nebună a lui VoldrevSmythe care se destrămase în nori de moarte și haos.

— Pericolul a trecut. Vocea lui Carol îl scosese din vârtejul gândurilor sale. Echipa Aurie, repet, dispozitiv dezactivat.

Un oftat de ușurare se auzise străbătând prin sala de ședințe. Și apoi o rundă de aplauze.

Comisarul dăduse mâna cu Robinson și Harry. Apoi consilierul îi întinsese un telefon, fără îndoială pentru a fi felicitat pentru toată munca excelentă pe care o făcuse personal pentru a proteja continentul britanic de a treia explozie atomică în mai puțin de o săptămână.

— Felicitări, Echipa Albastră, spuse Harry. Întoarceți-vă la Yard. Dau de băut.

Mai târziu, când el și Carol discutaseră, observase că ajunseseră la aceeași concluzie. Nu mai era niciun mister, de fapt. Cel de-al patrulea dispozitiv nu fusese niciodată menit să detoneze, atât timp cât plicurile fuseseră predate. Acesta era scenariul. Asta fusese întorsătura poveștii.

În ceea ce privește uraniul rămas, existase un loc și pentru el. Acesta fusese motivul pentru care Eaton Square fusese evacuat și izolat pentru o bună parte din ziua precedentă, în timp ce o unitate specializată a Ministerului Apărării extrăsese cutia metalică originală din dulapul lui Julian Smythe, unde fusese lăsată, împreună cu o sticlă de Dom Perignon așezată cu grijă lângă ea și un bilet de felicitare cu monogramă.

Plicurile conținuseră şi câteva instrucțiuni care le-ar fi permis Emiliei Stepanov şi lui Max Sherwood – frați vitregi, care cumva aveau în comun doi tați, să aibă acces la câte un miliard de dolari fiecare, depozitați în conturi bancare elvețiene şi la o sumă suplimentară de criptomonede, mai greu de evaluat. În scrisori scurte, taților, aceeaşi persoană, desigur... îi îndemnaseră să folosească banii în mod înțelept şi paşnic şi să îi ierte pentru viețile îngrozitoare pe care le avuseseră.

Harry presupusese că niciunul dintre copii nu avea să vadă vreodată vreun ban din toată suma aceea. Se pare că se înşelase. Robinson, care îi dusese într-un loc sigur după predare, îi dăduse vestea a doua zi că ordinele de la vârf fuseseră să lase lucrurile aşa cum sunt.

— Glumeşti, spusese Harry când se întoarseră la Yard. Cred că glumeşti, Bill. Aceştia sunt bani din droguri. Bani pătați de sânge.

— Ştiu, Harry, îi răspunsese şeful său. E oribil. Deşi copiii nu sunt implicați. Nu au fost cooptați în nicio activitate ilegală, din câte vedem noi. Au fost verificați, sunt curați ca lacrima. Se pare că i-a ținut departe de afacerile familiei.

— Chiar înghiți ideea că niciunul dintre ei nu ştia de ce tatăl lor... Julian sau Vova... era atât de bogat? Sau că ei n-au auzit niciodată zvonurile?

Robinson îşi întinsese spatele.

— Doamne, nu ştiu, Harry. Sunt nişte copii. Cine ştie ce ştiau? Cine ştie ce au vrut să ştie? Amândoi au dus o viață protejată, asta pot să-ți spun. Departe de acțiune. Nu erau cunoscuți în niciun fel de forțele de ordine.

Internate, case separate, menajere. Cât se poate de nevinovat în lumea asta deplorabilă în care trăim.

— Dar nu putem lăsa copiii să moştenească veniturile din infracţiuni. Miliarde de dolari. Şi ce vrei să spui prin „să lăsăm lucrurile aşa cum sunt”?

— Vreau să spun că o să dureze mult timp ca să se curețe toată mizeria asta. Ştiai că Regatul Unit tocmai a devenit a doua națiune care a fost atacată de două ori cu arme nucleare? Noi şi Japonia. Împărțim primul loc. Barbados primeşte bronzul pentru o singură explozie.

— Crezică e amuzant?

— Nu chiar. Sunt doar realist. Haide, Harry. Gândeşte-te bine. Chiar crezi că şefii noştri politici o să recunoască faptul că un singur om a reuşit să păcălească serviciile de securitate din întreaga lume timp de câteva decenii, folosind o identitate dublă? Şi... ca să mai adaugi şi o insultă... a avut tupeul să pună mâna pe o cantitate semnificativă de uraniu-235 care, undeva pe parcurs, a fost rătăcit de o grămadă de clovni? în ce lume o să apară vreodată pe prima pagină a ziarelor această versiune a evenimentelor?

— În cea în care noi doi o să spunem presei. Atunci se va întâmpla. Când o să spunem adevărul.

Robinson se ridicase în picioare.

— Sunt de acord, am putea încerca. Dar îți garantez un lucru: o să fim închişi imediat din motive de securitate națională. Vor fi avertismente pentru interzicerea publicării din motive de securitate pentru toată lumea. Numele noastre târâte prin noroi, minciuni strecurate în presă şi în rețelele de socializare.

— Deci, cine este vinovat pentru bombe?

— Vor fi puse oficial pe seama unei echipe de terorişti cu pretenții, dintre care cei mai mulți sunt deja în custodie în locuri secrete. Păstrate în ambiguitate din motive de securitate națională. Şi... un lucru care i-ar fi plăcut lui Voldrev-Smythe, toată povestea o să fie folosită de guvernele din întreaga lume drept avertizare despre contrabanda nucleară.

— Ca să poată acapara o mulțime de puteri antiteroriste pentru ei înşişi? Să mai distrugă câteva libertăți civile?

— Posibil. Dar poate că nu. Poate că acesta va fi un semnal de alarmă. Cine ştie?

— Tu chiar creți prostiile astea, Bill? Chiar aşa? Nu-ți întoarce stomacul pe dos?

— Bineînțeles! răbufni el. Mi se zbârleşte pielea. Dar îți spun următorul lucru: o parte din mine se bucură al naibii de mult că lui Vladimir Voldrev şi Julian Smythe li se va refuza momentul lor de glorie publică, pe care ei... mă rog, el... şi-l doreau atât de mult. Nu vreau nici în ruptul capului ca nenorocitul ăla să devină un fel de figură istorică. Şi acum nu va deveni. Nu o să apară în cărți, documentare sau seriale Netflix sau pe tricouri. Din motive dezonorante, îți garantez. Dar este rezultatul corect, obținut ptin mijloace de rahat.

— Totul este greşit.

— Da, aşa este. Şi sunt multe lucruri greşite în astfel de momente. Întotdeauna. Ele apar foarte rar şi îi obligă pe cei ca noi doi să ne punem singura întrebare care contează.

— Şi care este asta, Bill?

— Suntem dispuşi să suportăm minciunile şi politica pentru a putea continua să prindem infractorii? Să înghiţim cu greu şi să continuăm să ne facem treaba? Ca să putem spune „du-te dracului” în gând şefilor noştri şi apoi să ne continuăm treaba pe care ştim că trebuie să o facem? Ceea ce, apropo, ei vor neapărat să facem, cu un buget considerabil sporit, aş putea adăuga. Urmează o mare reorganizare a prăvăliei. Şi Harry?

— Da?

— Înainte să faci pe nobilul cu mine, ţine minte asta: sunt al naibii de puţini oameni care pot face ceea ce ai făcut tu. Ceea ce a făcut echipa ta. Ceea ce am făcut cu toţii. Este începutul unui capitol nou. Eşti primul poliţist care se ocupă de această escaladare a lumii criminale. E o transformare radicală. Eşti pregătit să renunţi la aşa ceva? Să nu mai fii prin preajmă data viitoare? Pentru că eu nu sunt. Ai multe de făcut, fiule.

— Ăsta e şantaj emoţional, Bill. Nu poţi face aşa ceva.

— Harry Taylor, amicul meu dintotdeauna. Nu ştii că, după atâţia ani în tranşee împreună, asta e cam tot ce mai fac.

Avea să rămână? De fapt, Harry îşi dăduse seama că ieşise din cârciumă ca să decidă asta. Cum ar fi. Putut? Cum ar fi putut să mai conspire în rahaturile astea şi pentru o secundă în plus? Cum ar fi. Cinstit memoria camaradului John Williams şi a celorlalţi oameni nevinovaţi măcelăriţi de-a lungul anilor de Voldrev şi Smythe dacă înghiţea o minciună de o asemenea amploare?

Şi totuşi, cum ar fi putut să renunțe? Robinson avea dreptate în privința unui lucru: mai era mult de lucru. Rețelele internaționale lăsate în urmă de cei doi bărbați... un singur bărbat... trebuiau să fie anihilate şi asta rapid. Iar noua hartă a traficului de droguri trebuia să fie supravegheată în mod corect de oameni cu experiență. Fusese o ciocnire violentă cu istoria şi nu se terminase. Nu chiar. Era pregătit să lase treaba neterminată tocmai când aceasta începea?

Şi, până la urmă, ce avea să facă? Un polițist în vârstă de patruzeci şi cinci de ani care a văzut de aproape două explozii nucleare. Nu putea pretinde că era altcineva, chiar dacă toți ceilalți mințeau. Asta făcuse, Dumnezeu să-l ajute. Era cine era. Asta era meseria lui. Asta era viața lui.

— Mă tot gândesc la ceva ce a spus Voldrev pe insulă, Iris, zise Harry. A spus că ruşii încearcă să nu „urmărească moartea". Asta simt că am făcut în tot acest timp. Am urmărit moartea.

— Da, îi răspunse ea încet, dar eşti încă în viață. La fel şi eu. Şi ai treabă de făcut. Şi o viață pe care trebuie să o trăieşti.

Se uită la ea. Ea îi zâmbi.

— O să-ți dai tu seama. Întotdeauna reuşeşti să faci asta. Îl sărută tandru pe obraz şi se întoarse în bar.

El rămase cu privirea la strada pustie... la maşinile care treceau, la cuplurile care mergeau grăbite în frigul de-afară şi râdeau... şi se gândi la ce spusese ea şi la felul în care îl sărutase. Apoi deschise uşa şi se duse să i se alăture.

Mulţumiri

Întotdeauna mi-a plăcut să citesc thrillere şi de ani de zile am avut ideea să scriu şi eu unul, aşa că mă bucur că viaţa mi-a oferit în sfârşit timpul necesar pentru a o face. Această poveste este inspirată de una adevărată pe care am citit-o în ziar despre uraniu găsit de muncitori într-o groapă de gunoi din East End. Îi sunt foarte recunoscător prietenului meu Matthew D'Ancona pentru tot sprijinul pe care mi l-a acordat ca să mă ajute să o pun la punct. Matthew a făcut o mare parte din munca de documentare, dar, fără îndoială, mi-am luat câteva libertăţi de dragul povestirii, aşa că orice greşeală îmi aparţine.

De asemenea, doresc să mulţumesc echipei de la Hodder & Stoughton, în special Rowenei Webb, Nick Sayers, Morgan Springett şi lui Eleni Lawrence. Mulţumesc şi agentului meu, Caroline Michel.

Şi, în cele din urmă, dragostea şi mulţumirile mele, ca întotdeauna, soţiei mele Shakira.

Despre autor

Sir Michael Caine, CBE, a fost nominalizat la Oscar de şase ori, câştigând primul său premiu al Academiei pentru filmul *Hannah and Her Sisters* în 1986. A jucat în peste o sută de filme, interpretările sale fiind

apreciate de critică, inclusiv primul său rol important în filmul *Zulu* în 1964, urmat de filme precum *The Ipcress File, Get Carter, Alfie, The Italian Job, Dirty Rotten Scoundrels, Educating Rita* şi trilogia *Dark Knight*. Printre filmele mai recente se numără *Harry Brown* şi *King of Thieves*. În 2023 a fost lansat filmul *The Great Escaper*, în care a jucat alături de Glenda Jackson.

A primit titlul de CBE în 1992 şi a fost numit cavaler în 2000, ca recunoaştere a contribuției sale în industria cinematografică. În 2023 a împlinit 90 de ani.

În 2018, cartea sa de memorii *Blowing the Bloody Doors Off* a fost inclusă în topul *Sunday Times* al celor mai bine vândute zece cărți. *Deadly Game* este primul său thriller.

Căsătorit cu Shakira de mai bine de 50 de ani, are două fiice şi trei nepoți şi locuieşte la Londra.